Cốt Cách Mỹ Nhân

Contents

Cốt Cách Mỹ Nhân **1**

1. Chương 1: Nhìn Không Thấu Tiền Kiếp 2
2. Chương 2: Kiếp Trước Của Kiếp Này 13
3. Chương 3: Trấn Giang Của Quá Khứ 24
4. Chương 4: Câu Chuyện Trong Thành 36
5. Chương 5: Khúc Hát Xưa 48
6. Chương 6: Mắt Liếc Cho Ai Hồn Xiêu 59
7. Chương 7: Chuỗi Tràng Hạt Mười Tám Viên 70
8. Chương 8: Những Khi Ly Biệt 80
9. Chương 9: Tình Yêu Làm Sao Có Thể Giải Thích 91
10. Chương 10: Tựa Lần Đầu Hóa Trang 102
11. Chương 11: Lần Đầu Tiên 113
12. Chương 12: Đã Bao Giờ Không Vấn Vương 123
13. Chương 13: Câu Đố Không Thể Giải 134
14. Chương 14: Phồn Hoa Như Khúc Cầm 145
15. Chương 15: Chỉ Còn Lại Nửa Lớp Hóa Trang 157
16. Chương 16: Vai Diễn Của Người Đang Sống 170
17. Chương 17: Trăng Sáng Cố Hương 181
18. Chương 18: Đoạn Kết: Đời Người Như Mộng, Vui Được Là Bao 193
19. Chương 19: Ngoại Truyện 1 195
20. Chương 20: Ngoại Truyện 2 201
21. Chương 21: Ngoại Truyện 3: Nếu Có Kiếp Sau 204
22. Chương 22: Ngoại Truyện 4: Khói Bếp Nhân Gian 206
23. Chương 23: Ngoại Truyện 5: Bên Nhau Trọn Đời 210

Cốt Cách Mỹ Nhân

Giới thiệu

Sảnh đến và đi, sân bay. Có người kéo hành lý, có người lại dắt theo con nhỏ, ánh mặt trời xuyên qua

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/cot-cach-my-nhan

1. Chương 1: Nhìn Không Thấu Tiền Kiếp

Trời lâm thâm, bao trùm lên thành phố Tây An bằng màn mưa bụi dày đặc hệt như ở Giang Nam.

Thời Nghi ngồi bên cửa sổ, nhìn những cột mốc chỉ đường lướt qua người cửa kính xe.

"Cậu muốn ăn gì nào?" Hồng Hiểu Dự ngồi bên cạnh, vừa mở tấm bản đồ gấp nhỏ vừa dùng điện thoại tra cứu những nơi có đồ ăn ngon, vui vẻ lên kế hoạch cho những ngày sắp tới.

"Hoàn thành buổi phỏng vấn của cậu đi đã chứ?" Thời Nghi cười nhắc nhở cô nàng.

Ba người xuống xe, đi ngang một con phố yên tĩnh, vòng qua những căn nhà mái bằng xếp lộn xộn, cuối cùng cũng tìm được đến nơi.

Mở cửa là một cô gái rất trẻ, trông dáng vẻ có lẽ chỉ ngoài hai mươi. Người mà Hồng Hiểu Dự phỏng vấn lần này là chồng cô ấy, một người đàn ông chất phác thật thà. Sau khi vào nhà, đôi vợ chồng đều có phần ngượng ngùng mời họ ngồi. "Đừng quá căng thẳng, cứ thoải mái như đang nói chuyện bình thường thôi." Hiểu Dự cười, nói với người đàn ông đang ngồi trước mặt mình.

Ngoài trời vẫn đang mưa phùn, lại âm u nên căn phòng rất tối, chỉ có một ngọn đèn vàng nhỏ đặt giữa người được phỏng vấn và ký giả.

Nói một lúc, Thời Nghi dần dần hiểu ra câu chuyện.

Người đàn ông ngồi trước mặt cô đến từ một vùng quê rất nghèo, sau nhiều năm cần mẫn làm ăn cũng dành dụm được chút tiền, nhưng lại không hề giữ ình mà dành cả vào việc đầu tư cho nền giáo dục quê nhà và giúp đỡ những gia đình khó khăn.

Không có tài sản, không có nhà cửa.

Quả nhiên là một con người có nhân cách cao đẹp.

Nhưng sở dĩ câu chuyện của người đàn ông này thu hút báo giới lại là vì cô vợ trẻ của anh ta. Cô gái xinh đẹp trước mặt họ là một sinh viên vừa tốt nghiệp đại học, đồng hương của người đàn ông này, chỉ vì đọc được câu chuyện của anh trên báo mới tìm đến, cuối cùng nguyện ý nên duyên cùng anh ta.

Nửa trước của câu chuyện rất cảm động, nhưng nửa sau mới thực sự nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Trời hôm nay mưa phùn, vậy mà trong phòng không có lấy một thiết bị nào để sưởi ấm. Thời Nghi và Hồng Hiểu Dự ngồi từ đầu đến cuối, tay chân đều đã cóng lạnh từ lâu. May mắn cuộc phỏng vấn cũng đã gần xong, Hồng Hiểu Dự chuyển hướng sang cô gái: "Nếu xét theo tiêu chuẩn bình thường, chồng của chị thật sự không được coi là một bến đỗ tuyệt vời. Vậy tiếp theo đây hai người dự định sẽ làm gì?"

Cô gái cười, nhìn người đàn ông: "Chúng tôi đều có khả năng kiếm tiền, có sức khoẻ, đợi sau hai năm nữa trở về quê nhất định sẽ có cuộc sống tốt hơn. Thêm nữa…" Cô gái ngừng một lát, "Tôi biết anh ấy sẽ không làm bất cứ chuyện gì tổn thương đến mình, anh ấy là một người tốt."

Cuộc phỏng vấn bằng kết thúc bằng câu nói đó của cô gái, công việc đã hoàn thành.

Họ đi tới một tiệm bánh bao khá nhỏ nhưng cực kỳ đông đúc và náo nhiệt, có vẻ như công việc làm ăn khá tốt. Thời Nghi vừa ăn vừa nhìn xung quanh, cô nhận ra còn có người đứng bên cạnh, vừa bê bát vừa lấy tay xé bánh, kiên nhẫn đợi có chỗ trống.

Hồng Hiểu Dự cũng xé miếng bánh làm bốn, hỏi cô: "Cậu thấy cuộc phỏng vấn hôm nay có đem lại cảm xúc đặc biệt gì không?"

Thời Nghi cười khúc khích: "Có phải cậu muốn viết blog nhưng thiếu lời tựa?"

"Con quỷ này…" Hồng Hiểu Dự lườm cô, "Mau nói đi nào."

Thời Nghi uống ngụm canh, nghĩ một lát rồi mới cất lời: "Đa phần con người trên thế gian này đều có con mắt hạn hẹp, chỉ thấy bề ngoài mà không thể thấy cốt cách bên trong. Cô gái trẻ kia rất hiếm thấy, có thể nhìn thấu bản chất của người đàn ông này."

Hồng Hiểu Dự "ồ" lên một tiếng: "Câu này rất hay, tớ thích." Cô cho thêm ớt vào canh, bỗng nhiên nhớ ra điều gì đó. "Có phải hôm qua cậu nói nhà nghiên cứu nào đó cậu gặp ở sân bay giờ cũng đang ở Tây An đúng không?"

Thời Nghi trong miệng vẫn còn đồ ăn, chỉ "ừ" một tiếng: "Trường đại học của anh ấy gần đây có chương trình giao lưu với Viện nghiên cứu Trung Quốc, anh ấy đang đi công tác ở đây."

"Nói thật thì tớ thấy anh chàng ấy cũng không quá đặc biệt, vẻ ngoài cũng thường thường. Vậy mà cậu lại đột ngột làm quen với anh ta." Hiểu Dự cười trêu cô bạn mình: "Đây liệu có phải là tiếng sét ái tình không?"

Thời Nghi đảo mắt, lườm Hiểu Dự: "Tớ chỉ muốn làm quen với anh ấy, tuyệt đối không hề có ý đồ đen tối gì hết…"

Cô nói chưa dứt lời thì bỗng cảm thấy vai mình hơi nặng, đặt trên đó là bàn tay của một người đàn ông.

Hồng Hiểu Dự nhìn theo bàn tay đẹp đẽ đó không khỏi cười thầm, thật là trùng hợp, chính là người mà họ đang nói tới.

Người đàn ông đầy vẻ tri thức, bề ngoài rất bình thường, cũng chẳng khó coi nhưng đúng là kiểu nhìn một lần rồi quên. Anh ta mặc áo blouse trắng dùng trong phòng thí nghiệm nhưng lại không cài cúc áo, cứ mở như vậy để lộ áo sơ mi và quần dài bên trong, vô cùng gọn gàng sạch sẽ, mọi thứ đều hoà hợp nhưng lại cực kỳ không ăn nhập với nơi này.

Thời Nghi ngậm canh trong miệng, ngây ngô nhìn anh.

Cô cảm thấy vẻ ngoài của anh cực kỳ ổn. Ngoại trừ phong cách trí thức khiến người ta có cảm giác xa cách vô hình ra, thì khuôn mặt này đúng là chẳng có gì đặc biệt cả.

Anh không nhanh không chậm thu tay về, ngồi xuống, đặt cổ tay lên mép bàn nói: "Trùng hợp quá." Lời còn chưa dứt, anh liền vẫy tay nhẹ với ông chủ.

"Đa phần con người trên thế gian này đều có con mắt hạn hẹp, chỉ thấy bề ngoài mà không thể thấy cốt cách bên trong.." Đáp lời ông chủ cửa hàng xong, lúc này anh mới nhìn Thời Nghi, "Câu này không tồi."

Hồng Hiểu Dự bỗng buông tiếng cảm thán, nhìn Thời Nghi một cách thích thú.

Diện mạo của Thời Nghi đúng là một tuyệt phẩm của tạo hoá. Gương mặt, đường nét dường như đều dùng lối vẽ thủ công tỉ mỉ tinh tế mà tạo nên. Vẻ đẹp của cô không có khiếm khuyết, càng không thể đặt cùng mà so sánh với sự tầm thường của Châu Sinh Thần, thậm chí đôi mắt của cô ấy dường như cũng sáng lên khi nhìn người khác. Chỉ khi tận mắt nhìn thấy vô số những cô gái xinh đẹp trong cuộc đời, mới phải thừa nhận một điều rằng, những người đẹp thật sự đều có đôi mắt rất trong, không một chút vẩn đục.

Quan trọng hơn, Thời Nghi là một cô gái rất truyền thống, từ trước đến giờ đều không chịu mặc những bộ quần áo để lộ vai trần. Một cô gái truyền thống lại xinh đẹp đến như vậy, đúng là bảo bối hiếm gặp trên đời.

Hồng Hiểu Dự lại nhìn người đàn ông này.

Thôi đành vậy, chỉ cần bạn thân của mình thích, vẻ bên ngoài đâu còn mấy quan trọng nữa.

"Thật trùng hợp quá!" Người đàn ông vừa nói chuyện vừa cầm đôi đũa dùng một lần lên, tách chúng ra rồi xát hai chiếc đũa vào nhau. "Các em đến Tây An du lịch sao?"

"Hiểu Dự đến đây phỏng vấn." Cô nói. "Chúng em nhân chuyến công tác này cũng muốn ở lại đây thăm thú vài ngày."

Anh quay phim từ đầu đến cuối chỉ cắm cúi ăn, lúc này chép miệng bỏ đũa xuống, nhiệt tình đưa ra một tấm danh thiếp. Người đàn ông nhận lấy, cho tay vào túi quần tìm kiếm một lát, không thấy đồ để đưa

lại, bèn phân trần: "Thật không phải, tôi không có thói quen mang theo những đồ này bên người…" Sau đó đành phải giới thiệu ngắn gọn về bản thân: "Châu Sinh Thần, phó Giáo sư Học viện hoá học Berkeley. Hiện tại đang tiến hành dự án tại phòng thí nghiệm vật liệu Polymer – Cục nghiên cứu hoá học hữu cơ phân viện Tây An."

Một chuỗi danh từ chuyên ngành uyên thâm càng khiến cho anh chàng quay phim nhìn anh bằng cặp mắt khác.

"Sinh Thần? Một cái tên đẹp." Anh ta cười nói. "Gọi tôi Tiểu Soái đi, tôi là đồng nghiệp của Hiểu Dự."

Châu Sinh Thần cười lịch sự. "Họ kép là Châu Sinh, tên chỉ có một chữ Thần."

Tiểu Soái ồ lên hai tiếng: "Anh Châu Sinh."

Thời Nghi không thể nhịn được cười, họ kép này đúng là rất hiếm gặp, cũng làm cho người khác hiếu kỳ.

Tiểu Soái cảm thấy nói sai họ của người khác thì xấu hổ quá, loay hoay tìm cách chữa thẹn, bèn nói với Sinh Thần: "Tôi cảm thấy câu nói vừa nãy của Thời Nghi quả không tồi."

Hiểu Dự không đợi Châu Sinh Thần trả lời, vui vẻ nói luôn: "Anh hiểu ý nghĩa của nó sao?"

Tiểu Soái đã đâm lao đành phải theo lao, đáp lại: "Đương nhiên là hiểu, tuy nhiên câu nói này rất khó có thể nói rõ được ý nghĩa, chỉ có thể cảm nhận thôi."

"Để tôi cho anh biết xuất xứ của câu nói này…" Hiểu Dự vừa cười vừa nói: "Tỉnh Thế Hằng Ngôn[1], anh biết chứ?" Tiểu Soái lắc đầu.

"Vậy còn Tam Ngôn Nhị Phách[2]?"

[1] Tỉnh Thế Hằng Ngôn: Một cuốn sách trong bộ Tam ngôn của Phùng Mộng Long – Một tác giả thời Minh – Thanh, người sáng tác bộ tiểu thuyết nổi tiếng Đông chu liệt quốc. (Người dịch – ND)

[2] Tam Ngôn Nhị Phách: Là bộ truyện ngắn nổi tiếng được xuất bản cuối thời nhà Minh gồm các truyện truyền thuyết, hư cấu. Tam ngôn gồm ba tập, mỗi tập bốn mươi truyện, do Phùng Mộng Long soạn, Nhị Phách gồm hai tập, mỗi tập bốn mươi truyện, do Lăng Mông Sơ biên soạn. (ND)

Tiểu Soái bắt đầu thấy hơi quen tai.

"Trong sách lịch sử cấp Ba có nhắc đến, đó là một tiểu thuyết thời Minh." Hiểu Dự cầm một đôi đũa vẫn chưa tách, gõ gõ vào miệng bát của mình, cười nói: "Câu nói đó ý chỉ những con người trên thế gian này, chỉ nhìn vào điều kiện bên ngoài của người khác, đi xe gì, ở chỗ nào, cả diện mạo nữa, nhưng tuyệt đối không thể nhìn thấy phẩm chất bên trong."

Tiểu Soái kéo dài giọng, âm cuối còn cố tình nhấn mạnh: "Khâm phục."

"Người cần phải khâm phục là Thời Nghi." Hồng Hiểu Dự nhìn Châu Sinh Thần chăm chú. "Những điều này đều là cậu ấy đọc rồi nói lại với tôi."

Châu Sinh Thần rõ ràng hiểu ý cô nàng, cười lớn. Hiểu Dự tưởng đó là nụ cười tỏ ý khen ngợi, nhưng Thời Nghi lại nghĩ rằng, nụ cười đó chỉ vì anh đã hiểu thấu ý đồ của Hồng Hiểu Dự. Hồng Hiểu Dự biết cô có thiện cảm với anh, đương nhiên sẽ kín đáo khen cô để Châu Sinh Thần để mắt đến. Nhưng Hồng Hiểu Dự không hiểu rằng, Châu Sinh Thần đã thực sự có ấn tượng với cô từ rất lâu rồi.

Hai người đã từng gặp nhau ở sân bay Quảng Châu từ cách đây nửa năm, khi đó cả hai làm thủ tục kiểm tra an ninh ở hai cửa khác nhau, bỗng nhiên máy báo kim loại đều đồng loạt kêu lên.

Khi cởi giày để kiểm tra, cô đã nhìn thấy anh.

Chỉ cần một cái nhìn ấy, cô đã lập tức nhận ra đó chính là anh.

Tuy ngoại hình không giống, giọng nói không giống, tất cả mọi thứ bên ngoài đều hoàn toàn không giống, nhưng cô biết, nhất định là anh.

Anh kiểm tra xong bèn cầm laptop của mình đi thật nhanh ra ngoài phía cửa. Thời Nghi chỉ nhớ, lúc đó trong đầu cô hoàn toàn trống rỗng, chân đất chạy đuổi theo, cô không thể bỏ lỡ con người này, thậm chí hoàn toàn quên mất bản thân mình đang trong tình trạng nào.

Vậy là lần đầu tiên anh nhìn thấy Thời Nghi, trông cô cực kỳ buồn cười.

Nhân viên sân bay đuổi theo giống như sợ cô làm loạn, nhưng cô chỉ vội vàng nói với anh: "Đợi tôi, chúng ta cần nói chuyện." Thái độ của Châu Sinh Thần lúc đó như thế nào, cô cũng không để ý.

Đó là lần đầu tiên cô cảm thấy nhan sắc của mình vẫn còn có tác dụng, ví như nhân viên sân bay vẫn còn lịch sự với cô, chỉ coi như cô gặp được bạn nhiều năm nên quên cả giữ hình tượng. Cô vừa đi giày, vừa liếc nhìn như sợ anh đi mất.

May thay, Châu Sinh Thần đã không bỏ đi, anh vẫn đợi cô.

Lần gặp gỡ này quá đường đột.

Lúc đó, cô không có cách nào giải thích được, chỉ đành nói với Châu Sinh Thần rằng anh rất giống với bạn của mình. Dù cho tin hay không, anh không cảm thấy khó chịu là được rồi. Chỉ có điều lúc cô hỏi số di động, anh đành dùng lí do không có để từ chối. Khi ấy cô rất xấu hổ, may mà anh chủ động để lại email.

Từ lúc quen biết đến giờ đã hơn nửa năm, hai người không gặp lại nhau mà chỉ liên lạc qua email. Hơn nữa trong email cũng không nói gì đặc biệt, bởi Châu Sinh Thần là người làm nghiên cứu về hoá học phân tử hữu cơ, cô lại là diễn viên lồng tiếng, hai người không sự tương đồng nào về nghề nghiệp.

Chính vì thế, Thời Nghi đã hình thành thói quen vào hòm thư điện tử mỗi ngày từ lúc nào chẳng hay.

Có mấy lần Hồng Hiểu Dự phát hiện, cô bị cười nhạo không ngừng. Vì thế lần này Hồng Hiểu Dự đến Tây An vì công việc, vừa nghe nói Châu Sinh Thần cũng đi công tác dài ngày ở đây, bèn kéo cô đến không một lời giải thích. Tối qua Thời Nghi ra khỏi sân bay thậm chí còn do dự có nên hẹn anh ra ngoài không, nếu có thì nhân cớ gì? Chẳng ngờ ngẫu nhiên lại gặp nhau ở đây.

Thói quen ăn uống của Châu Sinh Thần rất nề nếp, anh không nói chuyện từ lúc bắt đầu ăn.

Hồng Hiểu Dự nhìn mấy lần nhưng cô đều né tránh.

"Thầy Châu Sinh!" Có một chàng trai bỗng từ cửa tiệm chạy vào, thu ô xong liền tiến tới: "Tháng sau em nhận lương nhất định sẽ tặng thầy một chiếc điện thoại, em sẽ phụ trách sạc pin, chỉ mong thầy mở máy cả ngày giúp em ạ." Có lẽ cậu ta đi hơi vội vã nên gấu quần bị ướt hết. "Em chạy mấy chỗ rồi, nếu không phải nhìn thấy xe của Cục nghiên cứu thì không biết phải tìm bao lâu nữa."

Lúc cậu ta đi vào, có lẽ do chỉ để ý đến Châu Sinh Thần đang ăn nên không hề quan tâm đến Thời Nghi đang ngồi xoay lưng lại. Đến khi lại gần, chàng trai mới không khỏi giật mình ngạc nhiên, không ngờ người ngồi đối diện với thầy Châu Sinh lại là một cô gái đẹp đến vậy. Cậu ta cứ lắp bắp mãi, phải một lúc lâu mới nói tiếp: "Thế… thầy Châu Sinh, hội thảo có lẽ sắp bắt đầu, em tìm thầy nửa tiếng rồi… chúng ta đã muộn rồi ạ…"

"Tôi biết." Châu Sinh Thần chậm rãi ăn thêm hai miếng nữa rồi bỏ đũa xuống. "Tôi có việc phải đi trước, có dịp nhất định sẽ gặp lại." Thời Nghi nhìn anh đứng dậy, cảm thấy chân mình bị đá mạnh một cái. Quay đầu lại nhìn, Hồng Hiểu Dự cao giọng nói với cô: "Nghe nói gần đây hoa anh đào ở chùa Thanh Long nở rất đẹp, chúng ta đều không phải là người Tây An, khó khăn lắm mới có thể đến đây một lần, có nên cùng nhau đi ngắm một chút không nhỉ?"

Bước chân của Châu Sinh Thần đột nhiên dừng lại. Ngẩng đầu lên nhìn mưa rơi bên ngoài, anh chợt nói: "Hai ngày nay Tây An mưa suốt, đợi tạnh mưa, nếu như mọi người vẫn chưa đi thì chúng ta hẹn nhau."

"Thế được rồi." Hồng Hiểu Dự khoác vai Thời Nghi nói: "Đến lúc đó để Thời Nghi email cho anh."

Anh gật đầu, coi như đã đồng ý.

Khi trở về khách sạn, ống quần hai người đều đã ướt sũng. Thời Nghi chạy vào phòng tắm nước nóng, sau đó tìm mãi không thấy máy pha café siêu tốc, đành đun nước sôi để pha hai cốc trà hoa cúc nhúng. Đưa cho Hồng Hiểu Dự, cô nàng tiện tay đặt lên kệ đầu giường, vừa xem email vừa rút giấy lau nước mũi: "Qua

bữa trưa hôm nay, cuối cùng tớ cũng miễn cưỡng phát hiện ra một ưu điểm khác của Châu Sinh Thần chính là rất đàn ông, không ngượng ngùng. Nhưng xem ra nói như thế này cũng không đúng." Cô ngẩng đầu nhìn Thời Nghi, còn Thời Nghi chỉ vén mái tóc dài lên, bộ dạng xộc xệch của cô lúc này cũng đủ chụp ảnh tạp chí rồi. "Từ nhỏ đến lớn, tớ chỉ cần lấy cậu làm cái cớ, cũng chưa bao giờ không hẹn được ai. Xem ra anh ta cũng chẳng coi cậu đặc biệt hơn người khác."

Thời Nghi không để ý lời trêu đùa của cô nàng, lấy máy tính đăng nhập vào hòm thư điện tử. Nhìn thấy hộp thư mới trống, không hiểu sao cô có chút thất vọng. Gập laptop lại rất nhanh, cô nói: "Cái mặt có đẹp hơn nữa nhiều nhất cũng chỉ có giá trị từ mười sáu tuổi đến ba mươi sáu tuổi thôi."

"Tớ thích nhìn thấy những thứ đẹp đẽ, nhất là một đôi thì càng tuyệt." Hồng Hiểu Dự tiếp tục lau mũi. "Điều đó cũng có lợi cho đời F2 nữa." Thời Nghi nhoẻn miệng cười, đôi mắt sáng long lanh rất đẹp.

Hai người ban ngày bị lạnh gần chết, bây giờ cùng chui trong chăn bông, sưởi ấm chân cho nhau.

"Thời Nghi, cậu thực sự thích anh ta sao?"

"Cũng không hẳn." Lúc cô nói, cảm thấy bản thân cũng không mấy tự tin. "Chỉ là cảm thấy anh ấy rất đặc biệt."

"Đặc biệt ở đâu?"

Thời Nghi không tìm được lý do nào, đành nói: "Tên đặc biệt."

Quả thật là cái tên quá đặc biệt, trong ký ức của cô, tên trước kia của anh cũng giống như vậy.

"Tên của tớ càng đặc biệt hơn." Hồng Hiểu Dự cởi quần jean ra, kéo chăn đắp lên người. "Hiểu Dụ thiên hạ [1]. Nhưng mà sao chẳng thấy cậu nhìn tớ với con mắt khác nhỉ?"

[1] Hiểu dụ thiên hạ: Tiếng tăm lừng lẫy thiên hạ.

"Cách giải thích này có vẻ vẫn chưa hợp lý." Thời Nghi định chuyển đề tài Châu Sinh Thần sang trêu Hồng Hiểu Dự. "Tớ nghĩ cho cậu một cách lãng mạn hơn, tiện cho việc gả chồng sau này nhé."

Hồng Hiểu Dự vô cùng phấn khích: "Vậy nhanh nói đi."

"Để tớ nghĩ xem." Thời Nghi suy nghĩ cẩn thận cuối cùng mở miệng. "Tuy có hơi gượng ép nhưng chắc chắn cậu thích. Cậu đã nghe qua một câu tơ của Nạp Lan Tính Đức chưa?" Cô dựa vào Hồng Hiểu Dự, nói "Nguyện xan ngọc hồng thảo, trường tuý bất phục tỉnh." [2]

[2] Câu thơ trong bài thơ Nghĩ Cổ của Nạp Lan Tính Đức, một thi nhân đời Thanh, có nghĩa là "Nguyện được ăn cỏ ngọc hồng, để say hoài chẳng tỉnh." (Hiệu đính – HĐ)

"Chưa." Hồng Hiểu Dự lắc đầu "Cách nói ấy có nghĩa gì?"

"Trong truyền thuyết có một loại cỏ ngọc hồng chỉ sống trên núi Côn Lôn, nếu như có người hái ăn nhầm sẽ say ba trăm năm không tỉnh." Cô cố gắng thay đổi giọng điệu, dùng giọng nói của diễn viên lồng tiếng độc tên cô nàng. "Hồng Hiểu Dự, Hồng Dự, Ngọc Hồng, cái tên này của cậu có chăng chính là ý nghĩa của cỏ Ngọc Hồng." [1]

[1] Ở đây Thời Nghi dùng hai từ đồng âm: Hồng Dự trong tiếng Trung đồng âm với Ngọc Hồng. (ND)

Hồng Hiểu Dự cảm thấy rất vui vẻ: "Sao bỗng nhiên cậu kì lạ thế? Không đúng, từ nhỏ cậu đã kỳ lạ rồi. Cách nói này hơi gượng ép nhưng quả nhiên rất lãng mạn, hay! Sau này cứ giải thích vậy đi."

Bỗng nhiên ngoài cửa sổ có mấy tiếng sấm, nhờ đó Hồng Hiểu Dự định thần lại rất nhanh, cười trêu cô: "Xem ra trận mưa này phải mất mấy ngày rồi, cũng không biết hoa anh đào của chùa Thanh Long còn có cơ hội ngắm không đây."

"Không ngắm được thì đành vậy." Thời Nghi nhăn mũi thở dài "Cũng chẳng phải cả đời không còn dịp nào nữa."

Sáng sớm hôm sau, cô bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại. Nhấc máy, là của phòng thu âm gọi, đầu óc vẫn chưa tỉnh táo đã nghe thấy đầu dây bên kia liên miên sắp xếp công việc: "Em nổi tiếng thật rồi, bao

nhiêu người đều chỉ đích danh muốn em lồng tiếng. Em đi nghỉ Tây An bốn ngày, có biết là để hụt mất bao nhiêu tiền không hả?"

Cô lật người, Hồng Hiểu Dự vẫn ngủ say, chẳng có dấu hiệu nào là đã thức giấc. Sợ đánh thức cô ấy, cô khẽ nói gửi lịch thu âm qua ình rồi cúp điện thoại. Nhẹ nhàng cầm laptop từ nền nhà lên, cô đặt lên đùi và khởi động. Hòm thư điện tử báo nhận được bốn thư mới, cô vội lướt qua, phát hiện một trong số đó không có chủ đề, người gửi là Châu Sinh Thần.

"Lúc 4h36 ra khỏi phòng thí nghiệm, trời không mưa. Nếu như 11h30 phút vẫn không mưa thì gặp nhau lúc 12h ở chùa Thanh Long. Châu Sinh Thần."

Thời Nghi đọc thư xong, nhìn đồng hồ mới bảy giờ ba mươi sáu phút. Cô hơi lo, lần này quả thật không giống như những lần trước. Có thể vì thời tiết thay đổi đột ngột, bỗng nhiên bị cảm hay công việc bận rộn linh tinh gì đó mà huỷ hẹn.

Không ngờ ông trời hiểu lòng người, mưa đã ngừng rơi rồi.

Anh quay phim vốn là người Thiểm Tây, tuy không sinh ra ở Tây An nhưng cũng quen thuộc với nơi này. Thời Nghi sợ sẽ muộn nên khẩn trương bắt Hồng Hiểu Dự và anh quay phim xác nhận thời gian từ khách sạn đến chùa Thanh Long, có mặt trước đúng hai mươi phút.

Cửa chùa Thanh Long người ra người vào đông nghịt, có lẽ do hiếm khi nào trời nắng đẹp như thế này vào chính vụ anh đào. Cô chọn một nơi dễ quan sát, khoảng chừng mười phút sau thì nhìn thấy một mình Châu Sinh Thần từ xa đi tới. Thời Nghi thấy anh, lòng bỗng dịu lại.

"Thời Nghi, cậu trúng độc rồi…" Hồng Hiểu Dự thấp giọng nói "Nhìn anh ta thôi mà cậu đã đỏ mặt rồi kìa, đừng có nói là phơi nắng nên đỏ mặt nhé."

Cô lắc đầu: "Tớ không thể giải thích được với cậu, dù sao giải thích cũng không thể rõ ràng được."

"Thầy Châu Sinh, hôm nay đến sớm vậy?" Hồng Hiểu Dự nhoẻn miệng cười chào hỏi. "Có phải thói quen của thầy là đến sớm mười phút không?" Châu Sinh Thần chìa tay ra đưa cho Thời Nghi hai tấm vé: "Bình thường khi hẹn người khác tôi đều đến sớm mười lăm phút, nãy giờ dùng năm phút để mua vé mất rồi." Tấm vé còn lại trong tay anh, anh đưa cho anh quay phim. Thời Nghi nói cảm ơn, cầm lấy rồi đập mạnh một tấm vào tay Hồng Hiểu Dự.

Hồng Hiểu Dự chưa đến nơi này bao giờ, vì vậy không thể tưởng tượng ra cái nơi hẹn hò này lại nhỏ đến như vậy. Mấy người vào miếu đi lòng vòng một lúc, thấy khá đông đúc, người người túm năm tụm ba trải báo ngồi dưới gốc cây đã làm nhạt đi không ít cảm hứng thưởng ngoạn, càng lúc càng giống như một chuyến du xuân bình thường hơn. Mặc dù là miếu nhỏ nhưng vẫn có mấy đoàn khách du lịch đi kèm hướng dẫn viên. "Năm 1986 chùa Thanh Long nhập anh đào về từ Nhật bản, có mười hai giống quý, nở sớm hơn có hoa anh đào bỉ ngạn, hoa anh đào hồng chi thuỳ…" Hướng dẫn viên nói rất lưu loát. Thời Nghi hứng thú nghe, cầm điện thoại lén ghi âm lại một đoạn nhưng đáng tiếc đoàn khách kia đã nhanh chóng đi mất. Thử nghe mấy giây, cô phát hiện âm thanh rất tệ, vì vậy do dự có nên xoá đi hay không.

"Ngày tôi mới đến, người của Sở nghiên cứu ở đây có tặng một quyển bút kí thành phố Tây An, nếu như cô thích tôi có thể tặng." Châu Sinh Thần nhẹ nhàng nói: "Thành phố này, đâu đâu cũng là những câu chuyện." Thời Nghi gật đầu, hướng ánh nhìn sang chỗ khác, dường như cô rất thích hoa anh đào.

"Anh thích đọc sách không?" Bỗng nhiên cô hỏi.

"Mỗi ngày tôi đều dành thời gian cố định để đọc sách." Anh nói: "Tuy nhiên cũng không phải là nhiều, muốn đọc sách thì phải có hứng thú." Thời Nghi "ồ" lên một tiếng rồi hỏi tiếp: "Thế anh đã từng tới những Tàng kinh các kiểu cũ chưa?" Có từng tầng từng tầng giá gỗ cùng vô số những cuốn sách?" Nơi đó không hay có người lui tới, lúc mở cửa sổ thông gió, những cuốn sách trên giá đều bị gió thổi tung, tạo nên những tiếng loạt xoạt rất vui tai.

Châu Sinh Thần không hiểu lời của cô lắm, cười nhẹ nói: "Nơi tôi thường đến cũng có từng tầng từng tầng giá gỗ, tuy nhiên trên giá gỗ đều là bình, lọ, các loại máy móc nguy hiểm, không thể tuỳ tiện đụng vào."

Thời Nghi cười cười: "Nghe có vẻ rất thú vị."

"Thú vị?" Khoé miệng anh khẽ nhếch lên. "Nhẹ thì bị bỏng, nặng thì phát nổ."

Thời nghi hoảng hốt. "Đó chẳng phải là nghề có độ nguy hiểm rất cao sao? Nếu như theo lời anh nói thì ai còn tình nguyện vào phòng thí nghiệm chứ?"

Cả ngày nơm nớp không yên, thế thì còn nghiên cứu khoa học gì nữa.

"Cũng không đáng sợ như vậy, tôi đã sớm thích nghi rồi." Lời của anh rất đơn giản, giống như nói chuyện tầm phào vậy. "Khi mới bắt đầu nghiên cứu, tôi nhớ có một tối mình để quên đồ trong phòng thí nghiệm, sáu giờ sáng hôm sau quay lại, lúc ấy không có bất cứ ai ở đây nhưng lại gặp phải một vụ nổ. Nửa phòng thí nghiệm cháy sạch ngay trước mắt, may mà đến muộn năm, sáu phút nên giữ được cái mạng."

Cô hoảng sợ đến mức không thốt được câu nào: "Sau đó thì sao?"

"Sau đó?" Châu Sinh Thần thoáng nghĩ ngợi. "Cũng may mười mấy loại hoá chất tôi nghiên cứu đều vẫn còn, chiều hôm đó bèn chuyển chúng sang phòng thí nghiệm bên cạnh tiếp tục nghiên cứu."

Giọng điệu của Châu Sinh Thần rất thoải mái, giống như đang nói chuyện vụn vặt vậy, nhưng cô nghĩ mà sợ, quên mất tránh cành hoa anh đào bên cạnh. Mãi đến khi cánh tay của Châu Sinh Thần giơ lên trước mặt cô, đẩy cành hoa thơm ngát ra thì Thời Nghi mới tỉnh táo lại, không ngừng nói cảm ơn.

Ngôi chùa không lớn, đi dạo một lúc cuối cùng cũng kết thúc chuyến du xuân này. Dù sao thời gian vẫn còn sớm, họ liền tìm tới một quán trà nghỉ ngơi, nhưng nơi này gần như đã kín chỗ ngồi. Cậu học sinh của Châu Sinh Thần ngồi ở vị trí sát cửa sổ lầu hai giống như đã đợi rất lâu, vừa nhìn thấy họ xuất hiện liền đứng lên chào hỏi: "Thầy Châu Sinh, ở đây, ở đây ạ."

"Thầy Châu Sinh cũng thật có lòng, sắp xếp học sinh của mình giữ chỗ rồi sao?" Hồng Hiểu Dự kéo một cái ghế, ngồi xuống trước.

"Không phải thầy sắp xếp đâu ạ." Cậu sinh viên không ngừng giải thích. "Chỗ này là bố em mở, đêm qua làm thí nghiệm với thầy, thầy nói hôm nay sẽ đến chùa Thanh Long thưởng hoa, hôm nay vừa hay được nghỉ ngơi em liền cố ý dành chỗ này ọi người."

Cậu sinh viên kia vừa nói vừa đích thân bê trà, lần lượt đưa tới trước mặt khách. Lúc đến Thời Nghi, chàng trai lại có phần xấu hổ, ngại ngùng cười nói: "Quên không giới thiệu, em là Hà Thiện."

Cô "ừ" một tiếng: "Cái tên thật dễ nhớ."

Hà Thiện rất có cảm tình với chị gái xinh đẹp này, cố tình đưa trà đến tay cô. Hồng Hiểu Dự từ nhỏ là hàng xóm với Thời Nghi, sớm đã chẳng thấy lạ với chuyện này rồi, chỉ liếc Châu Sinh Thần rồi lại nhìn Thời Nghi. Cũng thật là, cái người họ Châu Sinh này cũng thật đặc biệt, ít nhất cũng chẳng phân tâm vì nhan sắc.

"Nào nào, chơi bài một lát đi." Hồng Hiểu Dự vui vẻ lấy ra một bộ tam cúc, trải đầy ra bàn. "Thời Nghi không biết chơi bài, vừa may chúng ta có bốn người."

Thời Nghi thấy vậy, lập tức lùi vào góc trong cùng. Cuối cùng Châu Sinh Thần và anh quay phim ngồi đối diện nhau, vừa hay ở bên cạnh Thời Nghi. Cô nhìn thấy trên bệ cửa sổ có quyển sách, tiện tay cầm lấy giết thời gian, mở mấy trang bên trong rồi vùi đầu vào đó.

Động tác bốc bài của Châu Sinh Thần không nhanh không chậm, anh thoải mái nói chuyện với mọi người, tư thế ngồi cũng rất đường hoàng, giống như đã là thói quen vậy. Từ những chi tiết nhỏ cũng có thể nhận ra anh được giáo dục rất tốt. Chỉ là trong lúc đánh bài, Thời Nghi lặng lẽ liếc nhìn anh, điều rất thú vị là bài trong tay anh cũng sắp xếp vô cùng gọn gàng, lúc nào cũng có thể giữ được độ cong rất hoàn hảo. Vừa vặn. Tất cả mọi thứ đều vừa vặn. Nhưng cũng vì vậy mà khiến cô có cảm giác xa cách rất rõ ràng, dù cho ngồi gần cỡ nào cũng vẫn cảm thấy có một lằn ranh giữa hai người.

Anh quay phim lắm lời nhất, huyên thuyên một lúc lại kể đến thành tích năm đó của mình: "Nói ra thì ngày xưa tôi học hành rất kém, điểm thi đại học nhỉnh hơn điểm sàn một chút, vào đại học cũng rất khó khăn. Thầy Châu Sinh, có phải anh thuộc kiểu người sẵn sàng cống hiến hết mình cho khoa học không?"

"Cũng không hẳn là vậy." Anh rút ra một lá bài, đặt xuống bàn. "Chỉ là tôi nghĩ rằng, ngoài việc làm khoa học thì cũng không thể làm được việc gì khác." Câu trả lời này làm anh quay phim không thể nói gì thêm

nữa. Hồng Hiểu Dự chặc lưỡi: "Thầy Châu Sinh, đừng khiêm tốn như vậy, nói mấy chuyện đời thường hơn được không?"

"Được, cô nói đi."

"Anh có sở thích… tầm thường nào không?" Hiểu Dự hỏi anh.

"Rất nhiều, ví dụ như xem phim truyền hình."

"Xem phim? Cái này đâu thể tính là tầm thường được." Hiểu Dự cười mấy tiếng. "Bộ phim anh xem nhiều nhất là gì?"

"Cỗ máy thời gian."

"Bình thường, bình thường…" Hiểu Dự cuối cùng cũng tìm lại được tự tin của mình. "Hoá ra giáo sư hoá học cũng thích xem phim vượt thời gian, còn là cỗ máy thời gian nữa, anh bạn trai thời đại học của tôi cũng rất thích, xem đi xem lại bốn lần liền."

"Tôi xem tới hơn bảy mươi lần rồi." Châu Sinh Thần không để ý lắm, cười: "Nói chính xác hơn là bảy mươi chín lần."

Lần này thì đến Hồng Hiểu Dự cũng câm nín!

Cả buổi chiều, mấy người kia cứ thế phân cao thấp bằng một trăm mười hai quân bài. Cậu sinh viên của Châu Sinh Thần hiển nhiên rất sùng bái anh, thỉnh thoảng lại lộ ra một số chuyện làm người khác bất ngờ, tuy nhiên đại đa số đều có liên quan đến nghiên cứu khoa học. Những người khác nghe không hiểu lắm, chỉ liên tục thể hiện sự thán phục.

Đến sẩm tối, người trong quán cũng dần ít đi, vậy mà quyển sách trong tay Thời Nghi cũng không lật quá sang trang thứ ba.

Trời tối dần, chỗ ngồi cũng hơi lạnh, nhân viên của tiệm tới đóng cửa sổ, còn ân cần mang đến ấy người một đĩa điểm tâm nhỏ. Hồng Hiểu Dự đột nhiên nhớ đến sự tồn tại của bạn mình, bèn quay sang hỏi: "Cậu đang đọc gì đấy?"

"Kẻ thoát Bắc." Thời Nghi phất phất quyển sách trong tay. "Nói về Bắc Triều Tiên."

"Kẻ thoát Bắc là gì?" Hà Thiện ném hai quân bài xuống, hiếu kỳ hỏi.

"Một số người không chịu nổi cuộc sống ở Bắc Triều Tiên, đã tháo chạy đến Trung Quốc, Hàn Quốc, theo một nghĩa nào đó thì họ không thuộc quốc gia nào cả, cũng không có Tổ quốc." Giọng nói của Châu Sinh Thần rất bình thản, không có bất cứ cảm xúc nào. "Nếu như bị bắt về nước thì có thể bị xử theo tội phản quốc."

"Phản quốc? Nghiêm trọng thế sao?" Hà Thiện xuýt xoa. "Tháo chạy cũng phạm phải tội chết?"

Anh quay phim cười, vỗ vai cậu ta nói: "Tôi đã từng phỏng vấn một số người trốn khỏi Triều Tiên, bọn họ nhắc đến người nhà của mình bị chết đói đều cảm thấy rất bình thường, nếu là cậu thì cậu có trốn không?" Anh quay phim nói rất bình thản như đó là chuyện có thật vậy.

Thời Nghi kéo đĩa điểm tâm qua, chọn một chiếc bánh nhìn có vẻ ngon mắt, cắn một miếng.

Không ngờ bỗng nhiên Châu Sinh Thần đưa tay lật quyển sách cô đang cầm sang trang khác. Lúc này cô mới phát hiện, tuy Châu Sinh Thần đang cùng họ đánh bài nhưng ánh mắt lại chăm chú nhìn vào những dòng chữ trên cuốn sách. Anh đọc xong mấy hàng cuối cùng, thu ánh mắt lại rồi nhìn những quân bài trong tay mình, rút ra hai quân thoải mái ném lên bàn.

Hồng Hiểu Dự vẫn còn hứng thú với "Kẻ thoát Bắc", liếc nhìn quân bài anh đánh ra, lập tức rên rỉ: "Thôi xong, thua rồi."

Khi họ ra khỏi quán trà trời cũng đã muộn. Anh quay phim nhiệt tình nói muốn mời mọi người ăn tối, không ngờ Châu Sinh Thần nhìn đồng hồ rồi nói: "Buổi tối tôi còn phải họp." Hà Thiện là trợ lý của anh trong mấy tháng ở Tây An này, dẫu rằng rất muốn ăn cơm cùng mọi người nhưng đành phải cùng anh trở về sở nghiên cứu.

Họ tạm biệt nhau, Châu Sinh Thần cùng Hà Thiện đi xe buýt. Nhóm Thời Nghi ở lại đợi taxi. Dù cách nhau một con đường khá xa nhưng vẫn có thể nhìn thấy đối phương. Châu Sinh Thần đứng trong đám người đông đúc đợi xe buýt số 400 trở về sở nghiên cứu, lúc này đang là giờ cao điểm nên ba bốn xe liên tiếp đều chật kín chỗ ngồi.

Nơi này do đông người nên không bắt được taxi, nhưng Thời Nghi vẫn kiên nhẫn đợi, cô cảm thấy như thế này cũng tốt. Nơi cách cô không xa kia là Châu Sinh Thần, Hà Thiện bên cạnh cũng càu nhàu gì đó, nụ cười trên gương mặt anh hiện lên rất nhanh, họ nói chuyện với nhau đôi ba câu, dường như cũng không hề tỏ ra vội vã. Thời Nghi nhìn anh, thầm đoán anh sẽ nói gì để an ủi cậu nghiên cứu sinh bên cạnh.

"Chưa từng ngồi xe số 400 thì em tuyệt đối không thể cảm nhận được sự đông đúc của giao thông công cộng." Anh quay phim nhìn Châu Sinh Thần vừa cười vừa cảm thán. "Tuy nhiên chúng ta cũng chẳng kém, còn không biết ai có thể lên xe trước."

"Hay là chúng ta bắt được xe rồi rủ họ đi cùng luôn." Thời Nghi lập tức đề nghị.

"Bây giờ chúng ta vẫn còn đứng trong biển người, chẳng biết có bắt được xe hay không, tương lai mờ mịt lắm!" Hiểu Dự trêu đùa, ghé vào tai cô thấp giọng nói. "Người đẹp Thời Nghi, bắt đầu từ hồi học mẫu giáo, cho dù ai đóng vai hoàng tử thì cậu đều là công chúa, vì thế yên tâm làm công chúa đi, anh chàng kia dường như chẳng có ý gì với cậu đâu, câu đó nói thế nào nhỉ? Cậu không thể lọt vào mắt xanh của anh ấy được."

Trong lúc Hiểu Dự nói mấy câu thì lại có một chiếc xe buýt vào bến. Châu Sinh Thần và Hà Thiện cuối cùng cũng chen được lên xe, biến mất trong tầm mắt của Thời Nghi, từ đầu đến cuối Châu Sinh Thần đều không hề nhìn về phía này một lần nào.

Hôm sau anh quay phim đưa họ đi thăm thú một số thắng cảnh nổi tiếng của Tây An. Thời Nghi đứng lẫn trong biển khách du lịch, luôn thấy nơi đây có cảm giác quen thuộc, tuy nhiên lại không nhớ rõ ràng lắm.

Trong ấn tượng của cô, hồi nhỏ cô có thể nhớ rất rõ những ký ức của kiếp trước. Nhưng dần dần cùng với thời gian, từ mẫu giáo, tiểu học, cấp hai, cấp ba, tất cả những ký ức liên quan đều dần dần nhạt đi, nghĩ lại càng giống như một giấc mơ kỳ lạ. Nếu như không phải nhiều năm rồi cô tự nhủ với chính mình "Mình phải gặp lại anh ấy" thì có lẽ những hồi ức liên quan đến Châu Sinh Thần cũng nhất định sẽ biến mất.

Hai người đi chơi còn mệt hơn cả lúc đi làm, vì vậy ngày cuối cùng nhân cơ hội anh quay phim về nhà thăm bố mẹ, hai cô đều nằm trong khách sạn, vừa nghỉ ngơi vừa sắp xếp tài liệu công việc trước khi về. Cô cầm lịch thu âm chị quản lí gửi đem xuống quày lễ tân để in. Cô gái trước quầy lễ tân nghe thấy yêu cầu của cô, rất lịch sự nhận lấy USB: "Xin hỏi chị ở phòng nào ạ? In xong tôi sẽ cho nhân viên mang lên."

"Cảm ơn, phòng 1212." Cô nói xong lại cảm thấy không ổn. "Thôi vậy, tôi đứng đợi lấy luôn, không cần ra đâu, trực tiếp in một bản là được."

"1212?" Cô gái nghe thấy số phòng, rất nhanh liền hỏi. "Cô Thời ạ?"

"Đúng thế."

"Ở đây có quyển sách của chị, là do một anh mới đem đến, chúng tôi vẫn chưa kịp đưa lên phòng." Cô lễ tân lấy một phong bì thư lớn bằng giấy gai ở bên cạnh đặt lên quầy. "Anh đó họ Châu Sinh." Cô ấy buột miệng nói một câu nữa, vẻ mặt rất đáng yêu: "Cái họ này đúng là kỳ lạ."

Thời Nghi cúi đầu nhìn bao giấy, không có bất cứ lời nhắn nào trên đó, bèn hỏi: "Anh ấy mới đi à?"

Trên tay nằng nặng có vẻ là một cuốn sách. Phải chăng là "Bút kí thành phố"?

"Khoảng hơn mười phút." Lễ tân cầm USB, nhờ người bên cạnh trực hộ rồi ra khỏi quầy. "Nếu như văn bản rất quan trọng, chị có thể tự mình in. Chị Thời, mời đi bên này."

Cô nghe thấy tên của Châu Sinh Thần, trong lòng đã thấp thỏm không yên.

Cô gái mở tập tin, thấy có đoạn lời thoại phim, không khỏi nhìn cô mấy lần, thầm nghĩ chẳng trách vị khách này đẹp như vậy, hoá ra là diễn viên, nhưng chưa thấy xuất hiện nhiều nên chắc mới vào nghề. Cô lễ tân ngắm nhìn gương mặt cô, thầm tán thưởng, nghĩ nếu như có người đẹp như thế này xuất hiện trên phim, chắc hẳn sẽ tuyệt vời đây.

Thời Nghi không để ý đến vẻ mặt của cô gái, chỉ nhìn bì thư rồi bần thần. Đến khi tài liệu mà cô cần được in xong, vừa bước vào thang máy, Thời Nghi liền mở ra, quả thật là cuốn sách anh đã từng nói ở chùa Thanh Long. Trang sách không còn mới, gáy sách cũng có chỗ đã sờn, nhìn có vẻ đúng là người khác đưa cho anh đọc, trên bìa sách có dán một tờ giấy nhớ màu xanh:

"Quyển sách này là đồng nghiệp sở nghiên cứu tặng, nếu như em thích thì không cần trả lại. Châu Sinh thần."

Chữ viết đẹp, nhưng không giống với trong ký ức của cô,

Trở về phòng, cô vẫn nhìn vào tờ giấy nhớ đó, không kìm được đành gửi cho anh một email, hỏi anh phòng thí nghiệm có trang bị điện thoại hay không, có thể gọi tới được chứ. Sau khi email được gửi đi, cô mở sách, lại phát hiện ra có một số trang được anh dán giấy nhớ màu trắng viết về những điểm không giống với trong sách giới thiệu. Có lẽ do làm công việc về khoa học nên anh rất cẩn thận, nếu như là chỗ du lịch nổi bật, còn kí hiệu lên đó là có miễn phí hay không, giá vé vào và thời gian đóng mở cửa. Nếu như là tiệm đồ ăn vặt thì chắc chắn có món đặc sắc mà anh cho là ngon.

Thời Nghi biết, những thứ này nhất định là do anh đã viết ra từ lâu chứ không phải vì cô mà viết. Thế nhưng nhìn dòng chữ dán trên quyển sách, cô vẫn không khỏi nghĩ, anh không lấy đi những tờ giấy nhớ này cũng là để cho cô đọc tiện hơn.

Cô nhìn hòm thư, thấy đã nhận được email của Châu Sinh Thần. Không có bất cứ lời thừa thãi nào, chỉ có một dãy số. Thời Nghi cầm di động lên, sau khi bấm số vào bèn hắng giọng hai tiếng, khi thấy giọng nói của mình ở trạng thái tốt nhất mới ấn gọi.

"Nhận được sách rồi à?" Đó là câu nói đầu tiên của Châu Sinh Thần.

"Nhận được rồi, cảm ơn anh." Cô chỉ muốn gọi điện thoại cho Châu Sinh Thần, nhưng khi đã gọi rồi lại không biết phải nói gì.

"Quyển sách này viết cũng được, không giống như những cuốn sách du lịch xuất bản kiếm lời, đều là những ý kiến chủ quan thiếu sát thực." Thật may anh không hề lạnh nhạt, rất tự nhiên giải thích cho cô. "Cũng không giống như nhiều cuốn sách giới thiệu thành phố, hơn nửa quyển đều mang tính quảng cáo."

Cô "ồ" lên một tiếng: "Được, em nhất định sẽ nghiêm túc đọc."

Tính ra đây là cuộc điện thoại đầu tiên từ khi hai người quen nhau đến nay. Bọn họ nói từ chuyện ngày kia xe số 400 đông thế nào cho đến chuyện cả ngày hôm qua đi thăm thú thành phố, cuối cùng vẫn là Châu Sinh Thần kết thúc câu chuyện trước: "Có vẻ như tôi phải bắt đầu làm việc rồi."

"Em vẫn luôn tò mò muốn biết viện nghiên cứu là nơi như thế nào?" Cô dày mặt nói. "Có tiện đưa em đi thăm thú không?"

Từ đầu đến cuối Hồng Hiểu Dự vẫn ở bên cạnh cô nghe trộm, lập tức lườm: "Có thể dè dặt một chút không?" Cô bĩu môi: "Tớ hiếu kỳ." Hồng Hiểu Dự trợn mắt, lắc đầu vừa than vừa cười.

"Rất buồn tẻ." Châu Sinh Thần giống như đang từ chối, nhưng sau khi dừng mấy giây lại tiếp tục nói: "Tuy nhiên có vẻ em gặp may, hôm nay là Chủ nhật, đa số nhân viên nghiên cứu đều nghỉ, em đi dạo quanh cũng không vấn đề gì."

Cô đồng ý rất nhanh rồi ghi lại địa chỉ Châu Sinh Thần nói.

Cuối cùng anh dặn: "sau khi em tới cổng cứ gọi vào số điện thoại này, tôi sẽ xuống lầu đón em."

Thời Nghi cúp điện thoại, cầm túi trang điểm chạy vào trong nhà vệ sinh.

Hiểu Dự nhảy xuống giường, chân trần đuổi theo đến cửa, nhìn cô trong gương: "Cậu có thể nói cho tớ, rốt cuộc anh ta có điểm gì khiến cậu thích đến thế không?"

Dưới ánh đèn vàng, cô đang dùng bông trang điểm chấm nước tẩy trang làm sạch mặt, động tác tỉ mỉ kĩ lưỡng, hoàn toàn làm bại lộ sự thấp thỏm và chờ đợi của chủ nhân. Cho đến khi lau mặt xong, cô mở vòi nước, rất nghiêm túc soi gương lại: "Tớ cảm thấy kiếp trước chắc chắn quen biết anh ấy, hơn nữa nợ anh ấy một món nợ rất lớn."

Hiểu Dự phì cười, chế nhạo cô: "Hoá ra là duyên phận từ kiếp trước."

Thời Nghi mím môi cười, đâu chỉ có thiếu nợ. Nếu như anh nhớ được một chút, sợ rằng còn không muốn nhìn thấy cô.

Sau khi ngồi lên taxi, cô đưa tin nhắn Châu Sinh Thần gửi đến cho lái xe xem. Anh ta lập tức mỉm cười, nói cách đây một tiếng mới chở một khách nam đi đến đó, rất quen đường. Thời Nghi đoán được người lái xe nói là ai, chỉ có điều không ngờ lại trùng hợp như vậy.

Đường không xa lắm. Thời Nghi xuống xe, vừa lấy điện thoại ra thì lại nhận đợc cuộc gọi từ quản lý Mỹ Lâm, muốn thương lượng với cô công việc lồng tiếng tiếp theo. Mỹ Lâm là một người cuồng công việc, cô không dám tuỳ tiện chen vào, chỉ đành đứng cạnh bảng hiệu của Viện khoa học Trung Quốc – phân viện Tây An, vừa đi qua đi lại vừa nói chuyện điện thoại.

Vì giọng nói của cô đặc biệt nên mới vào ngành đã có được cơ hội tốt, lồng tiếng cho những vai diễn rất nổi tiếng. Thêm nữalại do quan hệ của Mỹ Lâm nên dần dần tiền thù lao cũng tăng lên, càng có nhiều nhà sản xuất không ngừng thuyết phục để cô trực tiếp xuất hiện trước máy quay. Đối với Mỹ Lâm mà nói, diễn viên lồng tiếng đương nhiên không bằng minh tinh màn bạc được. Nhưng tiếc rằng thuyết phục thế nào Thời Nghi cũng không hứng thú. Cuối cùng Mỹ Lâm nói nhiều cũng mệt, đành từ bỏ suy nghĩ này, chỉ có điều thỉnh thoảng vẫn nói đùa để thăm dò ý tứ của cô.

"Hôm qua Đỗ Vân Xuyên còn hỏi chị, có phải em được người ta bao nuôi từ lâu rồi không, nên mới không mặn mà với tiền tài danh lợi như thế. Chị cười chết mất, Thời Nghi của chúng ta có một khuôn mặt đoan chính như vậy, muốn cưới hỏi thì chắc chắn cũng phải là danh chính ngôn thuận." Quản lý Mỹ Lâm nói xong chuyện chính, bắt đầu buôn dưa với cô: "Thời Nghi, nói thật đi, em đã lấy anh chàng tỷ phú giấu mặt nào rồi hả? Nếu không thì sao quanh năm suốt tháng chơi bời bên ngoài, nói không nhận việc là không nhận thế?"

Thời Nghi cúi đầu, đi từng bước chầm chậm, cười nói: "Em không hứng thú với người có tiền."

Mỹ Lâm cười: "Thế thích gì? Nói cho chị, chị để ý hộ em."

Ánh mắt của cô lướt qua cánh cửa lớn đóng chặt cao ngang người, thấy khoảng sân rộng trước lầu đã xuất hiện một bóng dáng. Anh đi rất nhanh, từ từ tiến lại gần cô, vẫn là áo blouse trắng của phòng thí nghiệm, bên trong là áo kẻ caro màu nhạt. Vừa lúc Thời Nghi nhìn thấy anh, Châu Sinh Thần cũng vậy, liền giơ tay phải lên chỉ vào cửa nhỏ bên cạnh cánh cửa lớm. Thời Nghi nhìn anh rồi nhanh chóng gật đầu, nói lời tổng kết với Mỹ Lâm điện thoại: "Người em thích nhất định phải là giáo sư, tốt nhất là giáo sư nghiên cứu hoá học cao phân tử." Cô thấp giọng nói giống như đang đùa.

"Em nói cái gì? Giáo sư gì?" Mỹ Lâm hoảng hồn.

"Không nói nữa nhé, tối em gọi cho chị." Cô thấy Châu Sinh Thần đến gần, vội cúp máy chạy tới trước cửa nhỏ đứng đợi anh.

Khi ở nơi làm việc anh dường như rất khác, khó nói ra được là cảm giác gì, nhưng nhìn rất nghiêm túc cẩn thận.

"Em đến lúc nào vậy?" Anh vừa hỏi cô vừa lấy quyển đăng kí ra vào ở cửa sổ nhỏ phòng bảo vệ, viết thời gian và kí tên mình vào. "Có đem chứng minh thư không?"

"Có." Cô cúi đầu lấy chứng minh thư trong túi đưa cho anh qua hàng lan can.

Đến khi tất cả đã ổn thoải, phòng bảo vệ có người ra mở cửa để cô vào.

Quả thực như anh nói, bởi vì cuối tuần nên ở đây không có quá nhiều người.

Dọc đường vào thỉnh thoảng có người đi qua gật đầu chào hỏi, cũng không nói chuyện gì nhiều. Thời Nghi bị sự yên tĩnh của nơi đây ảnh hưởng, đến đi đứng cũng cẩn thận vô cùng, nhưng tiếc rằng cô đi giày cao gót, lại đi trên sàn nhà cẩm thạch nên không tránh khỏi phát ra tiếng. Mà càng đi cẩn thận thì tiếng vang lại càng lớn. "Nữ nghiên cứu sinh ở đây cũng thích đi giày cao gót." Anh dừng trước cánh cửa thuỷ tinh hai lớp, nhập mật mã và vân tay. "Em không cần để ý quá." Cô gật đầu, ngại ngùng cười. Anh mở cửa rồi đưa cô đi qua rất nhiều căn phòng tường kính trong suốt, cuối cùng dừng lại bên ngoài phòng làm việc. Anh

đẩy cửa, đi vào trong căn phòng kín, cuối cùng Thời Nghi cũng như trút được gánh nặng: "Em vẫn luôn cảm thấy vào viện nghiên cứu khoa học kiểu này giống như đang ăn cắp bí mật quốc gia vậy."

"Vậy sao?" Anh vừa cười vừa ngồi xuống sau bàn làm việc. "Có phải em rất thất vọng không?"

"Không thể coi là thất vọng." Cô nhìn xung quanh, hít hít mũi: "Mùi hương ở đây rất đặc biệt, bình thường anh làm những công việc gì? Ý em là sẽ làm thí nghiệm gì ấy?"

"Silane chống cháy liên kết với vật liệu posite POE."

…

Ngoài trừ bốn từ "vật liệu posite" ra, tất cả cô đều nghe không hiểu. Thời Nghi yên lặng chỉ tờ giấy bên tay anh: "Có thể viết cho em xem không? Mấy từ anh vừa nói ấy."

Châu Sinh Thần lấy bút ra viết mấy chữ đó.

Thời Nghi nhìn tờ giấy, im lặng một lúc, cô vẫn không hiểu: "Có cách nói đơn giản nào để em hiểu được không?"

Châu Sinh Thần suy nghĩ một lát, rồi nói: "Nói đơn giản chính là làm vật liệu bao bên ngoài đường dây diện, chống ăn mòn, chịu được nhiệt độ cao, chống oxi hoá, chống cháy nổ, em hiểu không?"

Anh hơi mỉm cười.

"Hiểu rồi!" Thời Nghi ngẫm nghĩ một chút, cũng không khỏi bật cười. "Nhưng anh giải thích như vậy hình như không có bất kì yếu tố kĩ thuật nào, hơn nữa công nghệ này không phải đã tồn tại rồi sao?"

"Gần như thế, nhưng về cơ bản đều là kĩ thuật mười mấy năm trước. Trên thế giới hiện nay vẫn chưa công trình nào đột phá được. Vì vậy nếu nghiên cứu thành công, coi như đã đi trước thời đại mười mấy năm." Châu Sinh Thần đưa cho cô một chai nước khoáng nhỏ. "Ví dụ như các đô thị loại một của Trung Quốc hiện nay, đại đa số vỏ ngoài của đường dây điện đã xuống cấp rồi, khoảng 80% cần phải thay mới, việc này đòi hỏi một nguồn ngân sách khá lớn. Nếu như kỹ thuật cải tiến được, cho dù cải thiện tuổi thọ của chúng được thêm một năm thì cũng là số tiền kếch xù."

Thời Nghi nhìn anh đầy thán phục: "Cách giải thích như vậy làm mọi thứ trở nên không tầm thường chút nào." Cô vừa muốn tiếp tục hỏi, nhưng bên ngoài có người gõ cửa. Châu Sinh Thần đáp mời vào Hà thiện liền thò đầu vào, cười có phần đắc ý: "Quả nhiên là Thời Nghi." Cô kinh ngạc, cũng hơi xấu hổ: "Sao cậu biết tôi đến?"

"Phòng thí nghiệm của bọn em đều gắn camera. Ban nãy em từ bên ngoài về nghe thấy mấy đàn anh bàn tán là thầy Châu Sinh dắt một theo một tiên nữ, em liền đoán là chị."

Camera? Châu Sinh Thần buồn cười, "ừ" một tiếng: "Vậy nên?"

"Vậy nên…" Hà Thiện nghiêm mặt nói, "Thầy Châu Sinh hướng dẫn bọn em vất vả, hôm nay mọi người muốn mời thầy một bữa đạm bạc, nhân tiện chiêu đãi khách quý luôn."

- Hết chương 1 -

2. Chương 2: Kiếp Trước Của Kiếp Này

"Em có muốn đi không?" Châu Sinh Thần dường như cảm thấy có phần không ổn, bèn quay sang hỏi ý kiến cô.

"Không sao ạ, em cũng chưa ăn tối." Thời Nghi lại thấy không có vấn đề gì. "Chỉ có một yêu cầu, em có thể đi thăm phòng thí nghiệm của các anh được không? Thật không dễ dàng gì mới vào được nơi canh phòng nghiêm ngặt thế này, không đi thăm quan thì thật đáng tiếc."

Ban đầu Hà Thiện vốn chỉ định thử vận may, không ngờ cô đồng ý thật, liền chủ động ngỏ lời muốn dẫn cô đi thăm quan phòng thí nghiệm. Châu Sinh Thần thì ngược lại, anh đưa ra một tập tài liệu cần ký, nói mình phải giải quyết công việc và cho họ mười phút đi dạo.

Thời Nghi nhận ra sự lạnh nhạt của anh, theo chân Hà Thiện ra cửa, nghe cậu ta nhiệt tình giới thiệu các phòng thí nghiệm, cô cười lịch sự nhưng đáp lại rất ít. Cô sợ bản thân tự ý tới nơi này khiến anh cảm thấy cô rất không lịch sự.

Từ trước tới giờ cô chưa bao giờ tuỳ hứng đến như thế.

Lâu lâu mới có một lần lại cảm thấy hơi bất an. Từ đầu đến cuối, cô chỉ nhớ mỗi một cái tên phòng thí nghiệm chất cách điện và cách nhiệt, ít nhất cô còn có thể hiểu được anh đang làm gì.

"Chỗ chúng em là nơi duy nhất trong cả nước có thể tiến hành thí nghiệm nhiệt điện kết hợp, trên thiết bị thử nghiệm lão hoá lớn nhất với điện áp cao nhất là 60KV, nhiệt độ tối đa lên tới 200 độ C." Cô chỉ gật đầu, về cơ bản không hiểu gì hết.

Rốt cuộc đến Hà Thiện cũng nhận ra tâm tư của cô, cười trừ: "Lúc nào thầy Châu Sinh cũng như vậy đấy ạ, dường như không chú ý đến ai cả, chị đừng quá để bụng nhé."

Cô chỉ "ừ" một tiếng: "Chị cũng thấy rồi mà, anh ấy làm gì cũng tuỳ hứng, lúc muốn nói chuyện với người khác thì nói thêm đôi ba câu, lúc không muốn thì dứt khoát không nói năng gì, thật là chẳng nể mặt người khác."

"Đúng, đúng." Hà Thiện gật đầu lia lịa: "Chính xác là như thế."

Cô cười: "Trước nay anh ấy vẫn luôn như vậy mà."

"Chị và thầy Châu Sinh quen nhau lâu rồi ạ?" Hà Thiện thấy hơi kỳ lạ. "Vậy mà em cứ tưởng là hai người mới quen nhau."

Thời Nghi không đáp, mãi đến khi đi đến đại sảnh, cô mới mở lời: "Thực sự thì cũng không lâu lắm, chị và anh ấy tình cờ gặp nhau ở sân bay cách đây nửa năm, từ đó đến giờ không làm cách nào gặp lại được nhau cả."

Cô không phải người giỏi giao tiếp, nên thầm cảm thấy may vì số người tham gia bữa tối không quá nhiều, chỉ có năm, sáu đồng nghiệp không phải người Tây An nên cuối tuần mới ở lại. Họ đặt một nhà hàng khá gần với đại học Tây An, một số phụ trách gọi món, một số nhiệt tình nói chuyện phiếm với Thời Nghi.

Gà hồ lô, mề gà xào nấm nhân hạch đào, cật lợn xào, toàn là những món cô từng nghe tới nhưng chưa bao giờ ăn thử.

Mỹ nhân trên đời có rất nhiều loại, đại đa số đều thuộc kiểu xinh đẹp vừa mắt, có người thấy đẹp, có người lại thấy bình thường.

Nhưng Thời Nghi thuộc về số ít mỹ nhân được tất cả mọi người công nhận, dung mạo đẹp tới không tì vết. Đến khi đồ ăn được đưa lên gần hết thì cô cũng đã nói chuyện thoải mái được với mọi người.

Châu Sinh Thần và cô ngồi cạnh nhau, nhưng từ đầu đến cuối bữa anh chỉ trao đổi về thí nghiệm tối hôm qua với một cậu nghiên cứu sinh.

Cô vừa ăn vừa nghe mọi người nói về thế giới mà trước giờ bản thân chưa từng tiếp xúc. Mọi người cũng rất nhanh chóng chuyển chủ đề câu chuyện sang Châu Sinh Thần, và điều kỳ lạ là ngoại trừ Hà Thiện ra thì ai cũng có vẻ không quen thân với anh lắm, thậm chí còn hỏi những câu mà chỉ có lần đầu gặp người ta mới nói. Nhưng với tính cách của Châu Sinh Thần thì cũng không khó để lý giải điều này. Mặc dù anh đã đến đây hơn một tháng, nhưng cũng có thể anh chưa từng nói chuyện với mọi người thật.

Có rất nhiều câu hỏi, Châu Sinh Thần đều trả lời rất lịch sự, Thời Nghi cũng nghe vô cùng chăm chú. Cô muốn biết tất cả những gì liên quan đến anh.

Cuối cùng mọi người cũng cảm thấy hơi ngại vì hỏi quá nhiều nên một cô gái kết thúc câu chuyện: "Tôi nghe viện trưởng nói có rất nhiều nơi mời thầy Châu Sinh đến làm việc, vậy tại sao thầy lại muốn đến nơi này?"

"Gia đình có việc cần tôi về nước…" Châu Sinh Thần nói, "Chỉ là thuận tiện nên tới thôi."

Một lời mời nghiên cứu khoa học, vậy mà đối với Châu Sinh Thần chỉ là "thuận tiện nên tới", lẽ ra mọi người phải cảm thấy phật ý nhưng anh lại nói vô cùng thành thật, điều này càng khiến họ càng thêm thán phục. Thời Nghi cũng cảm thấy anh xứng đáng được như vậy.

Tấn công Châu Sinh Thần xong, mọi người lại chuyển đề tài sang cô: "Thời Nghi, cô đang làm nghề gì thế?"

"Diễn viên lồng tiếng." Cô cười.

"Lồng tiếng cho phim nước ngoài sao?"

"Đúng vậy, nhưng đó không phải là tất cả." Cô giải thích đơn giản. "Tỉ lệ phim nước ngoài nhập về nước ta vẫn rất ít, vì vậy đại đa số thời gian tôi đều lồng tiếng cho các phim trong nước, hoặc phim hoạt hình, quảng cáo…"

"Phim trong nước?" Cô gái duy nhất trong nhóm cảm thấy có phần khó hiểu. "Đều là người Trung Quốc, còn cần lồng tiếng sao? Chẳng lẽ không phải là những diễn viên đó tự mình nói?"

Hà Thiện thở dài: "Nói cô nhà quê thật không sai. Cô không biết có loại phim tên là phim Hồng Kông à?"

Thời Nghi cũng bắt chước thở dài: "Cậu mới là nhà quê, còn bày đặt nói người khác. Đại đa số phim truyền hình, phim điện ảnh, cho dù là tiếng phổ thông hay tiếng Quảng Đông thì trừ khi giọng của diễn viên cực kỳ tốt, nếu không đều do chúng tôi lồng tiếng hết."

Cô vừa dứt lời, Hà Thiện lập tức bị mọi người cười một trận.

"Vậy là những diễn viên lồng tiếng đều đứng sau màn ảnh? Cô xinh đẹp như vậy, sao không nghĩ đến việc tự mình đứng trước ống kính?"

"Điều này còn tuỳ thuộc vào tính cách của từng người nữa." Cô uống một ngụm cam ép, tiếp tục nói: "Ví dụ như Trương Hàm Dư xuất thân từ diễn viên lồng tiếng, anh ấy cũng rất phù hợp bước ra màn ảnh. Tính cách của tôi thì khác, tôi không thích bị quá nhiều người vây quanh, vì vậy chỉ có thể làm việc trong phòng thu âm mà thôi."

"Nghe vậy thì công việc hàng ngày của cô chắc sẽ gặp rất nhiều minh tinh phải không?"

"Minh tinh? Thường thì có thể gặp, đây giống như một ngành công nghiệp vậy, họ chỉ là một phần rất nhỏ xuất hiện trước màn ảnh, còn sau màn ảnh có rất rất nhiều người hợp tác cùng họ. Thực sự thì mọi người đều như nhau cả thôi."

Hoàn toàn là một thế giới khác.

Tìm hiểu thế giới của đối phương, cảm thấy thật kì diệu.

Những nhân viên nghiên cứu ở đây đều cảm thấy công việc của cô rất thú vị, liên tiếp hỏi đủ các thể loại câu hỏi.

Ban nãy đã thử một lượt các món ăn, hiện tại sau khi trả lời xong cô liền gắp những món mình thích vào bát. Cô cúi đầu, lặng lẽ nghe anh nói chuyện, đa phần là những từ cô nghe không hiểu và đều có liên quan đến hoá học.

Giọng nói không giống, diện mạo cũng không giống, tất cả đều khác.

Nhưng cô vẫn không ngăn được mình cố gắng tìm kiếm chút gì đó thân thuộc trong từng cử chỉ của anh.

Cuối cùng Châu Sinh Thần cũng bàn xong công việc, nhìn thấy Thời Nghi đã buông đũa liền hỏi: "Sao em ăn ít vậy?"

Cô nhíu mày nhìn anh: "Không ít đâu ạ, chỉ có điều anh mải bàn công việc nên không nhìn thấy em tranh được bao nhiêu đồ ăn với họ thôi."

Anh nói: "Mùi vị ở đây cũng khá ngon."

Cô "vâng" một tiếng: "Đúng là khá ngon, thường thì gần trường đại học luôn có thể tìm ra những quán ăn ngon."

"Thầy Châu Sinh, chúng tôi nghe bạn thầy kể mà đều muốn chuyển ngành." Có người cười nói. "Thật thích quá, công việc chính là 'nói chuyện', có vẻ như chúng ta làm công việc này quá vất vả rồi."

Châu Sinh Thần chỉ cười, không nói gì.

Thời Nghi sợ mọi người cảm thấy nhạt nhẽo nên đã đón ý thay anh trả lời: "Nói anh biết nhé, diễn viên lồng tiếng chúng tôi phải trả qua thời gian luyện tập rất dài đấy."

"Phiền phức vậy sao? Có phải giống như người dẫn chương trình không?" Một người khác hiếu kỳ hỏi cô.

"Khác nhau chứ."

Trong ánh mắt tò mò của mọi người, bỗng nhiên Thời Nghi buông đũa xuống, bắt chước giọng của nhân vật hoạt hình kinh điển – Vịt Donald. Chẳng ai có thể ngờ từ miệng một cô gái xinh đẹp như vậy lại có thể phát ra giọng nói quái dị này, đến nhân viên phục vụ cũng ngây người.

"Mọi người hiểu rồi chứ ạ?" Giọng của Thời Nghi lại dịu dàng như cũ.

Hà Thiện than thở, cuối cùng cũng phục cô sát đất.

Rượu và đồ ăn đã vơi quá nửa, có người nhân lúc Châu Sinh Thần rời khỏi bàn, cười hỏi Thời Nghi có phải bạn gái của anh không, cô ngẩn người không lên tiếng. Ngay lập tức có một người đã làm sáng tỏ hộ hai người: "Đừng linh tinh, tôi nghe nói thầy Châu Sinh Thần đã có vợ chưa cưới rồi mà."

Người kia nghe được câu này vội vàng xin lỗi cô. Thời Nghi làm như không để ý, cúi đầu mở điện thoại giống như đang kiểm tra tin nhắn.

Tiệc tan, Châu Sinh Thần không về cùng mọi người mà vẫn đứng bên cạnh cô. Đợi cho đến khi đám người ồn ào rẽ vào ngã tư thì anh mới giơ tay bắt taxi, mở cửa sau giúp cô rồi nói: "Để tôi tiễn em về khách sạn."

Thời Nghi ngồi vào xe, anh mở cửa trước, ngồi vào ghế phụ cạnh. Trên đường đi, trong xe vang lên mấy bài hát cũ, vì người ngồi trước kẻ ngồi sau nên hai người nói chuyện với nhau rất ít. Cô nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ, nhớ lại lời ban nãy trong bữa tiệc.

Anh ấy có vợ chưa cưới rồi.

Vậy nên, cũng giống như bao người khác, tuân theo một quỹ đạo bình thường, trải qua sinh lão bệnh tử, lấy vợ sinh con. Không có bất cứ sự khác biệt nào, cũng không thể hiểu được điều gì là không cần thiết. Thật ra chính cô cũng cảm thấy rằng ngoại trừ việc có thể nhớ được những điều kỳ lạ ở kiếp trước thì mình nào có khác gì những người xung quanh.

Sinh lão bệnh tử.

Vì vậy nên Thời Nghi à, muộn mất rồi.

Vận mệnh đã được an bài, anh không thể đợi cô.

Thời Nghi ngắm mặt trăng tròn vành vạnh trên bầu trời đêm, nơi đây đã không còn là thành Trường An ngựa xe như nước nữa rồi. Châu Sinh Thần, ngoại trừ cái tên này ra thì mọi thứ đều không còn giống trước.

Đến khi hai người xuống xe, Châu Sinh Thần đứng trước cửa lớn của khách sạn tỏ ý tạm biệt. Thời Nghi mới đi được vài bước, ma xui quỷ khiến thế nào lại quay người lại. Anh vẫn đang nhìn cô.

Cô đi tới trước mặt anh, buột thốt: "Anh có tin vào bói toán không?"

"Vệ một ý nghĩa nhất định nào đó thì không tin." Châu Sinh Thần cười nói. "Tuy nhiên nếu kết quả quá tốt thì ý thức sẽ tự nói với bản thân, điều này có thể là thật." Thời Nghi vươn tay ra: "Em có thể xem bói tay cho anh không?"

"Em biết xem à?"

"Có học qua một chút." Thời Nghi đáp bừa. "Nhưng có lẽ cũng không chính xác."

Châu Sinh Thần giơ tay ra trước mặt cô, Thời Nghi nắm nhẹ lấy tay anh. Có thể do quanh năm làm việc trong phòng thí nghiệm nên ngón tay có chút thô ráp, rất đàn ông. Tim bỗng đập mạnh, nhưng cô đã nhanh

chóng cất tiếng để khoả lấp: "Em chỉ có thể thấy quá khứ của anh chứ không thể nhìn ra những chuyện sau này."

"Quá khứ?"

Cô "vâng" một tiếng rất nhẹ, ngẩng đầu lên trong khi vẫn nắm lấy tay anh, nhìn thẳng vào mắt anh: "Anh có tin vào kiếp trước không? Có lẽ em nhìn thấy kiếp trước của anh."

Bảo vệ trước cửa khách sạn nhìn họ có vẻ hiếu kỳ, không hiểu hai người này đang làm gì. Đúng lúc có một chiếc taxi trờ tới trước cửa khách sạn, Châu Sinh Thần do đối diện với đèn xe nên hơi nheo mắt lại, giọng mang theo ý cười: "Em nói đi."

"Em luôn có cảm giác như thế." Thời Nghi im lặng, thận trọng tìm từ ngữ.

Châu Sinh Thần rất điềm tĩnh, không hề hỏi dồn, chỉ mặc cho cô nhìn lòng bàn tay mình.

"Có thể kiếp trước chúng ta có duyên gặp mặt." Cô không biết phải nói như thế nào, cuối cùng đành phải thốt ra một câu mơ hồ như vậy. Đặt trong xã hội hiện đại, nếu như cô là một người đàn ông và Châu Sinh Thần là một cô gái, cô nghĩ, bản thân nhất định phải là một người rất giàu có. Chỉ đáng tiếc giới tính không thể hoán đổi qua lại được, vì thế câu nói này hiển nhiên có phần kỳ quặc.

Rốt cuộc phải nói thế nào đây?

Chẳng lẽ lại nói với anh rằng chúng ta đã quen biết nhau từ rất lâu, trải qua rất nhiều kiếp luân hồi mới có thể may mắn gặp lại nhau như thế này ư?

Những điều khiến người khác dở khóc dở cười này có lẽ chỉ bản thân cô mới có thể tin được.

Cô nắm tay anh quá lâu, đành phải buông ra. Anh thu tay về, đột nhiên nói: "Tôi tin lời em. Mỗi người quen nhau đều có duyên phận nhân quả." Câu nói này thật sự không giống với anh chút nào. Thời Nghi cười ngượng ngùng, anh hỏi tiếp: "Ngày mai em phải về rồi à?"

"Em có rất nhiều việc, không làm không được."

"Nếu tiện thì để lại cho tôi số điện thoại." Anh nói: "Những lúc không lên mạng được, có thể dùng cách này để liên lạc với em." Thời Nghi tưởng mình nghe lầm, đầu óc trống rỗng trong giây lát.

Anh khẽ cười: "Không tiện à?"

"Tiện chứ ạ." Cô buột miệng nói, nhưng rồi không biết lấy gì để viết cho anh.

"Đọc cho tôi nghe, tôi có thể nhớ được." Anh chợt thấy sự băn khoăn nơi cô.

Thời Nghi đọc một dãy số dài. Đang định đọc lại lần thứ hai, Châu Sinh Thần đã gật đầu nói: "Tôi nhớ rồi."

Ngày hôm sau, cô trở về Thượng Hải. Chuyến đi tới Tây An ngoài ý muốn đã tiêu tốn mất của cô tròn một tuần. Dưới sự áp bức của quản lý Mỹ Lâm, Thời Nghi không thể không vào phòng thu sau bữa trưa mỗi ngày, thường thường khi công việc kết thúc cũng đã là nửa đêm. Cô làm việc rất nghiêm túc, lúc nào cũng cầm tờ giấy A4 đọc đi đọc lại hai lượt nội dung. Trong lúc đọc, khi nào cảm thấy trạng thái tốt nhất thì lập tức sẽ yêu cầu người thu âm bắt đầu công việc. Tất nhiên thỉnh thoảng cũng có lúc đọc sai, chỉ cần thu lại câu đối thoại sai, phần còn lại thì đã ổn.

"Cô Thời, tốt rồi, tôi cảm thấy không còn vấn đề gì nữa, đợi đạo diễn tới nghe lại thành quả thôi."

Cô ra khỏi phòng thu, đi tới máy lọc nước ngoài hành lang, cầm ly trong tay nhìn ra ngoài cửa sổ bần thần. Có nhân viên trợ lý phòng thu từ thang máy bước ra, trong tay xách đủ loại túi lớn túi nhỏ đựng đầy đồ uống và thức ăn khuya, thậm chí còn có hộp xốp màu trắng đựng đồ nướng ven đường lộ ra cả phần đuôi của que xiên, trông thật bắt mắt.

Cô trợ lý chào Thời Nghi, cô mỉm cười gật đầu chào lại.

Một nụ cười mê hồn. Trong đầu cô trợ lý bỗng nhiên xuất hiện mấy từ này.

Cái tên Thời Nghi đã sớm vang dội trong giới lồng tiếng, những người có thể gặp cô thực sự rất ít. Cô là diễn viên lồng tiếng hàng đầu trong ngành, có giọng nói tuyệt vời mà thái độ lại chuyên nghiệp, chỉ cần có cô cộng tác thì công việc đều rất suôn sẻ. Đáng tiếc là thời gian của cô cũng rất hạn chế, nhưng quả thật giọng nói của cô gái này làm người ta không cách nào kháng cự được, cho dù có phải sắp xếp hẹn trước hơn nửa năm, cũng nhất quyết phải đợi cô đến lồng tiếng.

Những người làm trong phòng thu âm này mỗi năm người đến người đi vô số, giọng của cô có đặc biệt đến mấy cũng vẫn luôn có người thay thế. Nhưng đáng tiếc là càng khó theo đuổi thì lại càng được chờ đợi, cô càng khó hẹn thì lại càng nổi tiếng hơn.

Nhắc đến vẻ ngoài của cô, trong giới lồng tiếng vẫn còn lưu truyền một câu chuyện.

Lúc cô vẫn còn là người mới, có một nhà sản xuất tình cờ gặp được Thời Nghi trong phòng thu, đã nói thẳng cô chính là diễn viên nữ chính trong lý tưởng của mình, sau khi vô số lần bị từ chối, nhà sản xuất giàu có đã nổi giận khiến ọi người ở đó vô cùng sợ hãi. Cuối cùng Thời Nghi phải lặng lẽ rời khỏi phòng thu ấy và không bao giờ quay trở lại đó nữa.

Nhiều năm sau, cuối cùng cô tạo được danh tiếng ình. Nhà sản xuất dạo nọ nghe được bản thu âm thử của cô thì rất kinh ngạc, năm lần bảy lượt hẹn gặp mặt cô. Kết quả không nói cũng có thể đoán ra được, cô kiên quyết không chịu lộ diện. Câu chuyện nhỏ này được mọi người không ngừng nhắc tới, âu cũng là một yếu tố góp phần đẩy cao tiền thù lao của cô.

Khoảng gần mười một giờ, công việc được kết thúc sớm, Thời Nghi ra về trước, khi mở điện thoại huỷ chế độ im lặng, cô nhận ra có một cuộc gọi nhỡ của số lạ, lại gọi đến hai lần.

Là số máy lừa đảo sao?

Cô vứt điện thoại vào túi, đụng phải chìa khoá, phát ra tiếng leng keng của kim loại.

Là Châu Sinh Thần. Tự dưng trong đầu cô hiện lên ý nghĩ này, nó lan nhanh không kiểm soát được. Cô cầm điện thoại lên gọi lại cho số đó, có người bắt máy rất nhanh nhưng không phải giọng nói của anh.

"Cô Thời phải không ạ?" Giọng nói lạ vang lên nhưng lại gọi đúng tên cô.

"Thật không phải, có lẽ anh nhầm máy rồi." Cô nói.

Điện thoại được chuyền tay rất nhanh.

Xuất hiện một giọng nói khác: "Là tôi, Châu Sinh Thần đây."

Cô rất tự nhiên "vâng" một tiếng.

Cũng bởi vì quá tự nhiên nên cả hai người đều cảm thấy sửng sốt. May là không phải gặp mặt trực tiếp nên ít nhiều cũng tránh được ngại ngùng. Yên lặng một lúc, bỗng nhiên điện thoại báo có cuộc gọi tới, Thời Nghi xem xong bèn nói với anh: "Cảm phiền anh đợi em mấy phút, em nhận điện thoại của mẹ."

"Không sao."

Có câu trả lời của anh, cô mới yên tâm nghe điện thoại mẹ.

Có lẽ bởi sự "đặc biệt" của mình mà ngay từ nhỏ cô đã không thân thiết với cha mẹ, cũng luôn là đứa con kỳ lạ trong mắt mọi người. Thậm chí năm sáu, bảy tuổi, mẹ đã đưa cô đi khám bác sĩ tâm lý vì những câu chuyện kỳ lạ cô nói. Đương nhiên chuyện này chỉ có rất ít người được biết, bằng không, họ hàng gần xa trong nhà sẽ có những điều tiếng sau lưng.

Mẹ cô cũng vì thế mà đã lo lắng rất nhiều. Điều này Thời Nghi hiểu rất rõ.

Khi lớn lên, cô cũng bắt đầu tập để bản thân thích nghi dần. Thỉnh thoảng gọi điện về làm nũng cũng dần thành thói quen, lại đem hết tình cảm dành cho người thân của kiếp trước dành cho bố mẹ hiện tại, vì thế nên cô mới có thể vì mẹ mà để cho Châu Sinh Thần phải đợi.

Mẹ không hỏi gì nhiều, đại ý là dạo gần đây cô ít gọi điện về nên bà có phần lo lắng.

Tuy nói không rõ ràng, nhưng cô hiểu điều mẹ lo lắng là cô lại bắt đầu có "ảo giác".

Cô xoa dịu làm mẹ yên lòng một lúc rồi cúp máy, quay về với cuộc gọi của Châu Sinh Thần: "Em xong rồi."

"Mới xong việc à?"

"Vâng." Cô cười. "Vì thế nên không thấy cuộc gọi của anh lúc nãy."

"Nếu tiện thì ra ngoài cùng đi ăn đêm nhé?"

Đây là lần đầu tiên anh chủ động hẹn cô. Thời Nghi không hề do dự, đáp ngay: "Dạ được."

"Nói cho tôi địa chỉ của em đi."

Cô đọc cho anh nghe. "Tôi đến sẽ gọi, không cần đứng đợi ở bên đường trước đâu."

"Vâng."

Cô đi tới sofa ngoài hành lang ngồi, nhân viên trong phòng thu cũng đã bắt đầu dọn đồ đạc, ngoài hai phòng làm việc vẫn còn sáng đèn ra thì cả hành lang đã tối om. Không ngừng có người ra về chào hỏi với cô, cô ngồi đó cầm di động, tự hỏi tại sao Châu Sinh Thần lại đột ngột tìm mình nhưng đáng tiếc nghĩ mãi vẫn không tìm ra đáp án.

Có lẽ chỉ là tiện đường ngang qua.

Châu Sinh Thần nhanh chóng đến bãi đỗ xe, lúc Thời Nghi bước ra ngoài thang máy đã nhìn thấy anh đứng một mình ngoài đó.

Anh giống như một người hoàn toàn khác, mặc chiếc quần dài màu trắng, áo sơmi caro sáng màu, thậm chí còn khoác bên ngoài một chiếc áo vest màu xanh lam rất thoải mái. Cách ăn mặc khiến người ta cực kỳ ngạc nhiên, xoá tan ấn tượng về chiếc áo blouse trắng trong phòng thí nghiệm trước đây. Thực sự rất đẹp.

Phong độ, nhưng tuyệt đối đơn giản và đúng mực.

Cô nhìn anh lạ lẫm, bước chầm chậm đến bên cạnh. Đôi mắt trong vắt kia cũng đang nhìn lại cô. Anh cười: "Bất ngờ lắm hả?"

"Cực kỳ!" Cô nói. "Dáng vẻ của anh ngày hôm nay làm cho em cảm thấy vô cùng xứng với tên anh."

"Xứng với tên tôi?"

"Châu Sinh Thần." Cô đọc. "Làm cho người ta cảm thấy chính là dáng vẻ này."

Châu Sinh Thần, vẫn cái tên này, trong quá khứ có lẽ cũng là dáng vẻ như thế này. Không phải là diện mạo bên ngoài, mà là khí phách bên trong.

Anh cười không nói gì nhưng lại cảm thấy những lời cô nói thật thú vị.

"Tại sao anh đứng trong này đợi em?"

"Xe của tôi đậu khá xa, tôi sợ em không tìm được."

"Em thường hay tới đây, có khi còn thông thuộc hơn anh."

Anh cười: "Bây giờ đã hơn mười hai giờ rồi, trong này chỉ có hai bảo vệ, em không sợ xảy ra chuyện gì sao?"

Thật đúng là thói quen cẩn thận của người làm khoa học.

Tình cờ đến đây, rồi để ý trong bãi đỗ xe chỉ có hai nhân viên bảo vệ.

Thời Nghi cười: "Cảm ơn anh."

Lúc họ đi ra ngoài, có một người đàn ông trung niên vẫn đứng cạnh xe đợi, Thời Nghi không chú ý, mãi khi họ tới gần, người đàn ông trung niên kia mới cười nói: "Cô Thời, chào cô."

"Chào chú." Cô nhìn Châu Sinh Thần.

Người đàn ông trung niên giúp cô mở cửa xe.

Thật không thể ngờ lần đầu tiên đi ăn đêm cùng nhau đã có thể thấy một con người khác của anh, từ khí khái phong độ, lại còn cả chiếc xe và lái xe riêng nữa. Cô tuy cảm thấy lạ, nhưng không tiện hỏi, chỉ sau khi chiếc xe rời khỏi bãi đỗ mới nhìn kĩ lái xe.

Người đàn ông đang ngồi ghế lái khoảng trên dưới năm mươi tuổi, bàn tay cầm vô lăng rất vững vàng, mang găng và vận một bộ vest rất đẹp, cầu kì đến từng chi tiết nhỏ. Xem ra có vẻ là người đã lái xe nhiều năm rồi.

Cả quãng đường đi, người lái xe chỉ hỏi mỗi một câu, có cần dùng nước không.

Châu Sinh Thần từ chối.

Thật sự rất yên tĩnh, Thời Nghi kín đáo liếc nhìn rồi nói: "Trông anh thế này hình như mới vừa đi gặp những người rất quan trọng?" Châu Sinh Thần gật đầu: "Mấy vị bề trên."

Thời Nghi cũng gật đầu.

Dường như câu hỏi nào với anh đều có thể trả lời bằng một câu, tuyệt đối không dài hơn. Cô ngoái đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, không thể nhịn được nở một nụ cười.

Châu Sinh Thần, anh quả thật là một người kỳ lạ, thật may là em không để ý.

Cô đã ở thành phố này lâu như vậy, thế mà chưa bao giờ đến nhà hàng tối nay.

Phải nói là một nơi cách biệt hoàn toàn với bên ngoài.

Khi đến nơi đã có người chờ từ lâu, có cả người dẫn đường, rót trà, thậm chí còn có người đứng ngoài tấm bình phong châm hương đốt nến, đi qua đi lại mang đồ ăn lên.

Cô càng cảm thấy hiếu kỳ nhìn bóng người qua lại in trên tấm bình phong: "Có phải chúng ta nửa đêm đi lạc vào thế giới khác rồi không?"

"Tôi chỉ đoán bừa, người thích đọc Tam Ngôn Nhị Phách chắc chắn sẽ thích chỗ như thế này."

Cô cười: "Em thật sự rất thích, nhưng Tam Ngôn Nhị Phách chỉ là một cuốn tiểu thuyết, không có gì đáng để khoe khoang cả. Có người thích đọc văn học hiện đại, có người thích cổ văn, chỉ là sở thích không giống nhau mà thôi."

Trong mắt Châu Sinh Thần như ánh lên những con sóng lay động rất khẽ: "Cũng có lúc tôi phát hiện ra chúng ta có những điểm chung."

"Ví dụ như?"

Anh nói: "Tôi thích sưu tầm Ngô ca [1]."

[1] Cũng giống như Kinh Thi, Ngô ca là những bài ca dao, dân ca lưu truyền bằng hình thức truyền miệng ở những vùng như nam Giang Tô, bắc Triết Giang, tây bắc Giang Tây… (HĐ)

Thời Nghi hơi buồn cười, nhìn anh một lúc, không nhịn được, bèn quay đầu tiếp tục nhìn những bóng người in trên tấm bình phong để lấp liếm: "Không giống nhau đâu. Sở thích của anh… thật quá đặc biệt."

Nếu đổi lại là Hồng Hiểu Dự, nhất định sẽ cảm thấy cái tên "Ngô ca" này chỉ mới nghe thôi đã thấy rất tao nhã.

Nhưng cô lại biết sâu hơn một chút. Ví dụ như phần lớn những bài dân ca ấy đều liên quan tới chốn khuê phòng với những lời lẽ phóng túng. Vì vậy nó gần như xuất hiện cùng thời với Kinh thi, nhưng… có thể nói, trong sách giáo khoa của học sinh, chúng tuyệt đối không bao giờ xuất hiện.

Cô ho khẽ, chuyển chủ đề: "Bình thường các anh làm thí nghiệm như vậy có cảm thấy vất vả không?"

"Cũng tương đối." Anh đáp, "Còn phải xem mục đích nghiên cứu là gì, chỗ tôi thường có rất ít phụ nữ."

"Tại sao?"

"Quá vất vả."

Nếu hỏi sâu thêm sẽ là cuộc đối thoại của người trong ngành và người ngoài ngành, cô rất hiểu ý nên tiếp tục nữa.

Lúc bắt đầu ăn, hai người tuy không nói chuyện với nhau nhưng không khí lại chẳng có vẻ gì là ngượng ngùng hay khó xử cả.

Ăn không nói chuyện, ngủ không nói mớ, đó là thói quen từ nhỏ của cô.

Nghe thì có vẻ lễ giáo, nhưng trong mắt của nhiều người thân thì nó lại rất quái dị. Ví dụ như những dịp lễ tết, người lớn thường để bọn trẻ cùng tầm tuổi ngồi cạnh nhau, quây quần quanh một chiếc bàn tròn ăn cơm, tất cả đều cười nói vui vẻ, chỉ có một mình cô im lặng ăn uống.

Sau đó, cô buông đũa ngồi yên lặng, đợi mọi người ăn xong rồi mới rời bàn ăn.

Lần đầu tiên như vậy, cô đều được mọi người khen là hiểu chuyện, nhưng dần dần trong mắt anh chị em họ, cô lại trở thành "người kỳ quặc", lúc nào cũng bị đánh giá là một cô bé kiêu kì.

Khi đó, cô còn chưa biết thế nào là ở bầu thì tròn ở ống thì dài, dần dà lớn lên cô cũng thích ứng được với mọi người. Ví dụ như trong nhà ăn của trường học, cũng sẽ phối hợp với các bạn khác vừa ăn vừa nói chuyện, sau khi hết giờ làm cũng thỉnh thoảng đi ăn tối xã giao, cùng người khác nói chuyện phiếm.

Sau nhiều năm, đây là lần đầu tiên cô gặp được một người có cùng thói quen với mình.

Điều hạnh phúc nhất, người này lại là Châu Sinh Thần.

Cả bữa, anh chỉ dùng đũa gỗ trong hộp gắp cho cô một phần bánh cua, sau đó lại dùng đũa của mình tiếp tục ăn. Thời Nghi cười với anh, bỗng nhiên cảm thấy hình ảnh này vô cùng quen thuộc. Rất nhiều hồi ức từ lâu đã nhạt dần, nhưng từng cử chỉ của anh đều làm cho cô cảm thấy giống như đã từng trải qua.

Ở một khoảng thời gian nào đó, không gian nào đó, nhất định cô đã nhìn thấy những hình ảnh này.

Châu Sinh Thần đưa cô về, anh không cho lái xe vào mà tự đi bộ đưa cô đến tận dưới lầu: "Ba tháng này tôi đều đi đi về về giữa Trấn Giang và Thượng Hải."

"Trần Giang?"

"Phải, Trấn Giang, kỳ lạ lắm sao?"

"Cũng không có gì, quê nội em ở Trấn Giang." Cô cười, "Mặc dù không có dịp về thăm, nhưng nghe tên này vẫn cảm thấy thân quen."

Anh cũng cười: "Thật là trùng hợp."

"Đúng vậy, trùng hợp quá." Cô nghĩ rồi hỏi anh một câu có phần hơi hiếu kỳ. "Hình như anh không quen dùng điện thoại di động?"

"Không phải là không quen." Anh cười. "Số điện thoại vừa rồi đó, em có thể tìm tôi bất cứ lúc nào."

Cô gật đầu.

Sau đó, hai người đều im lặng.

Bảo vệ trực đêm đang ngồi trong sảnh, anh ta nhận ra cô gái xinh đẹp Thời Nghi lần đầu tiên đi cùng một người đàn ông, không khỏi tò mò đảo mắt về phía họ.

"Em đi nhé?" Cuối cùng Thời Nghi vẫn là người lên tiếng trước.

"Được, tạm biệt."

Cô quay người, lúc rút thẻ để quẹt thì cửa bất ngờ mở ra khiến cô giật mình, nghe tiếng chào của bảo vệ từ trong cô mới bừng tỉnh.

Thời Nghi bỗng nhiên quay đầu lại nhìn anh, nói một lần nữa: "Em đi đây."

Cô thậm chí còn tượng tượng ra biểu cảm của mình lúc này, trông luyến tiếc biết bao.

Châu Sinh Thần hơi mỉm cười: "Tạm biệt."

Cô lưu số điện thoại đó, nhưng không tìm anh. Cô nghĩ, bản thân vẫn hơi kiêng dè với từ "vợ sắp cưới" vô tình nghe được hôm đó. Hai mươi mấy năm sống trên đời, từ một đứa trẻ cho đến một cô gái trưởng thành, Thời Nghi cũng sớm học được cách đối diện với hiện thực.

Điều cô mong muốn có lẽ chỉ là được gặp lại anh.

Đến tâm nguyện xác suất chỉ một phần nghìn này của cô cũng đã thành sự thật, mà còn đòi hỏi thêm thì thật quá ngông cuồng.

Không lâu sau là tiết Thanh minh.

Vì ông nội cô qua đời năm ngoái được an táng ở Giang Tô – Trấn Giang nên tiết Thanh minh năm nay tất nhiên phải quay về đó tảo mộ. Khoảng năm giờ sáng, bố đã lái xe đưa mẹ qua đón cô. Thời Nghi mắt nhắm mắt mở ngồi ở băng ghế sau, dựa vào mẹ, gà gật, đã hơn ba tiếng đồng hồ mà vẫn tắc trên đường cao tốc Lỗ Minh. Ngủ từ lúc trời còn tối đến khi trời đã sáng bảnh, mẹ cô từ đầu đến cuối vẫn nói không ngừng, có lẽ sợ hai người ghế sau cùng ngủ bố cô sẽ lái xe sẽ không được tỉnh táo.

Tất nhiên từ lúc cô tốt nghiệp đại học, chủ đề duy nhất của mọi cuộc nói chuyện đều là chuyện kết hôn.

"Gần đây có quen bạn trai nào không con?"

"Không ạ!" Thời Nghi tựa đầu vào vai mẹ, lẩm bẩm nói: "Không ạ, không ạ, không ạ."

"Không gặp được người vừa ý sao?"

Cô không lên tiếng. Mẹ cô cảm thấy khác thường, bèn hỏi: "Gặp rồi à?"

"Gặp rồi ạ." Cô cười. "Nhưng không có khả năng đâu, người ta sắp kết hôn rồi ấy chứ."

Mẹ cô khẽ nhíu mày: "Có phải quen qua quan hệ công việc không?"

Bố cô cũng nhìn hai người qua gương chiếu hậu.

Lúc này Thời Nghi mới phát hiện ra lời của mình giống hệt những câu thoại trong một bộ phim gia đình bình thường, cô con gái xinh đẹp định phá hoại gia cang nhà người ta, vội lắc đầu ngay: "Chỉ là con quen với một người và thấy hơi thiện cảm, ngoài ra cũng không có gì cả."

Bố mẹ cô lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Cô tựa đầu vào kính xe, nghe mẹ tiếp tục than thở, rằng sinh ra một cô con gái quá xinh đẹp cũng hao tâm tổn trí. Từ lúc Thời Nghi vào cấp hai, bố mẹ cô đã bắt đầu lo lắng về những cậu thiếu niên làm phiền con gái nên khi tan học nên đều đích thân đưa đón, may thay Thời Nghi chỉ thích đọc sách và đàn tranh, ngoài ra không có sở thích nào khác. Vậy nên mẹ cô chỉ cần đề phòng mấy tên nhóc ở ngoài chứ không cần quản lý cô con gái yêu xem có theo đuổi ai không.

"Có lúc mẹ con rất mâu thuẫn." Bố cô cười, bổ sung: "Đôi khi sợ tiêu chuẩn của con quá cao, không có ai đạt được, đôi khi lại sợ vì con quá xinh đẹp nên dễ bị những người có tiền có thế lợi dụng."

Thời Nghi cười khúc khích: "Không thể nào, con đâu có ham tiền."

Người đã từng trải qua vòng luân hồi sinh tử căn bản không bị điều khiển bởi vật chất, bằng không thật uổng phí một lần gõ cửa điện Diêm Vương.

Lúc xe tới được trạm thu phí, cuối cùng họ cũng biết nguyên nhân của vụ tắc đường. Có tới ba trạm thu phí đều bị ngăn ra, trong đó có một trạm để trống, còn hai luồng đường bên cạnh xe cộ qua lại không ngớt.

"Xe ưu tiên sao?" Mẹ cô hỏi.

"Có lẽ không phải." Bố cô đột nhiên nhớ ra lời chú cô: "À, Thời Phong nói mười ngày gần đây Trấn Giang có một số đại gia tới đầu tư hạng mục nào đó."

Mẹ cô cảm thấy càng kỳ lạ hơn: "Nơi như Trấn Giang này có thể đầu tư hạng mục gì chứ?"

"Không phải đầu tư vào Trấn Giang, chỗ này chỉ là địa điểm họp hội nghị thôi." Bố cô giải thích đơn giản. "Chi phí thuê nhân công Trung Quốc là rẻ nhất thế giới, rất nhiều doanh nghiệp đa quốc gia đều xây dựng

công xưởng của mình tại Trung Quốc rồi bán sản phẩm ra nước ngoài, vì vậy ngành phát đạt nhất tại vùng tam giác Trường Giang chính là công nghiệp chế tạo."

Thời Nghi cười: "Đó chính là nguồn gốc của từ made in China."

"Cũng gần như vậy." Bố cô là giảng viên đại học, tất nhiên quan tâm đến vấn đề này, lý luận đâu ra đấy. "Có điều mấy năm gần đây, tiền lương công nhân tăng một cách chóng mặt, các doanh nghiệp bắt đầu có xu hướng chuyển tới khu vực Đông Nam Á. Vì thế, rất nhiều xí nghiệp nhỏ phải đóng cửa, có lẽ chỉ khoảng năm năm nữa thôi, ngành chế tạo lắp ráp sẽ sụp đổ. Công nhân thất nghiệp, nhà máy đóng cửa, vùng đồng bằng châu thổ chấn động, tất nhiên sẽ ảnh hưởng đến nền kinh tế quốc dân."

"Được rồi, được rồi." Mẹ cô bắt đầu cảm thấy đau đầu. "Chuyện này và tắc đường có liên quan gì đến nhau chứ?"

"Vì thế mới có chuyện mời các nhà đầu tư đến." Bố cô cười. "Đây chính là sức hấp dẫn của môn Kinh tế học, con có thể dự đoán được sự suy thoái kinh tế từ nhiều năm trước, tất nhiên cũng sẽ tìm được nhiều cách để ngăn không cho nó xảy ra."

"Rất có tầm nhìn." Thời Nghi bình luận.

"Không chỉ tầm nhìn mà phải có năng lực thật sự mới thu hút được nguồn vốn đầu tư." Bố cô kết luận.

Thời Nghi "dạ" một tiếng: "Quan trọng hơn là thiện chí muốn cứu vãn nền kinh tế."

"Đúng, thiện chí."

Cuộc trò chuyện của hai bố con khiến mẹ cô phì cười. Trong lúc họ nói chuyện, có mấy chiếc xe màu đen rất sang trọng từ xa đi tới, tốc độ không nhanh, thậm chí chưa đạt đến mức tối thiểu được quy định cho các phương tiện trên đường cao tốc, nhưng vẫn có nhiều xe tránh đường.

Mấy chiếc xe đi thẳng tới trạm thu phí duy nhất bỏ trống.

Biển số xe vụt qua, Thời Nghi nhìn không rõ lắm, chỉ cảm thấy rất giống với xe của Châu Sinh Thần.

Dọc đường đều nói chuyện như vậy, cuối cùng họ cũng ra khỏi đường cao tốc.

Đến nghĩa trang cũng đã chín giờ, hành trình hơn hai tiếng đã kéo dài tới bốn tiếng. Thời gian tảo mộ không lâu, lần này bố mẹ cô tới cũng là muốn gặp mặt các chú, các bác bên nhà nội. Trong những bậc cha chú ấy, nhà chú út có mấy nhà máy sản xuất, cũng là người khá giả nhất, nên chú rất vui vẻ nhận nhiệm vụ chiêu đãi anh em họ hàng.

Các bác các chú ngồi nói chuyện trong phòng khách, Thời Nghi cảm thấy nhàm chán bèn đi vào phòng của em họ.

Cô gái nhỏ học cấp ba đang chăm chú làm bài, nhìn thấy cô thì rất vui mừng, kéo tay lại muốn cô giúp mình xem đề văn. Thời Nghi nhìn qua thì thấy đề có liên quan đến tiết Thanh minh, thật là hợp cảnh.

Cô nghĩ một lúc rồi viết dàn ý đưa cho em họ. Vừa đặt bút xuống, nhìn thấy trong góc bàn học có vài tấm thiệp mời. Đây chính thiệp mời mà ban nãy bố cô có đã nói, phần lớn đều là các doanh nghiệp đa quốc gia, thậm chí còn có rất nhiều các doanh nghiệp không liên quan gì đến ngành công nghiệp chế tạo. Bình thường Thời Nghi không chú ý đến những việc này, nhưng con dấu của tấm thiệp lại rất thu hút cô.

Con dấu khắc gỗ in màu.

Bản khắc chuyên để in lên thiệp mời, được làm thủ công.

Nhưng bản Thời Nghi đang cầm trong tay không phải là bản chính, ít nhất không phải là thiệp mời tận tay những đại gia tài chính mà chỉ là bản photo dành cho bên ngoài.

Thứ thu hút ánh nhìn của cô nhất trên bản khắc là chữ "Châu" được viết theo lối tiểu triện.

Là Châu, không phải Châu Sinh.

Nhưng tại sao cô lại nhớ tới anh?

Người Thời Nghi nghĩ đến là Châu Sinh Thần, khiêm tốn nhưng không giống với bất kì ai.

"Chị à, điện thoại…" Cô bé đang vùi đầu làm bài tập nhắc, "là điện thoại của chị."

Cô bừng tỉnh, cầm điện thoại lên xem, lòng bỗng nhiên rộn ràng. Có em họ ở đây nên cô ngại hắng giọng, cứ như vậy nghe điện thoại luôn.

"Thời tiểu thư, xin chào." Là giọng của người lái xe dạo nọ.

"Chào chú." Tựa hồ cô rất quen với cách xưng hô này.

Châu Sinh Thần rất nhanh nghe điện thoại: "Xin lỗi em, tôi không thạo dùng di động để gọi điện thoại lắm."

Cô "ừm" một tiếng: "Không sao."

"Đang ở Trấn Giang à?"

"Em vừa tới không lâu, làm sao anh biết em ở đây?"

Anh cười: "Lúc em vừa đi qua trạm thu phí là tôi đã biết rồi, nhưng khi đó không có thời gian để nói với em vài câu."

- Hết chương 2 -

3. Chương 3: Trấn Giang Của Quá Khứ

"Trạm thu phí đường cao tốc?"

"Chắc em cũng nghe thấy?" Châu Sinh Thần không hề giấu diếm. "Quãng thời gian này Trấn Giang khá nhạy cảm, vì thế xe qua lại đều phải ghi chép thông tin."

Thời Nghi đã hơi hiểu ra: "Em nghe nói rồi, nhưng…"

Cho dù có ghi lại, nhưng làm sao anh biết người ngồi trên xe là ai nhanh như thế được.

Trừ khi họ vào Trấn Giang rồi, có người theo sau điều tra thân phận của những người ngồi trên xe.

Thời Nghi nghĩ như vậy nhưng cũng không hỏi gì thêm.

"Ở chỗ tôi có tài liệu vô cùng chi tiết về gia đình em, vì thế chỉ cần xe của bố em tới Trấn Giang, rất nhanh chóng tôi sẽ được báo lại." Giọng anh có phần ngại ngùng, càng thể hiên rõ sự ấm áp hiếm thấy. "Nguyên nhân cụ thể, tôi sẽ gặp mặt em để giải thích. Bây giờ, tôi chỉ muốn hỏi em một câu thôi."

Thời Nghi cảm thấy có chút kỳ lạ, nhưng cũng không do dự: "Anh cứ hỏi đi."

Là câu hỏi gì mới có thể khiến anh bỗng nhiên gọi điện thoại tới?

Ngữ khí của Châu Sinh Thần rất nghiêm trang, nhưng khi cô nói xong thì anh lại im lặng. Thời Nghi cũng không vội vàng, tựa vào cạnh bàn, cầm bút gõ nhẹ vào đầu cô em họ.

Cô nàng che đầu, lườm cô một cái rồi tiếp tục làm bài tập.

"Hiện tại tôi cần đính hôn với một người." Anh đột ngột mở lời.

Chủ đề nói chuyện đã vượt ngoài dự liệu. Lòng cô hệt như có một ngọn gió lạnh buốt thổi qua, thê lương khôn tả.

Cô nhàn nhạt "ừm" một tiếng.

Đầu thai lại làm người vốn nên xoá đi tất cả các ký ức. Là cô đã đi ngược với qui luật của tạo hoá, vì thế, sự xót xa trong lòng này chỉ có thể tự mình nén xuống mà thôi. Cô nhanh chóng đổi một tư thế khác, dựa vào bàn học, mặt hướng ra ngoài cửa sổ.

Cô tin nếu Châu Sinh Thần tiếp tục, bản thân sẽ không chịu nổi mà rơi nước mắt.

Vì thế quay mặt ra hướng mà người khác không thể nhìn thấy được, có lẽ sẽ tốt hơn.

Châu Sinh Thần lại im lặng, cô thậm chí đã nghĩ phải chăng anh cúp máy rồi.

Cuối cùng vẫn là cô lên tiếng trước: "Em nghe nói rồi, anh đã có vị hôn thê."

"Nghe nói?"

"Vâng, lúc ở Tây An."

"Tôi hoàn toàn không quen biết gì cô ấy, khi đó chỉ là tiếp nhận ý tốt của các bậc bề trên mà thôi."

Thời Nghi nghe không hiểu, cũng có chút hờn dỗi nên cũng không truy hỏi tiếp.

Ánh mắt cô cũng dần trở nên mông lung, không biết phải nói thế nào cho phải.

"Thế nhưng hiện tại tôi muốn thay đổi kế hoạch một chút." Anh tiếp tục nói: "Thời Nghi, em có đồng ý đính hôn cùng tôi không?"

Thời Nghi tưởng mình nghe nhầm.

Không hề có chuẩn bị gì, cảm xúc buồn bã vẫn còn, anh đột ngột hỏi như vậy khiến cô nhất thời không phân biệt nổi thời gian và không gian. Châu Sinh Thần, anh nói… anh muốn đính hôn?

"Em có thể từ chối." Ngữ khí của Châu Sinh Thần rất bình thản.

Cô nhớ tới rất nhiều điều, nhưng lại chẳng rõ được đó là gì.

Chỉ là hình như trong ký ức của kiếp trước, anh chưa từng nói câu này.

"Thời Nghi?" Anh gọi tên cô.

"Vâng…" Cuối cùng cô cũng lên tiếng, mang theo giọng mũi nhàn nhạt, "Anh nói là…"

"Nghiêm túc." Anh tiếp lời. "Cá tháng Tư đã qua bốn ngày rồi."

Đúng là không biết nên hiểu thế nào, sao anh có thể nói ra tự nhiên đến vậy. Thời Nghi cắn môi, nghe anh tiếp tục: "Làm như thế này cũng có lí do của riêng tôi." Châu Sinh Thần nói. "Hai chúng ta không phải là người xa lạ, cũng có chút thiện cảm với nhau, vậy nên có thể thử đính hôn."

Cô thực sự bị thứ logic của anh làm cho rối loạn: "Có thiện cảm là đính hôn được hay sao?"

"Tôi không quen nhiều phụ nữ. Nếu nhất định phải đính hôn, tôi hi vọng đó là em chứ không phải một người xa lạ."

Bỗng nhiên có tiếng kéo ghế. Cố em họ trợn tròn mắt, ngẩng lên nhìn cô tỏ ý không thể tin được.

Thời Nghi giơ một ngón tay lên môi ám chỉ cô bé đừng lên tiếng. Mắt cô vẫn lấp lánh, là nước mắt, nhưng là mang theo vẻ vui mừng, cùng nụ cười dịu dàng không thể che giấu nổi.

Logic trong câu nói của Châu Sinh Thần đúng là rất kỳ quái, nhưng khi nghe anh nói vậy, Thời Nghi lại hoàn toàn không tìm được lý lẽ nào để phản bác.

Thử nghĩ mà xem, nếu đây là lời của đám người từng theo đuổi cô, có lẽ cô đã cúp điện thoại từ lâu.

Cả đời không qua lại với nhau.

Nhưng chỉ có anh, với cách nói như vậy lại khiến cô mất đi khả năng tư duy.

Cho dù theo như cách anh nói, anh chỉ có thiện cảm với cô hơn người dưng một chút xíu.

"Em có thể từ chối." Anh nhắc lại lần thứ hai. "Như thế em có thể ình một sự lựa chọn tốt hơn."

Cô buột miệng thốt lên: "Em không…"

Ngữ khí của cô có phần gấp gáp.

Ngược lại làm cho anh cười khẽ, cô lúng túng nghe giọng cười của anh, cảm thấy không thoải mái, may sao anh đã nói: "Xin lỗi em, có lẽ đây là tình huống cần sự lãng mạn, nhưng tôi lại khiến cho nó rất nhàm chán, hơn nữa còn quá đường đột."

"Em không có ý đó…"

Chết tiệt, cô đang nói cái gì thế này.

Thời Nghi cúi đầu nhìn đôi dép đi trong nhà màu trắng dưới chân, muốn nói nhưng lại thôi.

Dường như Châu Sinh Thần đang trong phòng riêng, vì vậy nói chuyện rất tự nhiên: "Tôi nghĩ em không quá ghét tôi. Sau này khi tiếp xúc nhiều hơn, em thấy hoàn toàn không có thiện cảm với tôi, tôi sẽ thu xếp giải pháp để kết thúc câu chuyện này một cách hợp lí, không để cho em phải khó xử."

Thời Nghi chỉ "vâng" một tiếng.

Logic của anh càng ngày càng quái dị.

Đáng tiếc anh hoàn toàn không biết đối tượng đàm phán của mình đã chui đầu vào rọ rất từ lâu rồi.

"Con người tôi vốn khó tiếp xúc, thời gian bồi đắp tình cảm ột thứ gì đó rất lâu. Ví dụ như hoá học, đến nay tôi đã tiếp xúc với nó được mười bốn năm, nhưng vẫn không xác định rõ ràng là có thích hay không. Vì thế, nếu sau này em phát hiện ra không thể tiếp nhận con người của tôi, chúng ta có thể huỷ hôn ước."

Cô rút một tờ giấy trong hộp ra lau sạch nước mắt.

Ánh nắng xuyên qua cửa sổ chiếu vào chân, khiến cô cảm thấy thật ấm áp.

Chẳng cần nhiều thời gian, anh đã nói hết tất cả những điều cần nói rồi chờ đợi câu trả lời của cô.

Thời Nghi nói khẽ, đưa ra nghi vấn đầu tiên: "Anh có tất cả những thông tin về em, thậm chí của cả bố mẹ em nữa, nhưng em không hề biết gì về anh…"

"Em sẽ sớm biết thôi."

Cô do dự vài giây, thực ra trong đầu hoàn toàn trống rỗng.

Thoáng chốc dũng khí chợt loé lên khiến cô bật thốt: "Được."

Có lẽ Châu Sinh Thần không ngờ cô lại đồng ý nhanh đến thế.

Có lẽ cả hai đều không ngờ.

Không khí bỗng nhiên trở nên ngượng ngập.

Sau cuộc điện thoại này họ sẽ làm gì tiếp theo?

Cuối cùng, anh do dự hồi lâu, lại hỏi một câu khiến cô nghẹn họng: "Nếu tiện, có thể cho anh số đo của em không?" Anh nói xong, bổ sung rất nhanh: "Có thể cần phải giúp em chuẩn bị một số quần áo."

Lý do rất chính đáng, nhưng Thời Nghi lại nhìn cô em họ bên cạnh.

"92, 62, 90." Cô nói khẽ.

Châu Sinh Thần "ừ" một tiếng: "Đây là…"

"Đây là số đo ba vòng của một cô gái."

Cô cố gắng hạ thấp giọng, không biết làm sao câu hỏi của anh lại quá chi tiết đến như vậy.

Vẻ mặt của cô em họ một giây không biết thay đổi bao nhiêu lần.

"Ừ, biết rồi, đợi anh một chút nhé!"

Thời Nghi nghe lời chờ anh một lát.

Cho đến giờ, cô vẫn cảm thấy mình như đang mơ. Cô em họ không còn tâm trí nào để làm bài, liên tục khoa chân múa tay trước mặt bắt cô giải thích. Thời Nghi mím môi tỏ ý bảo khoá cửa, cô bé rất nghe lời lập tức đứng dậy giúp cô.

Anh quay lại, tiếp tục hỏi: "Còn cần số đo vòng cổ, cánh tay, cổ tay, đùi, bắp chân và cổ chân nữa."

Những điều này thì thật sự cô không biết.

Thời Nghi vội vàng nhờ em họ đi tìm thước dây trong nhà, đo từng thứ một rồi trả lời anh. Anh ghi lại và căn dặn cô nhanh báo cho bố mẹ, ngày mai anh sẽ đích thân tới chào hỏi.

Đợi đến khi cuộc nói chuyện kết thúc, cô mới nhận ra, đây sẽ là chấn động lớn trong gia đình cô.

Bố mẹ cô đều là giáo viên, tư tưởng truyền thống như vậy làm sao có thể chấp nhận chuyện đột ngột này?

"Người đẹp Thời Nghi à…" Cô em họ đặt tay lên vai cô, tiến lại gần, "Chuyện này quả là kinh thiên động địa, em còn chưa nghe mà máu đã sôi sùng sục lên rồi đây."

Thật đúng là kinh thiên động địa.

Cô thậm chí còn không đủ sức giải thích: "Để chị ngồi một lúc nghĩ cho rõ ràng đã."

Cô nói với em họ như thế.

Sau đó suốt từ lúc ăn cơm trưa cho đến khi bữa tối kết thúc, Thời Nghi vẫn không tìm được thời cơ để nói ẹ. Nên bắt đầu thế nào đây? Hay là không nói? Nhưng như thế không được. Cho dù chỉ là đính hôn, cho dù ở thời đại mà người ta coi chuyện này rất tuỳ tiện, nhưng từ giọng điệu và thái độ của Châu Sinh Thần thì đối với gia đình anh có lẽ chuyện này vô cùng hệ trọng.

Muốn kéo dài nhưng không thể kéo dài thêm được nữa, nếu không ngày mai anh xuất hiện chắc chắn sẽ là một cơn địa chấn thật sự.

Đến lúc gần đi ngủ Thời Nghi mới len lén kéo mẹ sang phòng mình, nói có chuyện quan trọng cần bàn. Mẹ cô dường như có giác quan thứ sáu, ngay lập tức hỏi có phải là người mà cô nói tới lúc sáng sớm hay không. Thời Nghi gật nhẹ, mẹ lập tức nghiêm mặt, ngồi xuống bên cạnh: "Con nói xem nào, mẹ có thể giúp gì con?"

"Anh ấy nói…" Thời Nghi thở nhẹ, "Muốn đính hôn với con."

"Đính hôn?" Mẹ cô vô cùng kinh ngạc.

"Dạ, đính hôn."

"Bao giờ?"

"Có thể ngày mai hoặc ngày kia." Cô ướm lời.

"Trong một hai ngày nữa sao?" Mẹ cô dở khóc dở cười. "Cậu ta có đến nhà mình không? Chúng ta còn ở Trấn Giang vài ngày nữa, chưa thể quay về Thượng Hải được. Huống hồ mẹ và bố con chưa gặp cậu ta bao giờ, càng chưa nói đến chuyện có ưng ý hay không."

"Anh ấy đang ở Trấn Giang." Thời Nghi thận trọng nói. "Ngày mai anh ấy sẽ đến ra mắt bố mẹ."

"Tại sao lại vội vàng thế?"

"Con cũng không biết." Cô thật thà.

"Con đã đồng ý rồi sao?"

Thời Nghi gật đầu.

"Các con quen nhau được bao lâu rồi?"

"Khoảng hơn nửa năm." Mặc dù chỉ gặp tổng cộng bốn lần, nhưng cô không dám nói ra điều này. "Anh ấy cũng là giáo sư đại học, nhân phẩm tốt, rất đơn thuần."

"Rất đơn thuần?" Mẹ cô bật cười. "Từ này dùng để miêu tả một người đàn ông có lẽ không phù hợp."

Thời Nghi im lặng nhìn mẹ, vẻ mặt vô cùng kiên định.

"Được, mẹ biết rồi." Mẹ cô lắc đầu. "Cứ để cậu ta tới, mặc dù chỉ mới quen nhau một thời gian ngắn nhưng có lẽ các con đã suy tính rồi. May mắn không phải là kết hôn, đính hôn đối với thanh niên các con mà nói cũng chỉ là tiến thêm một bước nữa."

Mẹ vui vẻ chấp nhận khiến cô nhẹ nhõm hẳn.

Trước khi rời khỏi phòng, mẹ cô đột nhiên hỏi: "Cậu ta là người Trấn Giang à?"

Thời Nghi ngây người, trả lời theo phản xạ: "Vâng ạ."

Thật may cô không trả lời là mình không biết. Nếu không không biết mẹ cô sẽ nghĩ gì đây.

Trước khi đi ngủ, Châu Sinh Thần gọi điện thoại tới xác nhận.

Thời Nghi nằm trong chăn nói chuyện với anh, đề cập chuyện viếng thăm ngày mai, lòng vô cùng thấp thỏm.

Cảm giác này cũng giống như bạn chỉ muốn uống một ngụm nước để giải khát nhưng Phật Tổ lại cho bạn cả giếng nước, bạn sẽ không ngừng hoài nghi không biết thế này là thật hay giả. Huống hồ hai người chỉ gặp nhau bốn lần, thậm chí còn chưa quen với sự tồn tại của nhau.

Vậy mà sau khi trời sáng cô và anh sẽ đính hôn.

Cô thậm chí còn rất sợ ngày mai phải gặp anh, nên làm gì cho bớt căng thẳng đây?

"Sau khi đính hôn chúng ta sẽ qua lại dần dần, đừng quan trọng hoá vấn đề." Hôm nay anh nói rất ít, giọng hơi khàn nhưng vẫn đầy kiên quyết khiến cho người ta có thể bình tĩnh và an tâm: "Giống như anh làm nghiên cứu vậy, đầu tiên sẽ đặt ra phương hướng rồi tiến hành làm thí nghiệm, đây là một cách rất khoa học và hợp lý."

Cô bị anh làm cho bật cười.

"Thời Nghi?"

"Dạ."

"Đừng nên lo lắng, nặng nề quá."

"Vâng."

Buổi sáng hôm sau, Châu Sinh Thần đến như đã hẹn.

Lúc cô mở cửa, lại một lần nữa kinh ngạc. Người trước mặt cô rất ít khi mặc thế này. Anh đeo một cặp kính không gọng, bận bộ vest đen và sơ mi màu xám bạc. Rất nghiêm trang và trịnh trọng. Bộ âu phục này càng làm cho anh trông cao và gầy hơn.

Thời Nghi vịn vào cửa quên cả tránh ra mời anh vào, hai người cứ đứng nhìn nhau như vậy.

Vì vậy làm cho người đứng bên cạnh trở nên rất thừa thãi.

Anh cười nhìn cô: "Anh vào không tiện à?"

Cô tự trấnh tĩnh lại, hiếu kỳ đưa tay hươ huơ trước mặt anh, hỏi: "Anh cận bao nhiêu độ vậy?"

"Bị viễn thị một chút."

Cô cười, khẽ lẩm bẩm: "Viễn thị? Đó không phải bệnh của người già?"

Đằng sau anh vẫn còn một lái xe, thêm hai người đàn ông và hai người phụ nữ. Nghe Thời Nghi nói vậy họ rất muốn cười nhưng vì lịch sự mà cúi đầu kìm lại.

Châu Sinh Thần cũng không quá chú ý, nhìn cô nhận xét: "Em ngủ không ngon à?"

Cô nghi hoặc: "Làm gì có."

Anh dùng tay vẽ một đường vòng cung dưới mắt mình: "Chỗ này của em nói với anh rằng em ngủ không ngon."

Anh rất lịch sự, khẽ nói.

Đáng tiếc những người đứng cạnh anh đều nghe thấy cả. Thời Nghi bị vạch trần trước mặt người lạ, cảm thấy hơi xấu hổ.

May mắn bố mẹ cô cũng đã từ phòng khách đi tới, cô lập tức tránh qua một bên.

Chú và thím Thời Nghi là chủ nhà cũng ra đón. Từ lúc đi vào phòng khách cho đến lúc ngồi xuống, nhận lấy tách trà, anh đều thể hiện rất tốt, đến bố lúc đầu tỏ ra không vui cũng đã cười hài lòng. Cả quá trình Thời Nghi rất căng thẳng, đến lúc đó mới an tâm hơn một chút.

Thân thể tóc da này là cha mẹ ban cho, cô luôn khắc cốt ghi tâm, vì thế đương nhiên mong muốn bố mẹ mình có thể hài lòng về anh.

Mà hôm nay xem ra, người lớn trong nhà ngoài việc cảm thấy lạ với năm người đi cùng anh, ngoài ra đều khá hài lòng.

"Mẹ cháu vì lý do sức khoẻ nên không tiện ra ngoài, nhưng cũng sai cháu đem theo chút quà gọi là chút thành ý." Lúc Châu Sinh Thần nói, người đàn ông trung niên phía sau đã đặt một chiếc hộp bằng gỗ lê vàng dài sáu, bảy thước lên bàn. "Đây là quà tặng bác trai ạ."

Mở hộp ra là một tấm bình phong nhỏ với chín cánh song song màu xanh biếc, chỉ có phần bệ là màu xanh ngọc. Tất cả mọi người đều kinh ngạc, Thời Nghi chăm chú quan sát thì phát hiện ra sự tinh tế ngoài nằm ở tấm phù điêu nhạn bay ngang trời, đình đài lầu các, còn có thêm những thiếu nữ trong lầu tóc dài thướt tha, người ngồi người nằm, hình dáng khác nhau.

"Cái này có bao nhiêu thiếu nữ ạ?" Em họ chịu không nổi, khẽ hỏi.

"Vừa khéo chín trăm chín mươi chín người." Châu Sinh Thần hơi nghiêng đầu, lịch sự nhìn thẳng vào cô bé. "Nghe nói người không có duyên với nó thì không đếm đủ số người, có cơ hội em hãy thử xem."

Mẹ có ý muốn từ chối, liên tục nói khách sáo quá.

Đáng tiếc Châu Sinh Thần sớm đã đỡ lời, nói là tâm ý của "mẹ cháu". Mà bà mẹ vô cùng hào phóng kia lại không đến, sao có thể trả lại đồ chứ?

Quà tặng được mở ra từng thứ một.

Cuối cùng cả phòng đều yên lặng, chỉ lúc cô em họ hiếu kỳ hỏi là thứ gì anh mới nói tên một cách ngắn gọn, không nói thì tuyệt đối không nói rõ lai lịch, chỉ coi như quà tặng bình thường mà thôi. Từ một bộ cốc sứ Thanh Hoa hoa văn tùng mai sáu chiếc, đồ trang trí tứ quý cho đến bình hoa mai, mỗi người đều có, không thiếu một ai.

Thậm chí đến em họ cũng nhận được một sợi dây chuyền mặt ngọc đẹp đến mê mẩn.

Sự khiếp sợ của cô không hề ít hơn so với người trong nhà, nhưng lại không thể biểu hiện ra ngoài, chỉ có thể giả vờ như mình biết hết, hiểu rõ gia cảnh của Châu Sinh Thần. Thậm chí khi mẹ liên tục nhìn mình bằng ánh mắt dò hỏi thì cô vẫn thản nhiên cười gật đầu, ra hiệu mẹ nhận lấy.

Kiểu quà tặng thản nhiên đến đáng sợ này khiến người lớn trong nhà đều bắt đầu nói chuyện rất kiểu cách.

Cuối cùng, thím nhân cơ hội đi lấy nước kéo cô vào phòng bếp cực kỳ căng thẳng hỏi cô xem trưa nay có thể đến đâu ăn được thì mới không khiến cô cảm thấy mất mặt. Thời Nghi bị câu hỏi này làm cho dở khóc dở cười, nói khẽ: "Không cần phải chuẩn bị cơm trưa đâu thím. Anh ấy nói, mẹ anh ấy muốn mời cháu dùng cơm trưa, vì vậy lát nữa cháu sẽ cùng anh ấy đi."

"Vậy thì tốt rồi." Thím cô thở phào, nhưng rất nhanh lại cảm thấy xấu hổ: "Không phải thím không muốn tiếp đãi bạn trai cháu, chỉ là chưa bao giờ thím gặp kiểu người như bạn trai cháu, không biết cậu ta ăn cái gì."

Ăn gì?

Thời Nghi nghĩ tới thời gian cô và anh ở Tây An cũng không có gì đặc biệt, thậm chí còn ngồi ăn bánh bao cùng nhau.

Nhưng bây giờ nói điều đó ra chắc chắn thím sẽ không tin.

Vì Châu Sinh Thần không thể ở lại ăn trưa, lại muốn đưa Thời Nghi đi trước nên liên tục nói xin lỗi, điều này làm bố mẹ cô cũng cảm thấy xấu hổ, liên tục bảo đấy là phải phép, chỉ là chưa kịp chuẩn bị quà gặp mặt, điều đó mới có lỗi.

Thời Nghi nghe mọi người xin lỗi qua lại, cuối cùng chịu không nổi đành kéo kéo áo Châu Sinh Thần: "Được rồi, chúng ta đi chưa? Anh đợi mấy phút, em đi thay quần áo lịch sự hơn một chút."

Anh hơi gật đầu.

Thời Nghi vốn đã chuẩn bị quần áo, bây giờ lại cảm thấy băn khoăn, hỏi nhỏ anh: "Mẹ anh thích con gái mặc như thế nào?"

"Mặc gì cũng được." Anh nói. "Không cần cầu kỳ quá đâu."

"Không được." Thời Nghi vội vàng. "Đây là tôn trọng mẹ anh, dù sao cũng là lần gặp đầu tiên."

Cô nói hơi gấp, lại có phần nũng nịu.

Mẹ cô cười khẽ rồi biết ý ra khỏi phòng.

Nhưng chính vì mẹ cô rời đi lại làm cho bầu không khí trở nên căng thẳng hơn.

Thời Nghi phát hiện ra cách nói chuyện của mình hơi ỷ lại.

"Tối qua anh đã chuẩn bị một số quần áo theo kiểu Trung Quốc cho em, người nhà anh tương đối truyền thống, phụ nữ thường mặc như thế." Anh cười khẽ, không mảy may chú ý đến sự ngượng ngùng của cô. "Nếu em không cảm thấy phiền, anh sẽ kêu họ mang vào."

Tất nhiên là không phiền.

Bởi cô muốn để lại ẹ anh một ấn tượng hoàn hảo. Rất rất muốn.

Huống hồ trải qua bữa ăn đêm đó và quà tặng ra mắt ngày hôm nay, cô đã đoán được gia đình anh thuộc đẳng cấp nào. Cực kỳ truyền thống, thậm chí còn có rất nhiều khuôn phép ràng buộc, giống như các vương công quý tộc trong lịch sử.

Ăn mặc hết thảy đều theo khuôn mẫu, không phải là cầu kỳ, mà là do truyền thống gia đình như vậy. Thời Nghi cảm thấy rất kỳ lạ, trong xã hội như bây giờ vẫn còn tồn tại kiểu gia đình này sao?

Giống như một thế giới tồn tại độc lập vậy.

Có lẽ đáp án cho câu hỏi này cô sẽ được biết nhanh thôi.

Cô vui vẻ chấp nhận ý kiến của anh, hai người phụ nữ trung niên cùng Châu Sinh Thần tới bắt đầu lấy sườn xám từ trong hộp ra một cách thận trọng, còn cả phụ kiện mà người hiện đại hay mang. Thời Nghi nhìn chiếc sườn xám là lượt, không khỏi thấp giọng nói với Châu Sinh Thần đầy cảm thán: "Kiểu đẹp quá."

Châu Sinh Thần cười không nói gì.

Anh rời khỏi phòng để không gian cho cô thay đồ.

Trong lúc một người phụ nữ giúp Thời Nghi mặc áo, bỗng nhiên cười nói: "Tiểu thư Thời Nghi đừng trách, lần này gấp gáp quá, chứ nếu ở nhà mà cũng qua loa như thế này chắc chắn sẽ bị quản gia trừ lương." Người phụ nữ đó vuốt dọc theo một bên sườn xám, bắt đầu kiểm tra những chỗ không vừa người, số đo và thực tế khi thử đồ sẽ có chút khác biệt.

Thời Nghi cảm thấy hơi hiếu kỳ: "Ở nhà thì như thế nào?"

"Người xưa thường nói, khâu ba phần, là bảy phần [1]..." Người phụ nữ cười, "thực sự rất chú trọng."

[1] Khâu ba phần, là bảy phần: Ý nói chiếc áo đẹp ba phần là nhờ đường kim mũi chỉ, bảy phần là nhờ là lượt và sự chỉn chu của người mặc. (HĐ)

Cô ấy không nói nữa, bắt đầu bóp phần thắt lưng vào một cách thành thạo. Người còn lại rất cẩn thận mở hộp gỗ màu đỏ lấy đồ trang sức cho Thời Nghi.

Trước ngực cô đeo dây chuyền phỉ thuý, cổ tay đeo vòng ngọc nạm vàng, hai chiếc nhẫn đều theo phong cách cổ. Trước giờ Thời Nghi không thích dùng đồ trang sức lắm, thường chỉ đeo một đôi khuyên tai nhỏ. Người phụ trách đeo trang sức ướm lời hỏi cô xem có muốn thay đổi hoa tai khác không. Cô chỉ nhàn nhạt trả lời: "Có phải mẹ anh ấy không thích những thứ đồ này?"

Hai người phụ nữ nhìn nhau rồi cười: "Quả thật là không thích những thứ đồ thế này."

"Vậy thì đổi đi." Cô gỡ đôi khuyên tai lấp lánh của mình xuống, đeo vào đôi khuyên tai xanh ngọc hình giọt nước.

Lúc nãy Châu Sinh Thần ở trong phòng nói rằng không ép buộc cô, hai người đó còn tưởng rằng Thời Nghi là một cô gái rất khó chiều, không ngờ lại dễ tính như vậy, khiến họ đều cảm thấy rất ngạc nhiên. Đến khi hoàn tất, cô ngắm lại mình trong gương.

Hệt như lùi lại một trăm năm vậy.

Lúc cô từ phòng ngủ ra, mẹ cô còn kinh ngạc hơn, nhưng may mắn là bà cũng hiểu nên không hề truy hỏi gì.

Châu Sinh Thần từ sofa đứng bật dậy, còn dáng vẻ thong dong của cô thoắt cái vụt biến mất, nhìn anh hơi căng thẳng. Ngược lại cô em họ lại nói rất khẽ, dường như không đủ dũng cảm nói lớn hơn: "Em sắp điên rồi, khuynh nước khuynh thành."

Thời Nghi bật cười, lúc này cô em họ mới nhìn cô: "Người đẹp à, không phải em nói chị mà là nói thứ đồ có giá trị nửa giang sơn trên người chị đó."

Câu nói này khiến tất cả không nhịn được cười.

Còn thứ cô nhìn thấy là ánh mắt tán thưởng không giấu giếm của Châu Sinh Thần.

Đến lúc lên xe, Châu Sinh Thần lại tự tay đưa cho cô một chiếc kiềng bằng vàng có gắn một ổ khoá bách tuế. Giá trị của món đồ này tuy không sánh bằng với bất cứ thứ đồ gì trên người cô, nhưng cô có thể cảm nhận được nó rất quan trọng. Thời Nghi đeo lên, dùng lòng bàn tay nâng chiếc khoá vàng gắn trên đó khẽ hỏi anh: "Nhà anh theo chính trị à?"

Anh lắc đầu: "Quy định của dòng họ Châu Sinh, nội tộc không thể theo chính trị."

"Nội tộc? Ý là trực hệ sao?"

"Phạm vi nhỏ hơn một chút." Anh giải thích đơn giản. "Chỉ có con trưởng mỗi đời trực hệ mới có thể mang họ Châu Sinh."

"Vậy còn chi thứ thì sao?"

"Họ Châu."

"Nói vậy có nghĩa là, nếu bố mẹ anh có hai người con, anh là con trưởng thì sẽ mang họ Châu Sinh và em anh sẽ mang họ Châu?"

Thần thái của anh hơi thay đổi, rồi lại cười: "Gần như thế."

Cô "ồ" lên một tiếng: "Vậy là theo nghiệp kinh doanh? Đã mấy đời rồi?"

Nếu không thì sao có thể tích luỹ được sản nghiệp vững chắc như thế?

Nhưng anh lại lắc đầu: "Thế hệ trước của anh tư tưởng rất phong kiến, không ủng hộ con cháu theo nghiệp kinh doanh."

Cô nghĩ mãi vẫn không hiểu.

"Rất phức tạp." Anh im lặng rồi chậm rãi mỉm cười. "Phần lớn là sản nghiệp của đời trước để lại, đời sau không phải làm gì cả. Vì thế đại đa số đều chọn làm nghề mình thích."

"Ví dụ như anh sao?"

"Nghề của anh đặc biệt lắm à?" Anh cười: "Anh còn có một cậu em họ tương đối thân thiết theo nghề kiến trúc sư, hơn nữa còn chẳng cống hiến gì cho đất nước, là một người vừa nguy hiểm lại khá kỳ quặc, trong nhà anh có rất nhiều người gàn dở, có điều hầu hết những người trong số họ anh đều không quen thuộc. Từ năm mười bốn tuổi khi bước chân vào đại học anh đã bắt đầu nghiên cứu hoá học, phần lớn thời gian đều ở trong phòng thí nghiệm, sinh hoạt cực kỳ đơn điệu."

Thời Nghi nghe xong cảm thấy rất hứng thú, ngay cả khi Châu Sinh Thần nói vậy cô vẫn cảm thấy anh là người đặc biệt nhất.

Đối với cô mà nói, anh luôn là duy nhất, bất kể kiếp trước hay kiếp này.

Trấn Giang tuy là quê gốc của bố Thời Nghi nhưng họ lại không thường xuyên về đây.

Nơi này có nét tương đồng với những thành phố khác thuộc Giang Nam, đều có sông hồ, chùa chiền, những rặng núi nhấp nhô và cả những câu chuyện truyền thuyết. Xe đến gần bên hồ, từ đó nhìn ra xa còn có thể thấy được chùa Kim Sơn mờ ảo trong màn mưa.

Sáng sớm hôm nay có nắng, vậy mà bây giờ đã bắt đầu mưa lớn.

Sẽ dừng ở gần đây hay tiếp tục đi?

Cứ vài phút cô lại đoán xem xe sẽ dừng nơi nào.

Nhưng nó cứ đi mãi đi mãi về phía Nam, đã lên núi rồi mà vẫn chưa có dấu hiệu sẽ dừng lại. Đường trong núi mưa bụi lâm thâm nhuộm mờ, rất mê đắm lòng người.

"Mẹ anh…" Châu Sinh Thần đột ngột mở lời, "Bà ấy có thể sẽ đối xử với em rất lạnh nhạt."

Thời Nghi nghe giọng anh nghiêm túc, không khỏi cảm thấy căng thẳng: "Có phải vì gia đình em quá bình thường không?"

"Lý do không phải từ em, mà là gia đình anh có chút đặc biệt."

Điều này thật quá rõ ràng.

Thời Nghi vô thức xoay chiếc vòng nạm vàng trên cổ tay: "Vậy có điều gì kiêng kị không? Ví dụ như mẹ anh không thích người khác nói gì? Hoặc gặp mặt rồi, có điều gì cần chú ý không?"

"Cũng không kiêng kị điều gì." Anh nói. "Người nhà anh cũng không phải quá ghê gớm gì, chỉ là mẹ anh chưa hề biết gì về em, có thể cần thêm một chút thời gian nữa để hiểu em hơn."

Cô "ừm" một tiếng.

Nghĩ tới những điều anh từng nói, cô tiếp tục hỏi: "Anh nói mình có đầy đủ thông tin về em? Thậm chí cả những người trong gia đình em nữa?"

"Rất chi tiết!" Anh nói đơn giản. "Chi tiết đến nỗi anh có cả thông tin chi tiết từng năm của em từ nhỏ đến lớn."

Thời Nghi hơi hoài nghi.

"Chúng ta… " Dường như anh nhớ đến lần gặp mặt đầu tiên, cười nói: "… Quen nhau quá đặc biệt, vì thế phải có thủ tục cần thiết để hiểu em."

Không thể ngờ cuộc gặp gỡ định mệnh như thế lại bị anh nói là cố ý tiếp cận, tuy nhiên sau mấy giây trấn tĩnh lại, cô cũng thấy nếu nói đó chỉ là vô ý thì đến chính mình cũng không thể tin được.

Anh hơi cúi người có ý muốn cởi áo ngoài. Vì dáng người cao, không gian trong xe lại không đủ để anh dang tay nên động tác có chút không thoải mái. Thời Nghi tiện tay giúp anh kéo một bên áo, cởi đồ ra.

Hai người, một người thấy gò bó nên cởi áo khoác ra, người kia thì thuận tay giúp đỡ. Cô cũng cầm luôn áo khoác của anh.

Bên trong còn một chút hơi ấm, cô ôm lấy bỗng nhiên ngẩn ngơ.

"Để anh cầm cho." Châu Sinh Thần nói, với tay cầm lại đặt lên chân.

Chỉ một hành động nhỏ như thế vô tình cũng làm cho giữa hai người trở nên thân mật hơn. Thời Nghi thấy tim mình đập nhanh, quay đầu tiếp tục ngắm rừng núi trong màn mưa. Cô không thể nào quên được Châu Sinh Thần, vậy còn anh? Tại sao lại bất ngờ đính hôn với cô? Nếu như dựa vào những điều anh nói là "chỉ cần một người để đính hôn", vậy tại sao lại đột nhiên cần như thế?

Cô cứ nghĩ mãi về những câu hỏi đó.

Không hiểu được tại sao mình và anh lại có thể trở thành một đôi vợ chồng chưa cưới.

Châu Sinh Thần thấy cô thất thần cũng im lặng không làm phiền, anh đã quen với việc một mình, tất nhiên cũng không cói thói quen làm phiền người khác.

Đến khi nhìn thấy một toà nhà xuất hiện, cô mới nghe Châu Sinh Thần nói: "Dần dần rồi em sẽ hiểu, anh thực sự không có ý nghi ngờ em, nhưng đây chỉ là một thủ tục cần thiết." Giọng anh lạnh lùng chậm rãi, không hề có ý gì đặc biệt nhưng rõ ràng muốn để cô thoải mái. Thời Nghi quay đầu lại, nhìn anh cười: "Dần dần rồi anh sẽ hiểu, con người em rất độ lượng, thường thì những chuyện nhỏ em chẳng bao giờ nổi giận đâu."

Xe dừng lại trước một biệt thự vô cùng cổ kính, trước cửa đã có người hầu đợi sẵn.

Châu Sinh Thần xuống xe, đưa âu phục cho chàng thanh niên đứng trước cửa, tay cầm ô, anh quay đầu lại nhìn Thời Nghi, đưa tay ra phía trước: "Thế này có được không?"

Cô gật đầu, cảm thấy hai người như đang diễn kịch.

Châu Sinh Thần hơi cúi người đỡ cô xuống xe, Thời Nghi bước một chân ra ngoài đứng trên nền đất ướt, rất nhanh bám lấy vòng tay anh. Cô mặc sườn xám dài tay, còn anh chỉ mặc một chiếc sơ mi mỏng, cả hai đều cảm thấy nhiệt độ cơ thể của nhau qua lớp vải.

Cô cảm thấy như bị choáng ngợp, bước vài bước rồi mới chăm chú quan sát nơi này. Tuy là biệt thự cổ nhưng hệ thống thoát nước cực kỳ tốt. Trời mưa to như vậy mà dọc đường vào đều khô ráo.

"Từ nhỏ anh đã sống ở đây sao?" Cô ngó nghiêng cảnh vật xung quanh.

"Từ trước năm mười bốn tuổi anh đã ở đây một khoảng thời gian…" Anh nói, "nhưng cũng không lâu."

Cô gật đầu.

Vì anh nói đã từng sống ở đây nên đột nhiên cô cảm thấy ngôi biệt thự cổ dưới màn mưa này thân quen hơn vài phần.

Rất nhiều người đi ngang qua họ, đều là từ cửa phụ. Lối đi khá nhỏ, những người này thấy Châu Sinh Thần đều dừng bước, cúi người, người ở xa thì không lên tiếng, người ở gần thì chào một tiếng cậu cả. Thời Nghi nghe xong liền liếc anh nhưng chỉ nhận lại ánh mắt dửng dưng, không để lộ phản ứng gì.

Anh nói với người thanh niên dẫn đường, rằng muốn trực tiếp đi gặp phu nhân.

Châu Sinh Thần lúc ở sân bay vội vội vàng vàng, Châu Sinh Thần ở chùa Thanh Long thỉnh thoảng nói cười, Châu Sinh Thần ở Thượng Hải có vẻ thần bí đều không liên quan gì đến con người hiện tại.

Đến khi cả hai bước vào đình trú mưa, có người cẩn thận giúp họ lau sạch vết nước trên giày thì cảm giác này ngày càng rõ ràng hơn.

Trong đình trú mưa có mười mấy phụ nữ trung niên và các cô gái trẻ đều đang khẽ cười nói, đến khi hai người bước vào thì hoặc đứng dậy rất tự nhiên hoặc nghiêm trang ngồi tại chỗ.

Tất cả ánh mắt đều dừng trên người cô.

Châu Sinh Thần cũng chẳng nói chuyện với bất kì ai, dường như anh không hề quen biết họ.

Chỉ có người phụ nữ ngồi trên ghế mây ở góc phía Tây Bắc là không hề có chút thay đổi nào.

Đơn giản chỉ nhìn dáng vẻ, tư thế ngồi, Thời Nghi lờ mờ đã đoán ra, người phụ nữ trung niên này chính là mẹ của Châu Sinh Thần. Lúc cô mải mê suy đoán thì người phụ nữ đó đã lên tiếng: "Cô gái này là?"

"Cô ấy chính là Thời Nghi." Châu Sinh Thần giữ lấy bàn tay đang khoác tay mình, nắm nhẹ.

Vẻ mặt mọi người đều kinh ngạc, thậm chí còn khó hiểu.

Thời Nghi nghe thấy tiếng tim của mình đập dữ dội trong lồng ngực, bất an và thấp thỏm.

Mẹ Châu Sinh Thần nhìn cô mấy giây, chậm rãi cười nhẹ: "Cô Thời Nghi, chào cô."

"Bái gái, cháu chào bác ạ." Cô lên tiếng.

Giọng nói điềm đạm, nhẹ nhàng dễ nghe vô cùng.

Cô cười khiêm tốn, nhận ánh mắt đánh giá của mẹ anh.

Tiếng mưa bao trùm không gian.

Không biết tại sao cô cảm thấy người phụ nữ này không đơn giản chỉ "lạnh nhạt" như anh đã nói, mà là thực lòng không thích cô.

Những chuyện tiếp theo đã chứng minh cho suy đoán này. Mẹ của Châu Sinh Thần chỉ vô cùng nhã nhặn hỏi cô đã dùng bữa chưa, sau khi biết Thời Nghi vẫn chưa liền nhẹ nhàng nói rất tự nhiên: "Cô Thời Nghi, rất xin lỗi. Tiết Thanh minh này cũng là thời gian hàn thực của nhà họ Châu Sinh, chúng ta không nổi lửa nấu ăn nên ta không giữ cháu lại, để con trai ta tìm một nơi thích hợp ở Trấn Giang chiêu đãi cháu có được không?"

Một câu đuổi khéo khách rất uyển chuyển.

Cô hoàn toàn không có sự lựa chọn, chỉ thuận theo gật đầu, nói cảm ơn.

Mẹ anh được người bên cạnh đỡ dậy, ung dung vuốt lại áo choàng: "Xin lỗi cô Thời Nghi." Bà vẫn cười, gật đầu xong bèn vỗ nhẹ tay phải Châu Sinh Thần: "Sau khi đưa cô Thời Nghi về thì đến nói chuyện với mẹ, lâu ngày không gặp, mẹ con ta đều trở nên xa lạ mất rồi."

Giọng của Châu Sinh Thần không có bất cứ tình cảm nào: "Tối nay con bận, có thể sẽ không về."

"Nếu như tối nay không có thời gian vậy thì sáng mai."

Ánh mắt hai mẹ con giao nhau rồi rời đi, mẹ anh ra khỏi đình trú mưa, trong đình chỉ còn lại những người xa lạ kia. Họ vẫn đang tiếp tục dùng đủ thái độ khác nhau đánh giá Thời Nghi. Châu Sinh Thần nắm tay cô: "Chúng ta đi."

Cho dù cô đã có chuẩn bị cũng vẫn không tránh khỏi lúng túng.

Quần áo trang sức chăm chút như vậy, cuộc gặp mặt với bao chờ đợi thấp thỏm lại kết thúc sớm, điều này Thời Nghi chưa từng nghĩ tới.

Hai người lại lên xe rời đi, từ biệt thự cổ đậm chất lịch sử đi vào thành phố hiện đại.

Họ ăn cơm trưa trong một căn phòng có cửa sổ gần hồ trên lầu hai.

Cô không ăn gì nhiều, chỉ uống trà nóng, nhìn anh ăn.

Càng tiếp xúc nhiều càng nhận ra từ nhỏ anh được giáo dục rất tốt.

Thậm chí tư thế cầm đũa, thói quen gắp đồ ăn cũng vô cùng tỉ mỉ cẩn trọng. Trong quy củ vẫn có nét phóng khoáng, điều này có lẽ do tính cách của anh tạo nên.

"Anh tưởng rằng mình đã thông báo trước phản ứng của mẹ với em, thì em sẽ có sự chuẩn bị tinh thần tốt hơn." Châu Sinh Thần nhấp một ngụm trà, tiếp tục nói: "Ít nhất bản thân sẽ không buồn như vậy."

Cô cười xấu hổ: "Em không ngờ mẹ anh sẽ ghét em như thế."

“Trong mắt bà chuyện anh đính hôn vô cùng quan trọng, hơn nữa từ khi anh mười mấy tuổi bà đã chọn một ứng viên thích hợp để làm dâu.” Anh khẽ dựa vào ghế, giọng nghiêm túc: “Một người đã lên kế hoạch từ mười mấy năm trước, giờ bỗng không kiểm soát được sự việc, cảm giác thất vọng là điều khó tránh.”

Cô bừng tỉnh, chẳng trách ánh mắt mẹ anh nhìn cô, vừa hoài nghi vừa thất vọng.

Tuy nhiên việc mười mấy năm trước anh đã bắt đầu chọn vợ cũng cực kỳ hiếm thấy.

“Bác đưa ra một số người, sau đó sẽ cho anh lựa chọn ứng cử viên cuối cùng à?”

Anh nhấp một ngụm trà, có ý bỏ qua câu hỏi này.

Cô cúi đầu thầm nghĩ, tại sao anh luôn có thân thế khiến người khác khó tiếp cận như vậy.

Nhưng như vậy mới xứng với anh.

“Vẫn còn giận à?” Anh hỏi cô.

Thời Nghi hé miệng muốn cười nhưng không nổi, chỉ đành nói đùa: “Không hề, chẳng qua tò mò không biết người nhà định để anh chọn vợ thế nào?”

“Rất tò mò?”

“Hơi hơi…” Cô cố ý làm khó: “Nếu anh chịu cho em biết, nói không chừng em thấy thú vị, sẽ không giận anh nữa.”

Anh tỏ vẻ nghiêm túc suy nghĩ: “Chỉ cần em vui vẻ, nói cho em biết cũng không sao.”

Anh lập tức nghiêng đầu, gọi người lái xe trung niên đứng đợi ngoài cửa vào nói gì đó.

Người lái xe không nhịn được cười, nhìn Thời Nghi vẻ bí hiểm.

Hồi lâu sau, ông quay lại, mang theo một quyển sách vô cùng dày và nặng. Thời Nghi mở ra xem, đó là những bản tiểu sử vô cùng tường tận. Có lẽ người biên soạn không thích công nghệ chụp ảnh nên minh hoạ cho cuốn sách đều là những bức hoạ thủ công.

“Thật sự có người chịu đem thông tin của con gái nhà họ in vào trong này cho anh xem sao?” Cô xem thế này cũng thấy không được tự nhiên, thực sự là không dám tưởng tượng khi Châu Sinh Thần xem cuốn sách này, bên cạnh còn có người hỏi anh vừa mắt ai.

“Đều là những gia tộc có quan hệ nhiều đời với họ Châu Sinh.”

Cô “ừm” một tiếng, ngại ngùng không mở ra xem tiếp nữa: “Anh thật giống vua chúa quý tộc ngày xưa, cưới vợ cũng quy củ như vậy.”

Tuyển chọn tiểu thư nhà có gia thế, xem xét trước ngày sinh tháng đẻ, phương thức vô cùng chính thống.

Nhưng nếu xuất hiện ở thế kỷ Hai mươi mốt thì kỳ cục quá không?

Gia thế anh phải như thế nào mới có thể khiến những thiên kim tiểu thư này cam tâm tình nguyện đứng ra ứng tuyển. Tuy Thời Nghi từng nghe nói bây giờ có rất nhiều gia tộc tài phiệt, con gái họ sẽ được dạy dỗ từ nhỏ, rằng mình sinh ra là vì một cuộc hôn nhân môn đăng hộ đối. Tuy chỉ là những tin đồn không chính thống nhưng cô cũng hiểu hôn nhân môn đăng hộ đối, quan trọng nhất chính là gia sản.

Cô nghĩ càng nhiều càng muốn nhìn kỹ anh.

Châu Sinh Thần lại nhìn tay cô: “Hai chiếc nhẫn này có vừa tay em không?”

Thời Nghi khẽ xoay chiếc nhẫn, thành thực trả lời: “Hơi rộng một chút, nhưng sẽ không bị rơi đâu.”

Anh gật đầu.

“Sao thế?”

“Biết được kích cỡ của em, để lúc chọn nhẫn đính hôn sẽ không xảy ra sai sót.”

- Hết chương 3 -

4. Chương 4: Câu Chuyện Trong Thành

Lòng tĩnh lặng, cô cảm thấy tim mình đập chầm chậm.

Châu Sinh Thần cười.

Cô bỗng nhiên nghe thấy bên ngoài cửa phòng có tiếng giày giẫm lên sàn nhà bằng gỗ. Phòng riêng ở tầng này không nhiều, vì thế số lượng khách cũng rất có hạn, cả bữa ăn chỉ nghe đôi ba lần có tiếng bước chân như thế.

Lần này, tiếng bước chân lại dừng ngay bên ngoài.

Cửa bị đẩy ra, sau đó, một cậu bé xuất hiện: "Anh cả." Châu Sinh Thần hơi bất ngờ, cửa vừa mở ra, không chỉ có cậu bé mà còn hai cô gái mặc sườn xám, khoác áo choàng. Lúc bước vào, Thời Nghi nhìn thấy bụng của một cô gái đã hơi nhô lên, hiển nhiên là đang mang bầu.

Cô rất ngạc nhiên, thoạt trông cô gái này chắc chưa tới hai mươi tuổi.

Những vị khách ngoài đến bất ngờ khiến cho bầu không khí đang yên tĩnh ồn ào hẳn lên.

"Sao mấy em cũng đến đây?"

Mấy người khách nhìn nhau, cậu bé giành trả lời trước: "Vì tết hàn thực nên bọn em chẳng thiết ăn uống, toàn là đồ lạnh chán chết, vì thế hẹn nhau ra đây ăn một bữa."

Họ đều rất lễ phép, ngoài việc chào hỏi ra cũng không nhìn cô quá hiếu kỳ. Nhưng khi thấy chiếc khoá bằng vàng trên cổ cô, họ đều tỏ ra rất ngạc nhiên rồi nhanh chóng nhìn đi nơi khác để che giấu tâm trạng.

Thời Nghi ngồi cạnh Châu Sinh Thần, nhường chiếc ghế rộng rãi của mình cho cô gái đang mang bầu.

Trong lúc giới thiệu ngắn gọn từng người, Thời Nghi cố gắng nhớ tên họ, một người là em họ của anh, tên Châu Văn Phương, người có bầu là vợ của anh họ Châu Sinh Thần, tên Đường Hiểu Phúc, còn cậu bé bước vào đầu tiên là Châu Sinh Nhân.

Không thể ngờ còn một người khác mang họ Châu Sinh. Nếu theo lời của Châu Sinh Thần, anh là cháu đích tôn, vì thế trong dòng họ không thể có người nào khác mang họ Châu Sinh.

Vậy tại sao cậu bé này lại mang họ ấy?

Trong đầu cô nảy ra hai chữ "con trai" rồi nhìn hai người, họ có vẻ chỉ cách nhau mười ba, mười bốn tuổi. Dường như hiểu được suy nghĩ của cô, anh cười: "Nó là em trai anh."

Lúc anh nói, cậu bé kia không bày tỏ bất kỳ thái độ khác thường nào.

Hai cô gái còn lại yên lặng một lúc rồi bàn sang chuyện khác. Nghe cô gái tên Đường Hiểu Phúc nói thì đây là lần đầu tiên cô tới Trấn Giang. Vì không quen với biệt thự cổ đó nên không tránh khỏi phàn nàn, đêm ngủ rất sợ ma quỷ xuất hiện.

Châu Văn Phương không đồng tình: "Nếu em là chị, nhất định em sẽ dựa vào việc mang thai bỏ chạy khỏi nơi quỷ quái đó."

"Chị đã viện cớ này rồi, nếu không tế tổ mà đã đi rồi,chỉ sợ bị các cụ bề trên mắng."

Châu Văn Phương khẽ thở dài: "May mà chỉ bốn năm một lần, nếu phải thường xuyên ở chỗ đó thì chắc em phát bệnh mất."

Châu Sinh Thần lắng nghe một hồi, ánh mắt hướng ra mặt hồ bên ngoài cửa sổ như đang ngắm mưa, lại như đang thả hồn đi đâu đó.

Thời Nghi nhìn anh, đoán xem anh đang nghĩ gì.

Bỗng nhiên, anh quay đầu lại nhìn cô.

Cái nhìn quá trực tiếp, cô không kịp tránh, đành chớp mắt cười ngượng ngùng: "Anh đang nghĩ gì thế?"

"Báo cáo thí nghiệm ban sáng mọi người gửi đến không như dự tính." Anh trả lời qua loa. "Anh nghĩ phương pháp tiến hành thí nghiệm của họ chắc đã xảy ra sai sót." Cô "ừm" một tiếng, lại nói đến chủ đề mà cô không hiểu rồi.

Thời Nghi à, đáng đời cho sự tẻ nhạt của mi.

Anh cười dịu dàng, tiếp tục: "Vì thế anh muốn nhanh chóng kết thúc chuyện ở đây rồi trở về Tây An, nếu không chỉ sợ công sức cả tháng trước sẽ đổ sông đổ biển."

Cô gật đầu, nhớ đến dáng vẻ mặc áo blouse trong phòng thí nghiệm của anh.

Cực kỳ sạch sẽ và nghiêm túc.

Trên đường về nhà cô hỏi anh cậu bé kia có phải là em ruột không.

Châu Sinh Thần lắc đầu: "Đúng ra mà nói, Tiểu Nhân là em họ anh, con trai của chú."

"Thế sao cậu bé cũng mang họ Châu Sinh?"

"Lúc năm tuổi, bố anh qua đời, họ Châu Sinh chỉ còn một mình anh." Anh nói. "Vì gia nghiệp dòng họ, chú đã thừa kế họ Châu Sinh, cho nên Tiểu Nhân, con trai của chú cũng mang họ này, nhưng nhất thiết phải làm con thừa tự của mẹ anh."

Cô gật đầu. Quan hệ phức tạp quá.

"Sau khi anh đính hôn thì coi như đã trưởng thành. Chú và Tiểu Nhân đều sẽ đổi họ."

Rắc rối thật!

Theo lời anh nói Thời Nghi dần hình dung ra.

"Mẹ anh chỉ có mình anh à?"

"Còn có em trai và em gái, là một cặp sinh đôi…" Ánh mắt anh bỗng nhiên trở nên dịu dàng. "Đáng tiếc tính tình đều lập dị, trước nay không về nhà tế tổ. Sau này có cơ hội em sẽ được gặp hai đứa nó."

Châu Sinh Thần đưa Thời Nghi về nhà, lúc hai người tạm biệt nhau ở cửa, cô muốn hỏi anh tiếp theo phải làm những gì, nhưng rồi lại thôi. Cô không biết trước sự phản đối rõ ràng của mẹ anh, sự việc sẽ phát triển theo chiều hướng nào.

Ánh đèn vàng không làm không khí nóng lên nhưng lại khiến cho người ta cảm thấy ấm áp.

Cô không nỡ về, anh cũng không rời đi ngay.

Dáng vẻ lúc này của hai người, giống như một đôi tình nhân sau một ngày hẹn hò, lúc tạm biệt lưu luyến không rời.

Anh hỏi cô: "Bố mẹ em bao giờ rời khỏi Trấn Giang?"

"Khoảng ngày kia."

Anh hơi trầm ngâm: "Anh sắp xếp một tháng sau lễ đính hôn tổ chức ở Thượng Hải, không biết bố mẹ em có thoải mái không?"

"Thượng Hải?" Cô thốt lên: "Không phải Trấn Giang sao?"

Nói xong ngay lập tức cô cảm thấy rất hối hận.

Cứ như là không đợi nổi vậy.

Anh cười: "Thời gian không kịp, hơn nữa buổi chiều em cũng nghe em họ với chị dâu anh nói đấy, tế tổ bốn năm một lần mới tới nơi này, vì thế không nhất thiết phải ở đây."

Cô "vâng" một tiếng, không yên tâm lắm, do dự hỏi anh: "Ý kiến của mẹ anh thực sự không quan trọng à?"

"Trong chuyện này chỉ có ý kiến của một người phụ nữ là đáng để tiếp thu." Hiếm khi anh đùa: "Chính là em!"

Lời lẽ giải thích thoải mái, cách nói chuyện cũng rất ung dung.

"Anh tặng cái này cho em chính là thể hiện lập trường của mình, những người khác đều không có quyền can thiệp." Anh đưa tay lên, chạm vào dây chuyền vàng trước ngực cô, trượt xuống lấy chiếc khoá vàng: "Mỗi người mang họ Châu Sinh khi ra đời sẽ được dòng họ đúc một chiếc vòng này, bên rong có ngọc khắc ngày sinh của anh."

Tay anh dừng trước ngực cô.

Hai tay Thời Nghi nắm chặt sau lưng, căng thẳng đến mức hơi dùng sức. Cô ngẩng đầu muốn nói chuyện nhưng đột nhiên đụng phải đôi mắt đen như mực, tuy đứng dưới ánh đèn sáng nhưng vẫn sâu không đoán được.

Cô nhìn anh.

Anh cũng nhìn cô.

Sau đó cô nghe thấy anh nói: "Trước khi đính hôn thứ này sẽ tặng cho vợ chưa cưới. Em nhận nó, danh phận cũng được định rồi."

Hai bàn tay sau lưng cô nắm chặt tới mức bắt đầu cảm thấy đau.

"Em có cần đeo nó bên mình mỗi ngày không…"

"Không cần." Anh không kìm nổi bật cười. "Em nhận nó là được."

Anh nói xong thì buông chiếc khoá vàng ra.

Cô thở phảo. Anh đã sớm cảm thấy sự căng thẳng của cô, cười nói: "Chúc ngủ ngon."

"Ngủ ngon."

Cô xoay người mở cửa.

Khi quay đầu lại nhìn, anh đã bước vào thang máy.

Sau đó, khi mẹ cô gặng hỏi chuyện gặp mặt với mẹ Châu Sinh Thần hôm đó, Thời Nghi đều ậm ờ, nhưng lại ghi nhớ lời của anh, nghiêm túc hỏi ý kiến của bố mẹ xem có bằng lòng chuyện đính hôn ở Thượng Hải một tháng sau không.

Đây là một quyết định quá gấp gáp, nhưng may thay anh để lại ấn tượng tốt cho bố mẹ cô.

Không kiêu ngạo, không phù phiếm, có trên có dưới.

Đó đều là những phẩm chất đáng ghi nhận trong mắt người lớn.

Sáng sớm hôm họ rời Trấn Giang, Châu Sinh Thần đích thân tới tiễn, hẹn Thời Nghi ngày thử lễ phục ở Thượng Hải và tự tay đưa cho bố mẹ cô bản giới thiệu về những địa điểm tổ chức đính hôn ở Thượng Hải.

Lúc Thời Nghi ngồi vào trong xe, anh cúi người nói lời tạm biệt với cô.

"Lên tới đường cao tốc nên thắt dây an toàn." Anh nói.

Cô rất ngoan ngoãn, vội vàng thắt dây an toàn vào.

Trên đường về nhà, mẹ cô ngồi bên cạnh lật mở bản giới thiệu, phát hiện ra đều là chữ Khải viết tay rất quy củ, không khỏi cảm thán với bố cô: "Chàng trai này đúng thật là có lòng."

"Đâu chỉ có lòng…" Bố cô cười, "Cậu ta ấy à, đúng là một người quy củ, không kiêu căng xốc nổi, quả là phong cách của người làm nghiên cứu."

Mẹ khẽ cười nhìn Thời Nghi: "Bình thường ở bên nhau, con có cảm thấy nhàm chán không?"

Thời Nghi suy nghĩ: "Không ạ."

"Không sao?" Mẹ cô hứng thú: "Hằng ngày gọi ba cuộc điện thoại đúng giờ. Sáng bảy giờ, trưa mười một giờ, tối mười rưỡi, mỗi lần nói chuyện không quá ba phút, không quá cứng nhắc à?"

"Không mà mẹ."

Thế này là quá tốt rồi, mỗi lần như vậy cô đều bỏ dở tất cả công việc đang làm đợi điện thoại của anh.

Nội dung cuộc điện thoại cũng rất đơn giản.

Thời Nghi chưa bao giờ nghĩ có thể liên lạc với anh một cách đều đặn như thế.

Không có bất kỳ sự khó chịu nào, thậm chí rất thoải mái.

Đúng như Châu Sinh Thần đã nói, anh coi sự qua lại của hai người như phương pháp nghiên cứu, sẽ kiên trì chấp hành từng bước cần thiết. Cho dù bận rộn thế nào, mỗi ngày đều phải gọi ba cuộc điện thoại. Sáng sớm mỗi ngày, anh nhất định sẽ sai người đem đến hoa tươi đủ loại. Ngoài ra, do hiểu rõ thời gian làm việc đặc biệt của cô nên mỗi khi cô ở trong phòng thu đến tận khuya, anh đều mười một giờ đem đồ ăn đêm đến. Hơn nữa còn rất cẩn thận chuẩn bị cho đồng nghiệp của cô mỗi người một phần.

Đến anh hợp tác thu âm với Thời Nghi năm sáu năm cũng bắt đầu hiếu kỳ, vừa ăn điểm tâm khuya nóng hổi vừa hỏi Thời Nghi đã có bạn trai rồi phải không, hay là có người theo đuổi.

Sau khi Thời Nghi nói là bạn trai thì cũng không hỏi nhiều nữa.

Có một buổi tối, quản lý Mỹ Lâm đến giám sát công việc, nhìn thấy đồ ăn khuya, có phần kinh ngạc nhìn nụ cười hạnh phúc trong mắt Thời Nghi, cảm thấy bản thân cô và cô nàng này như đã cách mấy kiếp rồi. Mới mười mấy ngày ngắn ngủi không gặp, thế nào lại xuất hiện bạn trai của Thời Nghi trước nay chưa từng lộ diện chứ.

Mỹ Lâm cáu, đe doạ dụ dỗ Thời Nghi bằng mọi cách, cuối cùng cô nói, anh là giáo sư hoá học.

"Nhà khoa học?" Mỹ Lâm hoàn toàn bất ngờ. "Em có thể thích nhà khoa học cả ngày trong phòng thí nghiệm sao?"

Cô cười, ấp ly hồng trà trong tay: "Thông minh, em rất thích những người có trí tuệ."

Mỹ Lâm lắc đầu, không nên quá tin tưởng vào nụ cười của cô.

Cô nói nhỏ: "Hơn nữa chúng em sắp đính hôn rồi."

Mỹ Lâm đứng hình trong năm, sáu giây, vỗ vỗ tay cô, thở dài: "May mà là đính hôn, nếu không thì chị bị doạ chết mất. Đính hôn là trò chơi của mấy công tử nhà giàu, em nên cẩn thận, đừng quá tin là thật."

Thời Nghi không để ý tới lời trêu chọc của Mỹ Lâm, ngược lại hỏi cô ấy rất nghiêm túc: "Chị cảm thấy, nếu một người không thiếu bất cứ thứ gì thì nên tặng anh ấy thế nào cho phải? Ý em là quà đính hôn ấy."

"Cái gì cũng không thiếu?" Mỹ Lâm lập tức túm được trọng tâm.

"Con người anh ấy không quá thích một thứ gì." Thời Nghi cố gắng để né tránh đề tài nhạy cảm.

"Một giáo sư hoá học, cái gì cũng không có hứng thú…" Mỹ Lâm bất lực. "Chị dốt môn hoá lắm, bạn trai em đối với chị mà nói hệt như người ngoài hành tinh vậy."

"Thôi vậy, em không hỏi chị nữa."

"Chị không hỏi em nữa, dù gì em cũng không phải diễn viên, chị chẳng sợ em bị cánh săn tin bắt được." Mỹ Lâm cười. "Nói cho em một tin tốt, em đoán thử xem…"

Cô nhìn đồng hồ, vẫn còn một phút nữa anh mới gọi điện tới.

Chỉ vào những ngày phải làm việc, cuộc điện thoại buổi tối anh mới chịu lùi lại đến mười một rưỡi.

"Để em gọi một cuộc điện thoại đã nhé." Thời Nghi cắt ngang lời Mỹ Lâm, ra ngoài ban công, đóng cửa sổ lại rồi mới lấy điện thoại của mình ra.

Vì cô mà anh thường mang theo điện thoại bên mình, trong danh bạ điện thoại cũng chỉ có tên một mình cô.

Nghĩ kĩ thì đó không phải là một điều lãng mạn hay sao?

Dưới ban công phòng làm việc là đường dành cho người đi bộ. Thời điểm giao mùa từ xuân sang hè, từng rặng ngô đồng đã bắt đầu tươi tốt, phủ đầy những tán lá xanh mơn mởn, mùi vị tươi mát ngập tràn trong không khí.

Thời gian từ mười một giờ hai mươi chín phút đã nhảy sang mười một giờ ba mươi.

Bỗng nhiên trên màn hình hiển thị ba chữ Châu Sinh Thần liên tục nhấp nháy, trong màn đêm đen như mực, ba chữ này thật nổi bật.

Giọng nói của Châu Sinh Thần vô cùng bình yên.

Anh hỏi cô bắt đầu làm việc lúc nào, kết thúc công việc lúc nào, còn hỏi cô đồ ăn đêm có hợp khẩu vị không. Thời Nghi trả lời ngắn gọn xong, đột nhiên hai người đều im lặng, cô không nhịn được cười hỏi anh: "Không phải ngày nào anh cũng hỏi em câu này sao?"

Châu Sinh Thần cười, không biết trả lời thế nào.

"Nghe giọng anh có vẻ như đã rất mệt? Không phải ốm rồi đấy chứ?"

"Tối qua bị lạnh chút xíu."

"Anh uống thuốc chưa?"

"Vẫn chưa."

"Vậy đừng nói chuyện nữa." Cô hơi đau lòng. "Anh mau uống thuốc đi."

"Bây giờ ư?"

"Vâng."

"Bây giờ anh không có thuốc."

Cô hơi ngạc nhiên: "Trong nhà anh không có thuốc dự phòng ư?"

Thực ra cô muốn nói, đại gia của tôi ơi, không lẽ đến cả nguyên tắc có bệnh phải uống thuốc anh cũng không biết đấy chứ?

Đột nhiên có tiếng xe cứu hoả từ xa đi tới, Thời Nghi vô thức ngẩng đầu nhìn. Cô chợt phát hiện đầu dây bên kia cũng có âm thanh hệt như vậy, từ to đến nhỏ, rồi im ắng hoàn toàn. Dường như cô đã đoán ra điều gì đó, vội vàng nhìn khắp bốn phía dưới lầu, xuyên qua tán cây ngô đồng, Thời Nghi nhìn thấy một người đang đứng cạnh chiếc xe đỗ bên vệ đường.

Tầng mười, quá cao. Nhiều vật cản nên nhìn không rõ.

"Anh đang ở dưới lầu à?"

Châu Sinh Thần "ừ" một tiếng bằng giọng mũi nghèn nghẹt.

Cô cảm động, lại cảm thấy buồn cười.

Người yêu bỗng nhiên xuất hiện vốn dĩ có thể coi là chuyện cực kì lãng mạn, vì tiếng xe cứu hoả mà bị phát hiện, rồi sau đó anh thừa nhận một cách cực kỳ bình tĩnh, không có thêm một lời thừa. Thời Nghi không dám để anh đợi lâu, chỉ nghe giọng mũi của anh khi nói chuyện thôi cũng cảm thấy bị cúm giống như một chuyện rất lớn vậy. Cô lập tức cúp điện thoại, nhanh chóng bàn giao công việc, lấy túi rồi chạy về phía thang máy. May mà đã thu âm xong, đang trong giai đoạn hậu kỳ, nếu không nhất định sẽ phá hỏng danh tiếng làm việc nghiêm túc và có trách nhiệm của cô mất.

Tuy nhiên, cô vẫn khiến chị quản lý và anh thu âm hoảng sợ.

Nhìn khuôn mặt cô ửng hồng, dáng vẻ vội vàng không muốn nói thêm lời nào, người không biết còn tưởng nhà cô đang cháy.

Vào khoảnh khắc thang máy khép lại, cuối cùng Mỹ Lâm mới nhớ ra vẫn chưa nói với cô chuyện giải thưởng.

Điều khiến Mỹ Lâm dở khóc dở cười nhất là, cô nàng này cũng chẳng để tâm một chút nào.

Thang máy nhanh chóng đi xuống, vì lúc nãy cô chạy nhanh bây giờ đang cúi người thở dốc.

Tốc độ đi xuống quá nhanh khiến lồng ngực cô không thoải mái.

Không biết là căng thẳng hay do mất thăng bằng.

Thang máy mở, cô liền chạy ra ngoài, suýt chút nữa đụng vào một người. Đôi bàn tay vững vàng kia đỡ lấy cô: "Đừng chạy nữa, anh ở đây." Sự xuất hiện này quá đột ngột, Thời Nghi nhìn Châu Sinh Thần ngẩn ngơ trong chóc lát.

Anh giải thích sự xuất hiện bất ngờ của mình: "Anh đoán em sẽ chạy xuống, sợ em băng qua đường gấp quá nên tới đón em trước."

Cô vẫn đang thở dốc.

Hai mươi mốt ngày, ròng rã hai mươi mốt ngày họ chưa gặp nhau.

Thời gian vừa rồi, cô đã thử rất nhiều lễ phục và đồ trang sức anh gửi đến nhà, nhận hoa của anh, bố mẹ cô cũng nhận được một số quà cáp, nhưng hai người lại không hề được gặp nhau.

Cô cũng từng thăm dò, câu trả lời của anh là, anh không muốn nói dối em, vì vậy những chuyện anh đang làm gần đây, em đừng hỏi.

Ngữ khí rất nghiêm túc, cô nghĩ anh nhất định có chuyện quan trọng.

Đối với Thời Nghi mà nói, cái tên Châu Sinh Thần này vĩnh viễn là cái tên đáng tin cậy nhất.

"Đêm nay anh không đi à?" Cô buột miệng nói.

Khoé miệng Châu Sinh Thần khẽ động, giống như đang cười: "Đi đâu?"

"Ý em là..." Cô suy nghĩ, "Tối nay anh ở lại Thượng Hải?"

Anh gật đầu.

Cô không giấu được niềm hân hoan.

"Đưa em về nhà trước đã."

Cô gật đầu: "Vâng."

Anh buông cô, hai người sóng bước ra ngoài.

Thời Nghi vừa chuẩn bị lên xe thì di động rung lên, là Mỹ Lâm, hệt như là đang làm chuyện gì trái với lương tâm vậy, chị cố gắng hạ thấp giọng: "Chị thấy em rồi, còn có giáo sư hoá học nữa. Tuy nhiên tầng mười cao quá, nhìn thế nào cũng chỉ thấy anh ta cao hơn em rất nhiều." Thời Nghi ậm ừ mấy tiếng: "Ngủ ngon nhé." Rồi nhanh chóng cúp máy.

Châu Sinh Thần mở cửa xe cho cô: "Muộn như vậy rồi mà vẫn còn bận công việc sao?"

Thời Nghi cười: "Không có!" Nói xong cô ngồi vào xe, chào một tiếng với người đang cười đầy thiện ý ở ghế trước. "Chú Lâm."

"Chào cô Thời Nghi."

Gặp lái xe của anh mấy lần cuối cùng cô đã biết người đàn ông trung niên ăn mặc cầu kỳ, làm việc cẩn thận này cũng mang họ Châu. Châu Sinh Thần từng giải thích đơn giản, một số quản gia thân cận mang họ Châu, ít nhiều đều có quan hệ họ hàng xa. Nhưng do có sự khác biệt với chi chính nên luôn gọi tên bằng chữ cuối cùng.

Càng biết nhiều cô càng thán phục truyền thống gia đình anh.

Gia đình giàu có nhưng cũng là dòng dõi trâm anh.

Một người được sinh ra trong hoàn cảnh như vậy thật không ngờ lại cống hiến bản thân cho khoa học. Thời Nghi nhớ đến cặp song sinh hơi lập dị anh từng nhắc đến, không biết sẽ có dáng vẻ như thế nào?

Hơn hai mươi ngày trôi qua, giờ đã tháng Năm, thành phố ban đêm cũng không còn lạnh nữa, thời tiết vô cùng dễ chịu.

Anh mở cửa sổ xe cho cô, cô lắc đầu rồi đóng lại.

Có lẽ do trên xe có chú Lâm, cũng có lẽ đã lâu không gặp, cảm giác hơi xa lạ nên cô cũng ngại nói chuyện với anh. Sự thân thiết của ba cuộc điện thoại mỗi ngày dường như bốc hơi hết cả.

Thậm chí khi anh ngồi bên cạnh, chỉ khẽ cử động cánh tay cũng làm cô chú ý.

Đến khi Châu Sinh Thần đưa Thời Nghi tới trước cửa nhà, chỉ còn hai người với nhau cô mới hỏi dò: "Vào nhà em ngồi một lát nhé?"

"Có muộn quá không?"

"Em muốn pha thuốc cảm cho anh." Cô thấp giọng, tuy nhiên trong thang máy trống trải giọng nói vẫn nghe thấy rõ ràng: "Khoảng hai mươi phút, tối đa là nửa tiếng."

Châu Sinh Thần cười: "Chỉ là anh không biết cư xử thế nào, anh chưa từng một mình vào phòng phụ nữ."

Rất thản nhiên, thản nhiên đến mức khiến người ta buồn cười.

Thời Nghi khẽ trêu anh: "Không phải anh nói mình rất thích Ngô ca sao? Sao có thể… như vậy?"

"Nhàm chán lắm sao?" Anh hỏi.

"Có lẽ…" Thời Nghi nghĩ đến lý luận thí nghiệm chuyên ngành của anh. "Em muốn hỏi một câu."

"Hỏi đi."

"Anh nói, quan hệ chúng ta… ừm… là một mục đích nghiên cứu của anh." Cô ngước nhìn. "Nếu như phương pháp nghiên cứu sai thì sao?"

Anh hỏi: "Anh nhớ em học khoa Trung văn, ngành Văn học nghệ thuật?"

Cô gật đầu, không hiểu câu hỏi.

"Cho nên em có một quan niệm sai."

Thời Nghi càng nghi hoặc: "Quan niệm sai gì?"

"Bản thân mục đích nghiên cứu không hề có sự phân biệt đúng sai."

Thời Nghi gật đầu, tỏ ý muốn anh nói tiếp.

"Chỉ có phương pháp thí nghiệm mới có thể xảy ra sai sót."

"Vậy… nếu như phương pháp thí nghiệm đã sai rồi thì sao?"

"Phương pháp thí nghiệm sai thì đổi phương pháp khác, tuy nhiên mục đích nghiên cứu sẽ không thay đổi."

Nghe có vẻ rất thuyết phục.

Nhưng sự ví von trong đây thực ra muốn ám chỉ đến mối quan hệ giữa họ.

Họ là một đôi, điều đó sẽ không thay đổi. Nếu như có bất cứ sai sót nào, vậy thì đổi phương thức quan hệ khác.

Cô đã hiểu ý của anh.

Từ trước đến nay Thời Nghi đều tưởng rằng sức mạnh của ngôn ngữ là phương thức có thể mê hoặc lòng người nhất, nhưng lúc này đây, từ đôi mắt mang ý cười của Châu Sinh Thần, cô nhận ra có nhiều cách còn mê hoặc lòng người hơn. Cô khẽ cười: "Khoa học không chỉ nghiên cứu phục vụ sản xuất mà còn là minh chứng tốt nhất của ngôn ngữ."

Cô xoay chìa khoá mở cửa.

Do bất tiện về thời gian làm việc nên cô dọn ra ở riêng, sống một mình đã ba, bốn năm. Ngoài mấy người bạn thân thì chưa từng có người ngoài đến, đừng nói là đàn ông. Trong nhà đâu đâu cũng thể hiện rõ không gian sống của một phụ nữ độc thân. Châu Sinh Thần ngồi trên sofa, ra sức nhìn không chớp mắt.

Do cảm giác mệt mỏi vì cảm cúm nên anh dựa vào ghế, dáng ngồi có vẻ thoải mái hơn. Cánh tay đặt một bên, ngón tay chạm vào chiếc gối lông dài. Ừm, xúc cảm… rất đặc biệt.

Thời Nghi pha cho anh một gói thuốc Đông y chữa cảm.

Cô bưng ra, anh nhận lấy nhấp thử, vẫn còn rất nóng.

"Các cụ có câu xuân mặc ấm, thu trời lạnh." Cô lấy một chiếc ghế lông thấp, nhìn giống như chiếc ghế đẩu nhỏ ngồi trước mặt anh. "Mùa xuân đừng vội vàng mặc quần áo mỏng, mười ngày nay thời tiết thay đổi rất dễ bị cúm."

Cô nói rất nghiêm túc.

Châu Sinh Thần đúng là không mặc nhiều, chỉ có áo sơ mi mỏng và quần dài.

Đêm khuya như vậy ống tay áo sơ mi còn xắn tới khuỷu, căn bản không giống người ốm.

Anh cúi đầu uống ngụm thuốc nhỏ: "Chỉ là cúm thôi, dựa theo nguyên tắc thông thường, uống thuốc hay không thì bảy ngày cũng sẽ khỏi."

"Đây là thảo dược trị cảm lạnh." Thời Nghi chỉ cho anh thấy: "Nếu đúng là triệu chứng cảm lạnh thì ngày mai cơ thể anh sẽ chuyển biến rõ rệt."

Anh nhướng mày: "Tốt thế cơ à?"

"Đương nhiên."

Thời Nghi thấy anh bán tín bán nghi, không nhịn được bật cười: "Có phải anh nghĩ em tìm cớ để mời anh vào nhà không?"

"Lời của anh cũng không phải là từ chối…" Giọng nói của Châu Sinh Thần do bị cúm nên hơi khàn, nhưng lại càng khiến người ta càng cảm thấy dễ nghe. "Là thận trọng. Vì lời đề nghị đính hôn quá đường đột, cho nên muốn tiến chậm một chút."

Cô không ngờ anh sẽ trả lời nghiêm túc như vậy, cũng không nghĩ ra câu nào đỡ lời.

Không ngờ anh lại cười: "Em có muốn nghe nói thật không."

Lòng hiếu kỳ của Thời Nghi nổi lên, gật đầu.

"Thật ra anh rất muốn vào."

Cô ngạc nhiên, còn anh đã cúi đầu tiếp tục uống cốc thuốc nóng bỏng miệng bỏng tay kia.

Tới khi anh ra về thì thời gian cũng xấp xỉ nửa tiếng. Thời Nghi phát hiện ra, mình và anh tiếp xúc càng lâu thì ngày càng đúng giờ. Cô đi dép lê đưa anh đến thang máy, tay trái Châu Sinh Thần đút trong túi quần, tay phải nhấn nút. Lúc thang máy mở, anh bỗng nhiên nhớ ra gì đó, dùng mu bàn tay chặn cửa, nhìn cô: "Lần này anh trở về là vì em lọt vào vòng đề cử giải thưởng."

Thời Nghi giật mình, hình như Mỹ Lâm đã nói chuyện này.

"Vì thế anh đến dự lễ trao giải?"

"Gần như vậy." Anh rút tay trái giúp cô kéo áo khoác. "Thời gian còn lại để chuẩn bị lễ đính hôn."

Động tác thân mật bất ngờ nhưng cũng thật tự nhiên.

Cô vẫn vì "lễ đính hôn" gần trong gang tấc mà thất thần, còn anh đã buông tay.

Sau đó khẽ vỗ lên cánh tay cô: "Em vào nhanh đi."

Lúc anh rời khỏi nhà Thời Nghi đã là mười hai giờ bốn mươi lăm phút.

Châu Sinh Thần ngẩng đầu nhìn lên tầng mười hai nơi cô ở. Vị trí sáng đèn thế này, chắc cô đang trong phòng tắm. Đầu lưỡi vẫn còn vị thuốc chua đắng, ban nãy nhìn cô đem ra, anh rất muốn nói rằng do lúc mười mấy tuổi uống quá nhiều thuốc Đông y nên từ lâu cơ thể đã miễn nhiễm với nó rồi.

Nhưng rất khó từ chối, không phải sao?

Giống như khi ở sân bay Bạch Vân – Quảng Châu vậy, cô chạy chân trần đuổi theo anh, lúc cô yêu cầu anh ở lại đợi mình, cũng rất khó từ chối.

Đôi mắt của cô gái này quá trong, giống như là người bước ra rừ trong tranh thuỷ mặc vậy.

Anh từng cho rằng mình bị loá mắt, nhưng anh cầm hơn hai trăm trang thông tin của cô mà vẫn tìm không thấy bất cứ điểm đáng ngờ nào.

Châu Sinh Thần dừng lại một lát, nhìn thấy ánh đèn đã tắt.

Tiếp đến là đèn phòng ngủ sáng. Ừm, cô cần từng ấy thời gian để tắm.

"Cậu chủ…" Chú Lâm đi tới. "Cũng đã đến giờ rồi ạ."

Xe của chú Lâm lặng lẽ đỗ bên đường, phía xa xa cũng có bốn, năm chiếc đang đỗ. Anh gật đầu, quay người ngồi vào xe, bốn, năm chiếc xe kia chỉ đi theo từ xa. Xe chạy cực kỳ nhanh, từ Thượng Hải đến Trấn Giang chỉ mất hơn hai tiếng. Biệt thự đèn đuốc sáng trưng, xe qua xe lại nườm nượp, hoàn toàn không giống như mới bốn giờ sáng.

Anh xuống xe, cảm thấy hơi lạnh nên kéo ống tay áo xuống, cài khuy vào.

Bỗng nhiên anh nhớ tới lời của Thời Nghi, bèn nói với chú Lâm: "Xuân mặc ấm, thu trời lạnh, chú Lâm, chú đã nghe câu nói này chưa?"

"Người bình thường hay nói vậy, cô Thời Nghi bảo cậu sao?"

Châu Sinh Thần không nói gì.

Từ Trấn Giang đến Thượng Hải không xem là quá xa nhưng cũng khiến anh thấy hơi mệt, đặc biệt khi vẫn còn đang bị cúm. Nhưng không có cách nào khác, anh phải tuân theo quy tắc của gia tộc, muốn tiếp nhận mọi chuyện lớn nhỏ của nhà Châu Sinh một cách thuận lợi thì cần phải tiến từng bước, theo đúng trình tự quy củ. Ví dụ như bữa sáng lúc sáu giờ là quy định, nhất định phải ở Trấn Giang.

Tuy nhiên do thói quen dậy sớm của anh nên đối thành năm giờ.

Anh cảm thấy khá bình thường, nhưng trong mắt người khác thì đây chính là quy định hơn một trăm năm đã được thay đổi. Nhìn vào, chỉ là ăn sáng nhưng trong lòng người khác thì đó không đơn giản chỉ là bữa ăn.

Người mới mười bốn tuổi đã bước vào cuộc sống nghiên cứu khoa học này chưa từng quan tâm đến mọi chuyện trong gia tộc, cũng dùng phương thức im lặng để tuyên bố địa vị của mình.

Anh rút khăn tay caro màu xám từ trong túi quần ra khẽ che mũi lại, tránh mùi phấn hoa trong khu biệt thự, trên đường đi, không ngừng có người cúi đầu gọi cậu cả.

Đến khi anh bước vào sảnh chính, người của mười ba bàn đều đã đến gần như đầy đủ.

Anh không quen hết nhưng cũng gật đầu chào hỏi từng người.

Đi tới bàn ngồi xuống, bên cạnh chỉ có Châu Sinh Hành hai bên tóc mai bạc trắng và Châu Sinh Nhân đang gà gật. Mẹ và những phụ nữ có chức phận cao đều ngồi ở bàn bên cạnh, vẫn là mái tóc búi tỉ mỉ và đôi mắt phượng hẹp dài.

Một bữa sáng yên lặng, buông đũa xuống thì trời vừa hửng.

Anh định đi nhưng mẹ anh đã giữ lại, sau khi chỉ còn anh, chú, Tiểu Nhân và mẹ thì bầu không khí còn lạnh lẽo hơn ban nãy.

Từ sau khi mẹ ruột mất, Tiểu Nhân không thích nói chuyện nữa nhưng lại thân thiết với Châu Sinh Thần, cầm sách ngồi dựa vào chiếc ghế bên cạnh anh đọc. Đọc đến chỗ không hiểu thì dùng bút khoanh lại rồi đưa cho anh. Châu Sinh Thần cười nhận lấy, tiện tay viết mấy công thức suy luận.

"Tối qua cháu ngủ thế nào?" Chú ân cần hỏi han.

Anh đưa sách lại cho Tiểu Nhân: "Tối qua cháu ở Thượng Hải, không có thời gian ngủ."

Chú bắt đầu nói đủ chuyện to nhỏ trong nhà.

Họ Châu Sinh đến đời anh không chỉ bên nội không theo chính trị, thậm chí chi chính cũng bắt đầu ngăn cấm, nói là trung dung [1], chi bằng nói ẩn dật. Tổ tông lại có lối suy nghĩ cũ, luôn cho rằng thương nhân địa vị thấp kém vì thế người theo nghiệp kinh doanh cũng ít. Có chăng là tích luỹ hơn hai trăm năm, đã trải qua mấy lần đất nước mở cửa và bế quan toả cảng nên cây lá sum suê. Một trăm năm trở lại đây, mỗi khi các ngành mới nổi xuất hiện thì đều vui vẻ giúp một tay, sau đó cũng không trực tiếp kinh doanh mà chỉ làm cổ đông đầu tiên, dần dần đã có được của cải như bây giờ. Giữ ổn định chính là giáo huấn của tổ tiên.

[1] Trung dung: Tên một cuốn sách đồng thời cũng là một học thuyết của thầy Tử Tư. Trung dung cơ bản gồm ba tầng nghĩa: Tầng nghĩa thứ nhất: "trung" có nghĩa là không thiên lệch, "dung" có nghĩa là không thay đổi để chỉ đời người không được lệch ra khỏi quỹ đạo, không thay đổi mục đích đã định của mình, phải kiên trì mới đạt được tới thành công; Tầng nghĩa thứ hai: là trung chính, bình hoà, con người cần phải giữ sự trung chính và bình hoà nếu mất đi nó thì tất cả những hỉ, nộ, ái, ố đều sẽ trở nên thái quá; Tầng nghĩa thứ ba: "trung" có nghĩa là tốt đẹp, "dung" chính là sử dụng, với hàm ý nhất nghệ tinh nhất thân vinh, con người ta phải kiên trì trong công việc của mình mới có thể mưu cầu được cho bản thân. (HĐ)

Đáng tiếc lần anh trở về này, điều muốn làm chính là thay đổi.

"Cháu nhớ nhà họ Nam không?" Chú cười nói. "Mấy năm trước có hợp tác với mẹ cháu trên thuyền, đã hùn vốn với chính phủ Iran thúc đẩy thị trường xe hơi nước đó. Nam Hoài rất hào phóng, đã tặng rất nhiều để trả ơn, chú bàn bạc với chị dâu quyết định tặng cho vợ chưa cưới của cháu. Ngoài ra, nếu như được thì để con bé theo mẹ cháu ba năm, bắt đầu học quản lý gia đình."

"Thời Nghi?" Anh hơi trầm ngâm. "Cô ấy không cần phải học."

Mẹ thản nhiên nhìn anh: "Cưới về thì đều phải học."

"Cô ấy không hợp." Anh không nể mặt chút nào.

"Con cũng không hợp nhưng vẫn phải tiếp nhận." Mẹ anh dịu giọng nói: "Nếu con đã chọn nó thì nó nhất định hợp. Nếu như con thấy không thích hợp thì vẫn còn kịp để đổi một người ngoan ngoãn nghe lời khác."

"Chị Uyển…" Chú lắc đầu, thử hoá giải bất đồng giữa hai người. "Em đã xem bức hoạ truyền thần của cô gái đó, rất ngoan ngoãn, có lẽ tốt hơn những người được nuôi nấng từ nhỏ, chuyên học quản lý gia đình."

Mẹ anh lạnh nhạt hờ hững.

Châu Sinh Thần cũng không nói gì.

Mẹ anh mỉm cười: "Làm nghề lấy lòng thiên hạ, có tiếng tăm cũng là người khác nâng đỡ. Chẳng nhìn ra cái gì tốt cả."

"Cô ấy rất thích hợp với con."

"Lý do này của con rất mong manh."

Anh không tranh luận nữa.

Tiểu Nhân cúi đầu sắp xếp công thức anh đưa cho, khó khăn mãi mới giải được, rồi lại cất tiếng gọi người dưới, cậu muốn đổi bánh điểm tâm, trà cũng từ "Thần Tuyền tiểu đoàn [1]" đổi thành "Ân Thi ngọc lộ [2]". Cậu út nổi danh tính tình quái gở, lúc bình thường thì thế nào cũng được, lúc không bình thường thì rất biết cách làm khó người dưới.

Tiểu Nhân nói đổi, ba người lớn đương nhiên sẽ không so đo với cậu.

Rất nhanh có người bước vào, không một tiếng động thay đổi trà bánh trên tay mỗi người.

[1] Tên một loại trà, thuộc vùng Đông Xuyên, là một trong năm mươi loại trà trứ danh ở thời Đường, đứng hàng thứ sáu. (HĐ)

[2] Tên một loại trà nổi tiếng ở tỉnh Hồ Bắc.. (HĐ)

Có giúp việc ở đó, Châu Sinh Thần và mẹ đều im lặng. Lúc anh muốn viện cớ để đi thì Tiểu Nhân nhanh chóng đẩy sách về phía anh. Anh tưởng rằng là đề bài gì, sau khi liếc nhìn không khỏi khẽ cười, cong ngón tay cốc vào trán cậu nhóc nhìn mấy chữ rồng bay phượng múa:

"Chị Thời Nghi đó rất thích anh. Điều này em cũng nhìn ra được."

Lễ trao giải thưởng điện ảnh, Thời Nghi luôn tìm cách tránh né. Đừng nói thảm đỏ, đến tham gia cô cũng từ chối hết. Mấy năm đầu Mỹ Lâm còn gắng sức muốn lôi cô đi, đáng tiếc cô là điển hình của kẻ chẳng có tham vọng phát triển, cho nên chuyện được đề cử đến cuối cùng Mỹ Lâm mới nói, đoán chừng cô đương nhiên sẽ từ chối tham gia.

Lần này lại Mỹ Lâm không ngờ rằng cô lại lập tức đồng ý.

Đối với Thời Nghi, lý do rất đơn giản, là vì câu nói của Châu Sinh Thần.

Cô thậm chí bắt đầu chờ mong hôm ấy sẽ cùng anh ngồi ở một góc nào đó xem buổi lễ, anh ngồi dưới sân khấu thấy cô được đề cử, thậm chí là được giải.

Trong số lễ phục Châu Sinh Thần gửi đến có một số thứ không hợp với nghi lễ đính hôn nhưng lại rất phù hợp với lễ trao giải điện ảnh.

Cô nhìn tủ quần áo, thậm chí bắt đầu suy đoán có phải anh đã biết chuyện này từ lâu cho nên mới đưa đến những thứ này?

Nghĩ như vậy, cô không khỏi cảm thấy vui vẻ phấn chấn.

Chọn tới chọn lui vẫn chưa được, cuối cùng cô chui vào tủ quần áo ngồi suy nghĩ. Ký ức ùa về không ngừng, cô nhớ cô của trước kia lần đầu tiên hẹn hò với anh ăn mặc như thế nào. Y phục màu lam với ống tay áo rộng, cánh tay còn khoác thêm dải lụa màu vàng nhạt, anh thì sao nhỉ? Cô không nhớ được. Là lí do gì khiến cô đến chuyện quan trọng như vậy cũng quên mất.

Cô dựa vào phía sau, nằm giữa vô số bộ lễ phục, có cái gì đó rất sống động nhưng lại không nắm bắt được.

Thời Nghi, mi lại lo sợ không đâu rồi.

Cô cười, cọ vào vạt áo chấm xuống, thật dễ chịu.

Có thể nhìn thấy anh, có thể nói chuyện với anh đã là hạnh phúc. Quả thực là hạnh phúc đến mức không dám mong cầu gì nữa.

Cô dặn dò rất cẩn thận Mỹ Lâm sắp xếp ình hai chỗ trống.

Đáng tiếc Châu Sinh Thần bỗng nhiên gọi điện tới nói đến muộn một chút, cô đành đọc số điện thoại của Mỹ Lâm cho anh, nếu như anh đến mà khi đó mình không tiện nghe máy thì cũng có người đưa anh vào hội trường.

Sau khi biết chắc anh đã nhớ, cô cúp điện thoại, ngồi vào ghế nhìn người đến người đi, người hàn huyên, nói chuyện, người bắt tay.

"Cười gì thế? Hiếm khi thấy em vui như vậy." Sau khi Mỹ Lâm sắp xếp xong tất cả các nghệ sĩ kí hợp đồng, cuối cùng cũng nhớ ra người đẹp được "nuôi thả" này.

Cô cười, chỉ mảnh giấy trên ghế của mình:

"Thời Nghi."

Mỹ Lâm gật đầu: "Đúng mà, đây là chỗ của em."

Ngón tay cô lại chỉ ghế ngồi không có mảnh giấy nào bên cạnh: "Ai đó của Thời Nghi."

Mỹ Lâm phì cười, xoa mặt cô: "Nhìn cái bộ dạng này của em có phải hạnh phúc muốn chết rồi không hả?"

Cô hé miệng cười, úp mặt vào dựa lưng của ghế trước, "vâng" một tiếng.

"Người làm nghiên cứu khoa học đó có sức quyến rũ lớn như vậy sao?" Mỹ Lâm thực sự cảm thấy cực kỳ tò mò về "người ngoài hành tinh" ấy. "Nhỡ may hôm nào đó hai người cãi nhau, có khi nào anh ta nổi giận sẽ làm em biến mất khỏi thế gian không? Ví dụ như là làm chút axit sunfuric đậm đặc gì gì đó ấy."

Thời Nghi buồn cười lườm Mỹ Lâm: "Đúng là chị chẳng biết gì cả, chỉ biết có mỗi axit sunfuric đậm đặc."

"Em thì biết nhiều sao?"

"Nhiều hơn chị một chút."

"Ví dụ như?"

"H2SO4."

Mỹ Lâm ngẩn người: "Đây là cái gì? Nước tiêu xương à?"

"Axit sunfuric đậm đặc." Cô tự mãn nhìn Mỹ Lâm. "Đổi cách nói khác, có phải là nghe rất khoa học không?"

"Ừ." Mỹ Lâm tỏ vẻ thất bại. "Cái này hình như học hồi cấp hai, sao chị lại quên nhỉ?" Cô nàng vẫn lục lọi một lượt công thức hoá học ở trong đầu, bỗng nhiên phát hiện ra mình đang rất không bình thường, tự dưng lại nói chuyện hoá học với Thời Nghi.

"Đã nói rồi nhé, tiệc mừng công tối nay chị không đi, chỉ có chị em mình và giáo sư hoá học nhà em đi ăn khuya thôi." Mỹ Lâm bị sự hiếu kỳ hành hạ, chủ động mời mọc. "Chị nhất định phải xem xem, dáng vẻ của anh ta như thế nào."

"Được…" Thời Nghi nghĩ ngợi rồi bổ sung thêm: "Nếu như anh ấy đến kịp."

"Chuyện quan trọng thế này mà anh ta không đến sao?"

"Không chắc được…" Thời Nghi cũng có phần thấp thỏm, "Thời gian này anh ấy rất bận."

Nếu như Châu Sinh Thần thực sự không đến, cô chắc chắn sẽ thất vọng, nhưng cô có giận anh không? Thời Nghi đặt giả thiết ình rồi nhận ra cô sẽ không. Chỉ có điều cô thực sự không ngờ tới cái giả thiết này của mình sau khi công bố từng giải một đã dần trở thành sự thật, anh không đến.

Thời Nghi hơi mất tập trung, thậm chí lúc đọc đến tên cô, cô đứng lên khỏi ghế mà vẫn mất tập trung như vậy.

Đây là lần đầu tiên cô đến tận nơi nhận giải, cô đi lên từ dưới sân khấu, đi xuyên qua đám đông không ngừng vỗ tay cổ vũ.

Còn có lời trêu đùa và hỏi an ân cần của người dẫn chương trình.

Giải thưởng của diễn viên lồng tiếng cực kỳ ít, tên của cô rất nhiều người biết nhưng hiếm có ai biết mặt cô. Dưới sân khấu có rất nhiều nữ diễn viên nổi tiếng mà Thời Nghi đã từng lồng tiếng cho. Sau khi cô lên sân khấu, phần lớn đều kinh ngạc vì khuôn mặt xa lạ này lại chính là của người có cái tên quen thuộc ấy.

Cô mỉm cười khiêm tốn, muốn nhanh chóng nhận giải rồi lui xuống.

Nhưng khi ánh mắt lướt qua hàng ghế đầu tiên, cô kinh ngạc dừng lại ở nơi đó hồi lâu.

Đông người ngồi như vậy nhưng tất cả đều trở nên mờ nhạt.

Chỉ có đôi mắt đen nhánh kia đang nhìn cô, hơi mệt mỏi nhưng dường như mang ý cười.

Người ngồi hàng ghế đầu đều là những tiền bối trong ngành, những diễn viên nổi tiếng nhất và những nhà đầu tư lớn. Châu Sinh Thần lại thản nhiên ngồi ở vị trí trong cùng bên phải, anh mặc áo vest màu xám bạc và quần dài trắng vô cùng giản dị.

Vị trí này hơi chếch nên máy quay ghi hình sẽ không lia đến được.

Anh vì sợ người khác làm phiền, còn cố ý để trống ghế ngồi phía sau.

Chỉ tiếc anh không hiểu nơi này, đây không phải hội thảo khoa học quốc tế mà anh đã từng đến. Dùng phương thức này rõ ràng là sự xuất hiện vô cùng phô trương. Những người ngồi hàng ghế đầu cùng anh tối nay chắc chắn đều đang suy đoán xem người đàn ông này là ai? Và đến đây vì ai?

Không ai biết đáp án.

Ngoại trừ Thời Nghi trên sân khấu, vì đoạt giải mà căng thẳng đến mức nói không lên lời.

- Hết chương 4 -

5. Chương 5: Khúc Hát Xưa

Vị khách mời khẽ vỗ vỗ vào lưng Thời Nghi.

Cô bừng tỉnh: "Cảm ơn. Cảm ơn quý vị."

Cô nhận lấy cúp ngọc, do đứng ở nơi được chiếu sáng nhất trên sân khấu nên nhìn mỗi người đều chỉ thấy đường nét, cô thấy Châu Sinh Thần khẽ bắt chéo chân, điều chỉnh lại tư thế ngồi.

"Tôi không phải một người giỏi ăn nói," Thời Nghi rất khiêm tốn, "vì thế tôi chỉ muốn nói cảm ơn. Tôi hi vọng có thể tiếp tục lồng tiếng ỗi bộ phim điện ảnh, phim truyền hình, phim phóng sự, những bộ phim được mua bản quyền của các bạn."

Cực kỳ đơn giản, đơn giản đến mức mọi người đều tưởng cô vẫn chưa nói xong.

Vì vậy tất cả vẫn yên lặng chờ đợi.

Thời Nghi im lặng một lát, không thể không mỉm cười rồi nói cảm ơn lần nữa.

Sau đó hơi nâng cúp hình tháp trong tay lên. Váy dài màu lam chấm đất vốn là cảnh xuân vô hạn, cô lại kiên quyết chọn kiểu dáng cổ điển che đi cánh tay, cả người chỉ có một món trang sức chính là sợi dây chuyền phỉ thuý mà hôm gặp mặt mẹ Châu Sinh Thần tặng, nó xanh đến mức dường như có nước nhỏ xuống từ đó.

Cô không mỉm cười, thậm chí còn gấp gáp muốn rời đi.

Tất cả mọi người bây giờ mới ý thức được cô đã nói xong.

Tiếng vỗ tay vang lên, cô nhấc tà váy rời khỏi sân khấu, đi xuống từ nơi ánh sáng rực rỡ nhất. Sau lưng đã có nghệ sĩ khác lên sân khấu, biểu diễn trong làn khói mờ ảo.

Dưới sân khấu trong bóng tối Thời Nghi lén lút đi tới bên anh.

Châu Sinh Thần thấy cô đi giày cao gót, anh khẽ nắm lấy tay cô, dẫn cô tới ngồi bên cạnh mình.

"Sao anh lại ở đây?" Cô vừa an vị liền ghé tai hỏi anh.

Anh hơi trầm ngâm, cũng cảm thấy vị trí của mình quá nổi bật: "Anh chỉ nói với họ muốn cho em một sự bất ngờ, muốn ngồi ở nơi có thể nhìn rõ em, đây là sự sắp xếp của chú Lâm."

Cô khẽ cười: "Anh biết chỗ anh ngồi là chỗ nào không?"

"Đại khái đoán ra rồi." Vẻ mặt của anh có phần bối rối.

"Vậy… bây giờ chúng ta đi chứ?"

"Em không đợi đến kết thúc sao?"

"Không cần đâu." Cô lắc đầu. "Em thế nào cũng được."

Anh là người ngoài ngành, ở nơi ồn ào như thế này cô cũng khó chịu thay anh.

Châu Sinh Thần nghiêng đầu nhìn cô.

Cô nghi hoặc nhìn anh.

"Hôm nay mẹ anh hỏi, tại sao muốn đính hôn với em."

Cô "vâng" một tiếng.

"Anh nói em rất phù hợp với anh."

Do nơi này ồn ào nên hai người đều gần như ghé sát thì thầm vào tai nhau mới có thể nghe rõ được đối phương nói gì.

Lúc anh nói câu này bên tai, Thời Nghi thậm chí còn cảm nhận được hơi thở ấm áp nhàn nhạt. Tai cô hơi nóng, dần dần mặt cũng đỏ lên. Cô không ngồi im được nữa, tay khẽ động đậy.

Từ lúc mới ngồi xuống, anh vẫn luôn nắm tay cô.

Cô cử động, Châu Sinh Thần đương biết, anh vẫn mỉm cười, đứng lên im lặng dắt cô đi về phía cửa bên. Vị trí quá bắt mắt cộng với người đẹp Thời Nghi đáng kinh ngạc nhất đêm nay cũng đủ thu hút tất cả ánh mắt của mọi người. Thời Nghi cảm thấy rất nhiều người đang nhìn về phía mình, cô nhìn anh, ngược lại Châu Sinh Thần vẫn thoải mái như thường.

Hai người rời khỏi đại sảnh, đằng sau vẫn còn tiếng xì xào bàn luận.

Nhất là những người ngồi ở hàng ghế đầu tiên đều không ngờ tới, vị khách thần bí kia đến chỉ vì một diễn viên lồng tiếng. Tuy nhiên nghĩ kĩ thì với phẩm giá và diện mạo của Thời Nghi, việc này cũng không quá bất ngờ. Có người khẽ hỏi: "Một trong bốn giọng nữ nổi danh của đại lục không ngờ lại xinh đẹp đến thế, quản lý của cô ấy là ai?"

"Mỹ Lâm của Đông Thị." Người thứ hai cười. "Tôi cũng chẳng dám tin trong tay cô ấy lại có con át chủ bài đến như vậy, tới hôm nay còn chưa nâng đỡ lên cũng không biết là đợi đến lúc nào nữa."

"Đợi cái gì?" Người nọ lắc đầu. "Cô đúng là không biết nhìn hàng, sợi dây chuyền phỉ thuý cô ấy đeo tối này cũng đủ quay một bộ phim Hoàng Kim Giáp rồi đấy. Tôi đoán là do cô ấy không muốn xuất hiện mà thôi."

Người kia líu lưỡi: "Chẳng trách quản lý hạng nhất như Mỹ Lâm cũng có thể nhẫn nhịn không nâng cô ấy lên."

Thời Nghi không hề biết sự xuất hiện đột ngột của Châu Sinh Thần khiến mình trở thành đề tài nóng hổi trong bữa tiệc chúc mừng.

Có người lén tiết lộ người ngồi ở vị trí đó họ Châu.

Đi sâu hơn nữa thì không ai hiểu rõ thân thế của anh.

Lúc họ đi ra cũng chưa đến chín giờ.

Khi xe từ gara ra ngoài có thể thấy rất nhiều người đợi trước cửa nhà hát. Đèn đuốc sáng trưng, xe qua người lại.

Chú Lâm hỏi có cần đi thử lễ phục không, Châu Sinh Thần đáp được.

"Thử lễ phục?" Thời Nghi lấy làm lạ.

Anh có số đo chi tiết của cô, đã gửi đến đủ loại lễ phục, thậm chí còn rất phù hợp với phong cách của cô, cổ điển kín đáo. Nhiều như vậy có khi đủ ười lần đính hôn ấy chứ, chẳng lẽ vẫn còn thử tiếp?

"Tối nay em mặc bộ váy này, anh cảm thấy rất đẹp." Châu Sinh Thần thản nhiên. "Vì thế hẹn trước người may bộ lễ phục này, muốn đặt thêm vài bộ mới."

"Bộ này không được sao?"

"Rất được." Anh cười. "Chỉ có điều muốn lúc đính hôn em sẽ mặc đồ mới."

Cô bừng tỉnh.

Mãi đến khi xe ra khỏi Thượng Hải cô mới bắt đầu suy đoán, có phải anh muốn đưa mình về Trấn Giang không. May thay cô nhận ra đường về Trấn Giang không phải hướng đó, mà là đi đến một trấn nhỏ không biết tên.

Nơi đây không hề giống thành phố lớn, đến đêm rồi mà đèn đuốc vẫn sáng choang, ở đây mỗi nhà chỉ mở một ngọn đèn.

Thời Nghi mặc lễ phục, khoác áo vest của Châu Sinh Thần, xuống xe đi vài bước thì tới trước một căn biệt thự nhỏ. Nhìn có vẻ là hộ gia đình chứ không phải là mặt tiền cửa hàng may mặc. Cô nghi ngờ nhìn xung quanh, lúc này Châu Sinh Thần mới lên tiếng giải thích: "Người nhà này mười mấy đời đều làm nghề may, đến thế hệ trẻ bây giờ vẫn duy trì."

Thời Nghi nghĩ ngợi: "Đừng nói với em ở đây có nhà thiết kế quốc tế bí ẩn nào đó nhé?"

"Cái này thì không." Anh cười: "Gia sản nhà họ không tầm thường, không cần phải may quần áo cho người khác nữa, chỉ có điều di huấn tổ tiên để lại là không để mất đi nghề gia truyền, nên thế hệ sau thường đi khắp nơi học hỏi rồi về kế thừa sản nghiệp."

"Vì thế có sự kết hợp giữa phong cách Trung Quốc truyền thống và Châu Âu hiện đại."

Thời Nghi cúi đầu nhìn lễ phục của mình. "Chẳng trách tất cả quần áo anh đưa đến đều rất đặc biệt, cũng cực kỳ tinh tế, không giống lễ phục bình thường."

Chú Lâm gõ cửa, không lâu sau có người ra mở.

Họ thấy chú Lâm bèn cung kính chào, nhưng lại không biết Châu Sinh Thần.

Hai người đi theo vào trong sân, bên trong trông cũng không lớn lắm. Đá xanh điêu khắc trên nền đất, cửa đá được chạm khắc tinh xảo, tầng lâu không cao ẩn hiện trong rừng cây. May mà từ lâu đã dùng đèn đường phục cổ thay thế đèn lồng, nếu không Thời Nghi sẽ hoài nghi sắp có cô gái áo đỏ truyền thống bất ngờ bước ra.

Thời Nghi khẽ nói: "Biệt thự như thế này giống nhà cổ Giang Nam."

Châu Sinh Thần nói: "Ý em là nhà tổ của anh không giống?"

Thời Nghi lắc đầu: "Nhà anh rộng quá, em cũng không đếm rõ được có mấy khu."

Anh gật đầu: "Nghe có vẻ giống nhà giàu mới nổi?"

Cô lắc đầu, rất nghiêm túc nói: "Không phải là nhà giàu mới nổi, giống như nơi quay phim ma của Hồng Kông ấy."

Anh lắc đầu cười: "Nơi ấy cũng không thường xuyên có người ở, chỉ có lúc tế tổ mọi người mới về."

"Bình thường có người trông nom không?"

"Mỗi đời đều có, thường là quản gia già nhất tới dưỡng lão." Anh nói. "Nửa là trông coi, nửa là an dưỡng." Trong lúc hai người nói chuyện thì một người phụ nữ trung tuổi bước ra đón, vén tấm màn thêu lên: "Ngài Lâm, ngài ngồi đây trước, để tôi đi gọi bà chủ." Chú Lâm gật đầu: "Nói với bà chủ hôm nay chủ nhân của tôi tới, muốn tự tay chọn kiểu dáng y phục."

Bà "vâng" một tiếng rồi đi, không lâu sau liền có người đem trà lên.

Thời Nghi và Châu Sinh Thần vừa mới bưng tách trà còn chưa kịp uống đã thấy có hai người đàn ông và hai người phụ nữ đi tới, ngoài một bà cụ già ra thì ba người kia còn khá trẻ.

Hai người đàn ông, một mặc áo dài, một mặc âu phục, người không biết còn tưởng đã đến phim trường nào đó. Cô gái thì mặc áo phông và váy dài, ôm một tập tranh, cũng coi như có vẻ ngoài bình thường.

Có lẽ chỉ ở đây mới nhìn thấy quần áo cả Trung Quốc cả Châu Âu được vận dụng như thế này.

Thời Nghi ngẩn ra, ánh mắt của người đàn ông mặc áo dài lướt qua rồi rơi trên người Thời Nghi: "Tôi đoán vị này chắc là cô Thời Nghi." Cô gái cười rộ lên: "Phí lời mà, chỉ có cô đây là phụ nữ thì đương nhiên đúng rồi. À, anh ba này, bộ cô ấy mặc là do anh hai làm, lần này anh hai thắng rồi."

"Ba cái đứa này…" Bà cụ cười khoát tay, "phải tôn trọng khách."

Bà cụ đi tới thấy chú Lâm đứng một bên liền đoán ra thân phận của Châu Sinh Thần, mỉm cười gật đầu: "Cậu cả, già này đã từng gặp lúc cậu bốn tuổi. Nhiều năm qua may cho cậu không ít y phục nhưng vẫn chưa gặp lại, không ngờ hôm nay cậu lại đưa cô dâu tới."

Châu Sinh Thần đang muốn đứng dậy thì bà cụ đã ngồi xuống trước: "Già này ấy à, chân không tốt nên thất lễ ngồi xuống trước vậy."

"Bà cứ tự nhiên." Anh cũng không để ý. "Xin lỗi, chúng tôi đến muộn như vậy."

"Không sao, cậu là nhà khoa học bận rộn mà." Bà cụ nhìn anh rất tán thưởng, cười nói: "Người nhà họ Châu Sinh đều rất thông minh. Đời trước cũng vậy mà đời sau cũng thế."

Sau một lúc nói chuyện phiếm, bà cụ liền bắt đầu nghiêm túc quan sát Thời Nghi.

Lúc trước tuy Châu Sinh Thần đã đưa số đo nhưng không bằng gặp được người thật, quần áo dù sao cũng phải hợp với người, không chỉ số đo mà thậm chí cả dung mạo, khí chất. Đã may y phục cả đời, nhưng thực sự khó gặp được người có dung mạo và thân hình tuyệt vời như Thời Nghi nên đương nhiên bà rất thích. Không chỉ là bà cụ mà mấy đứa cháu cũng giống như nhìn thấy đồ quý, vẻ mặt nhìn Thời Nghi hệt như đang nhìn bảo bối vậy.

Đo đạc lại một lần nữa, do cùng là phái nữ nên Thời Nghi và cô gái kia thân thiết hơn, cô gái thấp giọng nói chuyện với cô về những chi tiết nhỏ nhặt của y phục, thậm chí nói rất hứng khởi, lấy đủ loại vải vóc rồi đưa ra ý kiến bình luận cho từng loại.

"Thời Nghi, chân cô dài thật." Cô gái cảm khái. "Tôi nhớ mình có một cô em họ thi vào trường múa, yêu cầu chân nhất định phải dài hơn mức tiêu chuẩn mười bốn centimet, về cơ bản thì cô đã vượt qua mức đó gần hai centimet."

Cô cười.

Từ đầu tới cuối ngoại trừ bà cụ chân đi lại không tiện ra thì không có ai ngồi xuống.

Xem ra họ đều rất kính trọng Châu Sinh Thần.

Cả buổi anh chỉ yên lặng ngồi bên cạnh, cực kỳ kiên nhẫn, chỉ nói chuyện với bà cụ mấy câu, thỉnh thoảng nêu ra ý kiến của mình khi mấy nhà thiết kế trẻ tuổi hỏi han. Lúc ra về thì cũng mất hai tiếng.

Nơi này cách Trấn Giang không xa, Thời Nghi tưởng rằng tối nay mình sẽ ở Trấn Giang một đêm, nhưng không ngờ Châu Sinh Thần lại kiên trì đưa cô về Thượng Hải, đợi đến khi thấy đèn nhà cô bật sáng anh mới ngồi vào xe.

Nếu không phải là thời điểm đặc biệt thì anh cũng không muốn lặn lội đường xa đưa cô về như vậy.

Anh đột nhiên nói: "Tôi hi vọng cô ấy luôn bình an vô sự."

Chú Lâm gật đầu: "Cậu chủ yên tâm, người nhà Châu Sinh hiện nay đều đang yên lặng chờ ngày đính hôn. Trước đó cô Thời Nghi sẽ không xảy ra bất cứ chuyện gì, bằng không tất cả mọi người sẽ nghi ngờ Châu Sinh Hành, ông ta không làm chuyện hạ sách như vậy đâu."

Châu Sinh Hành đã nắm quyền hai mươi mấy năm, tâm tư kín đáo, toan tính sâu xa.

Ông ta quả thực sẽ không làm như vậy.

Châu Sinh Thần đợi phòng tắm cô tối hẳn, sau đó phòng ngủ sáng đèn, anh nhìn đồng hồ theo thói quen.

Lần này là ba mươi tám phút. Vì thế… hai mươi lăm đến ba mươi tám phút, có lẽ dao động trong khoảng này.

Chú Lâm tiếp tục nói: "Quy định của dòng họ Châu Sinh rất nghiêm ngặt, không ai có gan dám vi phạm. Cậu chủ yên tâm, Châu Sinh Hành không dám không nhượng quyền đâu."

Anh đặt tay lên mép cửa sổ xe, nói: "Đi thôi."

Trong xe không bật đèn, chỉ có ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu vào.

Rất yên tĩnh.

Chú Lâm lái xe trên đường, hỏi tiếp: "Tại sao đột nhiên cậu chủ lại muốn thay đổi thời cuộc, thu hút đầu tư chuyển đổi kinh tế Giang Nam?" Châu Sinh Thần vì mệt nên nói khá chậm: "Năm đến mười năm sau, Trung Quốc sẽ không còn là khu vực có giá nhân công rẻ nhất thế giới nữa, những nhà xưởng chế tạo trong nước sẽ tiếp tục đóng cửa, made in China sẽ biến thành made in Cambodia, made in Laos. Số lượng người thất nghiệp khổng lồ sẽ trở thành một trở ngại cực kỳ lớn, nhất định phải đi trước một bước."

Chú Lâm trầm ngâm.

Cậu chủ có suy nghĩ thật không giống người thường.

Kể từ lúc cậu bắt đầu bước chân vào đại học năm mười bốn tuổi đã có những tính toán lâu dài. Đầu tư trước vào thị trường sớm năm đến mười năm cần phải có một nguồn lực kinh tế và quan hệ rất lớn. Người hiện nay thay mặt Châu Sinh Thần lộ diện chỉ là người ngoài dòng họ và một số phụ tá, để có mục tiêu dài hạn như vậy phải cần sự giúp đỡ trực tiếp, nhưng nếu xúc tiến chắc chắn sẽ vi phạm gia quy không cho phép tham gia các hoạt động kinh doanh của dòng họ Châu Sinh.

Nếu không có người chú Châu Sinh Hành này có lẽ mọi thứ đã đơn giản hơn.

Thời Nghi vốn tưởng rằng anh sẽ như trước kia, ban ngày quay về Trấn Giang, đêm khuya mới đến, không ngờ sáng sớm ngày hôm sau, lúc cô vừa từ phòng tập của khách sạn gần chung cư trở về, Châu Sinh Thần đã đứng dưới lầu đợi. Cô hơi kinh ngạc, anh nói: "Anh đến đón em đi ăn sáng."

Bỗng nhiên cô cảm thấy cảnh tượng này cực giống với những đôi nam nữ xuất hiện ở dưới lầu ký túc xá, bên cạnh canteen trường hồi đi học.

Đáng tiếc là cô đã ăn sáng rồi.

Nhưng anh vẫn đang đói.

Thời Nghi hỏi thử anh có muốn lên nhà không, cô làm cho anh chút đồ ăn sáng? Châu Sinh Thần không từ chối, sau khi cô đưa anh lên nhà mới phát hiện ra trong tủ lạnh chỉ có sữa và chút hoa quả. Trên tủ bếp có ngũ cốc hình sao, đành đổ ra bát cho sữa vào, cắt một đĩa hoa quả rồi mang cho anh.

Anh ngồi bên bàn, cúi đầu nhìn ngôi sao đáng yêu trong sữa, hơi ngây người.

"Em không biết anh có quen ăn cái này không?" Thời Nghi hơi xấu hổ, khẽ lè lưỡi. "Cũng ngon lắm đấy."

"Quen." Anh bật cười.

Cô sợ anh ăn không đủ nên còn cố ý đem hộp ngũ cốc ra.

Châu Sinh Thần liếc nhìn hướng dẫn sử dụng bên trên: Đồ ăn dành cho trẻ từ sáu đến mười hai tuổi.

Anh cười, cúi đầu xúc một thìa cho vào miệng.

Cô kiên nhẫn ở bên cạnh.

Thời Nghi nhìn kĩ thấy lông mày của anh hơi nhíu lại, mang theo sự mệt mỏi nhàn nhạt, sắc mặt cũng tái nhợt. Cô không kìm được, đưa tay muốn chạm vào trán Châu Sinh Thần, anh phát hiện ra, hơi ngước mắt lên nhìn cô.

Sự im lặng ngắn ngủi.

Cô không biết nên rút tay về hay là thản nhiên thử nhiệt độ trán anh tiếp.

Lúc cô đang lưỡng lự khó xử thì Châu Sinh Thần tiến đến gần, áp trán mình lên tay cô.

Cô chạm vào trán anh. Quả nhiên đang nóng.

"Sốt nhẹ." Anh nói.

Cô "vâng" một tiếng.

Họ nắm tay đều là ở nơi đông người.

Giờ phút này trong phòng ăn yên tĩnh sáng sủa, cô bỗng nhiên chạm vào làn da anh, bàn tay khẽ run rẩy. May mà rút về rất nhanh nên anh không phát hiện ra: "Là do sốt vẫn không hạ hay anh lại bị nhiễm lạnh?"

"Vân không hạ." Anh buông thìa xuống.

Cô trầm ngâm mấy giây.

Anh buồn cười nhìn cô: "Lại muốn pha thuốc cho anh à?"

"Bây giờ không có tác dụng nữa rồi." Cô tiếc nuối nhìn anh. "Đó là lá tía tô, sắc nước uống có thể chống lạnh. Nhưng bây giờ đã không phải sốt đơn giản, lần trước lẽ ra phải để anh uống xong rồi ngủ ở đây một giấc cho toát mồ hôi, như vậy sẽ khỏi rất nhanh." Thời Nghi nói xong, bỗng tự thấy lời lẽ của mình cực kỳ mờ ám, tuy sắp đính hôn nhưng mối quan hệ giữa cô và anh dường như chỉ mới hơn bạn bè một chút.

Nếu ngủ lại…

Châu Sinh Thần như không phát hiện ra sự khác thường, vẫn tiếp tục ăn hoa quả, động tác chậm rãi: "Ngủ một đêm? Chắc không có đủ thời gian."

"Thế bây giờ thì sao?" Bỗng nhiên cô hỏi.

"Bây giờ?"

"Vâng." Cô nói: "Anh mới ăn xong, tầm hai mươi phút nữa em đưa anh uống một số thuốc hạ sốt rồi ngủ một giấc ở phòng cho khách, cơn sốt thế nào cũng hạ." Cô nhìn anh vô cùng nghiêm túc.

Châu Sinh Thần hơi bất ngờ, nhưng nhanh chóng gật đầu: "Cũng được, khoảng mấy tháng rồi anh chưa ngủ ngon giấc lần nào."

Thời Nghi đề nghị vì thực sự lo lắng cho anh, vì vậy cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ nhanh chóng dọn dẹp phòng cho khách, vừa đổi chăn đệm sạch vừa nói chuyện câu được câu chăng. Đến khi anh uống thuốc xong, nằm lên giường thì cô liền ra khỏi phòng, dọn dẹp bữa sáng.

Cô chậm rãi rửa bát đĩa trong làn nước mát lạnh, trước mắt dường như vẫn là hình dáng anh. Khuôn mặt sáng sủa, không có gì nổi bật, duy có sống mũi rất thẳng. Anh nằm trên giường vô cùng yên tĩnh, tựa như vừa nhắm mắt liền đi vào mộng đẹp. Thản nhiên như vậy, thậm chí cô có thể cảm nhận được sự tin tưởng hoàn toàn của anh.

Vừa cất xong bát đĩa cô lại nhớ anh uống thuốc xong chắc chắn sẽ ra mồ hôi.

Ngủ dậy thì làm sao đây?

Lẽ nào phải mặc quần áo bẩn?

Suy nghĩ của cô vừa loé lên đã nghe thấy có người khẽ gõ cửa. Là chú Lâm, ông không nói quá nhiều, chỉ bảo đưa quần áo sạch cho cậu chủ. Thời Nghi yên tâm, càng cảm thán sự cẩn thận của anh, bất cứ chuyện gì cũng chuẩn bị ổn thoả, làm việc vô cùng cẩn thận tỉ mỉ. Cô để quần áo vào rổ mây sạch, đẩy cửa phòng đặt vào trong đó.

Thiết kế của căn hộ này cực kỳ tiện lợi. Cho dù phòng ngủ chính hay phòng dành cho khách đều có nhà tắm và toilet riêng.

Cô nghĩ không cần mình nhắc nhở, Châu Sinh Thần ngủ dậy cũng nhất định sẽ đi tắm.

Do Châu Sinh Thần ngủ ở đây nên cả buổi sáng trái tim cô cứ lâng lâng bay bổng, mãi vẫn chưa rơi xuống, Thời Nghi mở đĩa ngồi xem phim một mình. Công việc của cô bận rộn, không thể giống như mẹ cô mỗi ngày đều đúng giờ ngồi trước tivi đợi xem phim bộ được, chỉ có lúc nghỉ ngơi, tìm một số phim thấy thích, xem từ đầu đến cuối, đỡ phải thấp thỏm mong chờ gì.

Ánh nắng quá gắt nên cô kéo rèm lại, khiến cho căn phòng tối hơn một chút. Sợ làm ồn anh nghỉ ngơi cô bèn đeo tai nghe, chăm chú nhìn vào phụ đề, xem đến mê mẩn.

Xem hết tập này đến tập khác, hoàn toàn quên luôn thời gian.

Bỗng sofa bên cạnh lún xuống, cô quay đầu lại thì thấy Châu Sinh Thần đã ngồi đó. Tóc vẫn còn ướt, hiển nhiên đã tắm xong sau khi ngủ dậy. Quần dài màu lam nhạt, áo sơ mi trắng, sạch sẽ đến mức giống như một cậu sinh viên chưa ra trường.

"Sao anh đã dậy rồi?" Thời Nghi tháo tai nghe xuống.

"Anh không quen ngủ lâu." Châu Sinh Thần nhìn hình ảnh không có tiếng động trong tivi. "Em vẫn luôn xem phim à?"

Cô gật đầu, kiểm tra nhiệt độ trên trán anh.

May mà hạ sốt rồi.

"Anh không có bác sĩ gia đình à? Sao bị sốt rồi mà không uống thuốc?"

"Có, tuy nhiên dạng sốt nhẹ này bình thường anh sẽ khỏi rất nhanh."

Cô "ồ" một tiếng, tai nghe treo trên cổ, nhìn mái tóc vẫn ướt của anh: "Nếu anh không vội đi thì ngồi lại một lát."

"Không có việc gấp, một tuần này anh đều có thời gian bên em." Anh thả lỏng người dựa vào sofa. "Trước đây đã rất bận rồi, sau khi đính hôn có thể còn bận hơn."

Cô "vâng" một tiếng rồi nhìn anh.

"Em có gì muốn nói sao?" Anh mỉm cười, giọng nói mệt mỏi nhưng dịu dàng.

"Không có chuyện quan trọng," Cô cũng nghiêng người dựa vào sofa, mặt đối mặt với anh. "Chỉ là bỗng nhiên tò mò tại sao anh lại làm nghiên cứu khoa học, thực sự là do tuỳ ý chọn sao?"

"Anh muốn làm một số chuyện có ích cho người khác." Anh nghiêm túc suy nghĩ trả lời câu hỏi của Thời Nghi. "Mà làm nghiên cứu khoa học giúp đỡ được nhiều người hơn."

Cô "ừm" một tiếng.

"Người như vậy trong gia đình anh không nhiều nhưng vẫn có. Ví dụ như em gái anh." Anh nói: "Con bé vừa sinh ra tim bẩm sinh đã không cung cấp đủ máu, cơ thể không khoẻ mạnh, nhưng vẫn học y, cũng vì muốn cứu người."

Giọng nói khi anh nhắc đến em gái có cảm giác rất ấm áp.

Lúc cô xem hay đọc gì đó ở nhà luôn có thói quen đeo kính. Lúc này cô cũng đeo kính khi ngồi trước mặt Châu Sinh Thần.

Mắt hai người cách một lớp kính mỏng, thỉnh thoảng lại liếc nhìn nhau.

Cô dựa vào sofa chậm rãi nói chuyện phiếm cùng anh. Chỉ như vậy thôi cũng đã cảm thấy thoải mái rồi.

Từ đây có thể nhìn thấy bức tường thuỷ tinh giữa phòng khách và phòng ăn. Trên tấm kính hiện lên bóng của Châu Sinh Thần và cô.

Đường nét rõ ràng nhưng khuôn mặt lại mơ hồ.

Cô nhớ tới lần gặp đầu tiên của kiếp trước. Cô ở trên lầu, vịn vào tường thành, cố hết sức mới có thể mượn được ánh bình minh nhìn anh phía đằng xa, khuôn mặt cũng mơ hồ như vậy, chỉ thấy được bóng dáng. Lúc đó bên cạnh có người nói, Thập Nhất, người ấy sẽ là thầy của em. Cô khẽ gật đầu, lúc trước khi lén lút đến gặp, cô đã biết được tên anh: Châu Sinh Thần. Nghe rất nho nhã, giống như đọc rất nhiều thi thư vậy.

Nhưng đến lúc gặp lại hoàn toàn khác.

Người cô từng nghĩ là một tiên sinh tay cầm sách. Nhưng người cô thấy lại là Tiểu Nam Thần Vương tư thế hào hùng.

Ngày hôm đó.

Tam quân đã hội tụ từ lúc tảng sáng.

Anh đứng trên đài cao quan sát đại quân, vung tay lên, bảy mươi vạn tướng sĩ đồng loạt quỳ xuống trước anh. Đây thực sự là Châu Sinh Thần năm giữ ba quân.

Cô mới sáu, bảy tuổi không thể hiểu những điều này, chỉ là bị những điều đã thấy làm cho kinh sợ. Đôi tay bám chặt lấy tường thành, tim đập liên hồi.

Anh và cô của trước kia bị ngăn cách bởi danh phận thầy trò cũng vì cô đã sớm có hôn ước từ trong bụng mẹ. Từ năm bảy tuổi đến năm mười bảy tuổi, cầm kì thi hoạ, đối nhân xử thế, thậm chí mỗi cuốn sách, mỗi câu thơ đều do anh dạy. Từ vô tri đến khắc sâu trong xương tuỷ.

Tâm đầu ý hợp.

Tâm trí si mê.

Cô dùng mười năm mới có thể hiểu được tám chữ này.

"Mệt à?" Bỗng nhiên Châu Sinh Thần hỏi.

Thời Nghi lắc đầu: "Em nghĩ đến một số chuyện," Cô sợ anh truy hỏi nên nhanh chóng nói: "Chuyện công việc."

Cô biết thời gian này anh rảnh rỗi, liền cố ý nói đêm qua mình làm việc quá khuya nên hơi mệt. Hai người ở trong nhà cả ngày, để giết thời gian, anh một mực chọn chơi cờ vây. Ngón tay anh đặt cờ vô cùng đẹp, cũng vô cùng quen thuộc.

Thời Nghi mượn cớ nghĩ nước cờ lặng lẽ ngắm dáng vẻ anh.

Cô nghĩ anh đã phát hiện ra, chỉ có điều vẫn mặc cô làm vậy mà thôi.

Anh đưa cô tới nhà của họ.

Sân viện không lớn lắm, còn có một lầu nhỏ ba tầng, màu sắc trang trí rất dịu, không gian khiến cho người ta cảm thấy vô cùng yên tĩnh. Cô bước vào liền bất giác hạ giọng nói chuyện. Bỗng cô nghĩ nếu như không phải mình mà là một cô gái khác làm vợ chưa cưới, liệu anh có cảm thấy thiếu hài hoà không? Một cảm giác thiếu hài hoà về thời đại.

Nhưng với riêng cô, mọi thứ đều hoàn hảo. Đã sửa bởi Tiểu Mập Mạp lúc 08.04.2015, 01:18. Gửi thanks Hân Đồng↓ Re: [Hiện đại] Cốt cách mỹ nhân - Mặc Bảo Phi Bảo 30.03.2015, 00:04

Truyện rất hay và độc đáo ạ^^ hóng chap mới..Thanks ss Gửi thanks Tiểu Mập Mạp↓ Re: [Hiện đại] Cốt cách mỹ nhân - Mặc Bảo Phi Bảo 30.03.2015, 21:42

Chương 5: Khúc hát xưa (3)

Là người sắp đính hôn với anh, cô đương nhiên phải tham gia tất cả mọi chuyện. Châu Sinh Thần không hề cho rằng mình là người quyết định, thậm chí đến bản in thiệp mời cũng phải tự tay đưa cô, hỏi xem có muốn đổi phông chữ hay không. Lúc hai người nói những chuyện này cũng là lúc anh tạm dừng cuộc nói chuyện với người giúp việc.

Trên mặt bàn màu nâu đậm bày bản in mẫu, mỗi bản in còn có một trang giấy Tuyên Thành dài.

Là anh cho người khắc tên của cô in lên giấy, cô cũng nhận ra mỗi kiểu chữ trong này, thậm chí là mỗi câu chuyện ẩn sau. Cô hỏi anh: "Thông thường anh thích dùng kiểu chữ nào?"

"Lớp người già tôn sùng phong cách của thời Đường, thích lối viết đoan chính của thể chữ Khải, cụ thể là lối viết của thư pháp gia nào thì phải xem sở thích cá nhân."

Cô gật đầu, bốn thư pháp gia viết theo lối chữ Khải chỉ có Triệu Mạnh Phủ là người đời Nguyên. Cô đương nhiên bỏ cái tên này đi, sau đó viết ra ba tên còn lại một cách chính xác đặt trước mặt hai người.

Trong đáy mắt Châu Sinh Thần hiện lên sự kinh ngạc không hề che giấu. Anh không ngờ Thời Nghi có thể biết đến chính xác như vậy.

"Em rất thích bút tích của Nhân Chân Khanh, nhưng ông ấy chết oan, có lẽ sẽ không may mắn lắm." Cô hơi mê tín. "Lối viết của Liễu Công Quyền quá nghiêm túc, có hợp với thiệp mời đính hôn không?" Cô khẽ

lẩm bẩm, hơi do dự, cũng cảm thấy mình hơi khắt khe. Kiểu chữ của thiệp mời hà tất phải cẩn thận như vậy.

Châu Sinh Thần cũng không để ý, rút ra mảnh giấy không bị cô phủ quyết. "Khí khái mạnh mẽ nhưng cũng không mất đi nét phóng khoáng, chữ của Âu Dương Tuân rất được."

Nói xong liền gọi người tới đem tờ giấy Tuyên Thành này đi.

Anh giơ tay xem đồng hồ, nói với cô tiếp theo đã sắp xếp nhiều cuộc hẹn mà anh không nên có mặt.

Ban đầu cô còn hơi thấy kỳ lạ, nhưng sau khi thấy bóng anh biến mất trong thư phòng liền phát hiện ra ngoài cửa có một khuôn mặt quen quen đang tươi cười, là cô gái lấy số đo cho cô tối hôm đó.

Thời Nghi chợt hiểu ra thế nào là "anh không nên có mặt".

Buổi tối hôm đó chọn vải và lấy số đo trong biệt thự cổ, lúc ấy chỉ có bốn bà cháu và một người bưng trà nước. Cô chỉ cảm thấy nơi đó ngoại trừ việc nhà cao cửa rộng ra thì cũng không có gì đặc biệt. Tuy nhiên, lúc nhìn thấy cô gái đó bước vào, sau lưng là mười mấy phụ nữ trung niên ăn mặc cầy kỳ mới cảm thấy từ "thế gia" mà Châu Sinh Thần từng nói có nghĩa như thế nào.

Những phụ nữ trung niên đó, người thì cầm màn che y phục màu mận chín, người thì ôm hộp gỗ dài.

Cô nhìn qua, không thể đoán nổi trong hộp đó chứa thứ gì.

Sau khi cô gái chào hỏi cô bèn ra hiệu mở hộp, không lâu sau có ngay một giá treo quần áo màu mận chín.

Hoá ra là đến đưa quần áo, ngay cả giá treo quần áo cũng đem tới.

Cô bừng tỉnh.

Cô gái nhìn thấy vẻ mặt cô cũng cảm thấy làm như vậy thật phiền phức: "Bà nói phàm là chuyện của cậu cả nhà Châu Sinh thì đều phải làm đầy đủ như vậy." Cô gái nhìn sự kinh ngạc của cô, không khỏi thở dài: "Bất đắc dĩ thôi, ai bảo người chị Thời Nghi lấy là Châu Sinh, mỗi đời chỉ có một Châu Sinh duy nhất."

Có người đẩy tấm vải che ra treo mấy bộ váy dài lên.

Thời Nghi thấy vậy thốt lên: "Đẹp quá."

"Chị thích không? Thích thật chứ?" Cô gái mỉm cười: "Bây giờ chỉ là đính hôn thôi, sức khoẻ của bà ngoại em không tốt vì thế y phục đều là do ba anh em em làm. Nếu như là hôn lễ thì bà ngoại nhất định tự mình ra tay, như thế không chỉ là đẹp thôi đâu." Cô gái nói đầy tự hào.

Thời Nghi cảm ơn rất chân thành.

Có người treo rèm che lên.

Thời Nghi cùng cô gái mặc thử từng bộ lễ phục, cuối cùng nhớ ra cô vẫn chưa hỏi tên của cô gái.

"Em là Vương Mạn." Vương Mạn chăm chú nhìn y phục trên người cô, chu môi ý bảo cô soi gương. "Chẳng trách bà ngoại từng nói, cậu cả đối với chị tốt đến mức không thể tốt hơn. Chị là cô gái duy nhất của nhà họ không cần mặc sườn xám nơi đông người."

"Nhất định phải mặc sườn xám sao?" Cô cảm thấy khó hiểu.

Nhưng suy nghĩ lại thì lần đầu gặp mẹ anh, sau đó đến Kim Sơn tự ăn cơm gặp em họ và chị dâu anh, hình như họ đều mặc sườn xám. Cho dù là chất liệu gì, kiểu dáng gì thì cũng không thoát khỏi những ràng buộc của sườn xám kiểu cũ.

"Em chỉ nghe bà ngoại nói trong dòng dõi trâm anh thế phiệt quy củ rất nhiều, vì thế may y phục cho người nhà họ cũng rất khó."

Vương Mạn nhìn tay áo của lễ phục, dường như đang nghĩ muốn cắt đi những thứ trang trí rườm rà này.

Người đẹp không cần quá nhiều trang sức, đơn giản nhất mới là lựa chọn tối ưu.

Cuối cùng Thời Nghi cũng chọn một bộ lễ phục kín đáo với ống tay áo dài gần hết cánh tay.

Điểm mấu chốt là kiểu lễ phục này cực kỳ giống sườn xám...

Vương Mạn nhìn ra ý cô, mỉm cười sai người kéo bình phong đi. Lúc Châu Sinh Thần tới xem thì điện thoại của cô đang đổ chuông. Thời Nghi cầm điện thoại trên bàn đi tới bên tường kính nghe điện thoại, sau khi kết thúc cuộc gọi, cô nghe thấy giọng đàn ông đang khẽ ho một tiếng.

Thời Nghi quay đầu lại, có một đôi nam nữ đang đứng ở cửa.

Gương mặt hoàn toàn xa lạ.

Điều này cũng không kỳ lạ, sau khi chính thức nhận lời Châu Sinh Thần, những người cô gặp luôn luôn là xa lạ. Điều khiến người ta cảm thấy ngạc nhiên, đó là vẻ mặt Vương Mạn cũng ngẩn ra trong thoáng chốc, ánh mắt dừng lại ở người đàn ông. Thời Nghi nhìn theo cô ấy, người đàn ông này mặc quần màu nhạt, áo sơ mi caro màu xanh và vest đen.

Do ưu thế dáng người cao ráo nên đã áp chế sự thiếu trang trọng của màu xanh trên chiếc áo.

Ngược lại trông vô cùng phong lưu.

Người đàn ông trẻ khẽ gật đầu với Vương Mạn, ánh mắt hướng về Thời Nghi: "Tôi đoán quý cô xinh đẹp khiến người ta giật mình này là vợ chưa cưới của anh tôi đúng không?"

Thời Nghi hơi bất ngờ nhưng vẫn gật đầu đáp: "Xin chào, tôi là Thời Nghi."

"Chào chị." Người đàn ông đi tới đưa tay ra, lúc cô định bắt tay chào hỏi thì anh ta đã ôm cô rất nhiệt tình. "Em là Châu Văn Xuyên, Châu Sinh Thần là anh trai em."

Người đàn ông này nói tiếng Trung không thạo.

Hoàn toàn không giống Châu Sinh Thần.

Tuy nhiên Thời Nghi vẫn nhận ra, anh ta có đôi mắt hơi xếch lên giống mẹ.

Hoá ra đây là một trong hai anh em sinh đôi mà anh đã nói. Châu Văn Xuyên.

Lúc hai người tách ra Châu Văn Xuyên mới vẫy tay với cô gái đi cùng mình, giới thiệu với cô: "Đây là vợ em. Đồng Giai Nhân."

Đồng Giai Nhân đi về phía cô, trái ngược với sự nhiệt tình của Châu Văn Xuyên, cô ấy chỉ đơn giản bắt tay với Thời Nghi.

Biểu hiện hơi lạnh nhạt, thậm chí còn có vẻ thù địch.

Thời Nghi cũng không hiểu tại sao bầu không khí trong phòng lại kỳ lạ như vậy.

Lúc cô đang do dự xem bản thân dùng thân phận gì để tiếp đón họ thì cửa phòng bỗng nhiên mở ra, dường như Châu Sinh Thần cũng nghe thấy âm thanh bên ngoài. Đàn ông trong phòng dù đứng dù ngồi đều mặc áo vest màu đen, nghiêm túc giống như đang đàm phán chuyện sinh tử vậy. Châu Sinh Thần đi ra ngoài rồi sai người đóng cửa lại.

Anh không mặc áo khoác, cổ áo sơ mi không cài cúc đầu tiên, tay phải vẫn cầm kính của mình. Anh hơi ngước lên nhìn mấy người trong thư phòng, ánh mắt rất tự nhiên dừng trên người Thời Nghi: "Rất đẹp."

Thời Nghi mỉm cười chưa kịp nói gì thì Vương Mạn đã thở phào: "Đẹp là tốt rồi."

Dường như cô ấy không muốn ở lại lâu, nhanh chóng sai người trong nhà thu dọn đồ đạc. Lúc từ biệt bỗng nhiên Châu Sinh Thần lại mở lời mời Vương Mạn ở lại cùng ăn tối: "Cô và Văn Xuyên quen nhau từ nhỏ, chắc nhiều năm không gặp rồi đúng không?" Vương Mạn nhìn Châu Văn Xuyên: "Vâng, tầm ba, bốn năm."

"Thế à?" Châu Văn Xuyên suy nghĩ: "Chắc cũng tầm ấy."

Dùng bữa xong mấy người ngồi trong đình viện nói chuyện phiếm, Thời Nghi lại bất ngờ nghe được Đồng Giai Nhân và Châu Sinh Thần từng là bạn học cùng trường. Tuổi tác hai người không hơn nhau nhiều, nhưng khi cô ấy vào trường thì anh đã có học vị Tiến sĩ rồi.

"Căn cứ vào tiêu chuẩn thi trắc nghiệm IQ của 'Stanford – Binet' thì ông anh của em đạt tiêu chuẩn thiên tài 190 điểm." Châu Văn Xuyên cười, bắt chéo chân. "Mười hai tuổi đã nhận được lời mời đào tạo chuyên sâu, mười bốn tuổi vào đại học, mười chín tuổi đạt được học vị Tiến sĩ cho công trình hoá học."

Vương Mạn khẽ cười: "Anh khoe khoang anh trai mà em ù cả tai rồi."

Châu Văn Xuyên lắc đầu cười.

Vương Mạn tiếp tục nói: "Trong kỉ lục Guinness người thông minh nhất thế giới không phải cậu cả. Người ta hai tuổi đã biết bốn thứ tiếng, bốn tuổi đã dự thính chương trình đại học, mười lăm tuổi đã nhận học vị Tiến sĩ vật lý."

Châu Văn Xuyên hơi nhướng mày: "Cô nhóc này, từ trước đến nay em đều chống đối anh."

Thời Nghi bật cười.

Nhưng nhân vật trung tâm của câu chuyện đang ngồi cạnh cô lại không hề tập trung. Thời Nghi liếc nhìn, đoán rằng anh đang nghĩ đến hạng mục nghiên cứu nào đó ở Tây An, hay là đang suy nghĩ chuyện trong nhà? Dường như chỉ cần thế thôi cũng đã thấy rất thú vị. Anh yên lặng như vậy ở bên cạnh cô, cô có thể thỉnh thoảng quan sát, suy đoán tâm trạng của anh.

Thời Nghi quay lại mạch suy nghĩ nhưng bất ngờ nhìn thấy Đồng Giai Nhân khéo léo dịch chuyển ánh mắt.

Cô ấy cả buổi chỉ nhìn chỗ Thời Nghi và Châu Sinh Thần ngồi.

Không biết là nhìn cô hay nhìn anh.

Hai người tranh luận IQ kia đã chuyển câu chuyện sang châm cứu, Vương Mạn đang nói chuyện cô từ London trở về, từ bỏ thói quen ăn uống đầy chất béo bên đó nhưng chẳng ngờ lại còn béo lên: "Em ở nhà mỗi ngày đều tập thể dực nhịp điệu đến nửa đêm, sáng sớm lại tập yoga, cũng không ăn nhiều món chính nữa nhưng chẳng có hiệu quả."

Con gái nói đến việc giảm cân luôn như vậy.

Cho dù bạn có phải là con cháu thế gia hay không, có đôi tay may vá thần sầu đến thế nào thì đều buồn phiền vì chuyện đó.

Châu Văn Xuyên chỉ cười: "Cẩn thận bà ngoại bị em nhảy làm cho thành bệnh tim đấy." Anh ta nhìn vợ. "Giai Nhân, anh nhớ em đã từng dạy em họ phương pháp châm hương đốt ngải và bấm huyệt?"

Đồng Giai Nhân hơi bần thần, dường như không nghe thấy.

Châu Văn Xuyên khẽ vỗ vỗ tay cô, nửa cười nửa không nói: "Nghĩ cái gì thế?"

"Hả? À không có gì." Đồng Giai Nhân nghi hoặc nhìn anh ta. "Anh nói gì cơ?"

"Anh nói có phải em có phương pháp châm hương đốt ngải và bấm huyệt gì đó để giảm béo không?"

"Không phải giảm béo mà là tăng cường tiêu hoá." Đồng Giai Nhân đưa ngón tay đặt giữa bụng, dịch chuyển bị trí tầm ba đốt ngón tay. "Đây là huyệt Quan Nguyên, thường xuyên châm hương đốt ngải và bấm huyệt có thể lợi tiểu, thúc đẩy chức năng thận, làm cho lục phủ ngũ tạng khoẻ mạnh. Thường xuyên tăng cường chức năng tiêu hoá thì cơ thể sẽ không có quá nhiều chất độc và mỡ thừa, cũng sẽ khong bị béo. Nếu nói về công năng thì đây là phương pháp giảm béo lành mạnh nhất." Đồng Giai Nhân nói chuyện rất hoà khí nhưng lại có cảm giác xa cách.

"Nhớ kĩ chưa?" Châu Văn Xuyên nhìn Vương Mạn.

Vương Mạn có chút không vui, không nói cảm ơn, cũng không trả lời Châu Văn Xuyên.

Trong thoáng chốc không khí trở nên ngượng ngùng.

Thời Nghi đứng ngoài quan sát từ đầu đến cuối, càng cảm thấy quan hệ giữa họ vô cùng khó hiểu.

Cô cười, nói: "Còn nữa, Vương Mạn, cô nhớ kỹ. Châm hương đốt ngải này dễ bị nóng, nhớ sau khi đốt ngải xong thì uống một cốc nước ấm hoặc phối hợp đốt ngải gan bàn chân để dẫn khí nóng xuống dưới."

Cô chỉ muốn xua tan sự khó xử ngượng ngùng này.

Nhưng ngược lại, Châu Sinh Thần tỏ ra rất hiếu kỳ: “Em cũng hiểu về huyệt vị?”

Cô “vâng” một tiếng: “Chút chút thôi.”

Cô biết rất nhiều nhưng chỉ ở bề nổi. Là do anh từng dạy cho nên cô ghi nhớ, chưa từng quên.

Bao gồm thư pháp và cả châm hương đốt ngải cùng huyệt vị.

Khách khứa lần lượt ra về, cô và anh vẫn ngồi trong biệt thự. Mấy người họp cùng với anh lúc chiều mang tập giấy tờ tới cho Châu Sinh Thần xem qua. Thời Nghi hiểu ý, nhìn ra chỗ khác, ngắm cá chép gấm nhiều màu trong hồ.

Bỗng có một con cá chép gấm màu vàng nhảy lên khỏi mặt nước, bộp một tiếng lại rơi xuống.

Tiếng nước trong trẻo khiến buổi đêm càng thêm dễ chịu.

Châu Sinh thần cầm bút ký vào góc phải của trang giấy, sau khi mấy người đàn ông rời đi, anh khẽ day day mi tâm rồi đeo kính vào.

Lúc này mới nghiêng đầu nhìn cô.

Đường nét khuôn mặt Thời Nghi rất đẹp, đôi mắt như phản chiếu ánh trăng. Do tránh công chuyện của anh nên cô chăm chú nhìn ra hồ nước và hòn giả sơn bên hồ. Châu Sinh Thần bỗng nhớ đến một câu nói dùng để miêu tả người đẹp.

Người đẹp nhất đều quý ở chỗ không biết mình đẹp.

Lúc mới quen anh từng nghi ngờ cô được người ta sắp đặt, dựa vào vẻ ngoài xuất chúng mà tiếp cận anh. Giờ đây, anh đã thực sự thừa nhận cô là một người đơn thuần.

Mục đích vô cùng đơn giản.

Dưới ánh trăng, cô ngắm cá chép gấm còn anh lại ngắm cô.

Rất tự nhiên nhớ tới một câu nói:

Mày liễu cong cong, nhìn quanh ngó quẩn, mắt liếc hồn xiêu, tâm thần mê mẩn.

- Hết chương 5 -

6. Chương 6: Mắt Liếc Cho Ai Hồn Xiêu

Thời gian trôi qua từng ngày, Thời Nghi vẫn hơi căng thẳng, luôn hỏi anh xem có cần gặp trước những người nhà họ Châu Sinh không. Châu Sinh Thần từ chối một cách rất đơn giản, nguyên văn lời anh là: “Không cần phải gặp trước, nhiều nhất ba năm anh sẽ khôi phục lại quỹ đạo sinh hoạt bình thường, em cũng vậy, không cần có bất cứ thay đổi nào”.

Cô hiểu quỹ đạo bình thường mà anh nói đến giống như công việc nghiên cứu của anh tại Tây An vậy.

Mặc áo blouse trắng của phòng thí nghiệm, cùng với nhân viên nghiên cứu làm ra những loại vật liệu mà mãi mãi cô không hiểu được.

Ngay cả lúc sắp đính hôn, cô vẫn phải tham gia vào một số hoạt động trong ngành.

Ví dụ như diễn viên lồng tiếng thuộc Đông Thị phải thu một chương trình với mục đích từ thiện. Những diễn viên lồng tiếng này không dễ mở miệng hát nhưng nếu như chịu vào phòng thu thì tuyệt đối sẽ chấn động đại đa số người nghe nhạc. Vì thế bắt đầu từ ba năm trước, việc này đã trở thành thông lệ vào tháng Năm hằng năm.

Cô cũng chẳng có cơ hội xin nghỉ.

Lúc chú Lâm lái xe đưa cô đến phòng thu âm, đã có rất nhiều người đang đợi ở đó. Người đứng kẻ ngồi đều ăn mặc thoải mái, cùng nói chuyện phiếm với nhau. Thời Nghi đẩy cửa, có hai phụ nữ trung niên cười nói: "Xem kìa, giọng nói đoạt giải năm nay của chúng ta đến rồi". Đều là những đàn chị trong ngành, bình thường hay trêu đùa cô, cô thở dài, cũng cười cười cúi người thật thấp: "Các vị tiền bối, hậu bối đã nhận được giải thưởng của năm nay, để mọi người chê cười rồi".

Mọi người cười to.

Diễn viên lồng tiếng có một ưu điểm như vậy, không lộ diện, danh tiếng cũng chỉ ở trong ngành, vì thế đều là những người không màng danh lợi. Diện mạo Thời Nghi đẹp như vậy, con người cũng rất hòa đồng, tôn trọng đàn anh đàn chị nên đương nhiên được quý mến.

Cô đi tới chỗ Mỹ Lâm lấy bản thảo theo thói quen.

Chẳng ngờ chị ta lại khoanh tay trước ngực, cực kỳ khổ sở nói: "Quy định năm nay đã thay đổi, ông chủ nói phải học theo The Voice, để đám bọn em cùng thu âm bài hát sở trường nhất, cạnh tranh công bằng."

"Thật sao?" Thời Nghi nhìn mọi người xung quanh, đúng là chẳng ai cầm bản thảo.

"Thật". Mỹ Lâm cười, thấp giọng nói: "Để khuôn mặt em xuất hiện trên poster nhé?"

Thời Nghi đập mạnh tay vào chị ta.

Mỹ Lâm thì thầm: "Nói cho em biết, hôm nay Vương Ứng Đông cũng tới đây".

Vương Ứng Đông - D Wang, nhà sản xuất vô cùng khiêm tốn.

Giàu có và tài hoa. Quan trọng nhất là anh ta đã thích Thời Nghi rất lâu rồi, lâu đến mức ai cũng biết, nhưng anh chưa từng nói với cô rõ ràng. Thời Nghi cũng không ngốc bởi cùng làm trong một công ty thì ít nhiều sẽ tiếp xúc cùng. Cô đã cố gắng hết sức để Mỹ Lâm sắp xếp công việc của mình và anh ta không trùng lịch, nhưng chương trình lớn này khó mà tránh được.

Cô hơi nhíu mày, không nói gì.

Nếu có thể cô hi vọng kiếp này được sống đơn giản. Ngoại trừ Châu Sinh Thần ra, sẽ không dính dáng đến bất cứ người nào nữa.

May mắn là mọi người đều ngồi trong phòng nghỉ.

Ngoại trừ người vào phòng để thu âm phải đối mặt với Vương Ứng Đông ra thì thời gian còn lại không phải tiếp xúc.

Theo lời Mỹ Lâm nói thì lần này cách thức dàn dựng có sự thay đổi. Mỗi người đều phải học thuộc một đoạn lời thoại nhân vật đã được chỉ định sẵn, hơn nữa để thu âm đạt hiệu quả giải trí cao nên kịch bản không sắp xếp trước, mọi người đi vào phòng thu nhạc đệm sẽ tự nhiên chạy. May mà đệm là nhạc thịnh hành năm nay, không hát được chỉ có một số rất ít.

Tuy nhiên cũng có một số người chuyên lồng tiếng cho phóng sự, căn bản không để ý đến dòng nhạc thị trường, đành phải học thuộc lời ngay tại chỗ.

Lúc đó Thời Nghi bị đẩy vào phòng, Vương Ứng Đông cũng không làm khó cô.

Kịch bản được chọn chính là lời thoại cô quen thuộc nhất, bài hát được phát cũng là bài cô nghe nhiều nên đã thuộc.

"Trong tiếng hát của em."

Bài hát được phát khắp hang cùng ngõ hẻm, nhờ một cuộc thi tuyển chọn sắc đẹp mà trở nên rất thịnh hành. Cô đeo tai nghe lên, nhìn qua bên kia tấm kính thủy tinh, D Wang cũng đeo tai nghe lên, hơi giơ ngón tay cái lên, ra hiệu cho cô chuẩn bị.

Âm nhạc vang lên, cô khẽ ngân nga theo giai điệu.

Từ ngữ rất đơn giản. Mỗi câu đều có thể khiến cô nghĩ đến rất nhiều điều.

"Không hề phòng bị, cũng không hề lo lắng, anh cứ như thế xuất hiện trong thế giới của em… Anh tồn tại, sâu trong tâm trí em, trong giấc mơ, trong tim, trong giọng hát của em…"

Cô còn nhớ lúc Châu Sinh Thần xuất hiện. Chuyến họ đi đều là chuyến sớm, sân bay không có nhiều người, vì thế nên không khiến anh cảm thấy quá đường đột. Mỗi cử chỉ của anh đều hiện lên rất rõ ràng trong cô, như anh xoay người phía bên trái, trong tay ngoài laptop, hộ chiếu và vé máy bay ra thì không còn bất cứ thứ gì.

Áo sơ mi caro lam nhạt pha vàng, ánh mắt rất trong.

Châu Sinh Thần nhìn cô, vẻ mặt không biểu lộ chút cảm xúc nào, vậy mà sự xao động của cô lại thể hiện rất rõ ràng.

Tay Thời Nghi đặt lên giá micro, cô khẽ hát, từ trước đến nay cô chưa từng nhập tâm hát một bài nào như vậy.

Cách tấm thủy tinh chỉ có D Wang và Mỹ Lâm nhìn cô.

Hai người dường như đều nhận ra Thời Nghi đang hát vì ai đó, không có bất cứ tạp niệm nào khác. D Wang khẽ chỉnh nhạc nhỏ lại, dường như chỉ còn giọng hát. Anh ta nghĩ, cô gái vừa nhận được giải thưởng lớn này có lẽ thực sự đang yêu. Các tin tức xung quanh buổi trao giải đó đã từng khiến anh ta tưởng rằng Thời Nghi cũng bắt đầu dần dần biến chất. Nhưng tối nay, có thể thấy một cách rõ ràng trong giọng hát của cô rằng, cô đang rất rất yêu một người đàn ông.

Cho dù người đàn ông kia xuất thân như thế nào, cô thực sự đang đắm mình trong tình cảm đó.

Cô hoàn thành xong phần của mình rồi nhanh chóng ra về.

Nhưng cô hoàn toàn không biết những người còn lại trong phòng thu trêu đùa D Wang như thế nào. Có người khẽ vỗ vai D Wang, cười nói: "Cô gái xinh đẹp nhất Đông Thị quả là rất được". D Wang khẽ dùng hai ngón tay gõ lên bàn làm việc, không nói nhưng lại cười có chút bất đắc dĩ: "Chỉ cần cô ấy thích thì chẳng có gì quan trọng."

Nhà sản xuất vô cùng nghiêm khắc bỗng nhiên nói những lời tình cảm như vậy, trong phòng bỗng trở nên yên lặng.

Lúc cô xuống lầu, Châu Sinh Thần đã đứng đợi bên đường từ lâu.

Thời Nghi đoán anh nhất định giữ thói quen đến sớm mười lăm phút. Sắp vào giữa hè, mưa nhiều nên mặt đường buổi tối thường ướt nước mưa và dính rất nhiều lá cây ngô đồng hoặc lá cây bạch quả, đi lên đó cảm giác như bước trên bông mềm vậy. Thời Nghi tới bên cạnh anh: "Anh đưa thầy về khách sạn rồi à?"

Châu Sinh Thần gật đầu: "Đưa về từ một tiếng trước rồi".

"Một tiếng?" Cô tính toán thời gian, khoảng cách. "Anh đến đây bao lâu rồi?"

"Ba mươi phút."

"Ba mươi phút?" Cô cười: "Không phải anh nói thói quen chờ đợi của anh là đến trước mười lăm phút sao?"

Anh giúp cô mở cửa, thuận miệng nói: "Nếu là đợi vợ chưa cưới, tăng thời gian lên gấp đôi cũng không quá đáng."

Cô không ngờ anh nói như vậy, ngồi vào trong xe nhìn thấy chú Lâm dường như cũng đang cười.

Xe rẽ từ ngõ ra ngoài, chạy êm ru trên đường chính. Thời Nghi nhìn thấy anh mở cửa sổ, chỉ hé ra một phần tư, vừa đủ để thoáng khí mà không làm gió thổi rối tóc. Giữa hai người có tay vịn bằng gỗ, anh không đặt tay lên đó mà nhường cho cô.

Chi tiết nhỏ nhặt như vậy cũng khiến cô lưu tâm.

Có lẽ trước nay cô gần bên anh, đều là như vậy.

Tuy rằng tình cảm dần dần vun đắp, nhưng anh thực sự làm được tất cả những điều nên làm, bỏ thời gian để ở bên cô, cũng không để những quy định của gia tộc ràng buộc cô. Mặc dù từ lần duy nhất gặp mẹ anh, Thời Nghi đã nhận ra những quy định đó rất khó bị phá vỡ.

Cô khẽ chạm vào cánh tay anh.

Châu Sinh Thần quay đầu lại nhìn cô.

Thời Nghi nhẹ nhàng chỉ vào ghế trước, anh hiểu ý, đóng tấm kính cách âm lại.

"Nhà anh đính hôn có cần một số thủ tục đặc biệt không?" Cô hỏi anh.

Châu Sinh Thần suy nghĩ một lúc: "Không có gì, những cái có thể lược bỏ anh đều cho người bỏ đi rồi."

"Vậy có cần đeo nhẫn không?"

Anh cười: "Cần."

"Vậy đeo nhẫn xong..." Cô nhìn vào đôi mắt đen của anh, "cần hôn vợ chưa cưới không?"

Châu Sinh Thần hơi bất ngờ nhưng vẫn suy nghĩ cẩn thận: "Cái này họ cũng không nói cho anh biết."

Trong giọng anh mang theo ý cười.

Thời Nghi nghĩ có thể anh đã hiểu ý mình.

Nhưng lại giả vờ như không hiểu.

"Anh qua đây một chút." Cô khẽ nói.

Anh rất nghe lời, khẽ cúi người tới, vẻ mặt dường như còn có chút hoài nghi.

Cô khẽ hỏi, mặt hơi đỏ: "Nếu hỏi kĩ như vậy người ta có xấu hổ không?"

Anh hơi suy nghĩ, trả lời: "Có lẽ có."

Cô không hỏi tiếp nữa, Châu Sinh Thần lịch sự và yên lặng chờ đợi.

Anh ngồi cạnh Thời Nghi, cũng cao hơn cô nhiều nên chỉ đành cúi đầu nói chuyện. Gần trong gang tấc, mê hoặc lòng người.

Nếu như không làm thì qua tối nay sẽ không còn dũng khí nữa.

Thời Nghi khép mắt lại, tiến đến, trong khoảnh khắc gần kề ấy thậm chí cô không thể phân định được kiếp trước kiếp này. Cảm giác đó khiến cô không thể thở được, không dám nhúc nhích cũng không dám mở mắt.

Chỉ có tim đập rất mạnh, nắm chặt lấy tay vịn giữa hai người.

Trong khoảnh khắc bất động ngắn ngủi, thậm chí Thời Nghi có thể cảm nhận được ánh mắt anh quá gần, mắt cô nhắm ngày càng chặt, hàng mi run run. May thay, Châu Sinh Thần nhanh chóng dịu dàng hôn lại, rất tự nhiên dùng đầu lưỡi hé mở môi cô, giành lại thế chủ động.

Tay anh cũng đan cài vào tay Thời Nghi.

Lòng bàn tay ấm áp nhưng không hề dùng sức.

Khoảng cách gần gũi như vậy trước đây Thời Nghi chưa hề dám nghĩ tới. Anh không vội vã, thậm chí còn thích thú nhẫn nại cùng cô tận hưởng giây phút ban sơ. Từng chút một, hút cạn ý thức và suy nghĩ của cô. Thời Nghi không nỡ rời, anh cũng không có ý buông, hai người cứ như vậy hôn nhau rất lâu.

Cuối cùng anh cũng rời khỏi làn môi, khẽ hôn lên má cô.

Hai người tách nhau ra trong yên lặng.

Anh như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng chỉ mỉm cười.

Thời Nghi không dám nhìn anh, quay đầu ngó phong cảnh lướt qua ngoài cửa sổ.

Xe vẫn giữ nguyên tốc độ, không ngừng lướt qua các tòa nhà, những ánh đèn nối tiếp nhau chiếu tới. Cảnh đêm dìu dịu cứ như vậy trôi đi.

Thời Nghi về đến nhà, đem ghế ra ngồi trước cửa sổ kính ban công.

Từ nơi này có thể nhìn thấy cầu vượt xe cộ đi lại như nước cách đó không xa.

Cô ngồi rất lâu.

Bỗng nhiên Thời Nghi muốn chắp vá hoàn chỉnh ký ức kiếp trước, cô và Châu Sinh Thần quen nhau, đến với nhau ra sao rồi kết cục như thế nào. Những hình ảnh của hai người từ kiếp trước vốn rất rõ ràng, nhưng giờ thì ngược lại, tầng tầng lớp lớp, thành vô số mảnh nhỏ sắp xếp lộn xộn.

Cô chỉ nhớ quãng thời gian sống chung đẹp đẽ ấy.

Thời Nghi biết, nhất định mình đã phụ anh.

Kết cục của câu chuyện rốt cuộc như thế nào? Có lẽ khiến người ta quá đau buồn nên cô đã quên rồi.

Trong căn phòng tối đen bỗng lóe lên ánh sáng trắng, muộn thế này rồi sao anh còn điện thoại tới?

Tim Thời Nghi lâng lâng, cô cầm điện thoại lên, không hiểu sao lại hơi lo lắng. Thông thường đưa cô về nhà xong, Châu Sinh Thần sẽ không gọi điện vì đã chúc cô ngủ ngon ở cửa rồi.

Cô nghe máy..

Giọng của Châu Sinh Thần rất bình thản: "Em vẫn chưa ngủ à?"

"Em?" Thời Nghi không biết tại sao từ sau nụ hôn tối nay, khi nghe giọng anh cô lại hơi hoảng loạn. "Vâng, em đang ngồi trong phòng khách."

Anh lặng im một lát.

Không biết anh muốn nói gì nhưng cuối cùng lại không lên tiếng.

Chỉ nói chúc ngủ ngon.

Thời Nghi cũng khẽ chúc lại.

Đợi đến khi Châu Sinh Thần cúp máy, chú Lâm ngồi ở ghế trước mới khẽ hỏi: "Bây giờ về ạ?" Anh gật đầu, chiếc xe dưới lầu chậm rãi ra khỏi khu chung cư tiến về phía đường cao tốc.

Ban nãy Châu Sinh Thần thấy phòng Thời Nghi mãi vẫn chưa sáng đèn, hoàn toàn không giống thói quen thường ngày của cô. Nếu như mọi khi, chắc chắn cô vào nhà khoảng mười phút sau sẽ đi tắm, nhưng hôm nay lại không vậy, anh lo lắng có chuyện xảy ra nên gọi điện.

Cuộc điện thoại này cũng còn nguyên nhân khác.

Một buổi tối đặc biệt như hôm nay, có phải nên nói gì đó với cô không? Nói gì? Cuối cùng sau khi cô nhấc máy anh phát hiện ra im lặng là ngôn ngữ tốt nhất.

Châu Sinh Thần nghe thấy cô cố nén tiếng thở trong điện thoại, rất khác so với thường ngày. Anh chống khuỷu lên cửa kính xe, dùng hai ngón tay đỡ lấy khuôn mặt, nhìn vào màn đêm ngoài cửa sổ.

Một lúc sau, khóe miệng không nhịn được, khẽ nhếch lên thành một nụ cười.

Trước lễ đính hôn ba ngày, cô cùng anh trở về biệt thự ở Trấn Giang, còn bố mẹ cô đến muộn hơn một ngày.

Trên đường đi, Thời Nghi thấp thỏm bất an sợ gặp lại mẹ anh, thậm chí sợ gặp tất cả những người trong gia tộc của anh. Khi vào sâu trong đường núi, cô phát hiện ra xe đã đi qua nơi cần đến nhưng không dừng lại, mà đi sâu hơn vào rừng. Đến cuối cùng miếu thờ điêu khắc đá cao ngất xuất hiện, cây cối hai bên càng lúc càng rậm rạp hơn.

Men theo đường đi, bên trái có khe suối róc rách, bên phải là tầng tầng lớp lớp thềm của tháp đá hoa cương.

Cô nhìn cảnh sắc ven đường, đoán xem đây là nơi nào.

Không lâu sau, Thời Nghi nhìn thấy hai, ba cô gái men theo bậc đá chậm rãi đi xuống, dường như đang nói chuyện. Lúc xe đi qua, mấy cô gái bỗng nhiên quay đầu lại, một người trong số họ nhận ra chiếc xe, vội vã vẫy tay: "Anh cả!"

Giọng nói vang lên trong núi rừng, có tiếng vang vọng lại.

Chiếc xe chầm chậm dừng lại, Châu Sinh Thần xuống xe trước, cô gái trẻ muốn chạy nhưng không dám, chỉ bước nhanh xuống từ con đường rải đá dăm gần đó. Lúc gần tới nơi, Châu Sinh Thần giơ tay khẽ xoa mặt cô nàng: "Mướt mồ hôi rồi này, em đi từ trên núi xuống à?" Cô gái "vâng" một tiếng, vừa cười vừa đi vòng qua anh tới trước mặt Thời Nghi: "Chị Thời Nghi, chào chị, em là Châu Văn Hạnh, em chồng tương lai của chị."

Thời Nghi thoáng nhìn Châu Sinh Thần, đoán ra đây chính là cô em gái anh thương yêu.

Cho đến tận bây giờ, cô đã gặp bốn người cùng thế hệ với anh trong gia tộc. Quả nhiên giống như Châu Sinh Thần đã nói, ngoài anh và Châu Sinh Hành tương đối đặc biệt ra thì những người còn lại, tên đều có chữ "Văn", không có bất cứ khác biệt nào, cho dù là họ xa hay gần, chi chính hay chi thứ.

Châu Sinh Thần dường như lo lắng về sức khỏe của cô bé, kiên quyết bắt lên xe, không để cô bé leo tiếp nữa.

Không ngờ Châu Văn Hạnh lại rất vui vẻ, gọi hai cô gái kia tới, tự ý đóng cửa lại: "Anh cả, anh đưa chị Thời Nghi lên nhé, hy vọng có thể kịp giờ cơm trưa." Lúc Văn Hạnh giục chú Lâm lái xe đi bỗng nhiên lại nói: "Đúng rồi, hôm nay phải thử món ăn, anh đừng đến muộn đấy."

Chiếc xe nhanh chóng rời đi, rẽ qua khúc quanh liền không thấy tăm hơi đâu nữa.

Cảm giác lúc này của cô giống như đi vào bức tranh phong cảnh không người vậy.

Không có bất cứ xe cộ gì, chỉ có cô và anh.

Châu Sinh Thần cười, vẻ mặt bất đắc dĩ: "Phải đi một đoạn nữa"

"Không sao!" Cô đã chậm rãi bước. "Nơi này phong cảnh rất đẹp, chắc cũng không cảm thấy mệt đâu."

Anh giơ tay xem đồng hồ: "Tốc độ này của em, phải đi khoảng năm mươi đến sáu mươi phút."

Bước chân cô dừng lại: "Em gái anh nói buổi trưa anh phải thử món ăn?"

Châu Sinh Thần gật đầu, cởi áo khoác ra vắt lên cánh tay, chuẩn bị đi bộ lên núi.

Cũng sắp đến giờ ăn trưa, nếu như đi gần một tiếng, chẳng lẽ khiến cho người lớn phải đợi sao? Nghĩ đến đây Thời Nghi không dám trì hoãn, kéo cổ tay anh: "Em có thể đi rất nhanh, rất rất nhanh."

Cầm tay rồi mới phát hiện ra đây là một cử chỉ rất thân mật.

Nhưng Châu Sinh Thần cũng không phản ứng gì, chỉ rút tay lại rồi nắm lấy tay Thời Nghi: "Không cần đi nhanh quá, họ sẽ chờ chúng ta." Do đi lên dốc, anh dẫn theo cô nên đương nhiên nắm sẽ chặt hơn.

Ban đầu cô chỉ hơi hoảng, tinh thần bối rối, đến khi đi được hai mươi phút đường núi thì đã bắt đầu thở dốc.

Khi hai người về tới cửa biệt thự trán cô cũng đã rịn mồ hôi.

"Mệt lắm à?" Anh buông cô ra.

Thời Nghi mỉm cười.

Căn biệt thự vẫn sâu hun hút như cũ, tuy nhiên có vẻ ấm áp hơn trước. Cô nhớ đến nơi ấy, vẫn là làn mưa bụi, con đường lát gạch kiểu cũ ươn ướt, đình đài lầu các ẩn trong màn mưa, còn có cả giọng nói của mẹ anh.

Nhưng nơi này giờ đây lại ngập tràn ánh nắng.

Biệt thự rất sâu, không đếm được là mấy khu, trên đường đi vào có những chiếc bóng kỳ quái trên mặt đất do ánh nắng chiếu xuyên qua những tảng đá điêu khắc. Hai người sóng vai bước đi, cô không nhịn được, khẽ nói: "Em thích nơi này."

Dường như ở đây thời gian có thể ngừng lại.

Anh cười, không đáp lại.

Cuối cùng hai người vẫn đến muộn.

Châu Văn Hạnh khẽ cười với cô như thể gian kế đã thành công. Chỉ có hai người là vất vả, đi đến đau rát cả chân.

Lần thứ hai cô gặp mẹ anh, còn có người chú tạm thời thay Châu Sinh Thần trông coi gia nghiệp mà anh đã từng nhắc tới cùng rất nhiều các bậc bề trên. Anh không giới thiệu từng người với cô, chỉ chào hỏi họ qua loa, sau đó ai về bàn nấy.

Riêng Thời Nghi và Châu Sinh Thần ngồi vào một chiếc bàn khác.

Anh thấy có mười mấy bàn toàn người lạ nên cố ý dặn dò đem bình phong tới, ngăn cách chỗ ngồi hiện tại của cô và anh. Ngoài chú Lâm và hai người nhìn có vẻ giống quản gia ngồi gần đó ra thì không còn ai nữa.

Anh nhận ra sự không thoải mái của cô.

Châu Sinh Thần thuận tay đưa áo vest cho chú Lâm rồi nhận lấy khăn mặt ấm, vừa lau tay vừa nói: "Thật ra hôm nay đến chủ yếu để em thử món ăn. Những người họ hàng kia hiếm khi tụ họp, nhân cơ hội này ôn lại chuyện cũ thôi, ngăn ra thế này họ cũng thoải mái hơn." Thời Nghi "vâng" một tiếng, nhìn ba người đàn ông ngồi gần đó.

Anh hiểu ra, để ba người đi xuống dùng cơm, sau đó chỉ còn lại hai người.

Từng món ăn được đưa lên, đều là những món rất lạ.

"Hoa đào đêm tuyết", "Bóng cá đài sen", "Canh lạc đà", "Bánh củ từ bày theo hình thái cực đồ"… Cô ăn thử thấy cũng không tồi. Càng thích thú hơn là Châu Sinh Thần đều rất quen thuộc với từng món ăn, không có người ngoài nên anh tự giới thiệu cho cô: "Bong bóng cá phải ngâm trong dầu mười hai tiếng, đợi sau khi mềm ra thì tăng nhiệt độ lên một trăm tám mươi độ, sau đó lại ngâm trong nhiệt độ thấp, thêm các gia vị vào nấu khoảng một phút dưới ngọn lửa nhỏ…" Anh nói vô cùng chi tiết, bỗng nhiên Thời Nghi bật cười: "Món này anh biết làm không?"

"Hoàn toàn không biết, kỹ thuật nấu nướng cửa anh rất kém." Anh cười. "Thật ra cũng không phải là kỹ thuật nấu nướng gì."

"Vậy sao anh hiểu rõ thế?"

"Trước đây khi chọn món sẽ có đầu bếp giới thiệu tận tường, anh ăn rồi nên nhớ kĩ."

Cô "vâng" một tiếng, cầm đũa, quay đầu nhìn về phía cửa sổ cười trộm.

Nếu như không hiểu về Châu Sinh Thần, nhất định sẽ tưởng rằng anh đang khoe khoang khả năng nghe một lần là nhớ của mình.

Người có IQ cao nhưng không biết giấu giếm thật đáng ganh tỵ.

Thời Nghi nhẹ nhàng quay lại.

Châu Sinh Thần đang nhìn cô.

Bên ngoài bình phong yên tĩnh đến mức giống như không có người.

Cả hai nhìn nhau một lúc, bỗng nhiên anh ho nhẹ một tiếng:

"Những món này em cảm thấy ổn chứ?"

Thời Nghi khẽ "vâng".

Đồ ăn cực kỳ tinh tế, không chút khiếm khuyết. Do ban nãy anh nói những món đó đều đã được chọn trước, chỉ thế thôi đã đủ nói lên tất cả. Cô sẽ không đưa ra bất cứ ý kiến thừa thãi nào nữa.

Hai người ở một mình một khu, phòng lại sát cạnh nhau.

Có lẽ do yêu cầu của Châu Sinh Thần nên đồ trang trí trong phòng đều là thiết bị hiện đại cực kỳ thoải mái, ngoài phong cách cổ xưa xung quanh ra thì giống như đang ở khách sạn tư nhân vậy. Thời Nghi vào phòng rồi đi tắm, chuông điện thoại vang lên.

Cách một bức tường, anh vẫn không nề hà gọi điện thoại tới chúc cô ngủ ngon.

Thời Nghi nhịn cười, cảm thán nói: "Khéo quá, nếu sớm mười phút thì em vẫn còn đang tắm."

Còn chưa đợi anh trả lời thì đã nghe thấy bên ngoài cửa sổ hơi có tiếng ồn ào.

Vì cách xa nên cô nghe không rõ lắm.

Anh cũng nghe thấy, bèn lịch sự giải thích với cô: "Anh cúp máy trước đã nhé."

"Vâng."

Cúp điện thoại không lâu.

Rất nhanh có tiếng bước chân từ trên lầu xuống.

Cầu thang và sàn nhà bằng gỗ nên không giấu được tiếng bước chân vội vã. Sau đó là âm thanh mở cửa phòng bên cạnh, Thời Nghi đè lên tay vịn do dự mấy giây rồi vẫn ra mở cửa. Cô thấy chú Lâm xuống lầu, còn bóng của Châu Sinh Thần vừa khéo đang ở đầu cầu thang, nghe thấy cô ra ngoài, anh hơi xoay người: "Có chút chuyện nhỏ, em nghỉ trước đi."

Thoạt nhìn sắc mặt anh có vẻ khác.

Thời Nghi vừa gật đầu, anh liền vội vàng rời đi.

Ở một nơi hoàn toàn xa lạ thế này, Thời Nghi rất khó ngủ ngay được.

Nhất là còn có tiếng ồn ào kỳ lạ trong đêm khiến cô càng thêm bất an. May mà Châu Sinh Thần đã nhanh chóng trở lại, cô nghe thấy tiếng anh từ dưới lầu bèn lặng lẽ đến bên cửa sổ nhìn xuống.

Dưới ánh trăng, Châu Sinh Thần đang đứng đối diện với năm người đàn ông mặc đồ đen, trong đó có một quản gia xuất hiện lúc thử đồ ăn. Họ nói chuyện rất khẽ nên Thời Nghi không nghe được nội dung cụ thể, chỉ thấy anh khoát tay, sau đó mọi người giải tán.

Trong sân chỉ còn lại mình anh.

Hai cô gái phụ trách ăn uống, sinh hoạt thường ngày sống ở tầng một hỏi anh thời gian ăn sáng ngày mai. Châu Sinh nói cứ làm như cũ, xong lại thấp giọng nói thêm gì đó rồi mới lên lầu. Thời Nghi vừa rời khỏi cửa sổ liền nghe thấy tiếng gõ cửa.

Cô ra mở, thấy tay trái của Châu Sinh Thần đang chống lên khung, anh cười: "Anh về rồi, qua nói chuyện với em." Cô cũng thuận thế dựa luôn vào cửa: "Chuyện rất nghiêm trọng sao?"

Anh hơi trầm ngâm: "Chị dâu có bầu lần trước em gặp ban nãy không cẩn thận bị ngã, có thể sẽ sinh non."

Tim cô đập mạnh, chẳng ngờ bỗng nhiên xảy ra chuyện như vậy, bèn hỏi thêm anh mấy câu.

Chỉ có điều kỳ lạ sao một người đàn ông như anh lại phải bận tâm đến chuyện này? Thực sự không thể nào hiểu được.

Tuy nhiên nếu Châu Sinh Thần không kể hết câu chuyện, cô cũng không cần thiết hỏi kỹ làm gì. Dù sao hiện tại Thời Nghi chỉ là vợ chưa cưới, cho dù thực sự muốn làm một thành viên của gia đình này, có lẽ chặng đường phải đi còn rất dài.

Trong lúc hai người đang nói chuyện, cô gái tên Liên Tuệ mang một ly trà lên lầu, sau khi hơi cúi cười hành lễ, cô đem trà vào phòng Thời Nghi. Đợi sau khi Liên Tuệ đi, Châu Sinh Thần mới giải thích: "Đây là nước

tâm sen, uống một chút có thể ngủ ngon hơn, nhưng không nên uống quá nhiều, ban đêm tỉnh ngủ khát nước cũng có thể uống cho nhuận họng."

Chẳng trách có mùi sen nhàn nhạt.

Thời Nghi thấy xúc động, cô gật đầu, định ngẩng đầu nói chúc ngủ ngon với Châu Sinh Thần thì bỗng nhiên anh cúi xuống.

Khoảng cách gần thế này, thậm chí có thể cảm nhận được đầu mũi anh chạm vào mũi cô, khẽ cọ nhẹ nhưng không tiến thêm bước nữa.

Cô mở to mắt không dám tín.

"Hôn chúc ngủ ngon, được chứ?" Anh hơi nghiêng đầu.

Thời Nghi khẽ nói được.

Hai người cách nhau gần như vậy, đều có thể cảm thấy hơi thở của đối phương.

Nếu không đồng ý thì sao? Anh sẽ làm thế nào?

Cô lúng túng khép mắt lại, cảm thấy có gì đó mềm mại chạm vào môi mình.

Lúc đầu cô tưởng rằng chỉ là khẽ chạm, nhưng chẳng ngờ lại là một nụ hôn sâu kéo dài, môi anh có mùi sen nhàn nhạt, mùi bạc hà đăng đắng nhưng không nồng. Dường như không giống với buổi tối hôm ấy, nhưng tại sao lại như vậy, cô không nói ra được. Thời Nghi chỉ cảm thấy đầu lưỡi của Châu Sinh Thần khẽ lướt qua hàm trên của mình, vậy mà giống như bị chạm vào nơi nhạy cảm nhất, Thời Nghi lùi lại theo phản xạ, nhưng rất nhanh anh đưa tay đỡ lấy sau eo, khiến cô bất động.

Châu Sinh Thần nhận ra sự khác thường của Thời Nghi, anh chậm rãi thử tìm lại nơi nhạy cảm nhất của cô.

Cảm giác khi chạm vào chỗ đó cực kỳ khó chịu, nhưng rời đi lại có chút trống trải. Đến cuối cùng, cô cũng không hiểu là dễ chịu hay khó chịu nữa. Lúc Châu Sinh Thần buông ra, cô thấy hoa mắt, mê muội nhìn anh.

"Vẫn ổn chứ?" Anh dùng ngón tay chạm vào khuôn mặt cô.

Rất nóng.

Anh trượt ngón tay xuống chạm vào đôi môi đã hơi sưng của Thời Nghi.

Cô hơi tránh, chỉ vâng rất khẽ.

Cuối cùng Thời Nghi đã hiểu ra điểm khác biệt với ngày hôm đó. Khẳng định Châu Sinh Thần đã rất nghiêm túc nghiên cứu hôn như thế nào, đối diện với một người đàn ông có tinh thần học hỏi như vậy, thật không biết nên khóc hay cười.

Có lẽ do sự yên tĩnh trong núi nên hôm nay cô ngủ dậy muộn hơn nửa tiếng so với thường ngày.

Châu Sinh Thần không ở đó, cô một mình ngồi trong phòng khách chậm rãi ăn sáng. Liên Tuệ và Liên Dung đều đối xử với Thời Nghi vô cùng cung kính, thậm chí có phần dè dặt thái quá khiến cô không nhịn được cười: "Hai em ăn sáng chưa? Nếu chưa ăn thì đi ăn đi, không cần ở cạnh chị đâu."

"Ăn rồi ạ." Liên Tuệ nhỏ tuổi hơn một chút, cười nói: "Chắc chị Thời Nghi không biết từ khi cậu cả chuẩn bị đính hôn đến nay, bữa sáng ở đây đều là năm giờ đấy ạ. Vì thế ngoài chị Thời Nghi ra thì tất cả mọi người từ trên xuống dưới đều đã dùng bữa sáng từ sớm rồi." Cô cúi đầu cười, tiếp tục ăn canh hạt sen.

Quy định này Châu Sinh Thần chưa từng nhắc đến với Thời Nghi vì muốn để cô thoải mái ngủ, sau đó yên tĩnh ăn bữa sáng. Thời Nghi uống một ngụm canh, gạo tím rất vừa miệng, hạt sen thơm phức, nhưng sự ân cần tỉ mỉ của anh mới khiến người ta rung động.

Sáng nay như đã hẹn trước, anh sẽ đưa cô tới chùa dâng hương. Thời Nghi kiên nhẫn đợi đến mười rưỡi, vẫn không thấy Châu Sinh Thần xuất hiện, cô đành lấy quyển sách đem theo người để đọc giết thời gian.

Kim giờ chậm rãi dịch chuyển, cô đang đọc say sưa thì chuông đồng hồ quả lắc bỗng nhiên vang lên, tiếng vang nặng nề có quy luật đúng mười một lần rồi yên tĩnh trở lại.

Mười một giờ rồi?

Cô từ cửa sổ nhìn xuống dưới, Châu Sinh Thần vẫn chưa quay lại, Liên Tuệ trong sân dường như cũng đang chờ cậu cả trở về, lo lắng đi tới đi lui. Bỗng nhiên có bóng người vụt vào, là Liên Dung lớn tuổi hơn một chút.

Tầng lầu không cao, tiếng nói chuyện của hai cô gái nhanh chóng truyền lên.

Liên Dung thở dài: "Càng ngày càng phiền phức, đứa bé mất rồi."

Liên Tuệ "á" một tiếng, hạ giọng nói: "Mất rồi?"

"Ừ, nghe nói là bát tự [1] cô ấy không tốt nên khắc."

[1]Bát tự: Còn có tên gọi khác là tứ trụ, là tám chữ thiên can địa chi tra trong lịch pháp, căn cứ vào giờ, ngày, tháng, năm sinh theo âm lịch để tính ra, là một dạng bói toán dựa vào tám chữ này để đoán mệnh cách. (HĐ)

"Khắc gì chứ? Tối qua rõ ràng là cái cô họ Đường ỷ có thai nên va vào cô ấy trước. Chị nói xem có gì không tốt, đằng này hết lần này đến lần khác nhắc chuyện cô ấy từ hôn trước mặt mọi người? Nếu như cô ấy không từ hôn có khi cậu chủ nhỏ của chúng ta cũng đã ra đời rồi, ai dám châm chọc khiêu khích như vậy?" Giọng nói bỗng nhiên im bặt.

Hiển nhiên họ nhớ trên lầu còn có Thời Nghi, bèn nhanh chóng dừng cuộc nói chuyện lại.

Thời Nghi quá bất ngờ khi nghe những lời này cảm thấy rất sợ hãi về chuyện sinh non và cái chết của cô kia. Cô vẫn còn nhớ lúc ăn cơm cạnh chùa Kim Sơn, Đường Hiểu Phúc bỗng nhiên đi vào.

Cô gái không hợp vơi Đường Hiểu Phúc kia, Thời Nghi không đoán ra thân phận.

Nhưng hiển nhiên người đã từng có hôn ước với cô gái ấy là Châu Sinh Thần.

Người đầu tiên Thời Nghi nghĩ đến chính là người vợ chưa cưới cô nghe được khi ở Tây An, nhưng cô nhanh chóng phủ định khả năng này, theo lời Liên Tuệ nói, nếu cô ấy không từ hôn với Châu Sinh Thần thì đã sinh con từ lâu. Dựa vào mốc thời gian đó thì có lẽ chuyện đã khá lâu rồi.

Vì vậy còn có người khác sao?

Trong hai mươi tám năm qua, Châu Sinh Thần đã trải qua những chuyện gì cô hoàn toàn không biết.

Giờ đây nhìn thấy Châu Sinh Thần phong nhã lịch sự, không sợ phong ba, dường như cũng không quá hứng thú chuyện nam nữ, rốt cuộc quá khứ đã xảy ra chuyện gì? Giống như một câu đố, càng tiếp xúc nhiều, càng cảm thấy khó hiểu.

Thời Nghi, mi phải kiên nhẫn, từ từ hiểu anh.

Châu Sinh Thần trở lại vào buổi chiều. Hôm nay anh mặc áo sơ mi màu lam đậm, quần dài đen, trang phục cả người đều sẫm màu, chỉ có duy nhất cúc áo hơi ánh lên tia sáng màu bạc. Anh yên lặng ngồi xuống cạnh Thời Nghi nới cúc cổ áo, khẽ thở ra.

"Buổi chiều đi đón bố mẹ em nhé?" Cô rót cho anh ly nước.

"Chuyện này có lẽ phải hoãn lại." Dường như anh đang suy nghĩ phải nói với cô như thế nào. "Trong nhà xảy ra chút chuyện, nói chính xác là có tang nên sắp tới không tiện tổ chức tiệc đính hôn."

Thời Nghi bừng tỉnh.

Việc này rất hợp tình hợp lý nên cô gật đầu, không truy hỏi anh gì nữa.

Châu Sinh Thần thấy cô không kinh ngạc cũng đoán được phần nào: "Em nghe thấy bọn Liên Tuệ nói rồi à?"

Cô lè lưỡi, khẽ nói: "Em nghe lén, anh đừng trách họ." Đáy mắt anh thấp thoáng ý cười: "Biệt thự này có sáu mươi tám khu nhà và một nghìn một trăm mười tám phòng, nhiều người nên cũng rất phức tạp. Vì thế…" Châu Sinh Thần ngừng lại, cô nghi hoặc nhìn anh: "Vì thế?"

"Vì thế khó tránh khỏi lời qua tiếng lại, thật thật giả giả, nghe được thì cũng kệ, đừng nghĩ quá nhiều."

Cô cười: "Em biết rồi, thường thì các gia tộc lớn trong phim đều như vậy."

Lễ đính hôn bị hủy bỏ gấp gáp, tuy cô có thể hiểu được nhưng vẫn phải nói chuyện với bố mẹ.

Hai người về cơ bản đã thống nhất xong.

Châu Sinh Thần gọi điện thoại cho bố mẹ cô, xin lỗi vô cùng thành khẩn, giải thích cũng rất ngắn gọn. May chỉ là đính hôn, mẹ cô cũng cảm thấy trong nhà người ta có tang, cho dù thế nào đi chăng nữa đính hôn cũng không thích hợp, huống hồ chỉ là chuyện ngoài ý muốn vì thế nhanh chóng thông cảm, hủy bỏ lịch trình.

Có điều ít nhiều mẹ cô cũng kín đáo phê bình, từ đầu tới cuối mẹ của Châu Sinh Thần đều không hỏi han gì, hoàn toàn không giống thái độ sắp kết thông gia. Thời Nghi đành cười trừ, giải thích mẹ anh ấy rất đau lòng với việc có tang bất ngờ, vì thế lễ nghĩa với bên này mới sơ suất như vậy.

"Thời Nghi…" Giọng nói của mẹ cô đầy yêu thương, "mẹ cũng không cần con lấy nhà điều kiện quá, gia đình như thế nếu như con cảm thấy không thích ứng được thì vẫn kịp. Nói thật đám thanh niên bọn con, kết hôn rồi ly hôn cứ như trò chơi, huống hồ là đính hôn, con còn có rất nhiều cơ hội để suy nghĩ rõ ràng. Tuy mẹ rất thích anh chàng kia nhưng không muốn lúc nào con cũng thấp hơn người ta một bậc."

"Con biết rồi, con biết rồi." Cô cười, nói đùa: "Con sẽ dần dần tạo dựng địa vị của mình, trở thành người phụ nữ có quyền lực tối cao trong gia đình."

Mẹ bị chọc cười, dặn dò cô không nên thiếu lễ nghĩa, phải đến thăm hỏi người họ hàng sinh non kia.

Nghe mẹ nhắc nhở, cô mới nhớ ra phải đi viếng Đường Hiểu Phúc, dù sao thì cũng coi như có duyên gặp người chị dâu này một lần. Lúc hỏi Châu Sinh Thần, anh giải thích cô ấy đã rời khỏi Trấn Giang, Thời Nghi chỉ có thể coi như không có gì.

Sát giờ Châu Sinh Thần mới thay đổi lịch trình, chuẩn bị ngày mai đưa cô về Thượng Hải.

Anh phải giải quyết những chuyện lớn nhỏ còn lại vào buổi chiều, vừa mới đi một lúc thì Châu Văn Hạnh tới, nói là được anh dặn dò đưa Thời Nghi đi dạo xung quanh. Cô vốn rất hứng thú với kiến trúc cổ khổng lồ này nên đương nhiên rất vui vẻ.

Biệt thự Giang Nam kiểu cổ đều là những hành lang dài liên tiếp, từng khu nhà nép vào nhau san sát thế này. Không giống với biệt thự ở Tây Bắc, trong mỗi khu nhà đều có cửa lớn ra vào, quy cách hết sức khuôn khổ, chuẩn mực.

"Anh cả em nói nhất định phải đưa chị đến một nơi." Lúc Châu Văn Hạnh cười để lộ chiếc răng khểnh đáng yêu. Thời Nghi đoán không ra: "Là nơi nào? Từ đường sao?"

Châu Văn Hạnh phì cười: "Chỗ đó bình thường không hay đến lắm, hơn nữa đến cũng chẳng có gì hay. Bây giờ em không nói, đến rồi chị sẽ biết."

Hai người đi sâu vào phía trong, cây cối hai bên đã dần được thay bằng những rặng trúc.

Trúc không nhiều lắm, chưa đến mức gọi là rừng nhưng xung quanh đều có tiếng nước và gió nhẹ, khiến người ta có cảm giác rất mát mẻ. Đi qua một cánh cửa hẹp, rừng trúc càng rậm rạp hơn, có thể nhìn thấy một tòa nhà kiểu cũ cao ba, bốn tầng đứng sừng sững yên lặng đằng xa.

"Chính là tàng thư lâu này đây!" Châu Văn Hạnh nói với cô. "Anh cả nói chị đã từng hỏi anh ấy chuyện liên quan đến tàng thư lâu, vì thế anh ấy đoán chắc chị sẽ thích nơi này."

Có gió thổi qua lá trúc vang lên những tiếng xào xạc.

Cô nhớ tới khi ở chùa Thanh Long mình từng hỏi Châu Sinh Thần đã đến tàng thư lâu kiểu cũ, có từng tầng giá gỗ và vô số những cuốn sách chưa. Lúc đó anh làm bộ nghe không hiểu, chỉ cười nhạt, nửa đùa nửa thật nói nơi anh đến có từng tầng từng tầng giá gỗ đặt các dụng cụ thí nghiệm.

Không ngờ nơi đây thực sự tồn tại một chỗ như thế này.

- Hết chương 6 -

7. Chương 7: Chuỗi Tràng Hạt Mười Tám Viên

Tàng thư lâu luôn ẩn chứa rất nhiều câu chuyện.

Cô không biết nơi này đã có bao nhiêu người lui tới, tồn tại bao nhiêu câu chuyện, nhưng nơi này là Giang Nam, còn tòa lầu trong hồi ức của cô lại ở Tây Bắc, đã bị chôn vùi dưới cát bụi quá lâu rồi.

Châu Văn Hạnh lấy ra một chiếc chìa khóa đồng dài kiểu cũ để mở.

Có lẽ sợ Thời Nghi thích sạch sẽ nên vừa mở cửa vừa nói với cô, nơi này mỗi ngày đều có người cố định đến quét dọn: "Đúng rồi, chị có dị ứng với bụi và phấn hoa không?"

Thời Nghi lắc đầu.

"Anh cả em dị ứng với bụi và phấn hoa." Châu Văn Hạnh khẽ cười.

Thời Nghi gật đầu: "Chị nhớ rồi, sau này trong nhà sẽ không dính hạt bụi nào, hơn nữa sẽ không trồng hoa cỏ gì."

Châu Văn Hạnh cười rộ lên: "Anh ấy dị ứng cũng không nghiêm trọng lắm." Bỗng nhiên cô ấy hạ thấp giọng giống như thiên vị Thời Nghi vậy. "Vì thế lúc chị và anh ấy cãi nhau thì cho anh ấy ngửi hoa, cả người anh ấy sẽ sưng đỏ, không nhiều nhưng đặc biệt thú vị."

Quả thực Thời Nghi hoài nghi cô gái trước mặt này có phải là người học y hay không. Đến cô còn biết dị ứng là chuyện không thể xem nhẹ, tuy triệu chứng bình thường nhưng nếu thực sự nghiêm trọng thì rất đáng sợ.

Bên trong đúng là không dính chút bụi nào. Thời Nghi đi từ lầu một lên lầu ba, thích thú tận hưởng không gian cổ xưa này. Từ những đồ vật bày biện ở từng góc cho đến bức tượng điêu khắc gỗ trên đỉnh đầu đều cảm thấy thú vị. Châu Văn Hạnh có vẻ chẳng mấy hứng thú với văn học cổ, cũng không nói nguyên do, vì thế để Thời Nghi tự mình đi lên tầng cao nhất. Do là lối kiên trúc cổ nên tòa lầu này cao đúng mười trượng.

Phía Đông và phía Nam của tầng ba là cửa sổ, trên mười mấy hàng giá sách đặt các thư tịch đủ màu, có sách cuộn, cũng có sách quyển, may mà không có thẻ tre, nêu không cô sẽ thực sự hoài nghi về chính thời đại mà mình đang sống.

Châu Văn Hạnh nhận điện thoại, do tín hiệu không tốt nên vội vã xuống lầu.

Cô đứng bên giá sách, tiện tay cầm một cuốn lên, chợt nghe thấy có tiếng bước chân.

Châu Sinh Thần nhanh chóng xuất hiện, tay anh đặt lên tay vịn điêu khắc cuối cùng của cầu thang, xuyên qua khe hở của dãy giá sách ột mét ba, nhìn thấy cô, anh hỏi: "Có sách mà em thích không?"

"Em mới đến không lâu." Thời Nghi đặt sách xuống. "Không phải anh nói trong nhà có chuyện cần giải quyết sao?"

"Xong rồi." Anh khẽ cười. "Mấy chuyện chị em dâu còn lại không cần anh nhúng tay vào."

Vẻ mặt anh rất bình thản, nhưng giọng nói vẫn có chút không tự nhiên.

Dù sao cũng là một số mâu thuẫn gia đình, quả thực không cần anh giải quyết.

Việc anh vội vàng rời đi, thậm chí bước đi có hơi nhanh, là vì muốn xem Thời Nghi nhìn thấy món quà này của mình sẽ có phản ứng gì, nhưng giờ lại thấy thái độ của cô cũng không mấy hào hứng.

Thời Nghi quay lưng về phía ánh nắng chiều ngoài cửa sổ. Khí chất điềm tĩnh cổ điển này của cô hệt như người con gái ngoảnh đầu lại làm khuynh nước khuynh thành trong truyền thuyết.

"Sao em không tới bên cửa sổ để xem?" Anh từ tốn bước đến.

Thời Nghi ngẩn người, liếc mắt nhìn cửa sổ mở rộng, chậm rãi di chuyển bước chân. Một thứ cảm giác vô cùng sợ hãi khiến tay cô run rẩy thậm chí còn thấy khó thở. Cô không hề sợ độ cao, mười trượng chẳng qua cũng chỉ khoảng mười tầng lầu, nhưng sao lại có thể run như vậy? Cô khẽ hít thở sâu, sợ anh nhìn ra sự khác thường của mình.

Anh cũng đi đến bên cửa sổ, mở hết cửa ra, treo cây chống lên.

Tầm nhìn càng thêm mở rộng.

Có gió thổi tới, những cuốn sách trên giá gần cửa sổ cũng loạt xoạt lật mở mấy trang.

Anh dựa vào bệ cửa, quay người nhìn cô: "Tới đây nào, nhìn nơi này xem."

Thời Nghi không dám di chuyển, cảm thấy khắp người đều đang đau buốt, cơn đau buốt từ trong xương truyền ra khiến cô nắm chặt tay lại.

Anh nhìn ngoài cửa sổ, không phát hiện ra sự khác thường của cô: "Đứng ở nơi này em có thể nhìn thấy toàn cảnh biệt thự, còn có mặt trời lặn nữa."

Giọng nói khe khẽ trong làn gió mát khiến người ta quen thuộc.

Thời Nghi kiềm chế sự sợ hãi trong lòng, chậm rãi đi từng bước qua, đưa tay cho anh. Châu Sinh Thần nắm tay cô dẫn tới bên cửa sổ. Khoảnh khắc cô dựa vào song cửa, trước mắt chỉ toàn máu đỏ. Giọng anh rõ ràng rất gần nhưng lại như cách một màn sương, nghe không rõ.

"Em thấy không thoải mái à?" Châu Sinh Thần đặt tay bên người cô, cúi đầu nhìn thì thấy sắc mặt cô đã hơi trắng bệch: "Thời Nghi?"

Anh gọi tên cô, bên tai là hơi thở của anh, là nhiệt độ cơ thể anh.

Tất cả xúc cảm hiện tại dần dần kéo cô ra khỏi cơn ác mộng, cho đến khi trước mắt cô sáng trở lại.

Sắc máu biến mất.

Chỉ còn ánh chiều tà.

Tường trắng ngói đen nối nhau, còn có màu xanh đậm bị ánh chiều tà kéo dài ra, những bức tường ẩn mình trong hoàng hôn. Dường như biệt thự này không còn bất kỳ ranh giới nào nữa.

Cực kỳ tráng lệ.

Anh muốn để cô ngắm nhìn cảnh đẹp này.

Trán cô hơi rịn mồ hôi, lúc này trong ánh mặt trời sắp lặn hiện lên rất rõ: "Bỗng nhiên ra nhiều mồ hôi như vậy, em thực sự không thoải mái à?" Cô lắc đầu, còn chưa kịp nói gì thì Châu Văn Hạnh đã bước lên.

Châu Sinh Thần vốn muốn lau mồ hôi đi giúp cô, vừa giơ tay đến nửa chừng lại nhét vào trong túi quần. Dường như trước mặt người thứ ba anh mãi mãi rụt rè như thế, rụt rè đến mức giống như một hòa thượng không gần nữ sắc.

Thời Nghi bị cử chỉ này của anh làm cho bật cười.

Châu Văn Hạnh lên lầu thấy Thời Nghi đang cười rất thích thú còn anh trai mình lại nghiêm nghị nhìn Thời Nghi, đáy mắt cô có chút sung sướng.

Châu Văn Hạnh càng có thêm thiện cảm với người chị dâu tương lai này.

Phải hiểu rằng, ông anh trai làm khoa học của cô trước nay không có hứng thú gì với phụ nữ.

Buổi tối Châu Sinh Thần đưa Thời Nghi đi gặp bà ngoại.

Điều khiến cô thấy vô cùng kỳ lạ, đó là bà ngoại anh tuổi đã cao như vậy mà không ở trong biệt thự.

Xe ra khỏi vùng núi, rẽ vào một trấn nhỏ không sầm uất lắm gần đó. Bà của Châu Sinh Thần sống một mình trong ngôi nhà nhỏ hai tầng.

Tuy sắp bước sang tuổi một trăm, mắt đã mờ nhưng vẫn vô cùng minh mẫn.

Cô ngồi bên ghế bập bênh, nói chuyện cùng bà, Châu Sinh Thần từ đầu đến cuối kiên trì kiểm tra dụng cụ, thiết bị xung quanh. Thậm chí vòi hoa sen cũng phải tự mình kiểm tra xem có bị tắc gì không.

"Người kiên nhẫn đến thế nào, quanh năm đối diện với người già không có quan hệ huyết thống với mình cũng sẽ mất đi tính kiên nhẫn. Cho dù là sắp xếp bao nhiêu người ở đây thì cũng không thể tránh khỏi có lúc sơ suất, vẫn là anh kiểm tra thì tốt hơn." Anh khẽ giải thích với Thời Nghi khi cô tới xem anh làm việc.

Thời Nghi gật đầu: "Người giúp việc không phải là con đẻ nên sẽ có lúc không được chu đáo."

Anh cười: "Em đang cảm động thay anh đấy à?"

Cô giải thích: "Trước đây mẹ em và mấy cậu luân phiên chăm sóc bà ngoại chính là vì phát hiện ra người giúp việc không nói chuyện với bà, đưa bà đi tắm nắng đủ thời gian. Đều là những chuyện nhỏ nhưng con cái làm thì sẽ chu đáo hơn."

Thời Nghi nhìn anh, không thể không suy nghĩ xem ở trong phòng thí nghiệm có phải anh cũng kiên nhẫn như vậy không.

Châu Sinh Thần kiểm tra phòng tắm xong, mở vòi nước ra rửa tay.

Cô nhìn kĩ, phát hiện ra lòng bàn tay anh hình như có sẹo: "Tay của anh bị thương à?"

Anh "ừ" một tiếng: "Điều này rất bình thường."

Cái bình thường anh nói đương nhiên là người làm trong phòng thí nghiệm, luôn luôn có nguy hiểm rình rập. Thời Nghi cắn môi, lòng hơi xót xa nhưng cũng biết đây là công việc của anh.

Cô thấy anh kiểm tra cũng hòm hòm rồi liền rời khỏi phòng tắm, tiếp tục tới nói chuyện cùng bà.

Châu Sinh Thần cúi đầu, tiếp tục rửa tay không khỏi khẽ cười rồi lắc đầu.

Thời Nghi trở về bên bà, được bà dò lần đeo vào tay một chuỗi hạt phỉ thúy.

Bà nắm lấy tay cô, vỗ nhẹ. Cô chưa nhìn kĩ đã nghe thấy bà nói:

"Bà chỉ sinh được một mụn con gái, cả đời có lỗi với nhà Châu Sinh." Giọng của bà rất khẽ, cô phải cúi người đến gần mới nghe được. "Cậu cả không nên lấy nó, nếu biết chuyện giữa nó và cậu hai thì không nên lấy nó."

Thời Nghi nghe chẳng hiểu gì, cô đoán cậu cả bà nói không phải Châu Sinh Thần mà là bố anh.

Bà thở dài nặng nề.

Sau đó lại nắm lấy vòng tay phỉ thúy một trăm linh tám viên yên lặng tụng kinh.

Vừa đúng lúc Châu Sinh Thần đi ra, nhìn thấy chiếc vòng trên tay cô, sự kinh ngạc trong mắt anh lóe lên rồi nhanh chóng biến mất. Trên đường trở về anh mới nói ra lai lịch của vòng tay mười tám viên này: "Dài hai mươi tám centimet, gồm mười tám viên phỉ thúy." Ngón tay của anh thuận theo viên san hô trượt xuống. "Đá Tourmaline màu hồng chạm khắc, còn có hạt san hô, ngọc trai."

Cô giơ cổ tay lên: "Rất tinh xảo."

"Đây là đồ cuối thời Minh đầu thời Thanh."

Thời Nghi bừng tỉnh, bật cười: "Châu Sinh Thần, anh tặng em một chiếc rương đi, em phải khóa nó vào."

"Đây là tràng hạt, ít nhiều dùng để thay thế vòng tụng kinh, em đeo đi." Anh cười. "Phật Tổ sẽ phù hộ em."

"Cái này em biết." Cô dùng ngón trỏ gảy một hạt châu. "Đây là loại nhỏ nhất, còn có loại hai mươi bảy hạt, năm mươi tư hạt, một trăm linh tám hạt, đều là vòng niệm kinh."

Xe đi trong núi, đường núi rất yên tĩnh, không khí càng lúc càng dễ chịu hơn.

Có gió nhẹ thổi qua từ cửa sổ xe mở một nửa, thổi tung tóc mai bên mặt cô, khuôn mặt tươi cười, còn có nét tự hào khi khoe khoang sự bác học của bản thân khiến Thời Nghi trông có vẻ… hơi đáng yêu.

Anh nhìn cô một lát, cũng không nói gì.

Ánh nhìn của Châu Sinh Thần khiến cô có chút xấu hổ, Thời Nghi cười cười, cũng im lặng theo.

Ngoài xe của anh, còn có bốn chiếc xe đi theo sau luôn duy trì một khoảng cách nhất định đều đang hướng về phía biệt thự.

Nhưng vào lúc gần đến nơi thì từ đằng xa đã thấy có rất nhiều xe cảnh sát dừng bên ngoài cửa lớn.

Những xe cảnh sát này rất yên lặng, đều chỉ bật đèn xe, ánh sáng trắng của bốn, năm chiếc xe giao nhau chiếu sáng cả con đường và bức tượng trước biệt thự. Chú Lâm nhanh chóng đeo tai nghe vào, thấp giọng chỉ đạo mấy chiếc xe sau chọn đường nhỏ mà đi, không cần đi theo.

Thời Nghi không hiểu tại sao, vội vã quay đầu nhìn Châu Sinh Thần.

Anh không hề ngạc nhiên.

Chỉ kéo tay áo xuống rồi cài cúc lại: "Chú Lâm, đưa hộ chiếu của cô Thời Nghi cho tôi." Tay trái của chú Lâm giữ vô lăng, tiếp tục lái về phía cửa biệt thự, tay phải lấy ra bốn quyển hộ chiếu từ trong ngăn đựng đưa cho anh.

"Thời Nghi, em nhớ kĩ…" Châu Sinh Thần lấy túi xách của cô, đặt bốn quyển hộ chiếu vào. "Hiện tại em có quốc tịch bốn nước, còn anh ở đây là người có quyền miễn trừ ngoại giao, trên danh nghĩa em là vợ anh vì thế em cũng được hưởng quyền miễn trừ. "

Anh nói rất bình thản, Thời Nghi có phần không hiểu.

"Nói đơn giản…" Anh bình tĩnh. "Cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì, em cũng không cần để ý tới."

Xe chầm chậm dừng lại.

Chú Lâm tháo găng tay, gấp xong rồi đặt lên vị trí lái xe nhẹ nhàng chỉnh lại bộ vest rồi xuống xe trước. Thời Nghi kinh ngạc nhìn mọi việc diễn ra. Có hai cảnh sát tới gần bắt tay với chú Lâm một cách vô cùng lịch sự, khẽ nói gì đó.

Chú Lâm nhanh chóng lắc đầu, cúi người nhìn trong xe rồi giải thích.

Chỉ có hành động, không nghe thấy bất cứ nội dung nói chuyện nào, nhưng có thể cảm nhận được hình như đã xảy ra chuyện gì rất nghiêm trọng.

Họ vẫn đang nói chuyện.

Bên ngoài cửa số im lặng như tờ, Thời Nghi suy nghĩ miên man.

Những cuốn hộ chiếu trong túi cô thậm chí còn chưa từng nhìn thấy, đừng nói đến việc hiểu mọi chuyện đang diễn ra. Cô cứ nghĩ rằng Châu Sinh Thần chỉ là cháu đích tôn của một gia tộc, nhưng lại không đoán được anh có thế lực như vậy, đổi quốc tịch của cô, thậm chí bản thân cô cũng không cần biết.

Chú Lâm đang bình thản ứng phó với bốn, năm chiếc xe cảnh sát trước mặt.

Chắc chắn anh đã dự liệu được những điều này từ sớm, vì thế đã bố trí mọi việc chu toàn.

Anh có quyền "miễn trừ ngoại giao"? Anh là đặc phái viên của nước nào?

Chú Lâm đã quay lại, đi tới bên Châu Sinh Thần mở cửa xe giúp anh rồi nhanh chóng chạy tới chỗ Thời Nghi, dùng tư thế cúi người y như vậy để mở cửa xe cho cô.

Sau khi Thời Nghi xuống xe, cô khoác lấy cánh tay anh.

Có nhiều xe cảnh sát đỗ ở cửa, không thể nói là không bất an, tay cô nắm càng chặt hơn.

"Anh Châu Sinh, chào anh."

Vị cảnh sát trung niên dẫn đầu và một công tố viên tiến lên phía trước, sau khi bắt tay thì nói ra mục đích tới đây hôm nay.

Từ đầu đến cuối Châu Sinh Thần đều mỉm cười im lặng, Thời Nghi cụp mắt xuống, trước sau chỉ nhìn mặt đất. Cho đến khi nghe vụ án mưu sát có liên quan đến Đường Hiểu Phúc, ngón tay cô không kìm được mà nắm càng thêm chặt.

Vị cảnh sát trung niên nói đã biết anh có quyền miễn trừ ngoại giao.

Nhưng vụ án lần này không chỉ đơn giản là vụ án hình sự. Một loạt tội danh như: giam giữ trái phép, cưỡng chế mất tích, mưu sát, thi hành tra tấn… đều ít nhiều liên quan đến anh, thậm chí có một số tội danh đa quốc gia. Cô nghe mà thấy trong lòng run sợ, từ đầu tới cuối nắm chặt tay anh để bản thân không lộ ra bất cứ vẻ bất thường nào.

Châu Sinh Thần vẫn im lặng, đến cuối anh mới nói tạm biệt một cách vô cùng lịch sự.

Sức mạnh của sự im lặng khiến người ta phải kinh sợ.

Người đàn ông Hoa kiều mặt mày lạnh nhạt này là phó giáo sư Học viện hóa học Berkeley, mười ngày trước đã công khai thân phận là nhà ngoại giao Nga. Sự chuyển đổi thân phận thật kỳ lạ, thậm chí người phụ nữ bên cạnh anh ta cũng đang thoát ly quốc tịch, trở thành vợ hợp pháp của anh ta ở Nga. Tất cả mọi thứ dường như đều để ứng phó với những cáo buộc này.

"Anh Châu Sinh, chúng tôi hi vọng anh có thể ngừng hoạt động nghiên cứu tại Tây An."

Anh hơi trầm ngâm: "Tôi rất tiếc, nhưng nhất định sẽ tôn trọng ý muốn của các anh."

Hết sức lịch sự, anh lấy lễ nghĩa chủ nhà, tiễn tất cả khách không mời rời khỏi đây.

Thời Nghi muốn nhúc nhích nhưng do thần kinh căng thẳng trong thời gian dài nên hai chân đã tê rần. Châu Sinh Thần không chú ý tới, bước về phía trước vài bước, lúc phát hiện ra thì đã không kịp nữa. Cô ngã quỳ trên mặt đất.

Rất đau, cô nhíu mày.

Tất chân ma sát với mặt đất thô ráp, dính vào vết thương bị cọ xát.

"Anh xin lỗi, Thời Nghi". Anh quỳ một gối xuống trước mặt cô, cẩn thận kiểm tra vết thương.

Do quá đau, lại được cánh tay anh đỡ lấy, cô thuận thế muốn ngồi xuống mặt đất nhưng bị anh ngăn lại: "Đừng ngồi trên nền đất, ở đây ánh sáng không tốt cũng không tiện để người đến kiểm tra, anh bế em vào."

Không đợi Thời Nghi trả lời anh đã bế cô lên.

Đi qua mười mấy bậc cầu thang đá một cách nhanh chóng, chú Lâm cũng bước lên phía trước đẩy cửa. Anh đi mà như đang bay. Trên đường không ngừng có người cúi đầu chào cậu cả, còn có một số khuôn mặt hơi quen thuộc đều nhìn họ có phần kinh ngạc.

Thời Nghi tựa đầu trên vai anh, nghe tiếng tim đập gấp gáp của anh, nhịp thở cũng trở nên nhanh hơn.

Do chân đau và cũng do cái ôm của anh.

Cô nhìn đôi tất tơ tằm màu bạc dính máu trên đầu gối, còn có từng lớp, từng lớp sứt chỉ, vô cùng nhếch nhác và xấu xí. Có một suy nghĩ kỳ lạ nổi lên đã che lấp đi sự sợ hãi ban nãy, và cả vết thương do bị ngã, cô muốn giấu đầu gối của mình đi, không để anh nhìn thấy bất cứ sự xấu xí nào của bản thân.

Châu Sinh Thần đương nhiên không biết được tâm tư của cô.

Mãi cho đến khi vào trong khu nhà, nhìn thấy bác sĩ Trung y và Tây y được chú Lâm gọi đến mới thấy nhẹ nhõm.

Đợi ở phòng khách, không chỉ có bác sĩ gia đình.

Cả phòng chật kín người.

Thời Nghi chỉ biết mẹ, chú ruột và em trai Châu Văn Xuyên cùng em dâu Đổng Giai Nhân của anh. Người không quen đương nhiên là những vị cha chú có họ hàng xa, gần trong nhà, người cùng thế hệ dường như vẫn chưa có tư cách tham gia chuyện này.

Tất cả nhìn thấy anh bế cô, mỗi người có một vẻ mặt khác nhau, mẹ anh và Đổng Giai Nhân hơi biến sắc, ngược lại Châu Văn Xuyên cảm thấy vô cùng thú vị, nói anh cả càng ngày càng có tình cảm rồi.

"Con sẽ xuống nhanh thôi." Anh nói ngắn gọn rồi bế cô lên lầu. Bốn vị bác sĩ gia đình lên theo.

Lúc ôm cô vào ghế trong phòng, cuối cùng Châu Sinh Thần mới chú ý đến tay mình đang tì vào ngực cô.

Khoảnh khắc anh nhìn thấy, cô cũng nhìn thấy.

Anh nhanh chóng rút tay về, sau khi dặn dò các bác sĩ phải nhanh chóng xử lý, anh xuống nhà.

Dưới lầu vang lên tiếng cãi nhau, có to có nhỏ. Ngữ khí cực kỳ quyết liệt nhưng thái độ vẫn kiềm chế.

Nhà kiểu cũ cách âm không tốt lắm, đại khái cô nghe được anh đang chịu sự trách cứ của mẹ, giọng điệu vô cùng nghiêm túc. Rồi có tiếng phụ nữ nức nở, cô suy nghĩ, phụ nữ trẻ duy nhất trong phòng chính là Đổng Giai Nhân rồi, nhưng tại sao cô ấy lại khóc chứ?

Liên Tuệ đưa cho cô một chiếc khăn mặt ấm.

Cô nhận lấy, cũng thấy Liên Tuệ đang nghe ngóng âm thanh ở dưới lầu, bỗng nhiên nhớ đến lời cô bé nói hôm đó. Lẽ nào việc Đường Hiểu Phúc sinh non chính là vì Đổng Giai Nhân? Công tố viên ban nãy nói vụ án mưu sát, nhất định cô ấy cũng không thoát được liên quan.

Cô cứ suy đoán miên man như vậy.

Ngược lại, vẻ mặt của bốn vị bác sĩ gia đình vẫn bình thản, giống như chẳng hay biết gì.

Một bác sĩ Tây y xử lý vết thương, ba vị còn lại không dám chậm trễ, từng người kiểm tra lại. Một vết thương đầu gối nho nhỏ mà họ khám kỹ tới mức còn quan trọng hơn cả vụ án mưu sát.

Chợt có tiếng đồ sứ vỡ.

Dưới lầu yên tĩnh trong chốc lát, tiếng cãi nhau dần dần chỉ còn tiếng của chú, nội dung hơi mơ hồ, Thời Nghi cố gắng lắng nghe, đại ý là đầu tư ngược với quy mô lớn như vậy, thời gian có thể kéo dài hai đến ba mươi năm, đó là vi phạm gia quy. Hơn nữa cái chết bất ngờ của Đường Hiểu Phúc lần này đã dẫn đến sự bất mãn của nhà họ Đường, vì thế mới lôi chuyện này ra ngoài ánh sáng, không chịu giải quyết riêng nữa.

"Nhà Châu Sinh mấy trăm năm ở ẩn, không thể bị hủy hoại trong tay cháu."

Cô nghe rõ câu nói này.

Tim đập quá nhanh, thậm chí còn hơi tức ngực.

Gia quy nhà Châu Sinh Thần, cô thực sự không hiểu rõ lắm.

Nhưng lờ mờ từ trong lời nói của anh, cô đoán được gia quy của gia tộc quan trọng hơn cả con người. Nếu không anh cũng sẽ không vì muốn làm gì đó mà lập tức đính hôn với cô. Nhưng giờ tang lễ làm trì hoãn việc đính hôn đã biến thành án mạng, tuy cô hiểu quyền miễn trừ ngoại giao sẽ khiến anh không bị khởi tố hình sự nhưng không tránh được hậu quả bị trục xuất.

Châu Sinh Thần.

Rốt cuộc anh muốn làm gì?

"Chị Thời Nghi có vẻ hơi mệt, có muốn nghỉ một lát không ạ?" Liên Tuệ khẽ hỏi cô.

Cô gật đầu, cảm thấy mình cần yên tĩnh một lát.

Dưới lầu dần dần ổn định trở lại, không khí bỗng yên lặng như tờ, cơn gió từ ngoài cửa sổ thổi vào đem theo cảm giác ẩm ướt oi nồng, dường như trời sắp mưa. Thời Nghi nhớ đến khuôn mặt của Đường Hiểu Phúc, thậm chí còn nhớ cả giọng nói nhẹ nhàng của cô ấy, rằng có cảm giác không tốt khi ở trong biệt thự u ám này.

Rất nhanh có người bước vào đóng cửa sổ giúp cô.

Cô nghiêng người cuộn mình trên ghế nằm, mở mắt ra.

Châu Sinh Thần ngồi lên mép của một chiếc bàn thấp, đối mặt với cô, may là bệ gỗ lim cũ nên mới đỡ được trọng lượng của một người đàn ông cao lớn như anh.

"Anh vẫn chưa hỏi em, lồng tiếng có thú vị không?" Không ngờ anh lại nói về chuyện này.

Cô cười: "Rất thú vị, nhưng phải có trí tưởng tượng. Ví dụ như anh nhân viên thu âm thường xuyên yêu cầu 'Thời Nghi, em phải tưởng tượng mình đang đi dưới cơn mưa tầm tã, thất tình, phải khóc không ra nước mắt'." Cô nhớ lại, khẽ nói. "Lúc đó chẳng biết làm sao, em chỉ có thể đối diện với bản thảo và micro rồi tưởng tượng xem khóc không ra nước mắt là như thế nào thôi."

Thời Nghi lấy đủ các ví dụ.

Châu Sinh Thần nghe rất chăm chú.

Dần dần tiếng mưa rơi ngày càng lớn, cô nghĩ bên ngoài chắc đang có sấm sét, đáng tiếc không nhìn thấy, ban nãy lúc anh đóng cửa sổ cũng kéo rèm luôn rồi.

Cô cầm ly trà lên nhấp một ngụm để thấm giọng, sau đó nghe thấy anh hỏi: "Ở cùng anh, em có cảm thấy lạ lẫm không?"

"Có chút chút…" Cô cũng rót cho Châu Sinh Thần một cốc. "Cảm thấy rất nhiều điều em không hiểu, lo lắng bỗng nhiên gặp phải chuyện gì đó sẽ không biết phải làm thế nào." Châu Sinh Thần nhấp một ngụm nhỏ, suy nghĩ: "Có sợ không?"

Cô cười, không trả lời câu hỏi này.

Sinh tử luân hồi, đến cái chết cô cũng không cảm thấy sợ hãi, có thể sợ cái gì chứ?

Nghiêm túc mà nói, điều cô sợ nhất bây giờ là không được gặp lại anh nữa.

"Anh nói…" Cô hỏi ngược anh, "anh đã đổi quốc tịch của em?"

Châu Sinh Thần gật đầu: "Anh rất xin lỗi đã không bàn bạc với em trước."

"Không sao." Cô nghĩ chắc chắn phải có lý do quan trọng nào đó.

"Về bố mẹ và người nhà em, anh cũng hi vọng có thể làm cho họ như vậy, nhưng dù sao cũng là bậc bề trên." Anh hơi trầm ngâm." Em thấy thế nào?"

Cô nhìn anh: "Cần thiết thật sao?"

"Để phòng có chuyện bất trắc."

Cô suy nghĩ: "Đợi nghĩ ra một lý do chính đáng thì hãy nói, nếu như anh vì… ưm, trốn tránh pháp luật mới làm như vậy, họ có thể sẽ…" Cô do dự, không biết dùng từ như thế nào.

Châu Sinh Thần cười vang: "Quả thực là vì tránh một số thứ, nhưng…" Anh hơi liếc cô, "Thời Nghi, anh sẽ không làm bất chứ chuyện không tốt nào."

"Em biết."

"Em biết?"

"Ý là em tin anh."

"Cho dù là tối nay đối mặt với nhiều cáo buộc như vậy cũng tin anh sao?"

Tối nay có nhiều chuyện bất ngờ như thế mà vẫn nghĩ anh là một người hoàn toàn bình thường, thật sự cô không thể làm được.Cô im lặng nhìn tay anh, bàn tay dài rộng, to hơn tay cô rất nhiều. Xương của đàn ông luôn to, dài và thô hơn phụ nữ. Ban đầu cô nghĩ không giống với của cô, tay của nhà khoa học chắc chắn giống với bộ não họ, có cấu tạo khác với người bình thường. Tối nay cô lại phát hiện ra, không chỉ điểm này khác mà quyền lực trong đôi bàn tay ấy cũng rất khó để giải thích.

Châu Sinh Thần có thể tùy ý thay đổi thân phận khiến người ta đoán không ra.

Đối diện với nhiều cáo buộc đáng sợ như vậy anh vẫn thản nhiên chống đỡ.

Cô rất sợ có một ngày thức dậy, Châu Sinh Thần lại biến mất không tung tích.

Anh nhìn đôi tay mảnh mai của cô khẽ nắm lấy tay mình.

Một cảm xúc xa lạ khẽ len lỏi giữa hai người.

Anh nhìn cô.

Thời Nghi nhìn anh, khẽ nói trả lời anh: "Chỉ cần anh để em ở bên, em sẽ tin anh một cách vô điều kiện."

Thời Nghi chợt rùng mình, cô thực sự sợ anh bỗng nhiên rời đi. Đây là lần đầu tiên cô chính thức bộc lộ suy nghĩ thật của bản thân, có phần bất an khi nói với Châu Sinh Thần rằng anh quan trọng nhiều như nào đối với cô.

Càng không hiểu hoàn cảnh thực sự của gia đình anh, cô càng sợ hãi, giống như đã bị người ta đẩy vào dòng nước xoáy vậy.

Thời Nghi là người hiểu rõ nhất về duyên phận giữa hai người, muốn kết thúc rất dễ dàng, một bước ngoặt cũng có thể phân tách họ vĩnh viễn, thậm chí cô cũng đã từng nghĩ mình có nên buông tay hay không, phải chăng cô chính là Đường Hiểu Phúc tiếp theo của biệt thự này. Dù gì đối với gia tộc của anh, cô cũng chỉ là vị khách mới, một người hoàn toàn xa lạ.

Mà hiển nhiên đến mẹ anh cũng coi cô như kẻ thù.

Thời Nghi nắm tay anh, chậm chạp không muốn buông ra.

"Thời Nghi…" Anh mỉm cười, dùng tay phải vỗ nhẹ lên tay cô. "Đối với anh em vẫn luôn là một điều bất ngờ. Dường như anh luôn không thể nắm được phải tiếp cận với em như thế nào, cũng không biết trả lời câu hỏi của em ra sao." Anh hơi trầm ngâm, thấp giọng. "Cảm ơn em đã tin anh."

Câu trả lời vô cùng chính thức, quả thật có thể viết thành email cảm ơn tiêu chuẩn.

Thời Nghi rút tay lại, tiếp tục dựa vào ghế nằm, hơi tức giận. Cô dùng câu nói đã được nghe nhiều trong phim, khẽ trách móc: "Đúng là em vốn đem tim mình hướng về ánh trăng, thế nhưng ánh trăng lại chiếu soi dòng nước."

Giọng cô thật dễ nghe.

Anh cười: "Nói sai rồi, không có dòng nước nào hết. Bây giờ em là vợ hợp pháp của anh."

Châu Sinh Thần không nói, quả thực cô cũng quên đi điều này.

Cô "vâng" một tiếng, cuộn chân lại, áp má vào cạnh ghế, trái tim mới rơi xuống lại bắt đầu bay bổng. Cạnh ghế lót lông cáo trắng mềm mại, giống như chiếc ghế trước kia anh thích ngồi. Thời Nghi nhớ rằng, mình luôn len lén trèo lên nhân lúc anh đọc sách viết chữ, thậm chí là lúc anh đang mắng mỏ thuộc hạ ngoài bức rèm, cô luôn ngồi dựa trên đó yên lặng lắng nghe.

Giọng nói của anh trước kia nghe cực kỳ dễ chịu.

Thời Nghi đã tập luyện trong lòng ngàn vạn lần làm sao để học âm điệu nói chuyện của anh, từ lúc phát âm cho đến khi kết thúc. Khi ấy cô đã từng nghĩ, chỉ cần có thể mở miệng nói chuyện, chữ đầu tiên cô nói ra chính là Châu Sinh Thần.

"Châu Sinh Thần?" Cô gọi anh.

"Ừm?"

"Châu Sinh Thần?" Cô đổi giọng khác gọi anh.

"Ừm?" Anh nhìn ra ý đồ của cô.

"Châu Sinh Thần?" Cô kiên trì gọi một lần nữa.

"Ừ." Anh đáp lại cô.

Cô cảm thấy cực kỳ vui vẻ, như thể muốn điên rồi. Cô cọ cọ mặt vào lông cáo, híp mắt nhìn anh, nhìn người đàn ông đã trở thành chồng hợp pháp của mình. Tối nay anh mặc áo sơ mi màu lam nhạt, cúc áo xanh thẫm, quần xám bạc, màu sắc thật thanh nhã. Màu tất chân của cô vốn dĩ rất hợp với trang phục của anh, đáng tiếc bây giờ cô chỉ được để chân không, đầu gối bị quấn băng trắng.

"Ngày Mười một tháng Năm." Anh nói với cô.

"Ngày gì?" Cô không hiểu.

"Ngày kỷ niệm kết hôn sau này, lấy đồng âm tên của em, rất dễ nhớ."

Cô hơi ngẩn ra, cảm thấy rất không chân thực: "Dễ nhớ? Lẽ nào anh sẽ không nhớ?"

"Không đâu, anh rất nhạy cảm với con số, huống hồ…" Anh ngừng lại một lát, cười khẽ, "luôn có mấy ngày quan trọng nhất định phải nhớ."

Đêm đó, Thời Nghi chỉ biết mình thực sự rất vui vẻ.

Sau này nghĩ lại cũng chỉ biết là vui vẻ, còn về những từ ngữ hoa mỹ dư thừa khác cũng chẳng còn rõ ràng. Gộp cả ký ức hai kiếp vào thì ngày vui của cô cũng không nhiều, thậm chí khắc sâu trong lòng có lẽ ngoài ngày cưỡi ngựa trông thành Trường An chỉ có đêm nay, khi Châu Sinh Thần nói cô là vợ hợp pháp của anh.

Anh nói chuyện cũng không logic lắm, khiến cô không nhịn nổi cười. Ngoài cửa sổ là tiếng sấm sét, mưa to tầm tã, nhưng trong phòng lại ấm áp dễ chịu. Sau khi hai người nói chúc ngủ ngon rồi rời đi, cô để ý dưới ghế nằm lông cáo có một chiếc hộp khắc gỗ rất cổ.

Cô cẩn thận mở ra, bên trong có hai chiếc nhẫn đặt song song.

Nhẫn ngọc lục bảo, còn có một chiếc nhẫn kim cương vô cùng đơn giản.

Cô nghĩ đây có lẽ là nhẫn anh đã chuẩn bị từ trước. Trên nắp hộp có một tờ giấy.

Chữ của anh, viết đơn giản: "Ngọc lục bảo là nhẫn đính hôn, tôn trọng truyền thống gia tộc. Kim cương là nhẫn kết hôn, tiện đeo lúc bình thường, hi vọng em thích."

Sau cùng, anh còn viết bốn chữ rồng bay phượng múa: "Tân hôn hạnh phúc".

Người đàn ông có cách tặng nhẫn như vậy, còn chúc vợ hợp pháp của mình tân hôn hạnh phúc, trên thế giới này cũng chỉ có mình Châu Sinh Thần mà thôi. Thời Nghi cầm chiếc hộp, suy nghĩ rất lâu rồi lấy nhẫn kim cương đeo vào ngón tay.

Đối với kiểu đàn ông khi phòng thí nghiệm nổ trước mắt mà vẫn có thể bình tĩnh di chuyển tài liệu nghiên cứu, tiếp tục tới phòng thí nghiệm khác làm việc, cô nghĩ mình không thể đòi hỏi hơn được nữa.

Chỉ đơn giản là ngày Mười một tháng Năm, lựa chọn như vậy cô đã thấy đủ rồi.

Ngày Mười một tháng Năm. Năm một một. Thời Nghi của anh [1].

[1] Nguyên văn: "5 11 511 ". Trong phiên âm tiếng Trung 511, đọc giống với "Thời Nghi của anh". Cái tên Thập Nhất " " của kiếp trước trong nguyên bản tiếng Trung đọc cũng giống với tên Thời Nghi " " của kiếp này. (ND)

Năm giờ sáng cô nghe thấy tiếng Châu Sinh Thần rời đi, chạy ra mở cửa phòng, cô hỏi anh có muốn ăn sáng cùng không. Anh đứng ở đầu cầu thang, hơi im lặng một lát, nói với cô hôm nay không tiện.

Thời Nghi hiểu ý anh, chỉ trách mình vui quá quên mất đây là thời gian nhạy cảm.

Châu Sinh Thần phát hiện ra sự hụt hẫng của cô, quay lại nói: "Đừng nghĩ nhiều, chỉ là anh sợ em khó chịu, bởi sáng nay anh phải giải quyết vài chuyện rắc rối."

"Em biết, em biết…" Cô nói. "Em ở đây chờ anh về, nếu như ở đó không ngon miệng, về đây ăn sáng cùng em nhé!"

Anh gật đầu: "Được."

Sau khi anh rời đi, Thời Nghi nghĩ lại biểu hiện ban nãy của mình có phần hơi vội vàng, cũng hơi lo lắng. Không phải cô không biết tối qua họ cãi nhau kịch liệt, cũng đã nghe được chuyện này chuyện khác. Chỉ thế thôi cũng đoán ra "vài chuyện rắc rối" ban nãy anh nói là như thế nào.

Thời Nghi ở trong phòng, đứng ngồi không yên.

Từ lúc năm giờ sáng trời vẫn còn nhá nhem tối cho đến khi sáng rõ, bất giác một tiếng đồng hồ đã qua. Liên Tuệ liên tục hỏi ba lần xem có cần chuẩn bị bữa sáng không, cô đều nói đợi. Nhưng cô không ngờ có người tới truyền lời của mẹ anh, rằng muốn cô cùng đi dâng hương.

Lúc Liên Tuệ nói, cô có phần không dám tin.

Nhưng bản thân nhanh chóng định thần lại, dù sao thân phận hiện tại của mình đã thay đổi rồi.

Cô vốn muốn hỏi Liên Tuệ, bà chủ thường thích quần áo gì, nhưng lúc sắp nói ra miệng thì lại thôi. Lời Châu Sinh Thần đã nhắc nhở cô nhớ rất rõ ràng: Khu biệt thự này có sáu mươi tám khu lớn nhỏ, một nghìn một trăm mười tám phòng, người rất nhiều cũng rất phức tạp. Bây giờ cô mới hiểu, đây không còn là việc chỉ thấy trên phim ảnh nữa, cô phải thực sự đối mặt rồi.

Chuyện ngày hôm qua cũng không khó hiểu, anh bị vây trong dòng xoáy phức tạp, bước từng bước khó khăn. Vì thế ở nơi này, ngoài anh ra, Thời Nghi tự nhủ mình phải cẩn thận với tất cả mọi người.

Chân có vết thương còn quấn băng gạc nên không thể mặc váy, cũng không mặc được quần bó sát.

Quần áo đem đến, chỉ đồ thể thao có thể mặc được.

Thời Nghi nghĩ đến gia quy nhà anh, cuối cùng vẫn cắn răng mặc sườn xám. Cô tháo bớt mấy lớp băng, miễn cưỡng mặc vào quần tất đen. Cũng coi như thích hợp, chỉ có điều không đi được giày cao gót, nhìn có phần quái dị.

Bởi vì phải tháo băng gạc, cẩn thận mặc quần tất nên mất hơi nhiều thời gian.

Lúc cô đến cửa biệt thự thì đã có tiếng đóng cửa xe liên tiếp nhưng không có chiếc nào khởi động. Châu Sinh Thần đứng bên cạnh chiếc xe thứ hai đợi cô, lúc nhìn thấy quần áo cô mặc, có hơi ngạc nhiên.

"Chị!" Cửa bên ghế phụ của chiếc xe thứ nhất bị đẩy ra, Châu Sinh Nhân mặc quần dây đeo màu đen ló đầu ra nói. "Mẹ bảo chị ngồi cùng xe với chúng em." Thời Nghi vừa đi mấy bước liền dừng lại nhìn anh.

Châu Sinh Thần ung dung gật đầu.

Cô thấp thỏm không yên, cố gắng bước nhanh tới chiếc xe, Châu Sinh Nhân nhảy xuống mở cửa giúp cô. Khoảnh khắc cửa vừa mở, cô nhìn thấy mẹ anh ngồi một mình ở ghế sau, mặc sườn xám có hoa văn màu tối, phối với áo choàng màu tím đậm, trang điểm cẩn thận, nụ cười cũng vô cùng đúng mực: "Cô Thời Nghi, mời lên xe."

Xưng hô khách sáo.

Lẽ nào mẹ anh không biết Châu Sinh Thần và cô đã là vợ chồng hợp pháp? Hay vẫn không chịu thừa nhận? Thời Nghi càng thấp thỏm không yên, khóe mắt liếc Châu Sinh Thần vẫn đứng bên cạnh rồi ngồi vào xe.

Đoàn xe nhanh chóng rời đi, cô và mẹ anh ngồi cạnh nhau nhưng đều im lặng. Đến khi xe đi được một lát, cậu em trai mười mấy tuổi của anh từ ghế trước quay đầu xuống; "Chị Thời Nghi, em vẫn chưa có cơ hội nói rằng chị rất đẹp."

Cô cười: "Cảm ơn em."

Châu Sinh Nhân cũng cười.

Thời Nghi có thể cảm thấy cậu nhóc nhìn có vẻ ít nói này đang cố gắng giảm bớt bầu không khí căng thẳng trong xe. Có lẽ cuộc trò chuyện ngắn ngủi của họ thực sự có tác dụng, cuối cùng mẹ của anh cũng khẽ lắc đầu, cười nói: "Tiểu Nhân, nhìn người không thể chỉ nhìn mặt, mẹ đã nói với con 'Đam mê nữ sắc, đắm chìm trong hoan lạc, thì thứ mĩ sắc và hoan lạc này được gọi là chiếc rìu chặt phá sinh mệnh' con còn nhớ không?"

Cô giật mình.

Châu Sinh Nhân lặng lẽ nhìn Thời Nghi bằng ánh mắt an ủi, nhưng vẫn nghiêm trang trả lời mẹ: "Nhớ ạ. Mẹ đã nói câu này ý chỉ sắc đẹp và hoan lạc đều có thể nhiễu loạn lòng người, phải tránh sa đà."

Góc mà cậu nhóc ngồi vừa hay nhìn thấy ánh mắt của cô. Thời Nghi cũng len lén giương khóe miệng lên, cảm kích thiện ý của Châu Sinh Nhân.

Từ đó trở đi không ai nói gì nữa.

Cô ngồi nghiêm chỉnh, nghĩ thầm có lẽ mẹ anh thực sự rất giận, dù sao Châu Sinh Thần cũng không kết hôn theo sự sắp xếp trong nhà. Có lẽ giống như những bà mẹ chồng giàu có khác, luôn muốn thị uy với con dâu tương lai. Thời Nghi lặng lẽ an ủi bản thân, may mà gia đình như vậy, tính cách của mẹ anh còn kì quái nữa, nhưng lễ nghĩa cần có đều không thiếu, không hề gây khó dễ gì trước mặt cô.

Ngồi mãi một tư thế khá lâu, đầu gối cô hơi đau.

Nghĩ thầm phải kiên trì một lát nữa, rồi lại kiên trì một lát nữa, cũng giữ được như vậy hai mươi phút. Cuối cùng không chịu nổi nữa, cô khẽ di chuyển chân mình, nhìn thấy ngoài cửa sổ đã thấp thoáng bóng ngôi chùa, Thời Nghi khẽ thở phào. Xe dừng lại, Châu Sinh Nhân nhảy xuống trước mở cửa xe ẹ.

"Cô Thời Nghi..." Lúc cửa xe mở ra, mẹ của anh nói, "Về quan hệ vợ chồng hợp pháp của hai người, nhà Châu Sinh sẽ không thừa nhận, hi vọng cô suy nghĩ thận trọng xem có nên kiên trì ở cạnh con trai tôi nữa không."

Cô còn đang bất ngờ, người bên cạnh đã xuống xe.

- Hết chương 7 -

8. Chương 8: Những Khi Ly Biệt

Thật không ngờ nơi đây lại yên tĩnh như vậy.

Thời Nghi rất thật mừng khi cùng mẹ anh đi dâng hương mặc dù bà không nói gì thêm với cô. Cô thành tâm thắp hương, chắp tay quỳ xuống trước mặt Đức Phật, cúi lạy ba lần.

Ngẩng đầu lên nhìn nụ cười đầy hiền từ trên đài sen, người xưa vẫn thường nói, cách nhìn nhận Phật pháp giữa người tốt, kẻ xấu, người có đức tin và người vô thần là khác nhau. Đức Phật không những từ bi, hỉ xả, mà trong trí nhớ của cô, ngài mãi mãi nở nụ cười hiền từ như vậy, trước nay chưa bao giờ thay đổi.

Cô đột nhiên nghĩ, tại sao ông Trời lại khéo an bài như vậy.

Bản thân cô nhớ rất rõ, nhưng Châu Sinh Thần thì không.

Lúc quỳ lễ Phật, Thời Nghi quên mất chân mình đang bị thương, khi đứng dậy mới thấy đau nhói. Một bàn tay đỡ lấy Thời Nghi, giúp cô đứng dậy: "Lần sau nếu bị thương thì không cần mặc sườn xám. Thực ra em mặc quần áo thể thao cũng rất đẹp." Anh nhớ lần trước ngủ ở nhà cô, khi bước ra phòng khách thấy cô đang đeo tai nghe xem phim, trên người mặc một bộ quần áo thể thao màu xanh nhạt.

Đặc biệt Châu Sinh Thần còn nhớ rõ cả nụ cười của cô lúc chưa phát hiện ra anh ở sau lưng mình.

Đến tận bây giờ vẫn nhớ như in.

"Không sao mà, em không quỳ hẳn xuống nên không có vấn đề gì." Cô nhẹ giọng đáp lời anh: "Ban nãy em không nhìn thấy anh thì phải?"

"Anh là người vô thần, không có tín ngưỡng cụ thể nào." Châu Sinh Thần cũng thấp giọng. "Vì thế chỉ đứng ngoài đình ngắm phong cảnh."

Hai người cùng bước ra đình nghỉ, dừng chân cảm nhận sự yên tĩnh nơi đây.

"Nhưng em lại rất tin vào Phật." Cô cười "Làm sao bây giờ?"

Anh quay đầu lại, nhìn tượng đức Phật ở bên trong: "Vậy anh tôn trọng em."

“Anh nhìn thấy gì?” Cô tò mò.

“Nhìn thấy gì ư?”

“Ý của em là, anh thấy gì khi nhìn vào Đức Phật?”

Châu Sinh Thần buồn cười với câu hỏi của cô, khẽ trả lời: “Từ bi.”

Thời Nghi nhìn anh đứng đó, cũng không nói thêm bất cứ điều gì.

Có một số người dù đã quên tất cả, bề ngoài, giọng điệu thay đổi, nhưng có một số thứ sẽ không thay đổi.

Khoảnh khắc đó, dáng vẻ của Châu Sinh Thần bỗng trùng khớp với hình bóng trong tâm trí cô, người ấy từng nói rằng, Đức Phật Thích Ca Mâu Ni đã từ bỏ vợ con chính bởi sự từ bi và thương xót của đức Phật với chúng sinh, nhân loại. Thời Nghi nhớ rất rõ, vì vậy cũng không trách khi anh đã nói: Không phụ thiên hạ, chỉ phụ Thập Nhất.

Châu Sinh Thần thấy cô im lặng, bèn cúi xuống hỏi: “Sao vậy, chẳng lẽ cách anh nhìn khác với em ư?”

“Không giống nhau.”

“Vậy khi nhìn đức Phật em thấy gì?”

“Đức Phật cười.” Cô trả lời anh. “Khi nhìn em có cảm giác đức Phật rất thích mình, vì vậy mới cười với em.”

Anh kinh ngạc, khẽ cong khóe miệng.

Ánh nhìn của Châu Sinh Thần chuyển từ đôi mắt sang ngón tay đeo nhẫn của Thời Nghi, bàn tay cô trắng nõn mềm mại, có thêm chiếc nhẫn lại càng đẹp hơn.

Nơi họ đứng có những viên đá trắng đã lốm đốm rêu xanh, dường như anh lo bị nắng chiếu đến, vội kéo cô sang chỗ râm mát hơn. Ở bên này lại càng yên tĩnh, Châu Sinh Thần sợ cô một mình buồn chán nên đứng nói chuyện cùng. Thật ra trải qua nhiều ngày tiếp xúc thân mật, Thời Nghi phát hiện Châu Sinh Thần không phải mẫu người thích nói chuyện, đặc biệt là tán gẫu chuyện linh tinh.

Vậy mà anh đứng đây, tìm đề tài nói chuyện cùng cô.

Thời Nghi nhìn thấy ở anh sự cố gắng, nỗ lực, cô cũng cam tâm tình nguyện dốc lòng vì anh.

Họ dùng cơm trưa tại một nhà hàng ở dưới chân núi, Châu Văn Hạnh ngồi cạnh Thời Nghi, thấp giọng kể cho cô nghe, bởi vì mẹ rất tín Phật nên đã cho xây dựng nơi này để tiếp đón người nhà Châu Sinh, cũng như thết đãi bạn bè.

Bữa ăn tất nhiên là cơm chay.

Có khách đến trong bữa cơm, nghe nói Thời Nghi là vợ chưa cưới của Châu Sinh Thần, vì thế vị khách đó đã viết tặng cô một chữ. Châu Sinh Thần cũng không quen người này, mẹ anh bèn nhắc đây là bạn của bố anh, một chữ của ông đáng giá nghìn vàng.

Đột nhiên nhận được quà khiến Thời Nghi bối rối, bản thân lại không có gì đáp lễ.

Cô hỏi nhỏ Châu Sinh Thần xem phải làm sao nhưng anh lại không chú ý, cũng không đáp lời cô. Chuyện lấy chữ làm quà như vậy rất hiếm thấy, nhưng nếu không có gì để tặng lại thì cô thấy thật thất lễ. Thời Nghi suy nghĩ, cười hỏi bác ấy: “Chữ của bác nghìn vàng khó mua, tranh của Thời Nghi cháu dẫu rằng không thể sánh được nhưng cũng xin phép bác cho cháu lấy đó làm quà đáp lễ, không biết liệu bác có ghét bỏ không?”

Giọng Thời Nghi có chút khách sáo, người khách nghe vậy chỉ cười, sai người lấy bút giấy cho cô.

Nơi họ đang đứng nói chuyện là lầu hai, vừa rồi có cơ hội thưởng thức chữ của bác ấy nên rất nhiều khách của nhà họ Châu Sinh cũng đến xem, bây giờ lại nghe nói dâu trưởng của nhà họ Châu Sinh muốn vẽ tranh đáp lễ lại càng thêm tò mò.

Cô gái xinh đẹp sinh ra trong gia đình bình thường, khả năng vẽ tranh của cô ta sẽ như thế nào?

Châu Sinh Thần không ngờ cô sẽ dùng cách này để đáp lễ.

Anh tìm hiểu về cô rất kỹ, biết cả những chuyện từ khi cô còn học mẫu giáo, đến tên của bạn bè cùng lớp, cùng trường. Những tư liệu đó không hề ghi rằng cô đã từng học vẽ.

Anh đứng trước thư án nhìn cô cầm bút, khóe miệng khẽ cười, vẻ như đang suy nghĩ.

Thời Nghi nhớ lại những chủ đề mà anh thích năm xưa khi dạy cô vẽ, rồi rất tự nhiên hạ bút.

Đầu tiên là cỏ lau với nhánh cây xanh lá.

Tầng tầng lớp lớp cỏ đua nhau hiện lên, bút pháp không ngừng nghỉ, giống như thiên biến vạn hóa, thành thạo đến mức khiến người ta kinh ngạc.

Vẽ xong cỏ lau, Thời Nghi dừng lại, rửa bút cho sạch, rồi lại chấm vào phần mực nhạt hơn. Cô gạt bớt phần mực thừa lên cạnh nghiên, tiếp tục đặt bút, lần này là hoa sen. Tờ giấy trắng ban đầu dần hiện lên một nhành sen đua sắc.

Những người không am hiểu lắm về hội họa chỉ thấy bức tranh nhẹ nhàng, thanh nhã.

Chỉ có vị khách nọ và một vài người bạn am hiểu về hội họa, từ vẻ chế giễu ban đầu đã chuyển thành nụ cười tán thưởng. Cuối cùng, họ không thể giấu nổi kinh ngạc cũng như ánh mắt ngưỡng mộ với cô.

Tranh vẽ hoa sen cỏ lau, bút pháp phóng khoáng nhẹ nhàng, phong cách lạnh lùng mà trong trẻo.

Thời Nghi sợ mình vẽ quá lâu sẽ trễ mất thời gian nên đưa bút nhanh một chút. Đến khi vẽ xong, vị khách không ngừng lắc đầu cảm thán: "Đáng tiếc, đáng tiếc là vẽ có hơi vội vàng, nhưng vẫn là một bức tranh xuất sắc đáng để sưu tầm." Ông cũng rất tự nhiên nói: "Thời Nghi, đừng quên đề tên mình, bức họa này nhất định bác sẽ giữ gìn cẩn thận."

Cô cúi xuống lần nữa đặt bút, viết lên tên mình.

Bút vừa chạm giấy, bác ấy lại hỏi cô có phiền hay không nếu ông đề thêm vào đây một bài thơ? Tất nhiên Thời Nghi không có ý kiến, đưa bút cho ông. Vị khách chậm rãi viết xuống hai câu, lại vì tôn trọng tác giả của bức tranh mà không đề tên mình vào.

Dâu trưởng của nhà họ Châu Sinh có thể vẽ tranh, điều này mọi người đều không ngờ tới.

Các bậc bề trên nhà họ Châu Sinh và những người quen biết đều coi bác ấy là người đáng kính nể, vì vậy với Thời Nghi giờ cũng tỏ ra tán thưởng vài phần, thậm chí còn đùa rằng ngày sau sẽ đích thân tới nhà xin tranh. Thời Nghi không giỏi xã giao, trước những lời nói đùa của mọi người, cô không biết phải trả lời ra sao, cuối cùng đành lén liếc sang Châu Sinh Thần, nhìn anh bằng ánh mắt cầu cứu.

Châu Sinh Thần cảm thấy khá thú vị, nhưng nhìn cô đáng thương lại không nỡ, bèn lấy cớ đưa cô ra ngoài trước.

Ngồi trên ô tô, Châu Sinh Thần nghĩ tới bức họa vừa rồi, lại nhớ đến lời mọi người tán thưởng, anh có phần bất an nhưng vẫn không kìm được mỉm cười, đưa mắt nhìn sang người ngồi cạnh.

Thời Nghi thấy Châu Sinh Thần nhìn, cảm thấy hơi xấu hổ nói: "Đừng cười em nữa."

"Rất thú vị", anh cười, "Rõ ràng vẽ rất đẹp nhưng vẫn tỏ ra khiêm nhường, rất thú vị!"

"Anh thấy em vẽ được không?" Cô nhìn anh.

"Rất đẹp, ai dạy vẽ cho em vậy?"

Cô sững sờ, nhưng rất nhanh liền giấu đi vẻ lúng túng đáp: "Không ai dạy cả, chỉ là có người bạn tặng em mấy tập tranh, em rất thích nên cũng học theo, thỉnh thoảng lại đóng cửa luyện tập một mình, cũng coi như giết thời gian."

Châu Sinh Thần không giấu nổi sự kinh ngạc của mình.

"Có phải thấy em rất giỏi?" Cô tiếp tục đánh lạc hướng sự chú ý của anh.

Anh gật đầu cảm thán: "Chỉ có thể dùng từ thiên tài để nói về em."

Cô cười, mười năm vất vả học vẽ, thứ cô giỏi nhất chính là vẽ hoa sen.

Mà anh, chính là bông hoa sen đó.

Về đến biệt thự vào giữa trưa, Châu Sinh Thần để cô đi thay quần áo, còn mình ngồi lại thư phòng tầng hai, hoàn thành việc bàn giao hạng mục ở Tây An. Nghe lời anh Thời Nghi thay bộ quần áo thể thao, lúc bước ra thấy Châu Sinh Thần đang nghe điện thoại, không hiểu họ nói về chuyện gì.

Chỉ thấy trước khi cúp máy, anh đưa máy cho cô, nói có người muốn chào tạm biệt.

Thời Nghi nhận lấy, nghe giọng Hà Thiện có chút nghiêm trang: "Ớ… chị Thời Nghi… À không đúng, bây giờ nên gọi là cô." Cô chỉ "ừ" một tiếng, nhìn sang Châu Sinh Thần, khuôn mặt đỏ lên.

"Tiếc là thầy Châu Sinh lại rời đi, nhưng mà một ngày làm thầy, cả đời làm thầy, vì vậy Thời Nghi, chị mãi mãi vẫn là cô của em." Giọng Hà Thiện cười vang: "Chị biết không? Thầy Châu Sinh chính là thần tượng của chúng em, một nhà khoa học tưởng chừng cả đời sẽ không lấy vợ, vì vậy khi chúng em nghe tin thầy kết hôn đã cảm thấy kỳ lạ vô cùng. Nhưng nghĩ lại nếu là chị, thì hai người quả thật rất đẹp đôi, tài tử giai nhân, đây mới gọi là cảnh giới cao nhất của tài tử giai nhân."

Hà Thiện tiếp tục bô lô ba la.

Cô nghe không nhịn được phải phì cười.

Châu Sinh Thần nhìn cô, quay người ngồi trước mặt, xem cô nói chuyện điện thoại.

Thời Nghi dùng khẩu hình nói với anh: "Cậu ta thật rắc rối."

Anh chỉ cười, giơ tay vỗ vỗ vào trán cô.

Hành động rất tự nhiên nhưng sau đó cũng không có ý định rút tay về. Bàn tay anh dần dần trượt xuống, chạm vào mặt, lại đến môi cô. Thời Nghi không dám động đậy cảm nhận được bàn tay của anh, lại thấy ánh mắt anh hơi tối lại.

Anh nhìn cô như muốn ngỏ ý.

Thời Nghi nhắm mắt lại.

Châu Sinh Thần nhìn cô hồi lâu.

Anh khẽ hôn lên môi cô, cũng không để ý xem điện thoại đã dập hay chưa. Ở khoảng cách gần như vậy, Châu Sinh Thần còn nghe thấy tiếng Hà Thiện đang nói gì đó, cái gì mà tài tử giai nhân, nụ hôn mang theo ý cười đến bên môi cô, rồi rời khỏi, trực tiếp nói với người trong điện thoại: "Được rồi, đưa luận văn của cậu qua đây, tự tôi sẽ xem qua, luận văn lần trước tiếng Anh viết sai quá nhiều."

Anh nói xong, liền cầm tay cô đang giữ điện thoại đặt sang một bên.

"Tiếp tục nhé?" Anh hỏi bên tai cô.

Thời Nghi vừa mới mở mắt, nghe anh nói vậy ngay lập tức nhắm chặt hai mắt.

Rặng mây hồng từ tai cô lan dần sang đôi má.

Trong Lã Thị Xuân Thu mà hồi nhỏ anh đã thuộc có câu "Mỹ nhân yêu kiều, đàn ca chè chén, theo đuổi trầm mê".

Nhưng xứng với bốn chữ "mỹ nhân yêu kiều" ấy thì có mấy người.

Mỗi lần anh hôn cô đều hỏi ý kiến trước. Rõ ràng là rất cứng nhắc, nhưng lúc này cô lại thấy như đang được tán tỉnh, cái cảm giác này thật sự rất… kỳ lạ.

Ánh nắng rơi trên cánh tay cô, ấm áp đến lạ.

Châu Sinh Thần lướt dọc theo cánh tay Thời Nghi, chạm đến cổ tay, khẽ nắm lấy: "Em phải ăn nhiều hơn một chút."

Cô "vâng" một tiếng, khuôn mặt dần ửng đỏ.

“Anh có thể phải đi ra nước ngoài một thời gian.”

“Vì chuyện vừa rồi sao?”

“Không phải thế…” Châu Sinh Thần cười, “Chuyện đó chắc chắn là vì muốn đẩy anh ra khỏi đây. Nhưng mục đích chuyến đi lần này của anh là dự án nghiên cứu.”

“Silane chống cháy liên kết với vật liệu posite POE?”

Thời Nghi thực sự đã học thuộc lòng và nhớ kĩ cái tên khó đọc này.

Châu Sinh Thần không nghĩ rằng Thời Nghi có thể đọc cái tên đó trôi chảy như vậy. Anh nhìn cô lâu hơn một chút, dường như muốn hỏi gì đó. Sau vài phút, anh nói tiếp, “Đó là dự án nghiên cứu ở Tây An, không phải là dự án anh theo đuổi mấy năm nay.”

Cô nhìn anh khó hiểu.

“Nói đơn giản thế này, vài năm nay anh tập trung vào một dự án ở Châu Âu, mô phỏng môi trường sao Kim, nghiên cứu tính khả thi của việc sinh sống ở đó.”

Cô nghe mà cứ như vịt nghe sấm.

Vấn đề này lại càng khiến cô không hiểu hơn: “Tính khả thi của việc sống ở sao Kim? Ở sao Kim có thể sống được sao?”

“Mặt đất cực kỳ nóng, nhiệt độ khoảng bốn trăm tám mươi độ C, áp lực bề mặt lớn hơn gần chín mươi lần so với Trái đất.” Anh trải lời đơn giản, những điều này tựa như những thông tin khoa học trong sách giáo khoa. “Nhưng cả về chất và lượng, thậm chí là vị trí của nó đều gần với Trái đất nhất, nằm trong hệ Mặt trời, có thể nói là anh em với Trái đất của chúng ta. Vì vậy ở đó hẳn là có khả năng cho con người sinh sống.”

Cô lại vâng.

Anh cười: ”Em nghe mấy chuyện này có thấy vô vị không?’

“Không ạ!” Cô lắc đầu. “Thú vị lắm, bởi vì em không hiểu nên càng phải nghe để hiểu ý nghĩa của nó.”

Anh tiếp tục giải thích thêm.

Trí nhớ của cô không tồi, mặc dù về cơ bản không hiểu nhưng có thể nhớ rất rõ. Ví dụ chu kì chuyển động bốn ngày hay vòng xoáy địa cực của sao Kim, vân vân, hay nghiên cứu anh thực hiện về tình trạng phân bố những nguyên tố vi lượng. Thời Nghi nghĩ trong thời gian anh đi này sẽ dần dần bổ sung kiến thức, ít nhất cho đến lúc gặp lại anh, cô không phải ngồi sưởi nắng lắng nghe một cách ngờ nghệch như thế này nữa.

“Vậy… bao giờ anh về?”

Anh nói: “Ba tháng sau.”

Cô gật đầu, nghĩ, ba tháng sẽ trôi qua rất nhanh thôi.

“Thời Nghi?”

Thời Nghi “vâng” một tiếng.

“Tại sao lại là anh?”

Cô vẫn chưa hiểu: “Tại sao gì ạ?”

“Tại sân bay Bạch Vân, tại sao em lại muốn làm quen với anh?”

Lúc Châu Sinh Thần nói, vô ý chạm vào tràng hạt mười tám hạt trên cổ tay cô. Tràng hạt xanh phỉ thúy, cánh tay hơi lạnh khiến anh cảm thấy rất kỳ lạ. Châu Sinh Thần nhíu mày, chưa thể thích ứng với cảm giác thất thần trong chớp mắt, dường như có gì đó rất sống động, nhưng hoàn toàn không thể nào nắm bắt được phương hướng.

Thời Nghi cũng im lặng, một lúc sau mới nói: “Là tiếng sét ái tình.”

"Tiếng sét ái tình?" Anh nhắc lại.

Cô gật đầu, thật sự không có cách nào giải thích những đoạn quá khứ chỉ tồn tại trong sử sách.

Đành phải dùng cách đó để giải thích nguyên nhân của câu chuyện.

Ba tháng.

Châu Sinh Thần thông báo đơn giản về thời gian xong, hai ngày sau anh đi thật.

Anh chỉ nói cho cô đại khái về thời gian đi, từ đầu đến cuối không hề đề cập đến chuyện đưa cô đi cùng.

Cô đoán, cái gọi là dự án đó có thể chỉ là một trong những lí do anh đi. Gia tộc anh thật kỳ lạ, đột nhiên xảy ra một chuyện lớn như thế nhưng dường như đều không có bất kỳ sự xáo trộn nào. Ngoài những vị khách không mời mà đến đêm đó, còn có một loạt các tội danh có dính líu đến những vụ việc nguy hiểm, cũng không có ai nhắc lại Đường Hiểu Phúc nữa.

Gia tộc này dường như đang tồn tại ở một thế giới khác, có những luật lệ của riêng mình.

Nếu không phải cô nhớ ra anh, làm sao có thể dám tiếp cận một gia đình như thế?

Anh đi không lâu, mùa hè cũng sắp đến.

Ngoài việc đều đặn một ngày ba cuộc điện thoại, dường như anh đã rời xa thế giới của cô.

Mỹ Lâm vì được công ty giao cho nhiệm vụ, cả tháng đều xúc tiến hoạt động tuyển chọn những gương mặt lồng tiếng ưu tú. Thời Nghi vì lí do vừa nhận được giải thưởng nên không thể không tham gia hoạt động này, thực ra chỉ cần thu một đoạn tuyên truyền, nhưng cô kiên quyết không tham gia.

Ngày hôm đó Mỹ Lâm đưa cho cô mười mấy đoạn thu âm, phần lớn đều là bản thảo của những người tham gia tự tay viết.

"Năm đó, Phật tổ ngồi kiết già dưới cây bồ đề, bảy bảy bốn chín ngày thì giác ngộ. Điều Phật tổ giác ngộ là tứ đại giai không, tất cả thế gian đều là hư vô, quên đi tất cả yêu, hận, điên, si trên đời. Tôi nghĩ, tôi và em quen nhau bốn trăm chín mươi ngày, bốn nghìn chín trăm ngày, bốn vạn chín nghìn ngày, tôi cũng không đủ dũng khí ngồi kiết già, thà rằng đánh đổi thân mình để quên em…" Thời Nghi nghe bản thu thử, bỗng nhiên thấy cảm động.

Mỹ Lâm cười: "Cũng giống như lần đầu tiên chị nghe thấy bản thu thử của em, có rất nhiều thể loại, nhưng chỉ có mình em đọc Thượng Lâm Phú có cảm giác như đang lạc trong sương mù, rất hay."

Thời Nghi cười: "Em rất thích Thượng Lâm Phú, vì thế đọc có cảm xúc nhất."

"Thời Nghi?"

"Dạ?"

"Cái anh chàng nhà khoa học sắp cưới của em…"

Thời Nghi quay đầu lại, chỉ vào thứ sáng lấp lánh trên tay cô: "Nhìn rõ chiếc nhẫn em đeo ở đây không? Bọn em đã có hôn ước rồi."

"Đã kết hôn rồi?" Mỹ Lâm không dám tin. "Hai tháng gần đây em đều làm việc cùng chị suốt ngày, thế mà đã kết hôn rồi sao? Nhà đâu? Xe đâu? Trăng mật đâu? Quan trọng nhất là, anh chàng nghiên cứu hóa học của em đâu rồi?"

"Anh ấy đang ở Viện nghiên cứu vật lý thiên thể quốc gia La Mã…" Thời Nghi nói thật.

"Vật lý thiên thể?" Mỹ Lâm có chút ngỡ ngàng. "Chàng ấy không phải làm về hóa học sao?"

"Giới hạn không có gì rõ ràng, anh ấy hiện giờ làm công việc phân tích tổ hợp vi lượng của bề mặt sao Kim và công tác khảo thí bán vi lượng…" Thời Nghi cố hết sức nói những vấn đề thuộc khoa học, thực ra cô cũng không thể nói được quá nhiều từ về chuyên ngành.

Mỹ Lâm im lặng phân tích những từ ngữ mà cô vừa nói ra, nhưng vẫn không thể hiểu được sao Kim và hôn lễ của Thời Nghi có liên quan gì đến nhau.

"Chị thật sự không hiểu, em thích nhà khoa học ôm hoài bão về sự phát triển của nhân loại, có tình yêu lớn mà quên đi tình riêng sao? Loại người ấy, chắc chắn nhìn nhận chuyện tình cảm nam nữ là thứ rất nhạt nhẽo."

Chỉ có tình yêu lớn mà quên đi tình riêng của mình?

Thời Nghi nhìn ra xa, hướng tầm mắt ra những khoảng sân trống phía ngoài tòa cao ốc lớn: "Chắc là như thế. Nhiều lúc em đọc những câu chuyện có đề tài lịch sử, đều nghĩ rằng nếu như em sinh ra ở thời cổ đại, nhất định sẽ phải lòng người đàn ông hết lòng vì thiên hạ. Một người đàn ông phải làm những việc như thế, không màng danh lợi tình cảm, ngày ngày đều nói đến chuyện tình cảm… có lẽ không phù hợp với em."

Mỹ Lâm còn nói gì đó, cô không chú ý.

Cô nhìn thấy rất rõ có hai bóng người dưới khoảng sân trống, đó là em trai của anh - Châu Văn Xuyên và Vương Mạn. Trong đám người đông đúc, hai người họ dường như là một đôi tình nhân, thấp giọng nói gì đó rồi nhanh chóng lên xe đi khỏi.

Thời Nghi nhìn rất chăm chú, Mỹ Lâm cũng chú ý đến.

Bỗng nhiên nói: "A, chị có biết người đàn ông đó."

"Chị biết sao?"

Mỹ Lâm giải thích đại khái với cô rằng, có một sinh viên vừa tốt nghiệp đại học tới công ty, cấp trên trực tiếp thì rất hung dữ, ngày ngày người ấy đều bị mắng, bỗng nhiên có một ngày có một người đàn ông đến công ty, nói muốn tìm ông chủ lớn nhất để bàn một số chuyện. Cụ thể bàn bạc về vấn đề gì, Mỹ Lâm tất nhiên không thể biết, Thời Nghi chỉ biết rằng, sau khi ông chủ nghiêng mình tiễn người đó ra cửa đã trực tiếp phân công cho sinh viên đó vào tổ thực hiện dự án mạnh nhất.

"Sau chuyện đó, ông chủ chỉ cảm thán một câu, Hồng Kông chẳng khác nào Lý gia, là thành phố của Lý gia. Nhưng gia tộc sau lưng người đàn ông này càng khó đụng vào, thế lực của người đàn ông này nhất định không chỉ giới hạn ở khu vực hay thành phố nào…" Mỹ Lâm tiếp tục nói một mình, "Em nói xem, cô gái có thế lực chống lưng mạnh như vậy, làm thế nào để được ở lại công ty, ai làm hài lòng tất cả mọi người thì mới yêu cái chỗ vừa làm vừa chơi này…"

Thời Nghi nhớ lại đêm đó.

Đối mặt với những lời tố cáo bất ngờ ấy, cách giải quyết của Châu Sinh Thần thật sự rất kín kẽ.

Thời Nghi nghĩ, cách nói này hoàn toàn không khoa trương. Dòng họ này thoạt nhìn có vẻ rất bình thường, thậm chí còn chẳng có người đọc những tin lá cải hay xem phân tích của giới truyền thông về họ.

Dường như sự tồn tại của họ chỉ là một bí mật mà cô đã từng không có cơ hội được biết.

Cô và anh trên pháp luật đã là vợ chồng, cả việc đổi quốc tịch của cô cho đến bây giờ Thời Nghi vẫn chưa dám nói với bố mẹ. Nếu những việc khó có thể tượng tưởng thế này quá nhiều, cô sợ rằng bố mẹ cô sẽ càng có thái độ không hay với gia đình anh.

Sau bữa trưa, cô ở lại giúp Mỹ Lâm nghe bản thu thử nghiệm.

Hai người vừa nghe vừa thảo luận, chẳng mấy chốc đã đến hai giờ. Cuộc điện thoại của Châu Sinh Thần đến rất đúng giờ, cô cầm điện thoại chạy vào gian phòng nhỏ, đóng cửa lại. So với những lần đầu tiên, thời gian nói chuyện của họ không quá ngắn ngủi nữa, thậm chí có lúc anh còn kể những chuyện không liên quan, về những việc thú vị anh làm cho cô nghe.

Tất nhiên, đây đều là yêu cầu của cô.

Suy cho cùng những việc chung trong cuộc sống của hai người rất ít, vì thế không thể tìm ra chủ đề để nói chuyện. Cho đến một ngày, cuối cùng Thời Nghi không chịu nổi nói, thực ra anh có thể kể những việc anh đã làm, ví dụ như hôm nay anh ăn gì, hoặc hôm nay có gì không vui, hoặc về thời tiết, tất cả đều được cả, như thế em sẽ có nhiều câu hỏi hơn, có thể hiểu anh hơn một chút.

Cô nghĩ, các đôi yêu nhau bình thường đều làm như thế, những câu chuyện vụn vặt đều có thể đem ra trao đổi mà cũng không cảm thấy vô vị.

Lúc đầu Châu Sinh Thần không quen, cô đành hỏi anh đáp lại, dần dần cảm thấy tự nhiên hơn nhiều. Nói qua nói lại như thế khiến cho cô cảm thấy gần anh hơn, hơn nữa cô cũng thoải mái khi nghĩ rằng từ trước đến giờ Châu Sinh Thần chưa bao giờ giao tiếp với ai như thế.

"Tuần tới, anh sẽ ở Bremen, Đức." Giọng nói của Châu Sinh Thần mặc dù rất bình thường nhưng đối với cô lại rất dịu dàng. "Em có muốn đến không?"

"Muốn ạ." Cô đáp không do dự. "Vào lúc nào ạ... Nhưng có phải sẽ không kịp làm visa không?"

"Không đâu!" Anh cười. "Em tới Đức sẽ không cần bất cứ giấy tờ gì đâu."

Thời Nghi bừng tỉnh, quên mất rằng quốc tịch của mình đã bị anh thay đổi.

Lần đầu tiên cô phát hiện ra điểm tốt của việc này, đó là có thể gặp được anh mọi lúc mọi nơi.

Châu Sinh Thần giải thích đơn giản mục đích chuyến đi lần này của anh là vì hội nghị quốc tế các nhà nghiên cứu vũ trụ tổ chức từ thứ Hai đến Chủ nhật, lịch trình rất kín. Thời Nghi nghe anh nói, có vẻ như không có nhiều thời gian qua đón mình. Cô hơi phân tâm nghĩ xem nên chuẩn bị gì, lúc gặp anh nên nói thế nào

Đợi đến lúc kết thúc cuộc điện thoại, cô thông báo lại với Mỹ Lâm rằng mình sẽ đi một tuần.

Mỹ Lâm nghe lý do xong vô cùng bất mãn với sự chủ động của cô: "Thời Nghi, em có biết là mối quan hệ giữa nam nữ cần có tiểu xảo không? Cho dù bọn em đã trở thành vợ chồng hợp pháp cũng cần suy nghĩ thỏa đáng, không phải hơi một chút là đuổi theo anh ấy như thế..."

"Mỹ Lâm, Mỹ Lâm..." Thời Nghi cười ngăn những lời dạy dỗ của cô lại. "Hai mươi sáu tuổi em mới gặp được anh ấy, may mắn lắm thì sống được tới năm tám mươi tuổi, vậy là chỉ còn năm mươi tư năm, mười chín nghìn bảy trăm mười ngày. Chị cũng nói rồi đó, anh ấy làm nghiên cứu, rất dễ đi xa vài tháng như bây giờ, thời gian sống được ở cạnh nhau thật sự không đến một vạn ngày." Thời Nghi nửa đùa nửa thật nói với Mỹ Lâm. "Em chẳng còn thời gian mà suy nghĩ, mà dùng tiểu xảo với làm kiêu, em cần tranh thủ từng phút từng giây ở bên cạnh anh ấy, chị hiểu không?"

Chuyến bay hạ cánh xuống Bermen rất đúng giờ.

Theo lời dặn dò của Châu Sinh Thần, cô lấy hành lý rồi ra đứng đợi ở đại sảnh. Chỗ cô ngồi đối diện cửa của một khách sạn, xuyên qua cửa kính có thể nhìn thấy những người chuẩn bị rời đi phía trong, cũng có thể nhìn thấy bóng mờ mờ của chính mình. Cô khẽ nghiêng đầu, tự cười với bản thân, Châu Sinh Thần, chúng ta đã hai tháng không gặp nhau rồi.

Hai tháng, sáu mươi ngày.

Rất nhiều bóng người lẫn lộn với nhau, đến đến đi đi.

Cô thấy trong gương xuất hiện mấy người, trong đó có anh. Hôm nay anh ăn vận rất đơn giản, bình thường, áo sơ mi trắng quần đen, còn đeo kính. Thời Nghi nhanh chóng quay đầu lại, nhìn những người đàn ông mặc áo sơ mi xanh đậm quần âu đen rất nghiêm cẩn còn lại, có hai người còn mang theo cặp đựng tài liệu, duy chỉ có người đàn ông đi cạnh Châu Sinh Thần là có vẻ ung dung thoải mái hơn nhiều, có lẽ chỉ khoảng ba lăm, ba sáu tuổi.

Cô vừa đứng dậy, Châu Sinh Thần đã tới trước mặt cô.

"Vợ tôi, Thời Nghi." Anh đưa tay ra hướng về phía cô, giới thiệu với người đứng cạnh anh, đồng thời nhìn cô: "Đây là bạn thời đại học của anh, cũng là bạn thân của anh, Mai Hành, tên tự là Như Cố." Cái tên này thật đặc biệt, người có tên này rất hiếm gặp. Châu Sinh Thần giới thiệu như thế, cô nghĩ có thể đây là dòng họ nhiều đời kết giao với nhà họ Châu Sinh.

Thời Nghi cười thân thiện: "Mai Như Cố? Liễu tàn sen rụng, mai vẫn vẹn nguyên." Cái tên rất hay, cô ngại ngùng không dám khen trực tiếp chỉ có thể biểu đạt một cách đầy ẩn ý như vậy, rồi nói nhanh: "Chào anh, anh Mai."

Mai Hành hơi bất ngờ, nhìn Châu Sinh Thần rồi dùng khuỷu tay huých nhẹ vào anh.

"Sao thế?" Châu Sinh Thần cười.

"Cậu thật may mắn."

Mai Hành có chút hiếu kỳ, hỏi Thời Nghi rất lịch sự: "Cô Thời Nghi lần đầu tiên gặp tiên sinh của cô có phải đã hiểu ngay ý nghĩa của tên tự của anh ấy không?" Thời Nghi lắc đầu: "Em không biết tên tự của anh ấy."

"Xin lỗi em!" Châu Sinh Thần nói: "Tên tự của anh không hay dùng, anh quên không nói cho em."

Lời xin lỗi của anh rất lịch sự.

Vẻ mặt của người đàn ông đứng trước mặt, từ bất ngờ, tán thưởng rất nhanh chuyển thành hoài nghi.

May thay Mai Hành rất biết chừng mực, không hỏi lại nữa.

Từ sân bay đến khách sạn, anh giao lại Thời Nghi cho Mai Hành, nói rằng có một số giấy tờ sẽ do Mai Hành giúp cô hiểu rõ và thu xếp ổn thỏa. Đợi đến khi Châu Sinh Thần đi khỏi, bốn, năm người đàn ông mới mở cặp đựng giấy tờ, máy tính, Mai Hành bắt đầu giải thích cho cô nên tiếp cận với cái gì, hầu hết đều là tài sản cá nhân của Châu Sinh Thần. Những câu chữ phức tạp, cô lắng nghe mơ màng, cũng bắt đầu hiểu rằng có lẽ Mai Hành là người cố vấn quản lý tài sản cho anh.

Những người này, thực ra chỉ là những trợ thủ cho Mai Hành.

Cuối cùng, Thời Nghi cũng hiểu ra rằng anh muốn nhượng lại cho cô một số tài sản. Cụ thể như thế nào, Mai Hành đã giải thích rất cặn kẽ, tất cả động sản và bất động sản đều không cần cô đích thân quản lý. Những việc hôm nay tiến hành chỉ là theo đúng thủ tục mà thôi.

"Tin tôi đi, những tài sản đứng tên anh ấy đều trong sạch cả." Mai Hành bỏ kính xuống, gấp lại, bỏ vào trong túi.

Thời Nghi không hiểu, nhưng mơ hồ cảm thấy, từ "trong sạch" mà người đàn ông này nói là ám chỉ so sánh với những thành viên còn lại trong nhà họ Châu Sinh. Mai Hành thấy Thời Nghi vẫn còn mơ hồ nhưng không dám hỏi, lại muốn cười: "Thế nào? Nghe không hiểu? Nhưng không dám hỏi?"

Cô gật đầu.

"Kỳ thực, tôi cũng có một số chuyện không hiểu, nhưng lại không dám mở lời." Mai Hành đóng nắp chiếc bút máy lại, đặt bên cạnh đống giấy tờ. "Cô biết Châu Sinh Thần được bao lâu rồi? Đã trở thành vợ hợp pháp của anh ấy rồi sao? Nhưng theo những gì tôi biết thì cuộc hôn nhân này vẫn chưa nhận được sự đồng ý của nhà họ Châu Sinh."

Đây là một câu hỏi nằm trong dự liệu.

Duy chỉ có một điều kỳ lạ, Châu Sinh Thần vẫn chưa nói cho anh ấy biết tình cảnh thật sự.

Thời Nghi nghĩ: "Ngoài việc biết anh ấy thích nghiên cứu khoa học ra, thật ra là tôi chẳng hiểu bất cứ thứ gì cả."

Tất cả những điều mà Thời Nghi biết là cảm giác của người khác đối với anh thế nào, ngoài điều đó ra không có bất kỳ điều gì nằm trong dự liệu của cô. Thậm chí cô còn mơ hồ cảm giác rằng, tất cả những gì vừa mới biết chỉ là những thứ râu ria, không quan trọng. Những thứ quan trọng thật sự, như hoàn cảnh của anh, con người anh, thậm chí là sở thích của anh, cô đều không biết.

Ánh mắt của Mai Hành thăm thẳm, nhìn kĩ cô một lúc, rồi anh cười: "Tên tự của anh ấy là Trường Phong."

"Trường Phong." Cô lặp lại.

"Cô nghĩ tới nguồn gốc nào?"

Thời Nghi cười: "Gió mạnh sóng cuộn gầm gào chừ, đẹp tựa ruộng bậc thang trập trùng[1]."

[1] Nguyên văn : Trường phong chí nhi ba khởi hề, nhược lệ sơn chi cô mẫu (,) trích trong bài Cao Đường phú của Tống Ngọc. (HĐ)

Mai Hành cũng cười, đọc nốt nửa câu cuối: "Thế mạnh bờ đơn sao chống nổi chừ, qua nơi hiểm yếu sóng kia lại ngừng[2]. Cô quả nhiên biết nguồn gốc."

[2] Nguyên văn : Thế bạc ngạn nhi tương kích hề, ải giao dẫn nhi khước hội (,) trích trong bài Cao Đường phú của Tống Ngọc. (HĐ)

Bài thơ Cao Đường Phú nổi tiếng như thế, thật khó để chưa biết tới.

Chỉ có điều nghĩ kĩ hơn về ý nghĩa của cái tên tự này mới thấy không quá giống với tính cách của Châu Sinh Thần. Mấy câu phú này miêu tả núi mây sông nước, khí thế cuộn trào mãnh liệt, không gì địch nổi. Còn tính cách của anh lại rất lạnh lùng, không hồ hởi cũng chẳng lạnh nhạt quá.

Mai Hành cũng là một người có xuất thân truyền thống, có điều anh lại rất dí dỏm hài hước, họ tán gẫu với nhau khá cởi mở. Cuối cùng công việc cũng đã được sắp xếp hoàn tất, anh hỏi Thời Nghi có phải là chưa đến Bermen bao giờ không. Cô lắc đầu, Mai Hành muốn mời cô cùng ra ngoài dùng bữa nhưng Thời Nghi khéo léo từ chối muốn ở một mình trong khách sạn.

Cô thích sự yên tĩnh, hoàn toàn không sợ nhàm chán.

Thời gian rảnh rỗi, Thời Nghi lên mạng xem giới thiệu về thành phố, dự định mấy ngày sắp tới khi Châu Sinh Thần bận việc, cô sẽ tự đi lòng vòng. Cả buổi chiều cô đeo tai nghe lướt các trang mạng, thỉnh thoảng nghe mấy bản thu âm thử cuộc thi được gửi tới hòm thư của cô. Bỗng nhiên có một mùi trà nhàn nhạt bay tới, khi ấy Thời Nghi mới nhận ra trong phòng khách có người.

Cô bước ra xem, là Châu Sinh Thần.

Không biết anh quay về từ bao giờ, mà trà đã pha thơm đến vậy. Trước mặt anh là một bộ dụng cụ pha trà hoàn chỉnh, chắc là vừa mới mang tới, nước đang sôi, bốc hơi nghi ngút.

Anh đổ nước trong ấm trà ra, thêm nước, rồi lại đổ ra.

Động tác rất ung dung thoải mái, dường như bản thân đã quen với việc tự pha trà uống, ánh mắt Thời Nghi rất nhanh dừng lại một điểm, chiếc nhẫn ở ngón áp út của anh. Lúc nãy ở sân bay, cô nhớ anh không đeo, phải chăng vì đã nhìn thấy cô nên cố ý chuẩn bị như thế?

Châu Sinh Thần nghe thấy tiếng bước chân, không ngẩng đầu lên, tay vẫn cầm ấm trà, rót ra chén: "Vừa rồi thấy em nghe rất chăm chú, vì thế anh không muốn làm phiền."

Cô cười thầm nghĩ, vừa nãy cũng không biết bản thân đang nghe gì nữa.

Cả buổi chiều, chỉ chăm chú làm một việc, đó là nhớ anh.

Thời Nghi đến bên ngồi cạnh anh.

Vẫn cứ nhìn chiếc nhẫn trên tay Châu Sinh Thần, anh nhận ra, quay đầu lại. Thấy ánh mắt cô, anh có chút mất tự nhiên xoay xoay chiếc nhẫn ở ngón áp út tay trái: "Trước đây mấy ngày rửa tay anh có tháo ra nên làm mất chiếc cũ rồi, chiếc này là chiều nay mới được đưa đến."

Cô "ừ" một tiếng.

Một câu nói không đầu không cuối, vậy mà đã giải thích được những hoài nghi trong cô.

"Thời Nghi?"

"Dạ?"

"Tới giờ ăn tối rồi, ra ngoài đi dạo nhé?" Anh gợi ý.

Châu Sinh Thần đề nghị như vậy cô cứ nghĩ anh rất quen thuộc nơi này, muốn cô đi cho đỡ buồn. Kết quả là cô phát hiện ra anh còn không biết về Bremen như mình, thế mà còn đề nghị đưa người ta đi dạo một vòng thành phố, đến cuối cùng cô lại trở thành người dẫn đường cho anh, khiến Thời Nghi cảm thấy chồng mình thật đáng yêu.

Thời Nghi thầm nghĩ, ngoài nghiên cứu và chuyện gia đình ra phải chăng anh quá bận để khám phá thế giới này?

Hay là, cách anh nhìn thế giới này khác với cô?

Hai người như những du khách lần đầu tới đây, những nơi đặt chân tới đều là các thắng cảnh đông người. Lúc này trời sắp tối, dưới ánh tà dương các du khách đang chụp hình lưu niệm trước thắng cảnh. Cô dẫn anh đi sâu vào những con đường quanh co nhỏ xíu: "Vừa rồi em xem chỗ này trên mạng, cảm thấy rất thích."

Những căn nhà nhỏ làm bằng gỗ đã năm, sáu thế kỉ nằm san sát nhau, vô cùng xinh đẹp.

Có những con ngõ nhỏ chỉ một người đi qua được.

Mặt đất lát đá, cao thấp khác nhau khiến cho cô đi dạo khá tốn sức. Gót giày của cô cũng không quá cao, nhưng cứ chốc chốc lại kẹt vào những kẽ đá, cô lảo đảo, lại có một bàn tay đưa ra nắm chặt lấy: "Đi chậm lại một chút."

Thời Nghi đứng lại, một đôi vợ chồng già đi qua trước mặt, Châu Sinh Thần buông tay rất nhanh, cho vào túi quần.

"Anh định bao giờ về nước?"

"Vẫn chưa có kế hoạch cụ thể, anh muốn về, nhưng còn một số chuyện cần phải giải quyết."

Cô nghĩ, rồi đề nghị: "Nếu như anh không về nước, chúng ta sống ở nước ngoài có được không?"

"Được." Châu Sinh Thần đồng ý rất nhanh. "Đợi anh hoàn thành kế hoạch thu hút đầu tư mười năm lần này xong, chúng ta có thể sống ở bất kỳ thành phố nào mà em thích."

Đây là lần đầu tiên Châu Sinh Thần nói với cô mình muốn làm gì.

Thời Nghi còn nhớ lần đầu tiên cô quan tâm tới dự án đầu tư này là vào tiết Thanh minh, cùng với bố cô thuận miệng nói chuyện vài ba câu. Lúc đó cô và bố đã đánh giá rằng người muốn thay đổi đại cục phải là người có thực lực thực sự, lại có lương tâm, nhưng cô không nghĩ rằng người đàn ông đó là Châu Sinh Thần.

"Những năm gần đây, giá nhân công trong nước rất cao, rất nhiều doanh nghiệp bắt đầu tới Đông Nam Á. Trong vòng năm, sáu năm nữa, chắc chắn sẽ có rất nhiều công xưởng đóng cửa, công nhân thất nghiệp, đúng chứ? Vì vậy anh mới nghĩ đến việc thu hút đầu tư ngược?" Thời Nghi nhớ lại lời bố cô nói, cô không hiểu hoàn toàn những vấn đề kinh tế này, nhưng những chuyện logic, cô có thể nhớ tới bảy, tám phần.

Châu Sinh Thần không ngờ cô quan tâm đến vấn đề này: "Phía sau có rất nhiều nguyên do. Ví dụ, đồng nhân dân tệ tiếp tục lên giá, giá thành sản phẩm xuất ra nước ngoài tăng ba mươi phần trăm. Giá thành tăng ba mươi phần trăm, rất đáng sợ, thời điểm này cần nhất là các chính sách hỗ trợ, lúc đồng đô la Mỹ mất giá, đồng nhân dân tệ sẽ…"

Thời Nghi nhìn anh, cố gắng hiểu.

Châu Sinh Thần bỗng dừng lại, cúi đầu, vẫn cười: "Xin lỗi em, khó lắm mới đưa em đi chơi, cuối cùng lại nói những chuyện vô vị này."

Cô lắc đầu: "Không sao ạ, anh nói tiếp đi."

Châu Sinh Thần nhìn cô chăm chú, rồi lại nói tiếp. Thời Nghi nghe, lại nghĩ bản thân trải qua nhiều kiếp luân hồi như vậy, từ đầu đến cuối vẫn yêu anh. Người đàn ông này không sống vì một người, một gia đình, một dòng tộc, điều anh làm còn cao cả hơn nhiều trong xã hội này, người như anh có thể coi là khờ, khờ tới mức rất ít người có thể hiểu anh.

Cô nghe một hồi, thử tổng kết lại: "Vì thế nói đơn giản là, anh muốn bỏ tiền ra kìm hãm quá trình này?" Nói cách khác sử dụng đồng tiền và các thế lực lớn, kết quả rất khó thay đổi, nhiều nhất chỉ kéo dài sự sụp đổ từ mười năm thành mười lăm, hai mươi năm.

Châu Sinh Thần không đáp, chỉ cảm thán: "Vì thế, giai đoạn này rất khó khăn."

Sự khó khăn mà anh nói đến, chắc chắn là ám chỉ gia quy dòng tộc rắc rối phức tạp, trải qua nhiều năm ở ẩn mới có thể giữ vững gia nghiệp, e là chú và mẹ anh hay bất cứ ai cũng có thể trở thành chướng ngại với anh.

Cô nghĩ tới tên tự của Châu Sinh Thần, đột nhiên cảm thấy cách hiểu của mình đã sai.

Trong người đàn ông này, luôn tồn tại khí thế cuộn trào mãnh liệt, không gì sánh được.

Phía trước có du khách qua lại, đường thì quá hẹp, anh rất tự nhiên lùi lại hai bước, nhường đường cho họ đi qua. Thời Nghi bỗng bước tới chủ động nắm nhẹ lấy tay anh. Họ gần gũi như thế ở bên ngoài, Châu Sinh Thần có vẻ không tự nhiên lắm.

Thời Nghi nói khẽ có chút nũng nịu: "Em mệt rồi, anh nắm tay em đi, được không?"

Châu Sinh Thần của cô khiến người ta cảm động như thế.

Anh vốn không hiểu mối quan hệ nam nữ, vậy nên hãy để anh ấy dần hiểu ra, từng bước tiến đến với anh.

Anh cười tươi: "Được, để anh nắm tay em đi."

- Hết chương 8

9. Chương 9: Tình Yêu Làm Sao Có Thể Giải Thích

Lúc Thời Nghi ở khách sạn một mình, cô phát hiện ra quần áo và đồ dùng hằng ngày của Châu Sinh Thần cũng ở đây. Nói cách khác, anh không hề có ý định ở riêng phòng. Ban ngày thì không sao, đến khi hai người dùng xong bữa tối trở về, cô có chút phân vân. Cũng may vẫn còn sớm, lại có Mai Hành và trợ lý ở đó, không tới nỗi khiến cô nghĩ miên man đến chuyện ở một mình cùng anh tối nay.

Cuộc nói chuyện giữa những người đàn ông, càng lúc càng nghiêm túc.

Cô ngồi nghe nhưng chỉ hiểu một nửa, bèn thấp giọng hỏi anh: "Em pha trà cho các anh nhé?"

Châu Sinh Thần mỉm cười: "Có lẽ em nghe bọn anh nói chuyện thấy vô vị lắm?"

Cô cười: "Không phải thế, em thấy anh thích uống trà, vừa khéo em muốn đi pha trà."

Giọng cô rất khẽ, nhẹ nhàng, thậm chí khiến người ta có cảm giác rất duyên dáng uyển chuyển, cô thực sự muốn anh vui vẻ. Châu Sinh Thần vốn muốn nói cô đợi một lát, sau khi kết thúc công việc sẽ đích thân pha trà cho cô uống, nhưng khi nghe cô nói vậy thì những lời muốn nói lại không thể cất lên được: "Em học qua nghệ thuật pha trà rồi sao?"

Cô cười, không đáp.

Cuộc nói chuyện của hai người thật sự thu hút Mai Hành, anh thích thú nhìn Thời Nghi: "Tôi đoán, phu nhân của cậu hẳn là biết pha trà, hoặc có thể đem đến điều gì đó bất ngờ cho chúng ta đấy."

Châu Sinh Thần sợ anh làm khó Thời Nghi, đưa tay lên, chỉ vào Mai Hành: "Thôi được rồi, không được đem cô ấy ra làm trò cười đâu."

"Đâu có, tôi chỉ cảm thấy phu nhân của cậu có vẻ như rất thích văn hóa trà." Mai Hành nhìn Thời Nghi, "Thời Nghi, tôi thích uống trà, chỉ cần cô làm được, tôi sẽ chuẩn bị dụng cụ cho cô."

Thời Nghi hiểu ra, người đàn ông này đang nói đến cách phà trà và thưởng trà.

Việc này thật sự không làm khó được cô.

Cô không phải là người thích chứng minh bản thân, nhưng đêm nay ở bên cạnh Châu Sinh Thần, lại gặp bạn thân của anh, tự nhiên cô không muốn chịu thua: "Em đã từng đọc qua Trà Kinh của Lục Vũ, cũng rất thích nghiên cứu loại pha và thưởng trà này. Nếu anh Mai Hành muốn thử cũng không khó."

Mai Hành rất thích thú: "Đun trà, như thế nào?"

Thời Nghi không nhịn được cười: "Cứ như thế này đi, lấy hành, gừng, vỏ quýt, bạc hà để làm gia vị, rồi đem nấu sôi. Em làm cũng không thấy phiền, chỉ sợ các anh không uống được thôi."

Mai Hành cười nói: "Thử một lần cũng không sao"

Thời Nghi nghĩ đến hương vị đó, lúc có chút do dự, Châu Sinh Thần bỗng vỗ nhẹ vào tay cô: "Đừng làm khó cô ấy, pha trà là được rồi."

"Không được!" Mai Hành xua tay, "Có người thạo nghề ở đây, tại sao lại lãng phí như thế? Đã nói là đun trà rồi, tôi bây giờ sẽ lấy bánh trà và dụng cụ, chúng ta nếm thử trà của phu nhân cậu pha."

Mai Hành rất nhanh đi lấy dụng cụ pha trà và bánh trà.

Vì lời gợi ý bất ngờ này, họ lại chuyển chủ đề sang trà. Thời Nghi ngồi xuống, nghe họ tán gẫu những câu chuyện về trà, trong đầu hiện ra một hình ảnh, càng lúc càng rõ nét.

Anh đã từng ngồi trong phòng đọc sách, thảnh thơi đun trà.

Chuẩn bị dụng cụ, chọn nước, lấy lửa, rót nước, sao trà, nghiền trà, rây trà, pha trà, cô quan sát rất cẩn thận, không muốn làm sai bất kì động tác nào của anh, làm lãng phí thời gian. Cô chỉ nhìn theo anh làm, không hề cảm thấy nhàm chán.

Giây phút đó, cô không hề cảm thấy khó chịu.

Cô còn cảm thấy rất thích quá trình dài dằng dặc này, giờ đem những gì anh đã từng dạy làm cho anh thưởng thức.

Mai Hành là người yêu trà, dụng cụ pha trà cũng phải chuẩn bị đến bốn bộ. Mà Thời Nghi quả thực lại là một người hiểu trà đích thực, từ lúc bắt đầu lựa chọn dụng cụ pha trà, đợi lửa ổn định đủ nóng, cho đến độ lửa để sao trà, đều như đang trình diễn một thứ nghệ thuật. Lúc đầu Mai Hành còn nói với Châu Sinh Thần vài câu, đến cuối cùng cả hai người đàn ông đều chăm chú nhìn Thời Nghi.

Trái lại, người trong bức tranh tuyệt vời ấy, chỉ chuyên tâm vào công việc đang làm.

Mùi trà bay lên, điểm xuyết cho bức tranh ấy sắc xanh nhạt như sứ.

Châu Sinh Thần chăm chú nhìn Thời Nghi.

Anh không hiểu tâm tư phụ nữ, càng không hiểu Thời Nghi dù cho cô đã trở thành vợ mình. Người như cô tại sao cho tới năm hai mươi sáu tuổi mà vẫn chưa hề có trải nghiệm nào trong chuyện tình cảm? Anh không tin bất kì lời giải thích mơ hồ nào như duyên phận hay chuyện đã được định trước nhưng hiện tại chỉ có thể dùng những điều ấy để giải thích cho tình cảm của cô dành cho anh.

Còn tình cảm bản thân dành cho cô thì sao?

Trước lúc cáo từ Mai Hành không hề giấu giếm sự tán thưởng đối với Thời Nghi.

Cô được khen tới nỗi xấu hổ, cứ nhìn sang Châu Sinh Thần cầu cứu, anh vỗ vỗ vai Mai Hành, không nói câu gì. Nhiều khi giữa những người đàn ông không cần phải nói gì cả, như lúc này chẳng hạn.

Mai Hành cười khẽ, cầm áo khoác bước ra ngoài, đầu cũng không ngoảnh lại.

Cửa đóng lại một tiếng, chỉ còn lại hai người.

Thời Nghi nhìn anh: "Hai người các anh thật hiểu ý nhau."

"Anh biết cậu ấy từ năm anh năm, sáu tuổi," Châu Sinh Thần cười. "Cậu ấy trước nay đều vậy, gặp những cô gái đẹp liền thích nói nhiều, em đừng để ý."

Những cô gái đẹp?

Thời Nghi cảm thấy cách nói này có chút kỳ quặc, về cơ bản là như vậy, nhưng cô không chỉ là người con gái đẹp, mà còn là vợ anh, mặc dù mối quan hệ giữa hai người hiện tại vẫn giống như bạn bè khác giới.

Anh bước về phía phòng ngủ, cầm một bộ quần áo sạch, theo thói quen cởi cúc áo sơ mi đang mặc, nhưng rất nhanh chóng nghĩ ra điều gì đó, lại cài vội hai cúc áo lại rồi bước vào phòng tắm. Đến khi có tiếng nước chảy, Thời Nghi mới nghĩ ra tối nay cô và anh sẽ ngủ cùng phòng, nằm chung giường.

Cô nhất thời không biết nên làm gì, bèn ra ngồi ở sofa phòng khách.

Nếu ngủ cùng nhau, vậy thì… có thể sẽ…

Cô thở ra khe khẽ.

Rất nhanh Châu Sinh Thần bước ra khỏi phòng tắm, mặc quần áo rất chỉnh tề, khiến cho Thời Nghi cảm thấy hụt hẫng: "Em đợi một chút rồi hãy tắm, anh cho người đến dọn dẹp cho sạch sẽ." Anh nói xong, bước vào phòng ngủ.

"Không sao đâu ạ…" Thời Nghi đứng dậy, định lấy một bộ quần áo sạch, đã thấy anh cầm lên áo khoác ngoài màu đen, vừa mặc vừa đi ra. Cô cảm thấy có chút kỳ lạ: "Anh muốn đi đâu à?"

"Ừ." Châu Sinh Thần nói. "Phòng thí nghiệm gặp chút sự cố, cần một cuộc điện thoại hội ý đường dài."

Anh nói nhanh, nhìn xuống đồng hồ rất tự nhiên.

"Vậy tối nay anh có quay về không?"

"Có, nhưng sẽ rất muộn." Anh bật cười. "Vừa rồi uống trà, nên không cảm thấy mệt nữa."

Anh nói đôi ba câu rồi vội vã rời khách sạn.

Nói không thất vọng là nói dối nhưng cô cũng thở phào nhẹ nhõm. Tuy chuẩn bị tâm lý từ trước, nhưng vẫn cảm thấy giữa hai người dường như thiếu một cái gì đó. Tình cảm của cá và nước, đầu tiên cần có một mối quan hệ hòa hợp giữa nước và cá, mới có thể nảy sinh tình cảm thuận lợi suôn sẻ được, không phải sao?

Cô đi một quãng đường dài tới đây, đã đi dạo cùng anh quá nửa Bremen, nên giờ cũng mệt. Cô mặc váy ngủ ngồi trên giường, lại cảm thấy đồ dùng trên giường như không phải của khách sạn, vô cùng mềm mại.

Nằm chưa được lâu, cô đã ngủ mất.

Vì trong tiềm thức vẫn đang có ý đợi anh nên ngủ không sâu, nghe thấy trong phòng có tiếng động cô liền tỉnh dậy. Mơ mơ màng màng, cô mở mắt, trời đã lờ mờ sáng. Châu Sinh Thần đang dựa vào sofa, định tùy tiện nằm ở đó ngủ, phòng mờ tối nên không nhìn rõ mặt của anh.

"Mấy giờ rồi ạ?" Thời Nghi bỗng nhiên cất tiếng hỏi.

Anh dừng lại, đưa tay lên nhìn đồng hồ: "Năm giờ bốn mươi phút."

"Vậy anh lên giường ngủ một chút đi…" Cô nói khẽ. "Ngủ trên sofa sẽ rất mệt."

Châu Sinh Thần khựng lại vài giây, bỏ áo khoác ngoài trên sofa, bước tới phía bên kia giường, nằm xuống cạnh cô. Giường rất rộng, Thời Nghi cảm thấy anh nằm có chút không tự nhiên, không nhịn được cười khẽ, rất nhanh chóng xoay người, lấy chăn phủ lên người anh, tay đặt lên hông anh. Cô tùy ý hơn bình thường một chút, khẽ cười: "Châu Sinh Thần, anh và vợ ngủ chung giường làm anh khó xử sao?"

"Không có, vừa rồi chỉ sợ đánh thức em." Anh thấp giọng.

"Em đã tỉnh rồi."

Anh cười: "Em không ngủ à?"

"Ngủ rồi ạ." Thời Nghi thật thà đáp lại. "Vì anh chưa về nên ngủ không ngon, giờ đầu óc còn mơ màng, em muốn ngủ nữa."

"Vậy em ngủ đi." Anh đưa tay, ôm cô vào lòng. "Buổi chiều anh mới có cuộc họp, có thể ngủ cùng em một lúc."

Nghe thấy anh nói như thế, cô hơi phân vân. Có thể dựa vào ngực anh ngủ như thế này, đây là lần đầu tiên, mặc dù anh vẫn mặc áo sơ mi và quần dài, nhưng cô chỉ mặc mỗi váy ngủ…

Cứ như thế yên lặng một lúc, Thời Nghi cảm thấy nhịp tim mình bắt đầu đập không ổn định, cô không kìm được dịch người ra một chút.

"Không ngủ được à?" Châu Sinh Thần nhận ra, cúi xuống nhìn cô. "Hay em quen ngủ một mình rồi?"

Cô quyết định đổi chủ đề.

"Hôm nay… bạn anh khen em rất nhiều, nhưng anh vẫn chưa nói gì với em cả."

Trong giọng nói của cô, có chút thất vọng.

Châu Sinh Thần ngỡ ngàng rồi rất nhanh liền hiểu ra: "Anh không hay khen người khác, nhưng em luôn làm anh ngạc nhiên, nhiều khi, anh không biết nói thế nào cho phải cả." Cô khẽ cười, thấp giọng hỏi: "Vậy anh lấy cái gì để báo đáp lại em đây?"

"Báo đáp?" Anh nghĩ một lúc. "Nói xem, trong đầu em đang nghĩ cái gì vậy hả?"

"Anh làm cho em ngủ đi."

"Được." Anh cũng không thấy phiền. "Vậy bình thường phải thế nào thì em mới ngủ?"

"Nghe hát… hoặc nghe đọc thơ, nghe một lúc sẽ ngủ được."

Châu Sinh Thần im lặng một lúc.

Cô nhắm mắt, đợi anh làm ình ngạc nhiên.

"Vậy đọc thơ nhé, anh đọc một bài liên quan đến trà, anh sẽ đọc chậm một chút."

Thời Nghi "vâng" một tiếng: "Em có thể chọn nghe vài bài được không? Anh không cần đọc toàn bộ đâu, chỉ cần đọc một hai câu là được rồi."

"Được…" Châu Sinh Thần lần đầu tiên được Thời Nghi làm nũng, cảm thấy như thế thật đáng yêu.

"Bạch Cư Dị?"

"Ông ấy lưu lại hai nghìn bài thơ từ, có khoảng sáu mươi bài liên quan đến trà…"

Cô cười cắt ngang: "Cứ tùy ý đi ạ."

Nghiêm túc quá đi, chỉ lơ đãng một chút thôi, là anh liền sa vào lối tư duy nghiêm túc của một nhà khoa học ngay. Thật là…

Châu Sinh Thần cũng không nghĩ ngợi nhiều nữa, mở miệng ứng đối: "Sứ trắng mà tinh khiết, lò đỏ than đương hồng. Bọt trà đượm bụi trần, hoa nổi như mắt cá. Nồng nàn sắc xanh ngọc, hương đưa vương đầu lưỡi [1]."

[1] Nguyên văn: Bạch từ âu thậm khiết, hổng lô thán phương sí. Mạt hạ khúc trần hương, hoa phù ngư nhãn phí. Thịnh lai giai hữu sắc, yến bãi dư phương khí ( ) trích trong bài từ Thụy hậu trà hứng ức Dương Châu ( ) của Bạch Cư Dị. (HĐ)

Thời Nghi không nói gì, anh đọc tiếp ba, bốn câu nữa.

"Ừm…" Cô dường như rất vừa ý, tiếp tục nói. "Tô Thức."

"Pha trà phải lấy nước sông, giẫm chân trên đá giữa đêm vắng người. Gáo này ta múc trăng về, sao kia như chảy cả bình ta mang. Bọt trà tuyết trắng bập bềnh, trà sôi như tiếng tùng reo ngoài hè. Tóc tóc ba chén vơi đầy, ngoài kia tiếng mõ vang vang hoang thành[1]."

[1] Nguyên văn: Hoạt thúy hoàn tu hoạt thủy phanh, tự lâm điếu thạch cấp thâm thanh. Đại biểu trữ nguyệt quy xuân úng. Tiểu tiêu phân giang nhập dạ bình, tuyết nhũ dĩ phiên tiên xứ cước, tùng phong hốt tác tả thời thanh. Khô tràng vị dị câm tam oản, tọa thính hoang thành trường đoản canh (, . , . , . ,). Đây là bài Cấp giang tiên trà ( ) của Tô Thức. (HĐ)

Lúc đầu cô còn yêu cầu tên tác giả, về sau đã mệt, anh đành chọn tùy ý, đọc cho cô nghe.

Từ Lý Bạch đến Lưu Vũ Tích, thậm chí có cả một số bài không nổi danh, vừa nhớ lại vừa đọc, cũng không gặp phải trở ngại gì. Đây cũng là lần đầu Châu Sinh Thần phát hiện ra trí nhớ rất tốt của bản thân lại có thể làm những việc thú vị như thế này.

Thời Nghi nghe cảm thấy rất thoải mái, không nói gì nữa.

Cô biết, anh không hiểu ý nghĩa của những việc này, mặc dù là những bài thơ khác nhau nhưng cô đã từng được ru ngủ bằng phương thức như thế. Dần dần, trong giọng đọc lúc trầm lúc bổng của anh, cô dần chìm vào vô thức. Anh nhắm mắt lại đọc cho cô nghe, càng lúc càng chậm dần, cuối cùng dừng lại.

Trong phòng tịnh không một tiếng động.

Châu Sinh Thần nhìn cô rất lâu, khi nhận ra cô thật sự chìm sâu vào giấc ngủ, anh mới nhắm mắt lại thiếp đi.

Anh ngủ khoảng hai tiếng, đến bảy rưỡi mới tỉnh.

Thời Nghi vẫn đang ngủ rất say, từ góc nhìn của Châu Sinh Thần, có thể thấy được đường nét cong cong trên gương mặt cô, phần gáy, thậm chí cả làn da mịn màng của cô trong cổ áo. Anh cứ nhìn như thế cho tới khi trong lòng dậy lên một cảm giác rất khó gọi tên, Thời Nghi cử động khe khẽ, nắm lấy cổ tay áo sơ mi của anh, thả ra, rồi lại rất nhanh nắm chặt.

Anh thận trọng trở mình, khẽ gọi cô: "Thời Nghi?"

Cô không rõ là đang mơ hay đã tỉnh, "vâng" một tiếng.

Anh suy nghĩ một chút, cuối cùng cúi đầu, hôn lên làn da ở cổ, chạm nhẹ vào gáy của cô, Thời Nghi tránh đi trong vô thức, anh lại lần dọc theo xương quai xanh, cởi bỏ hai cúc áo ngủ của cô, lộ ra chút xuân sắc.

"Châu Sinh Thần" Cô tỉnh dậy, mơ hồ gọi tên anh.

"Ừm?"

Cơ thể hai người rất gần nhau, tưởng như không có kẽ hở.

Cô có thể cảm nhận được sự thay đổi nơi anh, cũng giống như ham muốn lúc tỉnh dậy giữa đêm… Cổ họng khô khốc, cô không kìm được mà xoay người, mặt đỏ tía tai tránh đi sự tiếp xúc của cô với anh: "Có muốn tắm trước không?"

"Không cần." Anh thấp giọng nói, "Anh chỉ muốn ôm em thôi."

Hành động và lời nói của anh hoàn toàn khác nhau.

Thời Nghi không nói gì, cảm thấy môi của anh, thực sự chỉ hôn môi, chạm vào đùi, xương quai xanh và trước ngực, không tiến cũng không lui, hai người ở trong chăn mỏng, vô cùng thân thiết, thậm chí còn có cảm giác như đang bị giày vò.

"Em đã đọc qua Thượng Lâm Phú chưa?" Anh hỏi.

Thời Nghi "dạ" khẽ một tiếng.

Cô chưa bao giờ nghe anh nói về Thượng Lâm Phú, và cũng chẳng ngờ anh lại hỏi cô về bài phú này.

"Lần đầu gặp em, anh liền nghĩ tới Thượng Lâm Phú và câu thơ miêu tả dung mạo người con gái trong bài phú ấy." Châu Sinh Thần muốn buông cô ra, mà thấy thực gian nan, chỉ có thể thấp giọng tiếp tục, hòng cắt đứt ham muốn với cơ thể cô. "Xuất trần thoát tục, mỹ lệ vô ngần. Câu đó dùng để hình dung em rất phù hợp."

Đây là lần đầu tiên Châu Sinh Thần nhắc đến cuộc gặp gỡ của hai người.

Cũng là lần đầu tiên anh nói những lời tình cảm như thế với cô.

Thời Nghi nhắm mắt, cười.

Cô vươn tay, chạm vào mặt anh. Châu Sinh Thần im lặng, để cô tùy ý lướt qua lông mày, mắt, mũi. Động tác của Thời Nghi rất dịu dàng, thậm chí trong đó mang cả những cảm giác mà anh khó lòng hiểu được.

“Bề ngoài dẫu đẹp, vẫn sẽ tàn phai theo năm tháng, nhưng trong lòng em anh là tốt nhất.” Cô khẽ giọng nói. “Cốt cách mỹ nhân, thế gian hiếm thấy. Có người có cốt cách, nhưng lại không có vẻ bề ngoài, có người có dung mạo, nhưng lại không có cốt cách. Thế nhân tầm mắt hạn hẹp, chỉ có thể nhìn thấy vẻ bề ngoài mà không thấy được cốt cách bên trong. Em có thể chạm vào được cốt cách mỹ nhân của anh.”

Những chi tiết nhỏ như sống mũi và xương mày đều không hề thay đổi.

Lịch trình hội nghị ủy viên ban chấp hành hội nghiên cứu không gian quốc tế lần này rất dày đặc, tuy có một tuần nhưng thời gian hai người gặp nhau không lâu. Thời Nghi lại tự tìm thú vui ình, sau khi biết được thời gian biểu của anh bèn đi tới vùng phụ cận của Bremen dạo chơi.

Vừa đúng lúc có giải thi đấu của Đức, Thời Nghi thậm chí không những rất thích thú, còn đến tận nơi xem một trận.

Cô trước đây vốn không có bạn trai, nhưng Hồng Hiểu Dự lại là một cổ động viên rất cuồng nhiệt của đội tuyển Đức, không ngừng truyền bá cho cô đủ loại kiến thức vậy nên cô ngồi trên khán đài vẫn có thể nhận ra các hậu vệ, tiền đạo, tiền vệ nổi tiếng.

Cô nói với Hồng Hiểu Dự rằng mình đang ở sân vận động, Hồng Hiểu Dự lập tức gọi lại, rất muốn cảm nhận không khí ở đó.

May mắn thay những vị trí bên cạnh chỗ của cô đều trống, vì thế không làm phiền người khác.

“Thời Nghi, Thời Nghi, lần sau cho tớ đi cùng với được không?” Hồng Hiểu Dự ở đầu dây bên kia khóc lóc nói: “Cậu tìm được đại gia rồi bèn bỏ mặc tớ, tớ tự mua vé, chỉ cần cậu trả tiền ăn ở cho tớ là được mà.”

“Được được, lần tới tớ sẽ trả tiền ăn ở cho cậu.” Thời Nghi rất vui, nghĩ một lúc rồi nói thêm: “Nhưng lần sau chưa chắc sẽ tới Đức.”

Hồng Hiểu Dự càu nhàu, tiếp tục than phiền.

Cô vừa nghe vừa thuận tay tìm chai nước khoáng bên cạnh mình, bất ngờ bị người khác đụng phải.

Cô ngẩng đầu lên, không ngờ lại gặp đúng Châu Văn Xuyên.

“Thật tình cờ.” Cô nói.

“Cũng không phải là tình cờ đâu…” Châu Văn Xuyên ngồi xuống cạnh cô, “Em đến Bremen một tuần rồi, mục đích là muốn gặp chị.”

Thời Nghi có chút không hiểu, nhưng cũng không truy hỏi, cô cầm chai nước của mình: “Em cũng ở Bremen sao? Chị chưa nghe anh trai em nói.”

“Anh ấy chưa nói sao?”

“Ừ.”

Châu Văn Xuyên bật cười: “Chắc anh ấy sợ chị hiểu lầm.”

“Hiểu lầm?”

“Hiểu lầm anh ấy với vợ em.” Châu Văn Xuyên không hề có ý định che giấu gì, “Chị có thể chưa biết, vợ em Đồng Giai Nhân và anh ấy từng có hôn ước, khi đó họ còn rất nhỏ. Cũng vì lý do này, vợ em lúc còn đi học luôn lẽo đẽo theo sau anh ấy, ngay từ đầu họ đã gắn bó với nhau như anh em, nói cách khác, họ lớn lên cùng nhau.”

Những lần trước gặp Đồng Giai Nhân, Thời Nghi cũng có cảm giác rằng cô ấy chú ý đến Châu Sinh Thần, nhưng không nghĩ rằng lại như vậy. Quá khứ của anh, là cùng với Đồng Giai Nhân sao?

Châu Văn Xuyên tiếp tục nói: “Sau đó vì một số lý do, hôn ước bị huỷ, cũng vì một số lý do nên em đã lấy cô ấy.” Châu Văn Xuyên cũng cảm thấy những điều mình nói rất hàm hồ, tự lắc đầu cười: “Đằng sau còn rất nhiều những câu chuyện phức tạp nữa, nếu có cơ hội, em nghĩ chị có thể hỏi anh trai em.”

Cô gật đầu, đoán rằng Châu Văn Xuyên không muốn nói tới chuyện này nữa, nhất định sẽ liên quan đến rất nhiều chuyện không vui.

Thời Nghi không biết bản thân đã chuẩn bị sẵn sàng để nghe Châu Sinh Thần nói về câu chuyện của nhà họ Châu Sinh hay chưa, vì thế cô cũng không truy hỏi nữa.

"Cô ấy với anh trai em rất giống nhau, đều lập chí cống hiến cả đời mình cho khoa học." Châu Văn Xuyên khẽ nhún vai. "Thực ra em không hiểu lắm những việc mà họ làm, lần này cũng là tình cờ được mời đến."

Những lời Châu Văn Xuyên nói phần lớn đều là những câu chuyện phiếm.

Thời Nghi vừa tiếp chuyện với Châu Văn Xuyên, vừa giả vờ xem bóng đá, thực ra vẫn đang nghĩ xem mục đích của việc anh ta cố ý đến gặp cô là gì. Theo trực giác của phụ nữ, cô cảm thấy tình cảm của Châu Văn Xuyên đối với Châu Sinh Thần không hề sâu sắc như tình cảm của anh em ruột thịt. Cho dù vì Đổng Giai Nhân hay bất kì lý do nào, Thời Nghi hiểu rằng bản thân mình không thể hoàn toàn tin tưởng con người này.

Sau khi trận đấu kết thúc, hai người rời sân vận động.

Châu Văn Xuyên có xe tới đón, cô nhìn những tùy tùng đi theo cùng anh ta, có cả tài xế, đều là người đã đi theo Châu Sinh Thần nhiều năm, họ rất lễ phép lịch sự, quy củ, mở miệng ra đều là "cô Thời Nghi" và "cậu hai".

Châu Văn Xuyên thấp giọng hỏi có phải Đổng Giai Nhân đã về khách sạn rồi không, người đàn ông mặc âu phục màu đen khẽ gật đầu, lúc đó anh ta mới hỏi Thời Nghi: "Có phải anh trai em đã sắp xếp xe đến đón chị rồi không? Có cần em đưa chị về khách sạn không?"

Thời Nghi lắc đầu, thuận miệng nói: "Không cần đâu, chị có hẹn với bạn rồi."

Châu Văn Xuyên khẽ nhướng mày, tựa hồ nhận ra cô đang mượn cớ nhưng không vạch trần.

Anh ta rút từ trong người ra một phong thư, đưa cho cô: "Thứ này, em nghĩ, nên thuộc về chị. Hôn nhân của nhà họ Châu Sinh từ trước đến giờ đều do cha mẹ sắp đặt, phần lớn là vì lợi ích chung. Từ góc độ của gia tộc, em rất trân trọng hôn nhân của mình, hi vọng chị Thời Nghi và em giữ im lặng, nhưng đồng thời muốn chuyện này được giải quyết."

Thời Nghi nhận lấy, nhìn Châu Văn Xuyên lên xe đi khỏi, lật qua lật lại phong thư.

Trong phong thư chi có một thứ rất nhỏ, có vẻ như là một chiếc nhẫn.

Cô không mở ra ngay.

Sau khi về khách sạn rửa tay sạch sẽ, tự lấy ình một cốc nước nóng, cô mới mở phong thư, lấy ra chiếc nhẫn giống hệt chiếc nhẫn Châu Sinh Thần đang đeo. Chiếc nhẫn trắng đơn giản, không có thêm bất kì đồ trang trí nào, thậm chí là hoa văn, cô nhìn rất kĩ, mặt trong có khắc chữ: "Ngày mùng Chín tháng Tư, năm Tân Mão".

Mặc dù Thời Nghi không thường ghi nhớ lịch m, nhưng cô lại rất nhớ đây chính là ngày Mười một, tháng Năm theo Dương lịch.

Đây là chiếc nhẫn mà anh làm mất, không hề sai.

Thời Nghi đeo chiếc nhẫn vào ngón tay mình, tay cô rất nhỏ, chiếc nhẫn anh đeo tất nhiên là rộng. Cứ như vậy khẽ xoay xoay một lúc, lòng ghen tuông vừa nãy đều biến mất. Tuy vẫn còn để bụng chuyện Đổng Giai Nhân và anh từ nhỏ đã ở cùng nhau, nhưng cô chắc chắn rằng anh không hề biết chuyện này.

Không có người nào đần độn tới mức, cầm chiếc nhẫn có khắc ngày kết hôn đem tặng người khác.

Huống hồ là người thông minh như Châu Sinh Thần.

Cô khẽ thở dài, cùng lúc có tiếng cửa mở, Châu Sinh thần vừa bước vào, thuận tay đóng cửa phòng lại.

Thời Nghi ngẩng đầu nhìn anh, không hiểu sao lại nhớ đến sự gần gũi giữa hai người sáng sớm hôm nay, ánh nhìn có chút mông lung: "Hôm nay em có gặp em trai anh." Châu Sinh Thần cởi áo ngoài vắt lên sofa: "Cậu ấy tìm em à?"

"Vâng, còn cùng em xem nửa trận bóng đá nữa."

Anh đang muốn ngồi xuống, nhìn thấy chiếc nhẫn trong tay cô, thoáng sửng sốt, chỉ trong khoảnh khắc anh liền đoán ra chân tướng: "Thứ này là cậu ấy đưa cho em?"

'"Vâng."

"Có phải cậu ấy đã nói với em về mối quan hệ của anh và Đồng Giai Nhân?"

"Vâng."

"Nói rõ ràng đến mức nào rồi?" Châu Sinh Thần ngồi xuống. "Có cần anh bổ sung thêm gì không?"

Thời Nghi thấy anh vẫn bình thản như không, ngược lại có chút hiếu kỳ: "Anh không sợ em giận sao?"

Châu Sinh Thần cười: "Trí tuệ của em cũng tốt, nhất định có khả năng tự suy nghĩ."

Thời Nghi cũng cười theo: "Cảm ơn lời khen ngợi của anh."

"Anh và cô ấy biết nhau từ nhỏ, cùng học chung một trường, kể cả bây giờ thỉnh thoảng cũng hợp tác giao lưu." Châu Sinh Thần hơi khát, nhìn thấy cốc nước của Thời Nghi trên bàn, rất tự nhiên cầm lấy uống một hơi. "Sau đó em gái của cô ấy lấy chú anh, anh và cô ấy hủy bỏ hôn ước. Anh cũng không rõ lý do vì sao cô ấy và Văn Xuyên lại lấy nhau."

Lời bổ sung rất ngắn gọn, trực tiếp giải thích vấn đề.

Cô nghĩ, cùng nhau lớn lên, đã có hôn trước, lại vì câu chuyện kỳ lạ này mà hủy bỏ hôn ước, trong lòng của Đồng Giai Nhân trước sau gì cũng sẽ có anh. Huống hồ Châu Văn Xuyên đã nói, cô ấy và Châu Sinh Thần cùng chung chí hướng, rất giống nhau.

Thời Nghi xoay chiếc nhẫn, tâm tư bị xáo trộn.

Lúc định thần lại, nhận ra anh cũng đang trầm ngâm nhìn cô.

"Ngày mai anh phải quay về. " Anh nói. "Chuyến bay sáng sớm mai."

Thời Nghi đặt chiếc nhẫn lên trên mặt bàn: "Em cũng nên quay về rồi."

Châu Sinh Thần đã nói từ trước rằng anh chỉ ở Bremen một tuần, cô không biết rõ ngày giờ chuyến bay nên khi anh nói điều này cũng không quá ngạc nhiên, chỉ có điều cô thấy có chút không nỡ.

Từ trước đến nay, Thời Nghi vẫn không che giấu tình cảm của mình dành cho anh.

Anh cũng nhận ra điều đó: "Hội nghị lần này đã kết thúc, tuy nhiên anh còn một chút việc riêng cần giải quyết, sau bữa tối sẽ trở lại."

"Chúng ta cùng đi được không?" Cô hỏi anh. "Em sẽ không làm phiền đến anh."

Cô chỉ muốn có thêm thời gian để ở bên anh, kể cả việc ngồi trên xe đợi anh cô cũng chấp nhận.

Anh cân nhắc một chút rồi nói: "Được, vậy em nói với chú Lâm chuẩn bị một số sách mà em thích để đọc trên xe nhé."

Đúng là một ý kiến hay, cô cầm mảnh giấy nhớ trên mặt bàn, lấy bút chì viết một vài tên sách, đều là những cuốn cô muốn xem nhưng vẫn chưa mua được. Chữ của cô khá đẹp, thậm chí có thể nói là rất có cá tính, Châu Sinh Thần cầm lên, xem kĩ và hơi bất ngờ: "Chữ của em đẹp hơn chữ của chú Lưu." Anh nói đến vị khách mà lần trước tặng chữ cho cô.

Cô chỉ cười, không phủ nhận điều gì.

Dù sao được anh dạy bảo, cô luôn lấy đó làm tự hào.

Anh gọi chú Lâm đến, đưa cho ông tờ giấy nhớ, dặn dò ông chú ý chuẩn bị những quyển sách này để xem vào buổi chiều. Đợi đến khi chú Lâm ra khỏi phòng, Châu Sinh Thần mới nhìn sang cô: "Thời Nghi, xin lỗi em, mặc dù chúng ta trên danh nghĩa là quan hệ vợ chồng, tuy nhiên đến cả chữ viết của em mà anh cũng không rõ. Sau khi việc lần này kết thúc, anh sẽ dành nhiều thời gian để chúng ta có thể hiểu rõ nhau hơn."

Người đàn ông này, luôn luôn nghiêm túc ở những chỗ không thể tin được.

Cô cười, lại nhìn sang chiếc nhẫn trên mặt bàn.

Châu Sinh Thần nhìn theo ánh mắt cô, sau đó rút ví ra rồi cất chiếc nhẫn vào. "Việc như vậy sẽ không xảy ra lần nữa", anh nói.

Hai người nghỉ ngơi một chút rồi cùng nhau rời khỏi khách sạn.

Trên xe quả nhiên đã chuẩn bị sẵn những cuốn sách mà cô thích, sau khi đến nơi, Châu Sinh Thần xuống xe, hỏi cô muốn ở lại trên xe hay muốn tìm một nơi để nghỉ. Cô ngồi dựa vào lưng ghế, nghĩ đôi chút rồi hỏi: "Anh sẽ đi rất lâu sao?"

"Không lâu." Châu Sinh Thần cởi áo khoác ngoài vắt lên cánh tay. "Nhiều nhất là nửa giờ."

Anh là người rất nguyên tắc về mặt thời gian, nếu đã nói là nửa giờ thì nhất định không quá nửa giờ.

"Vậy em ngồi trên xe chờ anh." Cô giơ quyển sách lên. "Có thêm nửa giờ để đọc sách, nếu như cùng đi với anh vậy những người đó em cũng không quen biết… thực ra em không thích gặp gỡ người lạ cho lắm."

"Anh biết!" Anh cười, ghé lại gần cô thấp giọng nói: "Em sẽ đỏ mặt."

Đôi mắt cô mở lớn: "Thật sao?"

"Thật."

Anh cười, bước xuống xe, để cô lại với chú Lâm.

Tuy nhiên khi Châu Sinh Thần rời đi, chú Lâm xuống rời khỏi ghế lái, mở cửa đi ra, đứng dựa vào đầu xe.

Bãi đỗ xe này nằm ở tầng ba tòa cao ốc, tầm nhìn khá rộng, cô quét mắt nhìn ra, cảm thấy dường như chú Lâm vì thân phận của cô nên mới quyết định không ngồi trong xe. Thời Nghi cúi đầu tiếp tục đọc sách, truyền kỳ dã sử, câu chuyện được truyền lại từ hàng trăm nghìn năm về trước, người viết khá hay, bút pháp mạnh mẽ chạm đến trái tim người đọc, khiến cô thấy hứng thú.

Từng dòng từng chữ trôi qua, đến khi tên của anh xuất hiện.

Những dòng chữ đơn giản trên nền giấy trắng, tất cả chỉ khoảng chục dòng, nhưng Thời Nghi lại nhìn chăm chăm vào những dòng chữ đó gần bảy tám phút, không dám xem tiếp. Trái tim cô đập mạnh trong lồng ngực, một giọng nói trầm ấm có chút lo lắng vang lên trong tai cô.

Cô không phải không tìm kiếm những ký ức có liên quan đến giấc mộng nửa tỉnh nửa mê đó, nhưng tất cả đã đi qua, thân là nghịch thần tặc tử, không ai có thể vì anh mà nêu rõ lập trường của mình. Cả cuộc đời của anh, trong những trang sử sách không hề ghi chép lại.

Cô ngồi đó, không biết bao lâu, từng chữ từng câu, cuối cùng cũng đọc hết đoạn dã sử.

Đặt sách qua một bên, lại nhìn sang chiếc áo anh để lại trước khi xuống xe.

Cô không kìm được đưa tay chạm vào, ngón tay lướt dọc theo phần ống tay áo đi xuống, nhẹ nhàng trượt theo một đường tròn. Chỉ có như vậy mà mặt cô đã đỏ bừng lên, cứ như cô đang chạm vào anh vậy.

Anh đã từng sống một cuộc đời "không phụ thiên hạ", đến cuối cùng vẫn bị nhấn chìm.

Nhưng hiện tại việc anh muốn làm, đến cả trăm nghìn năm sau có lẽ sẽ không có ai ghi lại.

Tham vọng của anh, sự bao dung của anh, hành động của anh liệu có mấy người hiểu được?

Tâm trí cô hơi loạn, cô ép mình nhắm mắt nghỉ ngơi để lấy lại bình tĩnh.

Ngay vào thời khắc nhắm mắt lại, bất chợt một loạt tiếng súng chói tai vang lên. Thời Nghi vội vàng mở mắt, cô không dám tin vào những điều đang diễn ra bên ngoài xe, có bốn người tay cầm súng, họ không hề bịt mặt, mục tiêu của họ mặc dù không phải ở đây, tuy nhiên âm thanh của tiếng súng phá tan cửa kính ô tô vang đến cũng đủ khiến cô hiểu đây là sự thật.

"Cô Thời Nghi…" Chú Lâm vội vàng mở cửa xe. "Đừng di chuyển, cứ ngồi yên trong xe."

Cô phản ứng không kịp, chỉ thấy trước đầu xe có bốn chiếc xe hơi vội vàng lao tới, che khuất tầm nhìn của cô.

Những người trên xe bước xuống đều đứng bên ngoài bảo vệ chiếc xe của Thời Nghi. Tiếng người la hét hay tiếng súng nổ dường như không liên quan gì đến nơi đây.

Vẫn là tiếng súng nổ nhưng cô không thể nhìn thấy thêm bất cứ điều gì.

Bàn tay cô vô thức nắm lấy chiếc áo bên người.

Cô hoàn toàn không thể nghĩ được điều gì, chỉ biết nhớ đến lời chú Lâm, không di chuyển.

Rất nhanh, tiếng súng chấm dứt, tất cả lại quay về yên tĩnh như ban đầu.

Dù vậy những người bảo vệ quanh chiếc xe vẫn không động đậy, cô không dám chớp mắt, bất chấp việc không nhìn thấy gì cả, đăm đăm về một hướng, từ từ nói với bản thân mình rằng, Thời Nghi, mày phải bình tĩnh, bình tĩnh…

Đột nhiên, cánh cửa xe mở ra.

Cô nắm chặt hơn chiếc áo của anh hơn, sợ hãi nhìn về phía cửa xe.

"Thời Nghi."

Châu Sinh Thần gọi cô.

Cô muốn trả lời, muốn mở miệng trả lời anh nhưng không có bất cứ âm thanh nào thoát ra.

"Thời Nghi." Anh gọi cô lần nữa, chất giọng nhẹ nhàng, cả người cũng ngồi vào trong xe. "Không có việc gì đâu, đừng sợ, không có bất cứ nguy hiểm nào nữa rồi." Đây là lần đầu tiên anh nói năng lộn xộn, chỉ muốn cho cô biết rằng đã không còn nguy hiểm nữa.

Giọng nói nhẹ nhàng, êm dịu vang lên không ngừng an ủi cô.

Châu Sinh Thần nắm lấy tay Thời Nghi, lấy lại chiếc áo của mình rồi nắm tay cô: "Nói gì với anh đi, Thời Nghi, gọi tên anh đi?"

"Châu Sinh Thần…" Cô gọi tên anh, rút cuộc cũng thốt ra được câu đầu tiên.

"Tiếp tục gọi tên anh."

"Châu Sinh Thần…"

"Tiếp tục gọi."

"Châu Sinh Thần."

Giọng của anh đã lôi cô ra khỏi những ký ức về trận súng nổ vừa rồi.

Tiếng súng nổ, tiếng thét, tất cả dần dần bị đẩy lùi ra khỏi cuộc đối thoại của cô và anh. Tay của Châu Sinh Thần khô ráo, ấm áp, anh nắm tay cô rất chặt, chặt đến mức cô cảm thấy hơi đau.

Nhưng chính vì cảm nhận được cơn đau do anh nắm tay mình quá chặt mà Thời Nghi từ từ lấy lại bình tĩnh.

"Tốt hơn rồi phải không?" Anh thấp giọng hỏi.

"Vâng." Cô xấu hổ cười cười. "Rất xin lỗi, em thực sự chưa bao giờ nhìn thấy…"

Ngay cả kiếp trước, cô cũng chưa bao giờ tận mắt nhìn thấy cảnh binh đao tàn khốc, máu chảy vô tình như vậy.

"Không sao, phản ứng của em rất bình thường." Anh gạt nhẹ tóc cô vén ra sau tai, ngón tay lướt qua khuôn mặt cô. "Chẳng có ai không sợ tiếng súng cả."

Ngoài việc xem trên tivi thì đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy điều này.

Nhưng anh lại rất bình tĩnh.

Thời Nghi nhận ra, anh không hề sợ hãi, mà chủ yếu là lo lắng cho cô.

Cuộc nổ súng rất nhanh đến tai cảnh sát, từng chiếc xe cảnh sát không ngừng vào bãi. Châu Sinh Thần không muốn cô ở lại đây nên trước khi cảnh sát phong tỏa khu vực này, họ đã nhanh chóng có được giấy phép rời khỏi đây. Thời Nghi ngồi trên xe, bất giác nhìn lại nơi vừa nãy xảy ra tiếng súng nổ.

Kính xe ô tô vỡ nham nhở, mọi thứ đều hỗn loạn.

Có cả người nước ngoài dưới sự xắp xếp của cảnh sát cũng đang chờ đến lượt thẩm vấn.

Xe của họ đột ngột rời khỏi chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý của một số người, trong đó có một vài viên cảnh sát. Thời Nghi biết họ không thể nhìn thấy những ai trên xe nhưng cô vẫn tránh đi và bắt gặp anh đang nhìn mình. Cô quay đầu, cười với anh, nhẹ giọng nói: "Em không sao, đừng lo lắng."

Châu Sinh Thần đưa tay chạm vào tóc cô: "Về tới nơi nghỉ ngơi sớm một chút."

Thời Nghi gật đầu.

Cô đột nhiên sợ hãi, vừa rồi nếu như chính cô hoặc anh bị trúng đạn, không kịp cứu chữa, vậy phải chăng họ sẽ lại xa nhau một lần nữa? Những xúc cảm này cứ cuốn lấy cô không thể dứt ra.

Dường như Châu Sinh Thần vẫn không yên tâm, nên không cùng cô ăn cơm ở ngoài, mà cho người chuẩn bị đồ ăn mang lên phòng. Cầm đôi đũa bạc hơi lạnh trên tay, cô không còn lòng dạ nào mà ăn, Châu Sinh Thần nhận ra Thời Nghi không muốn ăn, cũng không khuyên cô ăn thêm, gọi người dọn thức ăn đi, lấy cho cô một cốc trà.

Chú Lâm bước vào, dường như muốn nói gì đó với anh, Thời Nghi rất thức thời lui vào phòng trong, lúc thay đồ cô nhìn thấy mấy mảnh giấy nhỏ rơi xuống.

Chính là trang giấy lúc chiều cô xé.

Lúc đó không có chỗ vứt nên cô tiện tay cho vào túi quần, thò tay vào túi, rút ra được một nắm giấy. Thời Nghi sợ anh nhìn thấy liền đem quần đến phòng vệ sinh, lộn túi ra ngoài, đem tất cả đống giấy vụn bỏ vào thùng rác.

Khi ra đến ngoài cô mới thấy Châu Sinh Thần đã ở trong phòng.

"Sao em lại cầm quần?" Anh hỏi.

"Không có gì, sợ anh vào phòng nên vào nhà tắm thay quần áo."

Anh cười nhẹ: "Sợ anh vào ư?"

Giọng anh có chút trêu chọc.

Thời Nghi không cười đáp lại. Cô đặt chiếc quần lên sofa, quay người lại, đã thấy anh ở ngay cạnh: "Vẫn nghĩ đến chuyện ban nãy sao?"

"Vâng."

"Chỉ là vô tình thôi." Anh giải thích đơn giản. "Tòa nhà đó là khu chợ lớn của người Hoa, tòa nhà đó có hai công ty dịch vụ, lần này họ xảy ra tranh chấp mà thôi. Em cũng biết, ngành này khá là bạo lực, tranh chấp giữa các công ty vô cùng nghiêm trọng, dùng bạo lực để giải quyết là chuyện xảy ra thường xuyên, chúng ta chỉ vô tình gặp phải mà thôi."

Cô gật đầu, chấp nhận lời giải thích của anh.

Sau đó hai người cùng im lặng.

Anh ở ngay đó, đưa tay ra là có thể chạm tới, nhưng cũng rất dễ dàng biến mất.

Bất luận Châu Sinh Thần là ai, anh có thân phận như thế nào, sự việc vừa xảy ra khiến cô nhận thức được sự mong manh của số phận, dường như tất cả đều khiến cô bất an.

Châu Sinh Thần nhìn thấu tâm tư của cô, muốn nói gì đó nhưng cô đã nhẹ nhàng nắm lấy tay anh, tay còn lại giữ mép áo sơ mi, tiến lại gần, hôn anh.

Cô khép hờ đôi mắt, cảm giác được anh ôm lấy eo mình, hôn đáp lại mình.

Bất kể họ có bao nhiêu lần thân mật, khi hôn anh, cô vẫn thấy tim mình đập mạnh, dường như không thở được.

Lát sau, cô buông tay anh, lại vần vò mép áo sơ mi anh.

Châu Sinh Thần nhìn cô, nhẹ giọng hỏi: "Sao thế?"

"Châu Sinh Thần." Cô nói. "Em rất đẹp, đúng không? Trong số những người anh quen biết cũng được coi là ưa nhìn… có thể có người đẹp hơn em, nhưng mà…"

"Không có, không ai đẹp hơn em cả." Anh cười cười. "Trước đây đọc lịch sử, điều anh không tin nhất chính là mỹ nhân kế. Tuy vậy sau khi gặp được em thì anh tin rồi."

Cách nói của anh rất khoa trương.

Thời Nghi cũng biết bản thân mình đẹp, nhưng không đến mức như vậy. Một người phụ nữ bình thường, khi được người đàn ông mình yêu nói như vậy thì đều cảm thấy thích thú. "Tình nhân trong mắt tựa Tây Thi" - câu nói này thực động lòng người, nhưng quan trọng không phải bạn sánh với Tây Thi, mà trong mắt người yêu của bạn, bạn chính là Tây Thi.

Thời Nghi nhẹ nhàng hỏi: "Nói vậy nghĩa là em không hợp với anh, đúng không?"

"Không đâu." Anh thấp giọng trả lời cô. "Em có thể đáp ứng mọi hư vinh của đàn ông."

Cô mím môi, cười hơi gượng gạo.

Lại tiếp tục nắm lấy áo sơ mi của anh.

Châu Sinh Thần không hỏi lại cô, cũng không ngăn cản, chỉ khi thấy động tác có chút lo lắng của cô, anh lại cúi đầu, hôn cô.

Anh nhớ rõ, trước đây trong lịch sử, "mỹ nhân kế" là kế sách mà nhiều nước áp dụng, tuy vậy lại có một số người tình nguyện vì nó mà khuynh nước khuynh thành.

- Hết chương 9 -

10. Chương 10: Tựa Lần Đầu Hóa Trang

Thời Nghi chuyển sang chuyến bay tối, Châu Sinh Thần tiễn cô ra sân bay.

Anh để những người theo mình rời đi, một mình cùng cô đứng ở cửa an ninh, hai người không nói gì.

"Em nhớ lần đầu tiên gặp anh…" Thời Nghi nhìn vào bên trong khu vực an ninh, "Anh chỉ cầm máy tính và giấy tờ tùy thân, ngoài ra không có gì hết, vậy mà khi đi qua máy dò lại kêu."

"Là lần đầu tiên của anh…" Châu Sinh Thần nói, "Đó là lần đầu tiên anh bị như vậy."

Thật là lần đầu tiên? Cô nhớ khi đó anh chẳng để ý gì đến cô.

Bởi cô đã tự bộc lộ tình cảm của bản thân quá nhiều khi nhìn chằm chằm vào anh.

Thời Nghi đưa tay lên xem giờ.

Cô biết mình sắp phải đi, khều khều nhẹ bàn tay anh, "Em phải đi đây."

Cô không nỡ rời xa anh, nhưng cô cũng biết mình thật sự phải đi rồi.

Châu Sinh Thần chỉ "ừ" một tiếng, nhìn cô, đột nhiên hỏi: "Em khát nước không?"

"Có một chút." Cô liếm môi.

Ban nãy trên đường chỉ chú ý nói chuyện cùng anh, quên cả uống nước.

Cô định nói là không sao, qua cửa an ninh rồi mua cũng được, nhưng còn chưa kịp nói gì, Châu Sinh Thần đã bảo cô chờ chút, quay người đi mua nước, mở nắp đưa cho cô. Thời Nghi có chút bất ngờ, uống hai ngụm lại cảm thấy lãng phí: "Thực ra em có thể mua ở bên trong, bây giờ không thể mang vào, thật là phí."

"Không sao, anh đem về trên đường uống."

Câu cuối cùng hai người nói với nhau, lại là việc lãng phí một chai nước khoáng.

Thời Nghi lên máy bay, nghĩ lại chuyện vừa rồi lại cảm thấy buồn cười.

Chuyến bay đêm rất yên tĩnh.

Cô chìm vào giấc ngủ rất nhanh, rồi chợt nghĩ chuyện ban nãy. Cô nhớ, Châu Sinh Thần đã giúp cô mặc áo khoác như thế nào, hỏi cô, tại sao đột nhiên lại lo lắng? Người thông minh sẽ nhìn ra được vì cô vội vã bắt đầu mối quan hệ với anh nên luôn sợ hãi sẽ xảy ra bất cứ chuyện gì.

Cô không trả lời anh.

Nếu như nói: "Em sợ sẽ không còn cơ hội gặp lại anh" liệu có phải kỳ quái quá không?

Hay sẽ làm cho anh bất ngờ.

Cô nghĩ ngợi một chút, lại nghe thấy hai người bên cạnh đang nói về trận nổ súng sáng nay, nội dung cũng khá trùng khớp với những điều Châu Sinh Thần nói. Chỉ có điều đứng dưới góc độ của hai người Âu Mỹ mà nói thì nó đã trở thành một câu chuyện khác, do tòa nhà đó thường xuyên có người tố giác là bắt gặp "Mafia Trung Quốc" hay cái gì đó như xã hội đen "Bang Phúc Kiến". Họ nói rất thần bí, dường như dưới con mắt của họ, Trung Quốc là một nơi an ninh bất ổn, rất khó để có thể tồn tại…

Không chứng kiến tận mắt mà lại nói như thật vậy.

Cô nhớ đến Châu Sinh Thần và Mai Hành bạn anh. Dưới sự hun đúc của văn hóa gia tộc truyền lại hàng trăm năm, trong đôi mắt đen sâu thẳm kia của họ chỉ thấy vẻ trầm tĩnh, ung dung. Có điều Mai Hành có vẻ giống người Ngụy Tấn hơn, làm gì cũng tùy hứng, mà nghĩ đến Châu Sinh Thần, trái tim Thời Nghi chợt như mềm ra.

Cô không cách nào dùng từ ngữ để hình dung những đặc điểm của anh.

Trở về, cô lại tiếp tục công việc của mình.

Mĩ Lâm cho biết vòng chung kết được định ở Tây Sách của Ô Trấn Tân Kiến, cũng có thể coi như là hợp tác với Tân Kiến. Phong cảnh ở Tân Kiến nêu so sánh với Đông Sách thì có chút gì đó mới hơn, mang theo hơi thở thương mại hóa.

Thời Nghi là thành viên của ban tổ chức, có đặc quyền đi lại, Hồng Hiểu Dự biết tin cũng muốn đến. Cảnh Giang Nam buổi đêm rất mỹ lệ, cũng không có quá nhiều khách du lịch, cơ hội tốt như vậy không phải lúc nào cũng có.

Trong điện thoại Hồng Hiểu Dự nói úp mở rằng sẽ mang theo bạn trai đến.

Thời Nghi không nghĩ nhiều, chỉ dặn Mỹ Lâm để lại một phòng cho họ.

Hai người đến khá muộn, gần tối mới thấy xuất hiện.

Thời Nghi đứng đợi họ ở khu vực cửa vào. Từ xa thấy Hồng Hiểu Dự đi đến cùng với một người đàn ông, nhìn cũng khá ổn.

Thời Nghi vẫy họ, Hồng Hiểu Dự trông thấy cô, vội vàng chạy tới: "Cậu xem, bây giờ gặp cậu một lần cũng không dễ dàng, rõ ràng là ở Thượng Hải, vậy mà hai tháng nay hành tung bất định, cuối cùng lại gặp ở đây. Aizz, Thời Nghi đại mỹ nữ, người trọng sắc khinh bạn như cậu có thể lưu vào sử sách rồi đó."

"Cậu có thế đợi hai ba ngày nữa, mình sẽ trở về Thượng Hải." Cô lười đáp trả lời trêu chọc của Hiểu Dự, khẽ nói: "Đừng cho rằng mình không biết cậu vì muốn phát triển quan hệ với anh chàng kia nên mới kiếm cớ đến đây."

Hồng Hiểu Dự nháy nháy mắt, giới thiệu đơn giản hai người với nhau.

Hồng Hiểu Dự và bạn trai làm cùng ngành, chỉ có điều một người là phóng viên, một người là quay phim.

Tuy vậy Thời Nghi lại cảm thấy dường như con người này đang che giấu điều gì đó.

Cô cảm thấy trực giác của mình chưa bao giờ sai, khi ba người vừa đi vừa trò chuyện, cô cũng chú ý quan sát kĩ hơn người này. Nhưng sau lại nghe Hồng Hiểu Dự nói về thân phận ký giả ở chiến trường của anh, nghi hoặc trong cô cũng giảm dần.

Cô nhớ tên anh ta là Đỗ Phong.

Một số người trong công ty đã đến, họ đều có chất giọng tuyệt vời.

Bình thường Hồng Hiểu Dự không thể gặp những người như vậy, lần này nhờ quan hệ của Thời Nghi mới có cơ hội, mọi người chỉ gặp mặt xã giao, Thời Nghi cũng giới thiệu họ với nhau. Hầu như đều nói, đây là nhân viên thu âm xxx, đây là nam diễn viên nào đó, nữ diễn viên nào đó…

Hồng Hiểu Dự không ngừng thể hiện sự ngưỡng mộ.

Nhưng người tên Đỗ Phong hầu như chỉ cười, cười trước sự ngạc nhiên của Hiểu Dự.

"Nơi đây mỗi tấc đất đều có câu chuyện của riêng nó." Mỹ Lâm dùng tay lấy một con ốc, cười với D Wang, "Tôi nhớ lần trước anh kể chuyện về Tây Đường cho tôi? Chính là nơi mà người ta khi ở đó thường đi lạc mất vài giờ? Vậy quay lại đó…"

D Wang lắc đầu, cắt đứt lời cô: "Thời Nghi rất nhát, buổi tối không nên đến đó."

Anh ta nói một cách rất tự nhiên.

Những người ở đây hầu như đều biết chuyện của Thời Nghi, có người cười một cách bí hiểm, có người lấy đó làm trò cười. Điều này cũng rất bình thường, không có gì là lạ.

Thời Nghi bị anh ta làm cho xấu hổ, chi biết cười trừ, không bình luận gì.

Trước đây Hồng Hiểu Dự chưa gặp D Wang nên rất tò mò, hỏi nhỏ cô: "Tại sao anh ta biết cậu nhát gan?"

Thời Nghi cũng thấp giọng trả lời: "Mình thường thu âm rất khuya, mỗi lần đều đợi người về cùng mới dám bước vào thang máy, những người hợp tác lâu đều biết chuyện này, rất bình thường."

"Không đúng, không bình thường." Hồng Hiểu Dự chớp mắt. "Rất không bình thường."

Thời Nghi vỗ nhẹ vào lưng cô: "Không được nói chuyện tầm phào đâu nhé."

"Vậy câu cuối cùng…" Hiểu Dự tò mò hỏi cô: "Ông chồng cậu biết có người thích cậu, vậy liệu có ghen không?"

Câu hỏi này làm Thời Nghi lúng túng.

Châu Sinh Thần thích cô nhiều như thế nào? Trái tim cô cũng không có câu trả lời.

Chính vì vậy mà cô hơi có chút phân vân, giống như lúc ở Bremen.

"Sao cậu không có cả chút tự tin này chứ?" Hổng Hiểu Dự chau mày. "Dù đã lấy anh ấy nhưng cũng nên biết quý trọng bản thân mình một chút, mình thấy cậu thích anh ta nhiều như thế, vừa bắt đầu không bao lâu đã kết hôn. Cậu quá coi thường bản thân rồi, rõ ràng mình là ngọc quý truyền lại, lại giống như trân châu đem bán ngoài chợ là sao…"

Thời Nghi nhịn không nổi khẽ cười: "Lại có kiểu so sánh như vậy sao?"

"Rõ ràng là như thế…"

"Ừ." Thời Nghi cầm điện thoại. "Mình ra ngoài nghe điện thoại."

Cô đứng dậy bước ra ngoài.

Đây là một tòa lầu nhỏ bằng gỗ được thiết kế theo lối cổ, nơi họ ăn cơm là tầng hai nhìn thẳng ra sông. Đoàn của cô chiếm hai bàn ờ phía đông, cô liền đi ra cửa sổ phía tây nghe điện thoại.

Châu Sinh Thần gọi điện thoại đến rất đúng giờ.

Cô dựa vào khung cửa sổ bằng gỗ, khe khẽ trò chuyện với anh.

Châu Sinh Thần đã được cô "huấn luyện" nên giờ rất chủ động nói chuyện, từ chuyện tối nay ăn gì đến cả hành trình đầy đủ của anh. Cũng phải khâm phục khả năng ghi nhớ của anh, đến cả thời gian cụ thể cũng nói với cô. Thời Nghi nghe vậy tâm trạng tốt lên rất nhiều, lại nghĩ đến lời ban nãy của Hiểu Dự, giả vờ vô tình hỏi anh: "Gần đây dường như có người… đang theo đuổi em."

Châu Sinh Thần cười khẽ: "Là người tên D Wang?"

"Vâng…Sao anh biết?"

"Anh đều biết mà."

…

Thời Nghi nhớ, anh nắm rõ tất cả thông tin về cô bỗng nhiên cảm thấy rất xấu hổ.

Trong khoảnh khắc đó, cô không nói thêm được gì nữa.

Châu Sinh Thần phát hiện ra bèn hỏi cô: "Có phải em muốn biết, anh có để ý đến chuyện đó hay không?"

Thời Nghi không dám thừa nhận, cũng không phủ nhận.

Châu Sinh Thần cười nói: "Em có thể nghĩ như vậy, anh bởi vì để ý, mới cho người tìm hiểu."

"Thật sao?"

"Thật." Châu Sinh Thần lập tức nói: "Hoàn toàn là như vậy."

Cô cười. Nhìn dòng sông lững lờ trôi, một vài con tàu neo lại bến đang thắp sáng đèn.

Khu vực này không có khách du lịch, ngoài người của ban tổ chức, giới truyền thông ra chỉ có người tham dự cuộc thi, do vậy những con thuyền chở khách du lịch buổi tối sẽ neo tại cảng vẽ nên một bức tranh rất đẹp.

Châu Sinh Thần nói thêm vài câu rồi ngắt điện thoại.

Sau khi mọi người dùng bữa xong, người phụ trách liền sắp xếp một số hoạt động buổi tối.

Đi ngắm cảnh trên thuyền hoặc đi nghe hát.

Thời Nghi không thích cảm giác đêm tĩnh lặng bên bờ sông liền chọn đi nghe hát. Cả phòng chỉ có khoảng một nửa ghế có người ngồi, gió ngày hè mang theo chút hơi nóng, cô hơi phân tâm, không chú ý đến việc nghe hát, chỉ nhẹ nhàng xoay chiếc vòng trên cổ tay.

Một đêm hè hơi nóng nhưng không khí xung quanh khá dễ chịu.

Nơi xa lạ này lại khiến cô nhớ đến một số chuyện mơ hồ trước đây.

Ở thế giới đó, cô tự học thơ Đường, cô đặc biệt thích Vũ khúc nghê thường của Đường Huyền Tông, đáng tiếc do loạn An Sử[1] mà thất truyền, cũng không có ai phục hồi được. Cuối cùng một ngày nghe được tin, Nam Đường Hậu Chủ Lý Dục và Tiểu Chu Hậu[2] đã phục hồi được một nửa.

[1] Cuộc biến loạn xảy ra vào đời Đường kéo dài từ năm 755 đến năm 763 do họ An và họ Sử cầm đầu. (HĐ)

[2] Nam Đường Hậu Chủ Lý Dục là vị vua cuối cùng của đời Nam Đường thời Ngũ Đại Thập Quốc. Tiểu Chu Hậu, em gái của hoàng hậu Chu Hiến, sau khi Chu Hiến mất, Tiểu Chu Hậu được ông sủng ái và lập bà làm hoàng hậu. (HĐ)

Cô rất muốn nghe, Châu Sinh Thần chiều cô bèn cho người đến ngâm khúc.

Đáng tiếc hôm đó cô phạm lỗi, bỏ lỡ mất Vũ khúc nghê thường. Lần đó, tất cả là do một cốc trà. Cô tự nhận là người thích trà, Châu Sinh Thần vì cô mà lựa chọn các loại trà nổi tiếng, hôm ấy cô muốn pha cho Người một tách trà nhưng do pha nước không đủ mà làm lần nào cũng hỏng.

Trà quý như vậy lại bị cô lãng phí.

Đó là lần đầu tiên Châu Sinh Thần trách phạt cô, lông mày Người thể hiện rõ sự tức giận.

Người phạt cô không được đi nghe hát, bắt cô ở lại trong phòng luyện chữ, viết lại từng câu từng chữ về lịch sử của các loại trà nổi tiếng.

Đôi mắt đỏ hoe vì uất ức, nghe xa xa có tiếng đàn hát vọng lại, lại không thể ngơi tay dừng viết, từng chữ từng chữ một: Mông Đính, Tử Duẩn… Thần Tuyền Tiểu Đoàn, Bích Giản Minh Nguyệt, Phương Sơn Lộ Nha, Ung Hổ Hàm Gao, Tây Sơn Bạch Lộ, Hoắc Sơn Hoàng Nha…

Cô chớp chớp mắt, nước mắt cứ thế chảy dài rơi trên trang giấy.

"Thập Nhất." Châu Sinh Thần đứng bên cạnh, nhìn từng chữ cô viết ra kín đặc trang giấy, cuối cùng mở miệng nói: "Cốc trà con làm hỏng là lương thực rất nhiều ngày, thậm chí cả tháng của bách tính. Con thích thưởng trà, ta có thể mua trà cho con nhưng không thể thành thói quen lãng phí được, con sẽ chẳng hiểu được bách tính khổ cực thế nào."

Cô nắm chặt cây bút, cười cười tỏ vẻ biết tội.

"Sau này con sẽ trở thành Thái tử phi…" Châu Sinh Thần tiếp tục nói.

Cô bỗng ngẩng đầu lên nhìn, nước mắt vẫn rơi xuống.

Cô không muốn vì mình là Thái tử phi mà phải ghi nhớ điều này. Cô chỉ muốn vì mình là học trò của Người mà cam tâm tình nguyện chịu phạt.

Đôi mắt đẫm lệ của cô có biết bao sự bướng bỉnh trong đó.

Châu Sinh Thần không nói gì, chỉ cười quay đi: "Tiếp tục viết."

Có cơn gió đêm thổi vào.

Tiếng ngâm vẫn tiếp tục truyền đến, Thời Nghi dựa vào một chiếc ghế dài, khó có thể có tâm trạng ngồi nghe. Trước mắt cô như hiện ra từng dòng từng dòng chữ trên tờ giấy năm đó.

Trong mắt cô chỉ có anh.

Khách sạn cô ở tối nay mặc dù mới được sửa lại nhưng cũng không được coi là quá sang trọng.

Thời Nghi thấy nó giống một căn nhà bình thường hơn.

Không biết có phải vì tối nay được nghe đoạn ngâm khúc hay tại không khí nơi này khiến cô nhớ đến trước đây, những ngày hai người ở Trấn Giang. Ngắn ngủi nhưng vô cùng đặc biệt, ngày đó cô chỉ lo lắng đến việc gặp gỡ gia đình anh, bây giờ nhớ lại, chợt cảm xúc khó tả ùa về.

Anh sống trong gia đình như vậy, phải chăng đó là định mệnh.

Một gia đình với quá nhiều bí mật, hoàn toàn cách biệt với thế giới bên ngoài.

Cô ngủ thẳng giấc đến hơn ba giờ sáng, đoạn ký ức về việc phải viết tên các loại trà khi đó bất chợt hiện về, cô trở mình thức dậy. Nghĩ ngợi một lúc quyết định gọi điện thoại cho anh, khi những âm thanh tút tút vang lên cô lại muốn bỏ máy.

Anh đang ngủ hay vẫn trong phòng thí nghiệm, hay đang họp?

Cô bỏ điện thoại xuống, đưa ra trước mặt, có vẻ như không có ai bắt máy. Đột nhiên điện thoại được kết nối, Thời Nghi lập tức nghe máy.

"Muộn vậy mà em vẫn chưa ngủ sao?" Châu Sinh Thần hỏi cô.

"Em nằm mơ." Giọng nói của cô vẫn hơi ngái ngủ. "Cùng một giấc mơ nhưng lại mơ thấy rất nhiều lần. Em biết chỉ là một giấc mơ nhưng khi tỉnh lại vẫn cứ nghĩ đến nó."

"Gặp ác mộng?"

"Vâng, là ác mộng."

"Vùng sông nước ít nhiều đều có những truyền thuyết, truyện kể." Không biết Châu Sinh Thần đang ở chỗ nào, mà giọng rất nhỏ: "Anh đã từng nghe một vài câu chuyện, phần lớn đều có dấu vết của việc trúng tà, chỉ có điều vẫn không tin lắm, hay có lẽ ban ngày em quá mệt mỏi?"

"… Có lẽ vậy."

Cùng là một giấc mơ, đều là về anh và cô, Thời Nghi không hề cảm thấy sợ. Cho nên lúc tỉnh lại đột nhiên muốn nghe giọng anh, dường như chỉ cần biết có sự hiện diện của anh ở điểm thời gian và không gian này, với cô thế đã là quá đủ.

"Em đã mơ thấy gì?" Anh hỏi.

"Mơ thấy em phải ngồi chép lại lịch sử các loại trà nổi tiếng." Cô thấp giọng nói, "Anh có thể kể ra không? Các loại trà thời Đường?"

"Biết một chút."

"Anh nói kể thử đi?"

"Ví dụ ư?" Cô nghe thấy tiếng cười của anh. "Muốn anh đọc tên các loại trà ru em ngủ phải không?"

"Vâng…" Cô đang tựa vào đầu giường, nghe anh nói vậy liền trượt xuống, đổi một tư thế nằm thoải mái hơn. "Em muốn nghe."

"Em có phải người được công nhận là một trong bốn diễn viên lồng tiếng có giọng hay nhất không đây, vợ của anh?" Anh trêu cô, "Anh chỉ là nhà nghiên cứu, giọng không có gì đặc biệt, chỉ sợ em nghe lâu sẽ chán."

"Không đâu…" Cô cười "Cả đời này sẽ không chán."

Đầu dây bên kia im lặng một lát, rồi gọi tên cô.

"Dạ?"

Thời Nghi tưởng rằng anh muốn nói điều gì.

Không ngờ anh thật sự đang kể tên các loại trà cho cô nghe. Mông Đính, Tử Duẩn, Thần Tuyền Tiểu Đoàn, Bích Giản Minh Nguyệt, Phương Sơn Lộ Nha, Ung Hổ Hàm Cao, Tây Sơn Bạch Lộ, Hoắc Sơn Hoàng Nha. Những cái tên anh kể ra có lẽ có chút vấn đề về ghi nhớ, một vài tên không đúng lắm, nhưng cô cũng không sửa lại.

Cô ngồi dậy, tựa vào đầu giường nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Gần sáng, chỉ còn le lói một vài ánh đèn nơi xa. Kiến trúc nơi đây được thiết kế mang theo hơi thở hoài cổ. Cô nhớ kiếp trước, thành Trường An nằm ở phía Bắc sông Trường Giang, còn Giang Nam như thế nào thì thực sự cô không hề có một chút ấn tượng nào, chỉ có thể mượn nhưng câu thơ của Lí Bạch, Đỗ Phủ mới có thể tưởng tượng hình ảnh đất Giang Nam "thiếu nữ như tuyết sương trắng ngần[1]".

[1] Nguyên văn "Nữ như tuyết" ( ) trích trong bài thơ Việt nữ từ bài số 5 của Lý Bạch. (HĐ)

Vậy mà hàng trăm năm sau, cô lại ngồi ở đây, nghe giọng của Châu Sinh Thần từ bên kia đại dương đang kể tên các loại trà cho cô nghe.

Giọng của anh thật sự không có gì đặc biệt.

Anh nói chậm rãi nhưng rất nhẫn nại.

Cô phát hiện, ưu điểm lớn nhất của Châu Sinh Thần chính là tính nhẫn nại, không hiểu với bất cứ ai anh cũng vậy hay sao mà ít nhất từ lúc gặp anh đến giờ, anh đối với cô vẫn luôn nhẫn nại.

"Vụ Châu Đông Bạch, Kỳ Môn Phương trà, Cừ Giang Bạc Phiến, Kỳ Môn Đoàn Hoàng, Nha Sơn Hoành Văn, Thiên Trụ trà, tiểu Giang Đoàn, Cưu Khanh trà, Kỵ Hỏa trà, Thù Du Liêu… Em còn muốn nghe của các triều đại khác không?"

"Ừm…" Thời Nghi hơi do dự, muốn hỏi anh có đang bận không.

Đột nhiên, ngoài cửa có âm thanh rất khẽ.

Nghe như tiếng kim loại rơi xuống, âm thanh này ban nãy cô có nghe thấy, chỉ có điều khi đó cô đang nghe giọng anh nên cũng không để ý. "Thời Nghi?" Châu Sinh Thần gọi tên cô: "Sao vậy?"

"Hình như em nghe thấy có âm thanh lạ..." Cô thấp giọng nói, tự an ủi bản thân, "Chắc không phải như anh nói 'ở đây có rất nhiều truyền thuyết truyện kể' đâu nhỉ?"

Anh cười: "Em tin vào Phật, lại không làm điều gì xấu, tại sao lại sợ ma quỷ?"

"Em không biết, có lẽ trời sinh đã vậy."

Cô nghĩ, người đã trải qua kiếp luân hồi, không nên sợ tối hay sợ ma quỷ mới đúng.

Châu Sinh Thần lại nói điều gì đó.

Thời Nghi rất ít khi chủ động gọi điện thoại cho anh, anh cũng khiến cô bất ngờ khi chủ động trò chuyện phiếm với cô. Cô vừa nghe anh nói vừa đi đến đóng cửa sổ, khi kiểm tra khóa cửa chợt nghe thấy có tiếng bước chân.

Cô tập trung, muốn nghe rõ hơn.

"Vẫn sợ à?" Châu Sinh Thần như ở bên cạnh cô, cảm thấy lòng cô đang bối rối.

"Có một chút..." Cô nói. "Có lẽ có người quá thích phong cảnh nơi đây, nửa đêm đi ngắm cảnh, em nghe thấy có tiếng bước chân, chỉ không hiểu sao lại nhẹ như vậy."

"Có lúc con người càng sợ điều gì lại càng muốn đến gần xem cho rõ hơn." Giọng của Châu Sinh Thần khiến người nghe có cảm giác an tâm, mang chút nhẹ nhàng. "Đừng mở cửa, về giường nằm đi. Nếu như không ngủ được, anh sẽ nói chuyện với em."

Cô hơi sợ bèn nghe lời anh quay trở về giường: "Sẽ không ảnh hưởng đến việc của anh chứ?"

Anh cười: "Không đâu."

Sau đó, Châu Sinh Thần cùng cô nói chuyện rất lâu, dần dần âm thanh đó cũng biến mất.

Thời Nghi ngủ một mạch đến chín giờ hơn, bị Hồng Hiểu Dự đánh thức, lúc cả hai cùng nhau đi ăn sáng, cô hỏi Hiểu Dự đêm qua có nghe thấy tiếng gì không. Hiểu Dự rất ngạc nhiên nói không nghe thấy gì, lại nhìn Đỗ Phong bên cạnh hỏi anh có nghe thấy gì không.

Đỗ Phong chỉ dùng đũa gắp thức ăn, lắc lắc đầu.

Thời Nghi thấy phản ứng của hai người như vậy càng thêm lo sợ. Buổi chiều cô nói nhỏ với Mỹ Lâm về việc muốn đổi phòng. Mỹ Lâm cắn cắn đầu bút: "Đổi phòng cho em nhất định em vẫn sẽ sợ, hay hai ngày tới ở cùng phòng với chị đi?" Thời Nghi đồng ý.

Mỹ Lâm hỏi cô nửa đêm sợ ma tại sao không gọi điện cho cô, Thời Nghi nghĩ tới cuộc điện thoại đến gần sáng lại cười bí hiểm. Cô cúi thấp đầu cười tươi đến độ trong chốc lát Mỹ Lâm không thể rời mắt nhìn, lẩm bẩm: "Chị đánh cuộc, em thực sự đang làm đám đàn ông khuynh nước khuynh thành đấy."

Thời Nghi giơ tay, đánh nhẹ cô một cái ra hiệu cuộc thi đã bắt đầu.

Lúc này hai người mới bắt đầu xem phần biểu diễn của các thí sinh.

Cuộc thi hôm nay kéo dài đến hai giờ rưỡi chiều mới kết thúc, cô đột nhiên nhận được điện thoại, một cuộc điện thoại bất ngờ.

Là Châu Sinh Nhân.

Cô nhớ người em này của Châu Sinh Thần từng đối với cô rất tốt, thậm chí so với Châu Văn Xuyên còn thân thiết hơn. Cậu nói trong điện thoại rằng khoảng thời gian này đang rảnh rỗi, muốn đến chơi với người chị dâu tương lai, mặc dù Thời Nghi cảm thấy kỳ lạ nhưng cũng không từ chối.

Đối với chức danh "chị dâu tương lai" cô cũng đã có sự chuẩn bị từ sớm.

Chỉ cần mẹ của Châu Sinh Thần không chấp nhận cuộc hôn nhân này thì ngay cả người bên cạnh Châu Sinh Thần là chú Lâm cũng chỉ gọi cô là cô Thời Nghi, có lẽ đây là quy tắc của nhà họ Châu Sinh. Cô và

Châu Sinh Thần rõ ràng sống ở thời hiện đại, là vợ chồng hợp pháp, nhưng trong căn nhà này lại không được công nhận. Nhiều lúc khi nghĩ đến Thời Nghi cũng thấy hơi chạnh lòng.

Thế nhưng cảm xúc này chỉ thoáng qua rất nhanh rồi biến mất, với cô, không gì quan trọng hơn Châu Sinh Thần. Kể từ khi anh cầu hôn, cô đã quyết định cả đời này sẽ mãi mãi ở bên anh.

Có danh phận và được công nhận hay không không quan trọng.

Châu Sinh Nhân đến vào buổi tối, đi cùng còn có hai cô gái, còn lại toàn nam giới. Không giống với lần gặp mặt ở Trấn Giang, lần này cậu khá thoải mái, chỉ mặc chiếc quần jeans màu xanh với áo trắng ngắn tay, trông như một cậu sinh viên vừa tốt nghiệp. Thời Nghi ở gần khu vực lối vào cây cầu đá, đứng dưới bóng râm đón cậu.

Châu Sinh Nhân rất tự nhiên, đến trước mặt Thời Nghi mỉm cười gọi một tiếng "chị Thời Nghi".

"Em trực tiếp vào đây sao?" Cô có chút kỳ lạ.

Tất nhiên hoạt động lần này chỉ cho phép những người dự thi và giới truyền thông đến.

Châu Sinh Nhân gật đầu: "Là mẹ, mẹ sợ có chuyện nên đã sai người chuẩn bị một chút."

Cậu giải thích vô cùng đơn giản, cách nói chuyện trực tiếp có chút gì đó rất giống Châu Sinh Thần.

Thời Nghi cười: "Cách em nói chuyện làm chị liên tưởng đến anh trai em." Cô sờ trán cậu: "Toàn mồ hôi thế này, nóng hả?"

Trẻ nhỏ mau lớn, Châu Sinh Nhân cũng cao xấp xỉ cô rồi.

Có lẽ trong gia đình trước nay không có ai đối xử như vậy với cậu, nụ cười của cậu có chút ngây ra nhưng rất nhanh gật đầu.

Trước đây cô đã gặp Tiểu Nhân vài lần, chỉ biết cậu không thích nói chuyện lắm vì vậy cũng không nói gì nhiều.

Nhà họ Châu Sinh quả nhiên đã có sự sắp xếp, người phụ trách khu vực sắp xếp chỗ ở cho Tiểu Nhân cũng như những người đi cùng. Khi Thời Nghi đưa cậu đến phòng thì hai cô gái đã dọn dẹp xong tất cả, đến cả ấm chén cũng là bộ mới.

Hình như Tiểu Nhân không có thói quen uống trà, đợi hai cô gái ra khỏi cửa, cậu lấy ra hai lon Coca từ tủ lạnh, mở nắp rót rồi đưa cho Thời Nghi một cốc: "Nghe người nhà họ Mai nói, chị Thời Nghi rất biết pha trà?"

Thời Nghi cầm cốc nước: "Cũng tạm được, chỉ là có sở thích về trà."

"Dường như chị sinh ra là để gả vào nhà em."

"Có thật vậy không?" Thời Nghi cười.

"Không phải sao?" Tiểu Nhân dựa vào lưng ghế, chăm chú nhìn cô.

Cô hiểu lời Tiểu Nhân nói, chính là khả năng về cầm kỳ thi họa, còn cả sở thích đọc cổ văn của cô: "Có thể chị chỉ giả vờ thích cổ văn." Sinh Nhân lắc đầu, ngắt lời cô: "Không chỉ vậy, em nghe nói việc xảy ra ở Đức, chị sợ không? Nếu như để chị nhìn thấy cảnh súng đạn, máu chảy, người chết… chị có sợ không?"

Âm thanh non nớt trong trẻo lại hỏi vấn đề như vậy.

Thời Nghi nhất thời không kịp phản ứng, liên tưởng đến chuyện xảy ra ở Đức, nghĩ đến mà vẫn rùng mình: "Sẽ rất sợ."

Châu Sinh Nhân nắm chặt cốc thủy tinh trong tay chăm chú quan sát cô.

Trong mắt cậu nhóc mười bốn tuổi không nên có vẻ lạnh lùng như vậy.

Lát sau, Châu Sinh Nhân bỗng mở lời an ủi cô: "Vừa rồi em nói chỉ là hù dọa chị thôi, không có gì đâu."

Thời Nghi rất nhạy cảm, đặc biệt là với thái độ của người khác.

Chỉ hơi thay đổi một chút là cô biết liền.

Vì vậy cô nghĩ, Tiểu Nhân đột nhiên đến đây thăm người chị dâu tương lai này, nhất định không chỉ là thuận đường như lời nói. Vấn đề ăn ở của Tiểu Nhân so với Châu Sinh Thần còn kĩ lưỡng hơn, có thể là do cậu là con trai duy nhất của chú Châu Sinh Thần, tuy được mẹ Châu Sinh Thần nhận làm con thừa tự nhưng vẫn được nuông chiều như trước.

Cử chỉ, động tác đều thể hiện vì được chiều chuộng mà trở nên kiêu ngạo.

Nhưng với Thời Nghi, cô thực sự có chút cảm tình, ít nhất cô cũng không có cảm giác gì không tốt.

Cậu em này tới, thuận tiện đem theo một vali quần áo, đưa đến phòng Mỹ Lâm và Thời Nghi. Hành lý vừa chuyển đến, ngay lập tức Mỹ Lâm đã mở chiếc vali không khóa này ra. Bên trong toàn là quần áo và đồ dùng hàng ngày, từ đồ nội y cho đến y phục mặc ngoài.

Thời Nghi đã mặc qua quần áo do nhà họ Vương may, biết rõ họ thích đính thêm hai viên ngọc trai vào bên trong cổ tay áo.

Bởi vậy chỉ cần lật ra là cô đã biết chỗ quần áo này là do nhà họ Vương may.

Mỹ Lâm vẫn còn đang xem xét chỗ quần áo thì đã có người chuyển đến cả một thùng nước.

"Nghe anh trai nói, đêm qua chị nghe thấy âm thanh lạ." Tiểu Nhân giải thích đơn giản với Thời Nghi. "Do vậy, nếu như có thể, hai ngày tiếp theo, chúng ta sẽ tránh uống nước ở đây, dùng bữa ở trong phòng. Sẽ có người của em lo liệu."

"Nghiêm trọng vậy sao?" Thời Nghi không nhịn được cười.

Tiểu Nhân cũng cười, nửa đùa nửa thật trả lời cô: "Bất kể là ma ngày hay ma đêm, người nhà họ Châu Sinh cũng đã gặp qua không ít, tự nhiên sẽ phải lưu tâm."

Thời Nghi chỉ coi là chuyện cười, thuận miệng hỏi: "Em đã gặp rồi sao?"

Thật bất ngờ cậu lại không trả lời.

Nhìn dáng vẻ im lặng của cậu, Thời Nghi cảm giác mình đã nói sai điều gì đó.

Buổi tối khi nói chuyện điện thoại với Châu Sinh Thần, nói đến chuyện này, Châu Sinh Thần cười nhẹ: "Mẹ của Tiểu Nhân mất đột ngột, nguyên nhân cũng có chút đặc biệt nên đôi khi cách nói năng và làm việc của nó cũng hơi kì quái."

Châu Sinh Thần giải thích qua.

Nói thật lòng, Thời Nghi không hiểu, cô hỏi kỹ hơn: "Nguyên nhân gì vậy?"

Anh không trả lời câu hỏi này của cô.

Thời Nghi suy nghĩ một chút lại nói: "Chuyện này sớm muộn em cũng biết."

"Nhà họ Châu Sinh hơi đặc biệt một chút, chín mươi sáu phần trăm tài sản là ở nước ngoài, tất nhiên cũng sẽ có ảnh hưởng đến bạn bè cũng như việc làm ăn." Anh nói: "Gia đình mẹ của Tiểu Nhân mặc dù là thông gia với nhà chúng ta nhưng được gả đến nhà họ Châu Sinh chủ yếu là để dò xét điều tra một số chuyện của nhà họ Châu Sinh, sau đó... cô ấy chết bất ngờ."

Thời Nghi dựa vào khung cửa sổ, tiếp tục nghe anh nói về những điều trước đây.

Vài năm trước, Châu Sinh Nhân vẫn còn là một đứa trẻ, khi đó cùng mẹ lên thuyền đánh bạc. Con thuyền này là của nhà họ Châu Sinh, khi đó để phân chia lợi nhuận từ một số hầm mỏ bất minh, nhà họ Châu Sinh đứng đằng sau tấm màn này, mà sau khi mẹ Tiểu Nhân bị phát hiện có mặt trên thuyền đã bị xử lí theo gia pháp.

Khi đó vì sợ Tiểu Nhân biết nên đã lái câu chuyện thành "chết bất ngờ".

Nhưng khi đứa trẻ trưởng thành sẽ tự nhiên biết một số chuyện.

Vì vậy đối với "ma ban ngày" vấn đề này đặc biệt nhạy cảm.

Cô rất ngạc nhiên với những gì anh vừa nói, nhưng cũng không gặng hỏi gì thêm.

Liên kết các sự kiện lại, cô càng cảm thấy cuộc sống của cô và của anh căn bản không cùng một thế giới.

"Xét từ góc độ nào đó thì anh không phải người nhà họ Châu Sinh." Châu Sinh Thần nói: "Đợi việc này kết thúc, tất cả mọi thứ sẽ quay về với quỹ đạo của nó."

"Vì vậy… anh không hề muốn thừa kế nhà họ Châu Sinh."

"Hoàn toàn không."

Bên anh có tiếng người dùng thứ ngôn ngữ cô không hiểu nói chuyện, có vẻ như là công việc.

Thời Nghi không nói gì, kết thúc cuộc điện thoại.

Gió thổi mạnh tạo nên những gợn sóng trên mặt nước, thổi bay vạt áo lụa là của du khách trên thuyền, không hẹn mà vang vọng âm thanh cười nói náo nhiệt.

Cô nghĩ, cô hiểu ý anh.

Niềm tin, lý tưởng giữa hai kiếp của Châu Sinh Thần có sự thay đổi lớn, kiếp này đã ít đi những nghi kỵ trong gia tộc, còn cô hai kiếp đều rất đơn giản, cô tin tưởng anh, và nhất định sẽ đứng về phía anh.

Tối hôm đó, là buổi cuối cùng của cuộc thi.

Tiểu Nhân cũng muốn đi xem, Thời Nghi nói với cậu rằng hôm nay thật sự không thể có ngoại lệ đặc biệt nào. Cậu chỉ có thể một mình vào trong, ngồi một góc nào đấy trong khu vực dành cho truyền thông. Cô vẫn nghĩ một cậu nhóc kiêu ngạo sẽ không chấp nhận sự sắp đặt này, không ngờ cậu thật sự đến một mình, còn đem theo sách. Cô ngồi hàng ghế giám khảo, hầu như không có thời gian để mắt đến Tiểu Nhân, đến khi cuộc thi kết thúc mới có thời gian đi tìm cậu.

Bất ngờ khi liếc nhìn đến quyển sách trong tay cậu, Thời Nghi phát hiện ra đây là giáo trình nước ngoài.

Cô không nhìn kĩ nội dung, lướt nhanh qua thì nhận ra là một cuốn sách Vật lý.

"Sau này em muốn học Vật lý?" Thời Nghi ngồi xuống cạnh cậu.

"Vâng." Tiểu Nhân gật đầu, đóng sách lại, đặt trên đùi.

"Rất hay." Cô thấp giọng nói. "Những thứ đó càng học sâu lại càng thấy ranh giới giữa các ngành khoa học trở nên mờ nhạt, không chừng em có thể vượt qua cả anh trai em đấy."

"Không thể nào, em không thể vượt qua nổi anh ấy." Tiểu Nhân cười. "Anh ấy là một thiên tài, mười hai tuổi được mời nghiên cứu nâng cao, mười bốn tuổi vào đại học, mười chín tuổi đạt học vị Tiến sĩ công trình hóa học. Em đã mười bốn tuổi rồi nhưng vẫn chưa vào đại học."

Điều này cô đã được nghe kể từ chính miệng Châu Văn Xuyên.

Nhưng qua lời của Tiểu Nhân có thể thấy cậu rất tự hào còn pha chút gì đó sùng bái.

"Thật vậy à?" Thời Nghi cố ý vờ như bây giờ mới nghe đến chuyện này, ngạc nhiên: 'Thật lợi hại."

"Phải là cực kỳ lợi hại." Tiểu Nhân nhìn cô: "Nếu không, chị dâu - vợ của anh hai đến bây giờ đã không còn thích anh ấy."

"Vợ của chú hai?"

"Đồng Giai Nhân."

"À…" Cô cười. "Chị có nghe qua, trước đây hai người có hôn ước."

"Đúng vậy!" Cậu không chút giấu diếm. "Đồng Giai Nhân là chị gái của mẹ em, tóm lại, quan hệ rất phức tạp. Khi đó, mẹ em được gả cho cha em… chú… chị ấy đã chủ động giải trừ hôn ước."

Là cô ấy chủ động?

Thời Nghi "ừ" một tiếng.

“Nhưng mà đây chỉ là em nghe nói, khi đó em vẫn chưa được sinh ra.”

Có lẽ chủ đề nói chuyện đã dần dần chuyển sang Châu Sinh Thần, Tiểu Nhân không nói thêm gì nhiều.

Thời Nghi cùng cậu nói chuyện một lúc, đến khi xem lướt qua quyển sách của cậu thì không hiểu gì. Đứa trẻ này dường như có phần giống với Châu Sinh Thần. Cô nghĩ, nếu như Tiểu Nhân có cơ hội cùng học tập với Châu Sinh Thần, nói không chừng, gia tộc sẽ đào tạo nên niềm tự hào kiêu ngạo thứ hai.

Hai người nói chuyện thêm một lát, Thời Nghi đi tìm Mỹ Lâm để nói sẽ cùng đi ăn cơm tối với Tiểu Nhân.

Hôm nay là ngày cuối cùng của cuộc thi, chiều mai tất cả mọi người sẽ rời khỏi đây để quay về. Thời Nghi hơi buồn, muốn mọi người cùng nhau uống trà và nói chuyện.

Tiểu Nhân kiên trì ở bên cạnh Thời Nghi, cũng không nói nhiều, chỉ thỉnh thoảng trả lời những câu hỏi hiếu kỳ của Hồng Hiểu Dự.

Cuối cùng, khi mọi người đã đi nghỉ, chỉ còn lại vài người trẻ, mọi người bắt đầu bàn bạc đến vấn đề vui chơi, không biết thế nào lại nhắc đến Poker Bài Cào[1].

[1] Tên tiếng Anh “Pai gow” là một trò chơi cờ bạc có nguồn gốc từ Trung Hoa, với một bộ ba mươi hai con domino. (HĐ)

“Tôi lại không chuẩn bị mấy thứ này.” Mỹ Lâm cười cười đả kích sự nhiệt tình của mọi người. “Bây giờ đi mua sợ không kịp.”

“Không cần vậy đâu, chúng ta có thể tìm thứ gì đó thay thế cũng được.”

Mọi người hưng phấn hẳn lên, Thời Nghi không hiểu trò này nên chỉ ngồi bên cạnh xem.

Tiểu Nhân đột nhiên gọi cô gái đằng xa, sau khi nói gì đó liền rời đi, lát sau xuất hiện mang theo một chiếc hộp bài.

“Là gì vậy?” Thời Nghi hiếu kỳ lên tiếng.

“Bài Cào, hay còn gọi là Bài Cửu.”

Thời Nghi kinh ngạc nhìn cậu.

Hai người bên cạnh là Hiểu Dự và Đỗ Phong, Hiểu Dự nghe thấy vậy vui mừng nói: “Thật sự có người mang đến sao tốt quá, mang ra mọi người cùng chơi.”

Cô gái nhìn Tiểu Nhân, cậu gật đầu, mở chiếc hộp, đặt các quân lên trên mặt bàn.

Những quân bài sáng bóng được bốn người dàn ra trên bàn, nhanh chóng sắp xếp thành tám hàng.

Cô gái bên cạnh không có ý định rời đi, ngược lại đứng cạnh bàn như người phục vụ sẵn sàng giúp đỡ. Mọi người im lặng, mới đầu tưởng rằng người bên cạnh Thời Nghi chỉ là một cậu ấm, còn cô gái là người giúp việc đi theo chăm sóc ăn ở cho cậu ta.

Nhưng khi xem các quân bài trên bàn, lại nhìn tư thế sắp xếp ban nãy của cô gái kia… Người không biết, còn tưởng rằng đang lạc vào sòng bạc ở xã hội cũ, và họ là khách quý.

“Người lớn trong nhà rất thích những thứ này, vì vậy để tiếp mọi người ít nhiều phải học qua một chút.”

Tiểu Nhân rất có thiện ý giải thích với mọi người: “Chị gái đây thường xuyên hầu bài các bậc cha chú trong nhà nên rất quen thuộc.”

Cách giải thích có chút kỳ lạ nhưng cũng không quá khó để hiểu.

Có bài trong tay, mọi người nhanh chóng hướng sự chú ý đến những quân bài trên mặt bàn. Chỉ là chơi vui nên Mỹ Lâm không cho phép mọi người chơi ăn tiền, cô gái bên cạnh làm nhà cái nên chia ọi người một ít phinh làm vốn ban đầu.

Bàn bên này bắt đầu ầm ĩ lên, Thời Nghi thấy kỳ lạ, hỏi nhỏ Tiểu Nhân: “Cha em… chú rất thích chơi trò này sao?”

“Mọi người trong gia đình đều thích chơi.” Tiểu Nhân nhìn cô. “Anh trai em chưa nói bao giờ sao?”

Cô lắc đầu.

“Người nhà cậu thật thú vị.” Hồng Hiểu Dự cảm thấy cách nói chuyện của cậu nhóc này rất hay. “Cậu biết chơi không?”

Châu Sinh Nhân gật đầu: “Có ạ.”

Hồng Hiểu Dự cười, lắc lắc tay của Đỗ Phong: “Anh muốn thử một chút không?”

“Đằng nào cũng chỉ là chơi vui.” Đỗ Phong nhìn Tiểu Nhân đầy hứng thú. “Không ngờ một cậu nhóc cũng biết chơi Bài Cào.”

Châu Sinh Nhân nhìn Đỗ Phong: “Không giỏi lắm, nhưng đủ để tiếp mọi người.”

“Ồ…” Đỗ Phong hứng thú. “Khẩu khí lớn đấy, lúc chơi ở Ma Cao tôi cũng không hay thua đâu.”

Tiểu Nhân nghĩ một lúc rồi nói: “Anh đã nghe qua phương pháp ‘allure pai gow’ chưa?” Châu Sinh Nhân dường như đang nghĩ đến ai đó hoặc sự việc gì đó, nói giọng rất vui vẻ. “Ở cửa sinh tử trong Bài Cào, một đêm có thể khiến ai đó mất cả tòa thành. Vì vậy thứ này không thể chơi tùy tiện, đặc biệt là khi đang bốc đồng.”

- Hết chương 10 -

11. Chương 11: Lần Đầu Tiên

“Allure pai gow?” Đỗ Phong cười đầy ẩn ý. “Cách nói này rất hiếm thấy.”

Châu Sinh Nhân cúi đầu mở quyển sách bên người: “Có vẻ như anh Đỗ rất có hứng thú với vấn đề này.” Giọng cậu đột nhiên trở nên lạnh lùng, Đỗ Phong ngược lại, không hề để ý.

Có lẽ vì tính kiêu ngạo của Châu Sinh Nhân hay vì lý do khác mà Thời Nghi cảm giác hai người họ không ưa nhau lắm.

Mọi người chơi rất vui vẻ nhưng Thời Nghi lại cảm thấy trống trải.

Cô nhìn bộ dạng chăm chú đọc sách của Tiểu Nhân, chợt cảm thấy khó xử. Cậu vốn thích đọc sách lại phải ở đây cùng mọi người chơi bài. Cô lấy bút viết vài chữ trên giấy: “Chúng ta đi chỗ khác nhé?”

Thời Nghi chọc nhẹ vào lưng cậu, để tờ giấy lên quyển sách cậu đang đọc.

Cậu quay đầu, mỉm cười với cô.

Họ nhanh chóng rời đi, Thời Nghi quay về phòng lấy ít sách và giấy bút, hai người tìm một quán trà yên tĩnh ngồi gần cửa sổ xem sách.

Thời Nghi thường ngẩng lên nhìn Tiểu Nhân, đột nhiên có cảm giác như mình hơi quá gia trưởng.

Nhưng cậu nhóc này lại là người thích đọc sách hoàn toàn không để tâm, từ đầu tới giờ chỉ chăm chú xem sách không quan tâm đến xung quanh, còn không ngừng cầm bút viết gì đó, đôi mắt không rời khỏi trang giấy và quyển sách.

Thời Nghi cúi đầu tiếp tục đọc sách của mình.

Cô cũng có thói quen vừa xem sách vừa viết lại, khi bắt gặp một câu hay sẽ chép lại, cũng là cách để ghi nhớ. Không hiểu có phải tại không khí nơi đây thích hợp hay tại sự yên tĩnh của Châu Sinh Nhân ảnh hưởng tới mình, cô viết không ngừng, chợt dừng lại.

Ma xui quỷ khiến, cây bút trong tay cô viết một câu:

Mùa hạ, tháng Sáu, năm Kỷ Hợi, Hoàng đế băng hà ở cung Trường Lạc. Trước khi Hoàng đế băng hà, đã xuống chiếu lệnh cho Nam Thần Vương…

Cô ngừng lại ngòi bút dừng trên mặt giấy, chậm chạp không viết tiếp.

Cô nhớ rất rõ ngày mùng Một tháng Sáu vì đó là ngày sinh của cô. Lúc Hoàng đế băng hà cũng là lúc cô được sinh ra, khi ấy, Tiểu Nam Thần Vương mười bốn tuổi không nhận chiếu chỉ vì nghi ngờ ấn ngọc tỷ quá nhỏ đoán rằng trong cung có biến, thiếu chút nữa thì trở thành nội loạn…

Khi anh mười bốn tuổi, cô mới được sinh ra.

Trước khi gặp Châu Sinh Thần, cô đã nghe rất nhiều chuyện về anh đủ để viết cả một quyển sách.

Dòng chữ đó Thời Nghi viết rất nhỏ, nét chữ mảnh dẻ. Cô nhìn chằm chằm một lúc, có lẽ quá nhập tâm nên khiến Châu Sinh Nhân chú ý, cậu nhóc đặt sách xuống nhìn dòng chữ cô viết, có chút kinh ngạc: "Chị viết về Châu Sinh Thần trong lịch sử?"

Cô cũng bất ngờ, có chút hoài nghi nhìn cậu: "Em cũng biết người này?"

"Biết chứ." Tiểu Nhân càng ngày càng tán thưởng cô: "Phả hệ nhà nhà họ Châu Sinh có tên ông ấy, mặc dù sử sách không ghi lại nhiều nhưng em khá hứng thú với ông ấy, nhiều lần bị nghi ngờ có âm mưu tạo phản, cũng… rất phong lưu."

"Phong lưu?" Thời Nghi choáng váng.

"Ông dám có ý với Thái tử phi, đó không phải phong lưu thì là gì?" Tiểu Nhân cười nói, "Thái tử phi là ai, là chủ nhân hậu cung tương lai, vì ông ấy mà từ bỏ tất cả, nhảy lầu tự vẫn, còn không phong lưu ư? So với bình thường thì thế đã là rất phong lưu rồi."

Tiểu Nhân nửa đùa nửa thật.

Thời Nghi càng choáng váng.

"Em nghe mẹ nói anh trai đặc biệt muốn lấy tên của ông ấy" Tiểu Nhân cười cười. "Vì vậy em rất có hứng thú với ông ấy, chỉ tiếc là tài liệu ghi chép ít quá."

Tài liệu lưu lại rất ít, thậm chí còn không đúng.

Đây cũng là việc khiến cô tiếc nuối.

Hai người hàn huyên một lúc, Tiểu Nhân tiếp tục xem sách của mình nhưng Thời Nghi lại không yên. Cô nhìn dòng chữ, do dự, viết tiếp:

Nam Thần Vương nhận chiếu không khóc, nói: "Ngọc tỉ nhỏ, kinh thành có biến."

Cô chợt nghĩ ra một cách, đem hết những gì mình nhớ trong đầu ghi lại.

Không cần biết nhớ được bao nhiêu.

Điều này khiến cô cả đêm không yên giấc, khi cô muốn làm một việc gì đó, lúc nào cũng suy nghĩ tâm niệm về nó, hoàn toàn không khống chế được. Cô trằn trọc cả đêm, nửa tỉnh nửa mê, trong đầu chỉ nghĩ đến những chuyện đã từng nghe: Lũ lụt nhấn chìm Giáng Châu, huyết chiến Sóc Châu, sáu lần chiến loạn Đại Châu…

Đến cuối, Mỹ Lâm không chịu nổi, trời vừa sáng liền đẩy nhẹ cô: "Em làm chị tức chết… cả đêm trở mình, chị cũng ngủ không nổi."

Thời Nghi cũng mệt, thì thầm nói: "Đều tại em nằm mơ, mơ toàn binh mã loạn lạc."

"Vậy à?" Mỹ Lâm nhìn sắc mặt cô không tốt. "Có lẽ đêm hôm trước không có âm thanh nào cả, toàn do em nằm mơ mà ra."

Thời Nghi cũng không tiện nói với cô hôm đó cùng Châu Sinh Thần nói chuyện cả đêm chỉ gật đầu cười: "Em không biết."

"Thời Nghi?"

"Vâng?"

"Em có cảm thấy rằng, có lúc em sống như ở trên mây không." Mỹ Lâm thấp giọng nói: "Em không có hứng thú với điều gì, công việc cũng chẳng qua là vì cần một việc để làm, từ khi quen em chị không thấy em thích thú với điều gì. Trừ cái người mà em đột nhiên quen biết liền kết hôn kia."

Thời Nghi quay người, cũng cảm thấy bản thân sống quá đơn điệu.

Hay tại kiếp trước cuộc sống của cô quá nhiều màu sắc, sinh ra trong gia đình quyền thế, bái sư lại là người đàn ông khiến các cô gái ghen tị… Còn cả những thứ khiến người ta không thể tưởng tượng nổi.

Có những thứ khi đã đạt được sẽ không còn bận tâm đến nữa.

Từ khi hiểu chuyện cô chỉ biết "cùng chàng trùng phùng", cũng chỉ có cách này mới khiến cô hòa nhập được với xã hội này, dùng thân phận bình thường nhất để gặp anh.

"Chị nói xem, nếu như con người ta đã luân hồi vậy tiền tài còn nghĩa lý gì không? Cùng người tranh giành còn ý nghĩa nữa không?" Cô nghĩ: "Em thấy chẳng còn ý nghĩa gì cả."

"Đúng vậy… nhưng chị không tin vào luân hồi, do đó chị sống thực tế hơn em nhiều, chị chỉ thích tiền, chị muốn người khác phải tôn trọng chị." Mỹ Lâm thở dài: "Còn em thì chỉ có tình cảm. Người như em thích hợp để làm bạn, chị vĩnh viễn không lo lắng em sẽ làm ra những việc hại bạn bè."

Thời Nghi cười, không đáp.

Mỹ Lâm nghĩ đến việc Thời Nghi lúc nào cũng tâm niệm về chồng mình, nhịn không được bèn cảm thán, vẫn không có cơ hội gặp mặt trực tiếp. Một người sống trên Trái đất lại đi nghiên cứu sao Kim, thực sự khiến người ta tò mò.

Thời Nghi cũng không rõ khi nào anh về nước, chỉ nói, lần sau có cơ hội nhất định sẽ cùng nhau ăn cơm.

Cuộc thi kết thúc, Mỹ Lâm thành công khi ký hợp đồng với ba người mới, hai nam, một nữ, rất có tố chất.

Mỹ Lâm ngồi trên thuyền, cùng với mọi người nghe nhạc uống trà, nói chuyện phiếm, vài người mới cũng ngồi trong đó, lại có chút ngại ngùng. Trong đám có một người đàn ông còn khá trẻ, Thời Nghi rất thích biểu diễn cũng như chất giọng trời phú của anh ta, không kiềm được tới bắt chuyện trước khi rời Tây Sách.

Con thuyền đi rất chậm rãi, qua cây cầu đã kết thúc cuộc nói chuyện, đưa mắt nhìn ra hai bên bờ.

Có người đang nhìn cô, nở nụ cười.

Người đó mặc quần dài màu kem, áo ngắn tay màu xanh da trời, rất đơn giản, sạch sẽ. Anh không mang theo hành lý, chỉ đơn giản là đứng trên bờ trong bóng râm, trên tay còn cầm kính mắt.

Anh bị viễn thị, bỏ kính ra sẽ thấy cô rõ hơn, nhìn dáng vẻ của anh, hiển nhiên là đã nhìn cô được một lúc.

Nếu như không phải bây giờ khu vực này không cho phép tự do đi lại, anh nhất định sẽ bị hòa lẫn trong dòng người… Thời Nghi vội vàng quay người, tóm cánh tay Mỹ Lâm: "Nhanh vào bờ, vào bờ." Mỹ Lâm hơi kinh ngạc, lại nhìn người trên bờ, không chắc chắn hỏi: "Là chồng của em?"

Câu nói này đã thu hút được sự tò mò, chú ý của tất cả mọi người trên thuyền.

Con người vốn tò mò, đặc biệt sau sự kiện trao giải lần trước, mọi người đều biết cô đã có chỗ dựa khiến họ ghen tị, hôm nay người cũng đến rồi nên muốn nhìn rõ một chút.

Tất nhiên, người nhìn chăm chú nhất là D Wang.

Thời Nghi chỉ ậm ừ, muốn nhanh chóng cập bờ.

Cô rất sợ ánh mắt tò mò của mọi người khiến anh không thoải mái.

Châu Sinh Thần ngược lại so với cô tưởng tượng, anh nhìn đám đông quanh cô, rất tự nhiên gật đầu coi như là chào hỏi. Thuyền đến gần đích thì dừng lại, Châu Sinh Thần cũng đến bên đó, đưa tay đỡ Thời Nghi xuống thuyền.

"Anh Châu Sinh, xin chào." Mỹ Lâm đứng ở đầu thuyền, rất quang minh chính đại đánh giá anh, cất tiếng chào hỏi. "Lần nào cũng lỡ dịp gặp anh, cuối cùng cũng được gặp trực tiếp."

Châu Sinh Thần dùng một tay đỡ cô, dắt cô xuống bậc thang, đứng cạnh mình.

"Chào cô Mỹ Lâm." Anh mỉm cười lịch sự. "Thời Nghi thường xuyên nhắc đến cô, cảm ơn cô đã chăm sóc cho Thời Nghi trong thời gian qua."

Thời Nghi có chút kinh ngạc. Bản thân từ trước đến nay đều sợ anh thấy phiền, nên không hề đề cập chuyện công việc với anh.

Mỹ Lâm cười, cùng anh hàn huyên vài ba câu.

Trước khi rời đi, Châu Sinh Thần nhìn mọi người lần nữa, gật đầu nói tạm biệt.

Tầm mắt của anh giao với D Wang, nhìn như không có chuyện gì.

Đến khi thuyền rời bờ lần nữa, Thời Nghi cuối cùng không kìm được mà ôm lấy tay anh: "Anh về nước khi nào vậy? Tại sao đột nhiên quay về, việc bên kia thì sao? Vấn đề nhập cảnh ở đây đã giải quyết xong rồi chứ?"

Một loạt các câu hỏi.

Anh cười, tiện tay đeo kính lên, ôm eo cô.

Động tác không hề thừa thãi, lực cũng không lớn nhưng cũng đủ để ôm cô vào lòng. Thời Nghi kêu khẽ, tiếp xúc với thân thể anh mới có cảm giác cánh tay anh đầy mồ hôi. Anh ôm sát eo cô, phần da lộ ra bên ngoài tiếp xúc với nhau gần gũi như vậy cũng đủ khiến mặt cô đỏ lên.

"Sáng hôm nay mới đến Thượng Hải, chủ yếu là sợ em ở đây gặp vấn đề. Việc bên kia của anh tạm thời dừng lại, bao gồm nghiên cứu và cả vấn đề nhập cảnh." Anh trả lời từng vấn đề của cô, hỏi ngược lại: "Còn câu hỏi nào không?"

"Ừm, còn một…" Đột nhiên tiếp xúc thân mật giữa ban ngày như vậy, cô rất tự nhiên, đặt hai tay lên vai anh, nhỏ giọng hỏi: "Ngoài việc sợ em có chuyện còn nguyên nhân nào khác không, như vì… nhớ em?"

Có anh bên cạnh thật tốt, cảm giác tốt hơn rất nhiều.

Thời Nghi biết, tất cả vui buồn của cô đều đặt lên anh, nhưng cô tình nguyện.

Cô nhìn anh.

Anh cũng nhìn cô khẽ cười, rốt cuộc cũng gật đầu.

"Có. Anh rất nhớ em."

Thời Nghi nhìn anh, đôi mắt sáng lấp lánh, dường như càng long lanh hơn.

Cuối cùng, cô cúi đầu: "Vừa rồi sao anh lại nhìn D Wang?"

"Anh?" Châu Sinh Thần khoác vai, dẫn cô vào trong, cười nói: "Chỉ là tôn trọng người thất bại thôi."

Trong một thoáng Thời Nghi cảm thấy vô cùng bất ngờ, mỉm cười với anh.

Gặp anh, cô không khỏi nói nhiều hơn bình thường, quả thực không giấu được tâm tình vui vẻ của bản thân. Từ việc phàn nàn chuyện âm thanh kỳ quái đêm đó, đến những đồ ăn ngon nơi đây, không thiếu một chuyện nào. Anh có vẻ như rất quen thuộc với nơi đây, thậm chí hai người đi qua phường nhuộm anh cũng biết đây là đâu, cô có chút hiếu kỳ: "Nơi này mới được xây lại, không có nhiều người biết đến, tại sao anh lại rõ như vậy?"

"Vì em ở đây nên anh đã xem qua bản đồ."

Cô "ồ" một tiếng, nhìn lại phường nhuộm kia.

Những tấm vải được phơi cao, một con đường nhỏ hẹp đầy những tấm vải xanh thẫm được gió thổi tung lên rồi nhẹ nhàng hạ xuống.

Nhìn cảnh này cô lại nhớ đến trận chiến đấu kéo dài hai mươi ngày đã từng được nghe kể.

Ngày mùng Bảy tháng Một anh dẫn quân ngày đêm không nghỉ đến tiếp viện Thanh thành, trong khi đó, quân địch có đến mười ba vạn người.

Hai mươi ngày sau, quân tiếp viện đã đến.

Khi đó, các tướng lĩnh đã không còn hy vọng lại nhìn thấy trên tường thành, hàng trăm người đang dựng lên cờ hiệu mang màu xanh lam đặc trưng, bay bay trong gió.

Màu xanh lam chính là cờ hiệu của Tiểu Nam Thần Vương.

Những lá cờ xanh chuyển mình bay trong gió, thể hiện rõ lời tuyên bố không chịu khuất phục.

Cô nhớ lời của người kể chuyện khi đó tràn đầy tự hào, kích động. Người kể chuyện nói, hai mươi vạn quân tiếp viện tiếng hô vang ngập trời.

Cô cũng nhớ, khi đó trái tim cô đập từng nhịp mạnh mẽ đầy kích động như chính mình đang chứng kiến vậy.

Hai người đi dạo qua khu vực nhuộm vải, qua con đường nhỏ hẹp đến phòng Tiểu Nhân ở. Đứa trẻ này cũng thật kỳ lạ, đến đột ngột, đi không báo trước, chỉ để lại một tờ giấy tạm biệt.

Vài chữ ngắn ngủi: "Anh chị, em sẽ không làm phiền hai người."

Châu Sinh Thần đưa mắt nhìn rồi đưa cô xem, ra hiệu muốn đi tắm rửa: "Ở đây nóng nực, anh ra nhiều mồ hôi, em đợi chút." Nói hết câu, anh lấy quần áo sạch đã được chuẩn bị trong tủ, bước vào nhà tắm.

Thời Nghi cầm điều khiển, mở điều hòa, lại đi đóng cửa sổ.

Vì trong phòng vì mở cửa sổ nên rất nóng, dần dần nhờ gió điều hòa dần mát lên, nhiệt độ bắt đầu giảm xuống. Cô thấy nhiệt độ thích hợp nhưng vẫn chỉnh cao lên một chút, sợ anh từ nhà tắm đi ra dễ bị cảm lạnh.

Cô cầm điều khiển, đang nghiên cứu nhiệt độ thì Châu Sinh Thần cũng từ nhà tắm bước ra.

"Em đang xem gì đấy?"

"Em chỉnh nhiệt độ, sợ anh cảm lạnh."

Nhìn từ đằng sau sẽ thấy cô đang rất chăm chú.

Châu Sinh Thần chợt thấy thân thể nóng lên, anh muốn cô.

Cảm giác này khi ở Bremen cũng xuất hiện vài lần nhưng anh đều khống chế được. Hiện giờ người trước mắt rõ ràng quần áo đầy đủ, nhưng lại có một ma lực nào đó hấp dẫn anh.

Châu Sinh Thần bước lại gần, cô đã chỉnh nhiệt độ xong, đặt điều khiển xuống mặt bàn. Anh tiến đến gần Thời Nghi, cúi thấp đầu, hôn nhẹ lên cổ cô, Thời Nghi cứng người lại nhưng nhanh chóng thả lỏng.

Cô vốn thích mặc váy liền có cổ, những phần lộ ra tương đối ít.

Châu Sinh Thần gạt nhẹ cổ áo cô để lộ phần gáy. Anh tiếp tục hôn lên, một cảm giác không tên khiến cô hơi khó chịu.

"Đừng để nhiệt độ cao quá không lát lại ra mồ hôi." Anh nhỏ giọng.

Thời Nghi vâng, nhắm hai mắt.

Châu Sinh Thần ôm cô từ phía sau, thấp giọng gọi tên cô, không hề che giấu khát vọng của bản thân.

Thời Nghi cảm giác lần này anh thực sự muốn cô.

Cô càng lúc càng thấy căng thẳng.

Cô muốn cho anh nhưng lại sợ.

Cô bắt đầu sợ hãi, sợ anh sẽ thất vọng về mình. Sợ bản thân không hiểu chuyện sẽ làm anh mất hứng… Cô càng nghĩ càng sợ hãi, đến khi Châu Sinh Thần thấy thân thể cô cứng ngắc mới lên tiếng: "Hôm nay em không tiện?"

Cô thấp giọng trả lời anh: "Không phải…"

"Hay em không muốn như vậy?"

"Không phải…"

"Em sợ?"

Cô muốn nói là đúng, nhưng nhớ lại lần ở Bremen, hai người ở cùng một phòng, khi đó cô là người chủ động. Lần này không hiểu sao lại sợ hãi, cô cũng không rõ…

Châu Sinh Thần nắm vạt váy cô, từ từ kéo lên, chiếc váy cởi ra bị anh ném lên bàn làm việc.

Anh chưa cởi bỏ quần áo của mình, nhẹ nhàng hôn lên làn da cô, nụ hôn càng sâu, anh hôn từ xương quai xanh đến vai. Cô đỏ mặt tía tai muốn né tránh lại bị anh một tay giữ lại, không để cô rời đi. Không nhanh không chậm, từ từ, bàn tay anh chạm đến nội y của cô: "Có nhớ lần trước anh nói thích sưu tầm Ngô ca không?"

Thời Nghi khẽ vâng, giọng nhẹ như gió thoảng.

Cô cảm giác được nội y của mình đang từ từ bị cởi bỏ, rơi xuống đất

"Em có thuộc Ngô ca không?"

"Không thuộc lắm…" Đều là dân gian lưu truyền lại, các câu thơ về tình cảm chốn khuê phòng, làm sao cô thuộc?

Bàn tay Châu Sinh Thần có chút thô ráp, ít nhất với cô mà nói lại có một cảm giác rất lạ. Khi bàn tay anh phủ lên ngực cô, Thời Nghi nhắm chặt mắt, đến cả lông mày cũng nhăn lại.

Bên tai vang lên giọng anh, rất nhẹ, trầm ấm: "Sớm mai dạo bước vờn mây. Chiều tà đổ bóng lạc vào vườn lan. Cưỡi trăng ta hái phù dung. Đêm đêm mưa gió hạt sen ngậm vừa[1]."

[1] Nguyên văn : Triều đăng lương đài thượng. Tịch túc lan trì lí. Thừa nguyệt thải phù dung. Dạ dạ đắc liên tử (, , ,). (HĐ)

Cô mơ hồ nghe ra sắc đào kiều diễm trong đó.

Suy nghĩ đã rời khỏi cô từ lâu, lần đầu tiên thân mật như vậy, quả thực quá mẫn cảm.

Tay anh chạm đến đâu đều khiến cô muốn bỏ chạy. Không rõ là những nụ hôn hay bàn tay anh, khiến cô đắm chìm, mê loạn.

"Người xưa dùng 'hoa sen'." Anh thấp giọng: "Chính là nói yêu".

Tay anh có chút mồ hôi, nhẹ nhàng mơn trớn thân thể cô.

Ánh mặt trời chiếu qua lớp cửa kính, rải trên thân thể trần trụi của cô.

Châu Sinh Thần xoay người cô lại, cúi đầu, vừa hôn cô, vừa cởi bỏ quần áo của mình.

Trong mơ màng, anh khe khẽ đọc cho cô nghe những câu thơ mà cô chưa từng biết tới, những câu thơ mà chỉ những người yêu nhau mới đọc cho nhau nghe. Phần lớn đều là phép ẩn dụ, anh giải thích từng câu từng câu cho cô. Giọng anh trầm thấp nhưng lại mang đầy màu sắc, lời anh nói như đang giảng bài cho cô nghe vậy.

Cơ thể hai người dính sát vào nhau như muốn nhập vào làm một.

Rồi anh chậm chạp không tiến thêm một bước, Thời Nghi cảm thấy hốt hoảng, không hiểu nên làm gì tiếp theo thậm chí cảm thấy như mình đang gặp ảo giác, hoài nghi có thực sự là anh đang ở bên cô hay không…

Anh thấp giọng: "Mới đầu sẽ hơi đau một chút."

Cả người cô chợt đỏ ửng lên.

Cô thậm chí không dám thở, khi nghe anh nói vậy cô hiểu chuyện gì tiếp theo sẽ xảy ra…

Tất cả các dây thần kinh của cô đều rung lên theo từng động tác của anh.

"Khi còn nhỏ, đọc đến Lã Thị Xuân Thu, người lớn trong nhà đều nói: "Mỹ nhân yêu kiều, đàn ca chè chén, theo đuổi trầm mê". Giọng Châu Sinh Thần nhẹ nhàng như nước chảy, "Mỹ nữ cùng đàn ca chè chén say sưa đều không được trầm mê, câu này em nghe bao giờ chưa?"

Cô "vâng" một tiếng.

"Anh lại không hề cho rằng hai thứ này có thể dễ dàng đắm chìm. Nhưng hiện tại anh không nghĩ vậy."

Anh vào sâu hơn, cô đau đến run rẩy.

Những giọt mồ hôi nhỏ xuống người cô, Châu Sinh Thần không dám động đậy. Cảm giác đau đớn dần biến mất, Thời Nghi chuyển mình, nghênh đón anh. Châu Sinh Thần kinh ngạc, chợt ngừng lại, nhìn khuôn mặt trắng bệch đầy mồ hôi của cô…

"Thời Nghi?" Anh gọi tên cô.

Thời Nghi mở mắt.

Trong ấn tượng của cô, đây chính là sự bắt đầu.

Có rất nhiều hồi ức, không kể là kiếp trước, hay kiếp này, tầng tầng lớp lớp đều hòa trộn đan cài. Có hình ảnh anh trên sa mạc, anh ngồi trong phòng đọc sách, anh dẫn binh đến thành Trường An… Nếu có một ngày, hai người không gặp nhau…

Châu Sinh Thần rất kiên nhẫn, không ngừng hỏi cô sao rồi.

Ban đầu cô còn có thể trả lời anh, dần dần chỉ thở dốc, hai tay nắm chặt lấy ga giường. Hai bàn tay nắm chặt rồi lại thả lỏng, những hình ảnh hỗn loạn chồng chéo trong đầu dần biến mất, người đang ở cùng cô đây chính là anh, lại không phải anh. Tay cô đẫm mồ hôi, chạm vào khuôn mặt anh: "Châu… Sinh Thần."

Anh đáp lại cô.

"Em yêu anh." Cô thốt lên.

Anh "ừ" một tiếng.

Đôi tay ôm lấy khuôn mặt anh, đều là mồ hôi.

Cuối cùng, anh ôm cô quay người, để cô nằm trên người mình, tiện tay với lấy chiếc chăn mỏng đắp lên cả hai. Thời Nghi mệt đến không mở nổi mắt, khuôn mặt áp lên lồng ngực anh, nghe trái tim anh đập từng nhịp, từng nhịp.

Không gian dần dần trở nên yên lặng, yên lặng đến mức cô mơ màng chìm vào giấc ngủ.

Nhưng bàn tay ai đó lại không chịu để yên, nhẹ nhàng vuốt ve eo cô, cô cất tiếng: "Trước đây, anh có từng cùng.."

Anh nhắm mắt, mỉm cười: "Không có."

Thời Nghi cũng cười, vẽ vòng tròn trên ngực anh, "Sau này cũng không cho phép…"

"Được." Tay anh bắt đầu trượt nhẹ trên lưng cô.

"Nếu như em chết trước, em sẽ làm phiền anh một thời gian, kiếp sau em lại đền bù cho anh." Thời Nghi cảm thấy bản thân hơi quá đáng, nhưng lại thấy đây là cách tốt nhất, mà cũng chỉ có hiện tại cô dám lên tiếng với nhà khoa học này.

Anh chỉ cười, nhẹ nhàng đồng ý với cô.

Thời Nghi mãn nguyện ngẩng đầu, chủ động hôn anh, ôm anh. Thật sự là ôm anh, nằm bên anh, yên tâm nhắm mắt ngủ.

Thời Nghi tỉnh giấc, cảm giác có một bàn tay đang nhẹ nhàng vuốt dọc theo sống lưng cô.

Những vuốt ve này hệt như đang âu yếm một chú mèo, không hề mang theo dục vọng. Thời Nghi mở mắt, lại nhắm lại tiếp tục cảm nhận.

Châu Sinh Thần, em yêu anh.

Cô cảm thấy, anh và cô, không chỉ kiếp này, kiếp sau, kiếp sau nữa, mãi mãi sẽ ở bên nhau.

Vậy sẽ được bao lâu? Bao nhiêu chuyện sẽ xảy ra đây?

Đời đời bên nhau.

Đúng vậy, đời đời bên nhau.

Cô chậm chạp suy nghĩ, nghĩ đến khi khóe miệng nở nụ cười.

Anh thấy cô tỉnh, khẽ hỏi: "Em tỉnh rồi?"

"Vâng."

"Tối nay chúng ta ở lại đây, sáng mai về Thượng Hải, được không em?"

"Vâng."

"Về sau… anh phải ở Trấn Giang."

"Ở đó ư?"

"Ừ, ở lại đó."

Thời Nghi nghĩ rồi nói "Em thôi việc cùng anh quay về."

Châu Sinh Thần không lập tức trả lời cô, dường như đang cân nhắc chuyện gì đó. Cô nghĩ Châu Sinh Thần đang lo lắng về người nhà anh, nhưng cô không muốn sau khi về nước anh vẫn cách xa cô như cũ.

"Em ở lại Thượng Hải đi, Trấn Giang không xa lắm, anh có thể cách ngày về nhà. Hoặc là, em có thể cùng anh ở Trấn Giang vào những ngày cuối tuần." Anh đưa ra ý kiến.

Thời Nghi lười cùng anh tranh luận: "Vậy cũng được, nếu như cách ngày về nhà thì ở nhà em. Chỗ anh bên đây quá rộng, nếu em ở một mình sẽ không quen."

Cô nghĩ, nếu như anh đã đưa ra quyết định thì hẳn là tốt nhất cho cả hai rồi.

"Được."

Tối đó, họ ra ngoài ăn tối.

Không giống với Tiểu Nhân, Châu Sinh Thần không quá kĩ tính, chỉ tìm một nơi gần đó dùng bữa. Thời Nghi chợt cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, theo như những gì cô biết về anh, ngoại trừ việc ở Trấn Giang cùng người nhà của anh ra, còn trước sau anh vẫn giữ nếp sinh hoạt của bản thân.

Đơn giản nhưng cũng không quá tùy tiện.

Quần áo gọn gàng đúng mực, những vật dụng mang theo rất đơn giản, không thích xã giao tiệc tùng, lại càng không thích dùng điện thoại di động, thứ đồ lãng phí thời gian. Thời gian cố định, địa điểm cố định, làm việc theo quy luật. Còn ăn uống chỉ là những sinh hoạt thiết yếu, ngoài ra… Thời Nghi đổi tay ôm anh, bần thần suy nghĩ, bỗng nhiên mỉm cười.

Châu Sinh Thần nhìn cô.

Cô giải thích: "Em đang nghĩ xem anh và những người đàn ông khác có gì giống nhau nhưng nghĩ không ra. Ví dụ như anh cũng xem Cỗ máy thời gian đến bảy mươi chín lần, cũng…"

Anh vẫn giữ nụ cười trên môi: "Là thật đấy, anh toàn xem khi rảnh. Anh không muốn mất công đi tìm một bộ phim truyền hình nào đấy nên xem đi xem lại thôi. Khi đang xem đến một cảnh nào đó em có thể lập tức nhớ ra đoạn sau và cả lời thoại của nó, khá thú vị đấy."

Cô cười như một đứa trẻ, tiếp tục nắm lấy tay anh.

Hồng Hiểu Dự gọi điện cho Thời Nghi rủ cô cùng đi ăn tối.

Hai người đến quán ăn nói chuyện một lúc thì Hồng Hiểu Dự và Đỗ Phong cũng đến. Các quán ăn nơi đây, đa phần do người bản xứ mở, hầu hết đều là đặc sản ngoài ra cũng không có quá nhiều lựa chọn.

Đến khi thịt dê nướng được mang lên, Châu Sinh Thần đang định gắp thì Thời Nghi nói nhỏ với anh, mùa hè không nên ăn thịt dê sẽ dễ bị nóng trong người. Châu Sinh Thần gật đầu tỏ vẻ đã hiểu liền chuyển sang ăn cá, không động đến món thịt dê nữa.

Hồng Hiểu Dự nhìn thấy cảnh này, cảm thán: "Cậu xem, khi mình chọn món thì cậu không nói gì, đến khi mình định ăn, cậu lại khuyên chồng là không nên ăn, nói cái gì mà nóng trong người. Đúng là con gái đã lấy chồng như bát nước hắt đi, trong mắt cậu làm gì còn đứa bạn như mình."

Thời Nghi cười: "Cậu đi đến đâu nhất định phải ăn đặc sản nơi đó, có khuyên cậu cũng không nghe, mình biết vậy nên không nói."

Hai người phụ nữ thân thiết đấu khẩu với nhau, nói mãi cũng không hết chuyện.

Ai thắng ai thua thì chưa biết, chỉ biết hai người đàn ông ngồi bên cạnh lại xem đầy hứng thú.

Đỗ Phong rót rượu, đưa đến trước mặt Châu Sinh Thần.

Anh cười từ chối: "Rất xin lỗi, tôi không uống được rượu."

Đỗ Phong nói: "Chỉ là hình thức, nhấp một ngụm là được rồi."

Hồng Hiểu Dự cũng không tha: "Đàn ông gặp mặt uống chút rượu cũng không vấn đề gì."

Châu Sinh Thần do dự chốc lát, cầm cốc rượu lại bị Thời Nghi giành lấy.

Cô nhìn Hồng Hiểu Dự: "Không được ép anh ấy uống."

"Hả? Mình đâu có ép? "Hồng Hiểu Dự dở khóc dở cười. "Mình chỉ khuyên một câu, chỉ đúng một câu, đại tiểu thư của tôi ạ."

Thời Nghi cầm cốc rượu, đưa lên mũi ngửi ngửi: "Độ rượu cũng không thấp nhỉ?"

Ý tứ trong câu nói của Thời Nghi rất rõ ràng, Hổng Hiểu Dự thực sự bị thái độ bảo vệ Châu Sinh Thần làm cho tức chết, lấy đũa của mình gõ nhẹ vào cốc rượu: "Cậu quá đáng rồi đấy."

Đỗ Phong cười: "Như thế này, bỏ qua mấy người đàn ông, nhưng…"

Thời Nghi sợ họ làm khó Châu Sinh Thần, không đợi Đỗ Phong nói xong đã ngửa cổ uống hết cốc rượu.

Quá bất ngờ nên không ai kịp ngăn cô lại..

Cô đặt cốc xuống: "Được rồi, mình đã uống thay anh ấy, các cậu không cần nói thêm gì nhé!"

Hồng Hiểu Dự cũng biết Thời Nghi tửu lượng thấp, nhìn cô như vậy cũng không dám nói thêm, nhanh chóng đổi đề tài: "Đây mới thực sự là yêu, so với cậu, mình còn kém xa."

Cô cười: "Lần đầu gặp gỡ, không sao."

Cô biết mình bảo vệ Châu Sinh Thần như vậy cũng có chút không nể mặt bạn bè.

Nhưng cô không chịu được khi anh bị bắt ép như vậy, cho dù anh chỉ hơi nhíu mày, hay do dự cô cũng không muốn nhìn thấy.

Thời Nghi uống trà, cố ép mùi cồn nhộn nhạo trong cổ họng mình xuống.

Cô gác tay lên thành ghế, cảm giác nóng bức trào lên Châu Sinh Thần nắm lấy tay kia của Thời Nghi, cô quay đầu nhìn anh. Cô cảm nhận được, anh đặt bàn tay to lớn mình vào lòng bàn tay nhỏ bé của cô.

Người trước mặt anh là cô, không phải ai xa lạ nên anh mới thoải mái thể hiện cảm xúc của mình như vậy.

Thời Nghi chỉ cười, ý rằng anh không cần nói gì hết, bản thân cô hiểu, anh muốn nói gì, cô đều biết.

Châu Sinh Thần có chút trách cứ, cũng tự trách bản thân mình, phỏng chừng là trách cô uống rượu, lại trách bản thân không thể ngăn cô, đôi mắt có chút nặng nề. Thời Nghi cúi đầu cười, quay đi không nhìn anh, đột nhiên cô liên tưởng đến nếu như trong phòng thí nghiệm cũng xảy ra chuyện, ánh mắt của Châu Sinh Thần có như vậy không?

Quả nhiên tửu lượng của Thời Nghi quá thấp.

Lúc rời khỏi quán, mặt cô đã đỏ lên, miệng cười không dứt. Con người ta khi có chuyện vui đều sẽ uống vài ly rượu, đây là đạo lý gì vậy? Cô đưa anh đi nghe ngâm khúc, bởi nhân viên công ty, thí sinh cũng như giới truyền thông tham gia cuộc thi lần này đều đã về hết, ở lại chỉ còn có vài người vì những lí do khác nhau.

Trên sân khấu âm thanh ngâm khúc vang lên, phía dưới những hàng ghế dài thưa thớt, chỉ lác đác vài ba người.

Hai người ngồi trong một góc phía tây bắc của khán đài, cô ngồi tựa vào vai anh, sau lại mượn hơi rượu dần dần trượt xuống, nằm trên chân anh. Cứ như vậy ngắm anh, mãi không chán.

Bị cô nhìn như vậy, Châu Sinh Thần vươn người đặt tay lên ghế trước, trán tỳ vào lòng bàn tay, cúi đầu nhìn cô.

Anh làm vậy để cô có thể thoải mái ngắm mình hơn.

Anh mặc một chiếc áo ngắn tay màu đen đơn giản, khuôn mặt sáng sủa.

Có lẽ quanh năm sinh hoạt trong phòng thí nghiệm, nên những gì anh tiếp xúc và làm đều liên quan đến nghiên cứu, chẳng chút nào giống với người đàn ông đã ba mươi tuổi, nhìn anh giống nghiên cứu sinh hai mấy tuổi hơn.

Thời Nghi giơ tay chạm vào cằm anh: "Sáng nay, ở đây có chút… Ưm, hình như vừa mới mọc lên."

Châu Sinh Thần nhìn cô: "Sáng nay cọ vào em?"

Câu hỏi của anh rất đơn giản, thuần khiết nhưng cô lại liên tưởng đến điều gì đó khiến khuôn mặt đỏ rực lên, giọng nói mang chút nũng nịu: "Không nói với anh đâu."

Hơi men bốc lên khiến mọi điều không dám nói trước đây đều nói ra.

Bàn tay mềm mại của cô chạm đến mặt anh, khẽ giọng nói: "Em nhớ trong một cuốn sách có viết một câu rất hay."

"Câu gì?"

"Những mong muốn, khát vọng của tôi đều được anh giữ, sắp xếp, bảo vệ một cách an toàn. Để tôi không ngạc nhiên, không đau khổ, không phải rơi nước mắt, để tôi một chỗ dựa an tâm."

Anh "ừ" một tiếng, tâm tư của cô gái này anh đều hiểu nhưng không nói ra.

Nhưng trong khoảnh khắc đó, anh cảm thấy cứ như vậy ngồi trên ghế dài, Thời Nghi đang nằm trên chân mình, thật thoải mái.

Cô nhìn anh: "Anh nhất định nghĩ đi đâu rồi, Châu Sinh Thần, anh hiểu sai ý em rồi."

"Vậy sao?" Anh cười.

"Em đang nghĩ rằng, đợi đến khi anh làm xong mọi việc, hằng ngày anh chỉ cần đi nghiên cứu ngôi sao Kim kia của anh, còn lại đều giao cho em. Em sẽ nấu cơm, pha trà, sắp xếp mọi việc ổn thỏa để anh không mệt mỏi, không khổ đau, không phải về ngôi nhà lạnh lẽo không ánh đèn, em sẽ là chỗ dựa cho anh."

Ánh mắt cô ngời sáng, lặng lẽ nhìn anh như đang nhìn một vật quý giá.

Anh chính là thứ quý giá nhất của cô.

Châu Sinh Thần lại nhìn cô, im lặng không nói gì.

Ngay tức khắc, anh dùng mu bàn tay xoa nhẹ mặt cô: "Mặt em đỏ hết lên rồi này."

"Thật hả?" Thời Nghi vội vàng áp tay lên mặt mình, cảm thấy có hơi nóng thật. "Em không biết uống rượu, một chút thôi cũng say."

"Nhưng đỏ như vậy lại nhìn rất xinh."

Thời Nghi nhìn anh có vẻ không tin.

Anh cười: "Anh nói thật."

Có lẽ vì sự kích thích của rượu, cô khó lòng khống chế được cảm xúc của mình, cảm thấy mũi mình cay cay, những giọt nước mắt cứ thế rơi xuống, vội nghiêng người ôm lấy thắt lưng, áp mặt vào người anh.

"Em sao vậy?" Châu Sinh Thần lo lắng hỏi cô.

"Đầu em hơi choáng…"

"Nếu như khó chịu chúng ta về phòng."

"Không cần đâu… để em như vậy một lúc là được, bây giờ đứng lên sợ rằng sẽ càng khó chịu."

Cô khẽ trả lời, khuôn mặt dán sát lên lớp vải quần của anh, hai mắt long lanh nước, tâm trạng không thể nói là vẫn tốt được.

Châu Sinh Thần không phát hiện ra cô hơi kỳ lạ, hai tay vỗ nhẹ lên lưng như muốn dỗ cô ngủ.

Ngâm khúc kết thúc, cả khán phòng chìm vào im lặng. Một vài diễn viên trên sân khấu nhìn thấy lượng khách ít ỏi ngày hôm nay nên đang thương lượng có nên kết thúc sớm hay không. Nhưng tất cả những việc đó đều không ảnh hưởng đến nơi đây.

- Hết chương 11-

12. Chương 12: Đã Bao Giờ Không Vấn Vương

Lần này Châu Sinh Thần về, Thời Nghi có ý định mang anh đến gặp gia đình mình.

Không có hôn lễ, Thời Nghi uyển chuyển giải thích, hai người quyết định ở bên nhau, chỉ bởi gia đình anh quy củ phức tạp, tiệc cưới phải kéo dài hơn một chút, về chuyện hai người đã là vợ chồng trên luật pháp, cô thật sự không dám cho bố mẹ biết, nếu không chắc chắn bố mẹ cô sẽ nổi giận, hơn nữa người lớn trong gia đình hai bên lại chưa gặp mặt qua… Đến cô cũng biết, điều này thực sự là không ổn.

Bố mẹ cô tuy rằng không mấy vui vẻ nhưng thấy Thời Nghi kiên trì như vậy, họ cũng đành chấp nhận cho hai người "ở bên nhau."

"Con gái thường chọn sai." Nhân lúc cô đang rửa mặt, mẹ cô ở sau lưng nói: "Cũng may, Tiểu Thần trông có vẻ là người đáng tin cậy, nếu không mẹ thật sự…"

Thời Nghi rửa mặt, vơ lấy chiếc lược chải đầu: "Vâng con cũng cảm thấy anh ý thật thà… đáng tin cậy."

"Nhưng hai đứa bên nhau chỉ có tình yêu thôi thì chưa đủ, còn cần luật pháp bảo đảm nữa." Mẹ cô cầm lấy lược chải đầu, tết thành bím tóc cho cô. "Còn nữa, không được phép sống chung quá sớm."

Thời Nghi không dám lên tiếng.

Mẹ cô phát hiện ra điều bất ổn, lại thấy biểu hiện của cô thì lập tức hiểu rõ.

Nhẹ nhàng ấn đầu cô, chau mày, mẹ cô nói: "Thôi bỏ đi, thanh niên bây giờ… không giống bố mẹ ngày trước."

Thời Nghi cầm lược trả về chỗ cũ, thấp giọng: "Dù sao thì kiếp này con sẽ mãi ở bên anh ấy, không thay đổi."

"Cả đời này? Đời người dài lắm con ạ."

Mẹ cô còn muốn nói thêm điều gì nhưng cô đã đứng lên, nhanh chóng tránh đi vấn đề này.

Trong gia đình, người nấu cơm luôn là bố cô, khi Thời Nghi ra ngoài lại thấy Châu Sinh Thần đang ở trong phòng ăn, bận rộn làm gì đó. Anh đang cùng bố cô nói chuyện, khi cô bước vào nhìn thấy anh đưa một nắm hành đã được rửa sạch cho bố cô. Thời Nghi cười, nói với anh: "Anh ra ngoài đi để em giúp bố là được rồi."

Anh nhìn cô, mu bàn tay trái cọ cọ bím tóc vừa tết của cô: "Không sao."

Lần đầu tiên thấy cô tết tóc như vậy, dường như anh muốn nhìn lâu hơn.

Hai người cứ như vậy đứng nhìn nhau trong bếp, lại có cả người lớn bên cạnh. Dưới cái nhìn của anh, mặt Thời Nghi nóng dần lên, lại giúp anh xắn cao tay áo, sau đó bất ngờ hôn lên mặt anh.

Khi bố cô quay người lại, Thời Nghi nhanh chóng lùi ra sau hai bước: "Vậy, em ra ngoài, anh thể hiện cho tốt vào đây."

"Tiểu Châu đưa bác nắm hành."

Tay Châu Sinh Thần vẫn cầm nắm hành, chậm chạp đưa cho ông.

Còn cô, đã nhanh chân chạy từ lúc nào rồi.

Một bữa cơm gia đình rất bình thường.

Châu Sinh Thần và cô ngồi cạnh nhau yên lặng ăn cơm, hình ảnh này rất đẹp, đến cả người khó tính như mẹ cô cũng phải thừa nhận, hai đứa rất xứng đôi. Trước khi về anh còn bị giữ lại nói chuyện.

Hầu như là bố mẹ cô hỏi, anh trả lời, thành thật đáp từng vấn đề bố mẹ cô đặt ra.

Người cô của mẹ cô là tiểu thư quyền quý trong xã hội cũ ở Thượng Hải, mẹ cô nhìn quen nên tự nhiên sẽ dựa vào đó để đánh giá mẹ Châu Sinh Thần. Bà hỏi có phải hồi nhỏ mẹ của Châu Sinh Thần không chăm sóc được anh, đều do bảo mẫu nuôi dưỡng, anh không phủ nhận. Mẹ Thời Nghi cười, đã hiểu nên trước khi Thời Nghi đi còn dặn dò cô: "Mẹ cậu ta cũng là tiểu thư gia đình có tiền có thế, người trong gia đình kiểu đó cùng con cái thường không mấy thân thiết."

Thời Nghi đáp sẽ chú ý trong việc chung đụng hằng ngày với mẹ anh.

Hai người vừa ra đến đường liền xuống xe, đi về tiểu khu nhà mình. Cô nghĩ đến những lời ban nãy lúc anh nói chuyện với bố mẹ cô, làm như vô tình hỏi: "Hồi còn nhỏ anh không sống cùng mẹ sao?"

"Có, nhưng cũng coi như không." Châu Sinh Thần cười với cô. "Cuối cùng cũng chịu hỏi anh rồi hả?"

Bị phát hiện ra, cô cười, đáp: "Sợ nếu hỏi thẳng thì anh sẽ giận."

"Đúng là mẹ anh không tự tay chăm sóc các con, anh, em anh đều là bảo mẫu chăm sóc, hơn nữa bảo mẫu của mỗi người cũng khác nhau."

Cô nói: "Bảo sao em cảm giác anh và em trai anh khác nhau nhiều lắm."

Anh không phủ nhận: "Rõ ràng là không thân thiết, anh rời khỏi nhà từ khi còn nhỏ, đến lúc kết hôn mới tiếp xúc một chút."

Thời Nghi đang nói chợt có hai chú chó nhỏ từ đâu chạy đến, ngửi ngửi chân cô, rồi sủa nhặng lên.

Châu Sinh Thần nhanh tay ôm cô về phía mình, đến khi chủ của chúng xuất hiện quát chúng im lặng, xin lỗi hai người, anh mới buông cô ra. Ban đầu Thời Nghi cũng bị dọa nhưng không quá sợ, chỉ là sự bảo vệ của Châu Sinh Thần khiến cô có chút bất ngờ.

Anh nắm tay cô, lòng bàn tay hai người đều ướt.

Cô bị chó dọa, còn anh thì lo lắng cho cô.

"Em không sợ chó." Thời Nghi được anh thả ra, khẽ giải thích.

Anh như đồng ý nhưng đột nhiên kết luận một câu: "Anh sợ."

"Hả?" Thời Nghi nhìn anh. Anh bình tĩnh nhìn cô, vài phút sau lại cười, vuốt vuốt đuôi sam của cô: "Sợ em bị chó cắn."

Chỉ đơn giản như vậy nhưng trái tim cô đã mềm ra, ôm lấy tay anh.

Anh bảo vệ cô, lo sợ cô bị tổn thương.

Hai người về đến nhà, cô nhanh tay dọn dẹp phòng sách, đặt máy tính và đồ dùng của anh vào. Đồ đạc anh thường dùng hằng ngày thật sự là không nhiều, ngoài những vật dụng mà nam giới thường có, hai chiếc máy tính, quần áo còn ngoài ra không có thêm gì. Hai chiếc máy tính một cái dùng cho phòng thí nghiệm, một cái là công việc hằng ngày.

Bình thường cô chỉ dùng một chiếc máy tính với đèn bàn, cũng rất đơn giản.

Nhưng bây giờ anh đến, dùng đến hai cái đèn bàn mà cô vẫn sợ không đủ sáng.

"Hai chiếc máy tính của anh đều dùng cùng lúc sao?"

Tiếng Châu Sinh Thần vọng ra từ phòng khách: "Ừ!"

"Vậy ổ cắm không đủ dùng rồi." Cô suy nghĩ. "Anh ngồi nghỉ đi, em xuống lầu mua ít đồ."

"Cửa hàng dưới lầu sao?" Anh đến cửa phòng, hỏi cô.

"Vâng, nếu không sẽ không đủ ổ cắm để thắp đèn."

"Được, anh biết rồi."

Anh nói xong, quay người bước ra.

Đến khi anh đóng cửa, Thời Nghi mới phát hiện, vừa rồi dường như cô đã coi anh là khách đến nhà.

Nhưng hiển nhiên anh đã tự coi mình là chủ nhân của căn nhà rồi.

Tay cô đặt trên giá sách, có một cảm giác hạnh phúc. Từ Ô Trấn về đây, một số thứ đã thay đổi, tuy nhỏ nhưng rất dàng nhận ra. Không chỉ là việc họ đã thân mật hơn, mà còn… rất nhiều thứ, cô cảm nhận được sự quan tâm của anh với mình.

Cũng như trước đây, anh đã từng rất quan tâm cô vậy.

Mặc dù anh không nhớ gì hết.

Một người đàn ông trước đây không quan tâm điều gì ngoài kinh tế và nghiên cứu, thì nay đã bắt đầu chú ý đến những điều vụn vặt hơn, bắt đầu giống một người đàn ông bình thường, sẽ tự nhiên đi mua đồ dùng hằng ngày… Tay cô cầm mảnh vải sạch, bắt đầu lau dọn từng góc trong phòng, lúc sau ngăn cuối cùng của giá sách, Thời Nghi rút ra một quyển sách lịch sử.

Bìa cuốn sách vẫn còn mới, dường như chưa bao giờ được mở ra.

Rõ ràng, nhiều thứ sau khi mua về cũng chỉ mở ra xem một lần.

Xem đến đây, cô chợt nhớ ra trong túi mình vẫn còn rất nhiều ghi chép, cô lôi ra, đặt vào tập kẹp tài liệu mới, cẩn thận đặt lên chồng sách vừa xong. Liên quan đến đoạn ký ức này, cô không biết nên viết bao nhiêu nữa, chỉ hy vọng bản thân sẽ không quên quá nhiều, cũng hy vọng có thể ghi lại toàn bộ.

Những thứ đó, liên quan đến anh, là những thứ chỉ mình cô biết.

Bữa tối họ ăn uống đơn giản, sau đó anh nhanh chóng vào phòng làm việc.

Thời Nghi lấy chiếc bàn nhỏ ra ban công, cầm theo vài tờ giấy, sắp xếp trình tự thời gian của ký ức, chẳng mấy chốc đã vài giờ đồng hồ trôi qua. Công việc của cô thường bắt đầu từ chiều đến đêm, hiện tại đã mười một giờ nhưng cô cũng không cảm thấy buồn ngủ, lại nhìn phòng sách vẫn sáng đèn, cô đi làm chút đồ ăn nhẹ, gõ cửa rồi đi vào.

Châu Sinh Thần vẫn theo thói quen ở một mình, quay đầu nhìn cô dễ đến vài phút mới nhớ ra: "Em buồn ngủ hả?"

"Không có." Cô đi vào, đặt đồ ăn và cốc sữa nóng lên mặt bàn. "Em sợ anh đói, nếu đói thì anh ăn một chút đi, còn không uống chút sữa rồi làm việc tiếp."

Anh cười, lấy cốc sữa uống một ngụm.

Đặt cốc xuống lại với chiếc ghế bên cạnh: "Em ngồi đây đi, nói chuyện với anh một lát."

Cô vâng lời, ngồi xuống ghế.

Mặc dù có hơi kỳ lạ nhưng ý của anh là muốn nói chuyện với cô, không để cô cảm thấy tủi thân.

Hai người nói chuyện phiếm, anh cũng tiện tay mở hòm thư cá nhân.

Tất cả được sắp xếp gọn gàng.

Cô nhìn thấy hơn chục tên người, có tập tin là "Thời Nghi", lập tức nghĩ đến khoảng thời gian cùng anh trao đổi qua thư điện tử. Khoảng nửa năm họ chỉ dùng hình thức này để nói chuyện, khi đó cô cũng không quá hi vọng. Nhưng bây giờ quen anh, hiểu anh mới biết đây là thói quen giao tiếp thường ngày.

Rất trực tiếp, nhưng thời gian trả lời lại có thể tự do chọn lựa.

Anh giải quyết quan hệ cá nhân rất nhanh..

Châu Sinh Thần đột nhiên hỏi cô: "Em xem cái này, có nghĩ ra vế đối không?"

Thời Nghi nhìn máy tính của anh, trên bản word chỉ có một hàng chữ: "Nhất ngạc hồng, nhị sắc liên, tam bộ nhạc, tứ viên trúc, ngũ canh linh, lục yêu linh, thất nương tử, bát phách man, cửu trương cơ, thập nguyệt đào, bách nghi kiều, thiên niên điều."

Cô cười rộ lên: "Đây là tên các bài từ [1], có điều người liệt kê ra cái này cũng rất thú vị."

[1] Đây là một thể loại văn học hình thành vào thời Đường và phát triển mạnh vào thời Tống, là những câu dài ngắn khác nhau phối hợp chặt chẽ với âm nhạc. (HĐ)

"Có nghĩ ra vế đối không?"

Thời Nghi suy nghĩ một chút, trong đầu hiện lên các tên thuốc: "Nhất điểm hồng, nhị diệp luật, tam giác thảo, tứ quý thanh, ngũ liệm tử, lục hòa khúc, thất diệp liên, bát giác phong, cửu lí hương, thập khôi tán… ừm bách thảo sương, thiên nhật hồng."

"Đều là tên thuốc?" Anh không ngờ cô sẽ dùng tên thuốc để đối lại.

Cô gật đầu.

Anh rất nhanh gõ lại câu đối vừa xong, rồi gửi vào hòm thư điện tử.

Châu Sinh Thần đánh thêm một dòng chữ: "Đây là đáp án của Thời Nghi."

"Anh gửi cho ai vậy?" Nhìn thấy tên mình, cô tò mò hỏi.

"Là Mai Hành." Anh cười. "Cậu ta thích những thứ như thế này."

Cô nghĩ đến người tên Mai Hành này, ừ, đúng là chỉ có anh ta mới nghĩ ra những thứ này.

Châu Sinh Thần uống nốt cốc sữa, đóng máy tính: "Sáng mai bốn giờ, giờ anh phải đi rồi, ngày mai em có phải làm gì không? Hay vẫn ở nhà nghỉ ngơi?"

"Em không phải đi làm…" Cô cầm cốc. "Em nói với Mỹ Lâm là… đang tuần trăng mật."

"Tuần trăng mật?" Anh khẽ cười. "Đúng là tuần trăng mật mà."

Đêm yên tĩnh.

Anh khẳng định vô cùng đơn giản. Vậy mà cô nhìn anh cả mặt đều đỏ rực lên.

Theo Âm lịch, tháng Bảy là tháng của người âm.

Bởi lý do đặc biệt này mà nhà họ Châu Sinh buổi tối thường đóng kín cổng, Châu Sinh Thần không tiện về nhà giữa Trấn Giang và Thượng Hải, Thời Nghi xin nghỉ phép một tháng để ở tại Trấn Giang cùng anh. Mỹ Lâm trêu cô sắp bước vào cuộc sống của một thiếu phu nhân, nói cô không cần ở lại Thượng Hải„ dù sao nơi đô thị phồn hoa đèn màu rực rỡ này cũng không thích hợp với nhà nghiên cứu của cô.

Cô cười không nói.

Mặc dù trước đây đã cùng người nhà anh ăn cơm nhưng suy cho cùng vẫn có cảm giác xa lạ.

Vì gia đình anh rất xem trọng vấn đề danh phận, bao gồm cả Tiểu Nhân, người vốn đối tốt với cô, trước mặt người lớn trong nhà cũng chỉ dám lễ phép gọi chị Thời Nghi. May mắn nhất là giờ mẹ anh không ở nhà.

Sóng ở đây không ổn định, cô chỉ có thể lên mạng vào buổi tối, dùng điện thoại bàn để nói chuyện với bố mẹ, bạn bè.

Ban ngày Châu Sinh Thần không ở nhà, cô chỉ ngồi xem sách, mệt rồi lại nhìn trời đến ngẩn người.

Những cuốn sách trên kệ thật sự là khó tìm thấy ở đâu.

Đây đều là bản đẹp được lưu giữ ở tàng thư lâu, hầu hết là bản phồn thể, còn có một số bản chép tay. Đối với cô, tàng thư lâu to lớn này vẫn có chút gì đó đáng sợ nên đều là anh đưa cô đi chọn sách, xem hết một lượt lại đổi sách khác.

Cô ở đây đã được nửa tháng, trong nhà có cả người trẻ tuổi nên không khí có thể coi là hòa hợp.

Chiều nay, Châu Văn Hạnh và Mai Hành đều tới. Lúc đó Châu Sinh Thần và cô đang chậm rãi đi bộ từ trên núi đi xuống, ánh mặt trời được tán cây ngăn lại, không khí mát mẻ, có gió, có nước.

Đi bộ mệt, liền nghỉ lại.

Dòng nước mang theo những con cá nhỏ, tuy không nhiều nhưng lại rất thích hợp với cảnh nơi đây.

Trên mặt nước chuồn chuồn đang rập rờn lượn quanh.

Cô nhìn chúng, rồi tìm một hòn đá gần đây nghỉ ngơi. Châu Sinh Thần đứng cạnh Thời Nghi, yên lặng ngắm nhìn cô: "Văn Hạnh và Mai Hành có lẽ tới rồi."

Anh nói đến rồi, nghĩa là nhất định hai phút sau họ sẽ xuất hiện.

Thật là người có quan niệm thời gian chuẩn xác, tự nhiên những người bên cạnh bao gồm cả cô cũng sẽ hình thành thói quen giống như anh.

Quả nhiên rất nhanh một chiếc xe màu đen xuất hiện đi qua cây cầu, dừng lại cách họ một đoạn không xa. Cửa xe mở bước ra khỏi xe đầu tiên là Mai Hành, theo sau là Văn Hạnh. Hai người tiến lại gần, dừng bên hồ nước, Văn Hạnh quay đầu cười, gọi to: "Chị dâu."

Thời Nghi cười cười: "Anh ấy vừa nói bọn em sẽ đến, thật sự là đến rồi."

"Anh em yêu cầu rất nghiêm khắc về mặt thời gian…" Văn Hạnh trêu chọc, "đến mức mà máy bay cũng không dám chậm trễ nữa là."

Đây có được coi là nói xấu không nhỉ?

Mỗi lần gặp Châu Văn Hạnh, Thời Nghi đều cảm thấy cô rất gần gũi, là một trong những người đối xử thân thiện với cô. Cô gật đầu chào Mai Hành, cũng cười với Văn Hạnh khi cô ấy tố cáo thói quen chuẩn xác về thời gian của Châu Sinh Thần.

Người bị tố cáo lại tỏ ra không thèm để ý.

"Chuồn chuồn ở đây nhiều thật." Châu Văn Hạnh thấy Thời Nghi đang ngắm lũ chuồn chuồn liền thử giơ tay ra tóm lấy cánh một con. "Khi còn nhỏ thỉnh thoảng về nhà em lại bắt chơi rất vui."

Tay Văn Hạnh hơi gầy, có thể thấy do bệnh tim nên nhìn cả người cô trông rất thiếu sức sống.

Lần trước gặp mặt không có cảm giác vậy, lần này sức khỏe có vẻ xấu hơn lần trước rất nhiêu.

"Người đẹp của tôi ơi, tháng cô hồn không thế bắt chuồn chuồn." Mai Hành cười lên tiếng nhắc nhở Châu Văn Hạnh.

"Tại sao?" Châu Văn Hạnh cảm thấy kỳ lạ.

Mai Hành cười ẩn ý, không giải thích gì thêm.

Châu Văn Hạnh cắn cắn môi, giận dỗi: “Anh bắt nạt em lớn lên ở nước ngoài, không hiểu văn hóa truyền thống đúng không?”

Thời Nghi nghe vậy mỉm cười: “Đây chỉ là điều cấm kỵ trong dân gian thôi, mọi người đều cho rằng chuồn chuồn và cào cào là hóa thân của ma quỷ nên trong tháng này tốt nhất không nên bắt mang về nhà, để tránh có ‘bạn tốt’ theo về.”

Khi còn nhỏ lúc đi tảo mộ cô được người lớn nói cho nghe.

“Á?” Châu Văn Hạnh thu tay lại. “Em thường quay về đây, tuy không phải tiết Thanh minh tảo mộ hay tháng của người âm, nhưng vẫn bắt một đám về chơi.. Cô hơi sợ, không nhịn được hỏi tiếp: ”Cào cào là con gì?”

Thời Nghi chưa kịp trả lời, Mai Hành đã nói cô nghe: “Là con màu xanh giống con dế trũi, anh nhớ hồi nhỏ em cũng thường hay chơi.”

Mặt Châu Văn Hạnh càng trắng bệch.

Thời Nghi lo sẽ dọa cô sợ, cười nói: “Đừng sợ, đều chỉ là nói vui thôi.”

Thực ra bản thân Thời Nghi sợ những điều cấm kỵ trong dân gian kia sẽ làm cô nhóc này liên tưởng đến bệnh tình của mình.

Cô đang muốn lên tiếng an ủi, Châu Sinh Thần đột nhiên lắc đầu, thở dài: “Chuồn chuồn là loại côn trùng có cánh, thường bay là là trên mặt nước kiếm ăn, sau khi giao phối, chuồn chuồn cái sẽ đẻ trứng trên cây thủy sinh, nó với linh hồn ma quỷ không có liên quan gì cả.”

Đây là giải thích của một người vô thần - nhà nghiên cứu.

Mai Hành không nhịn nổi bèn trêu anh: “Nhà đại nghiên cứu, giải thích thì là vậy nhưng tôi lại là người tin vào Phật, tin vào kiếp luân hồi.”

Châu Sinh Thần ngồi xổm xuống bắt lấy cánh của một con chuồn chuồn, phản lại lời của Mai Hành: “Nó đang trong thời kỳ sinh sản, sau khi nó chết đi từ ấu trùng con sẽ lột xác thành một con chuồn chuồn mới, đây là một vòng tuần hoàn rất nghiêm ngặt, có đúng vậy không?”

Mai Hành và anh quen biết đã lâu, vậy nên rất tự nhiên mà đôi đáp với nhau.

Nếu nói Châu Sinh Thần không có tín ngưỡng thì không đúng.

Nên nói là anh tin vào khoa học.

Thời Nghi nghe hai người nói vậy, dùng tay chạm nhẹ vào mặt nước tạo nên những vòng tròn nhỏ.

Châu Sinh Thần của trăm nghìn năm trước đây, xông pha trận mạc không ngờ hôm nay có thể đứng ở nơi núi non, cây cối tươi tốt, phong cảnh hữu tình như vậy để bàn luận về chuồn chuồn. Hay nói cách khác, những ký ức đó của cô chỉ là một giấc mơ.

“Rượu đào rót chén ngọc nhâm nhi. Chưa thỏa, tiếng đàn giục ngựa đi. Chinh chiến xưa nay ai trở lại? Sa trường say ngủ, chớ cười chi![1]”

[1] Nguyên văn : Bồ đào mỹ tửu dạ quang bôi, dục ẩm tì bà mã thượng thôi. Túy ngọa sa trường quân mạc tiếu, cổ lai chinh chiến kỷ nhân hồi (, , ,), là bài Lương Châu từ ( ) của Vương Hàn, bản dịch của Phụng Hà (HĐ).

Những câu thơ này đến nay vẫn tồn tại mà người viết lên nó đã đi vào lịch sử.

Có người như Châu Sinh Thần ở đây, tự nhiên cái không khí có chút quỷ dị sẽ bị phá vỡ, nhờ đó mà Châu Văn Hạnh yên tâm hơn nhiều. Văn Hạnh mặc dù học y nhưng vẫn mang tâm hồn thiếu nữ, lại sống trong gia đình truyền thống gia giáo như vậy, tự nhiên cũng rất kiêng kỵ với quỷ thần.

Trước khi rời đi, Châu Văn Hạnh còn làm động tác tạm biệt với mấy con chuồn chuồn, còn lẩm bẩm mấy lời đại loại như trước đây không cung kính vói các tiền bối, xin chớ trách tội.

Tháng của người âm, người nhà họ Châu Sinh ăn cơm sẽ thiếu vài người, các món ăn đều đơn giản.

Châu Sinh Thần đại diện cho lớp trẻ gia đình mời người lớn trong nhà, mỗi ly rượu đều rót đầy tràn.

Ban đầu Thời Nghi không cảm thấy gì nhưng qua chuyện chiều này lại thấy anh là một người khá mâu thuẫn. Cũng khó trách anh công khai biểu thị không muốn sống trong gia tộc.

Bởi Mai Hành và Văn Hạnh đã đến nên buổi tối ở đây có thể coi là có hơi người.

Mai Hành ngồi nói chuyện phiếm với Văn Hạnh và Thời Nghi, Châu Sinh Thần cũng ngồi đó, chỉ có điều anh đang đọc một số tư liệu mà có cho Thời Nghi xem cô cũng không hiểu nổi. Cô ngồi dựa vào anh, Châu Sinh Thần cũng rất tự nhiên một tay ôm eo cô, tay kia tiếp tục nhấn vào máy tính.

Thời Nghi không muốn làm phiền đến anh, chỉ ngồi đó yên lặng nghe hai người kia nói chuyện.

Mai Hành thật sự là người biết nói chuyện, nhưng cũng lại rất biết cách dọa người, nói đi nói lại, lại quay về vấn đề về linh hồn ma quỷ, lại còn rất "thành ý" liên tưởng đến cấu trúc của căn nhà họ Châu Sinh đang sống này.

"Cái tàng thư lâu đó ấy…" Mai Hành nói đến đấy.

"Dừng, dừng lại…" Châu Văn Hạnh đang ngồi dựa vào Thời Nghi, ngay lập tức thẳng người lên: "Không được nói đến tàng thư lâu."

Mai Hành thấy kỳ lạ: "Tại sao không thể nhắc đến."

"Chị dâu em rất thích đến đó!" Châu Văn Hạnh ngăn anh lại. "Nếu như anh nói ra, lần sau chị ấy không dám đi nữa thì sao?"

Mai Hành có chút bất ngờ, lại nhìn Thời Nghi.

Cô thành thật nói với anh: "Tốt nhất là đừng nói đến không em sợ thật sự không dám đi."

"Sách ở đó anh cũng đã đọc rất nhiều." Mai Hành cảm thán. "Dường như nhiều năm rồi không có ai đến đó."

Thời Nghi nghĩ lại cũng biết ở đó mặc dù có người quét dọn nhưng đúng là không có hơi người.

Châu Văn Hạnh chuyển chỗ ngồi, tiện tay cầm cốc trà, mở miệng nói: "Anh thích đọc văn học cổ, đúng là nên sinh ra trong nhà họ Châu Sinh mới đúng. Anh xem các anh chị em em, người thích những thứ đó thật sự không nhiều."

Mai Hành chỉ cười, ánh mắt lại có chút ưu tư: "Đúng vậy, thật sự là ít".

"Hồi đầu tháng cái đề bài anh đưa ra đã có người giải được chưa?"

"Đề bài?"

Châu Văn Hạnh nhắc nhở anh: "Chính là cái câu đối anh đưa ra ọi người đó. Sau này em có hỏi anh để làm gì, anh chẳng trả lời là để chọn vợ còn gì."

Thời Nghi nghe đến đây nghĩ ngay đến câu đối mình giúp Châu Sinh Thần giải.

Cô xoay người, nhìn Châu Sinh Thần.

Hiển nhiên anh không nghe thấy gì hết, vẫn chuyên tâm nhìn vào thứ đồ trong tay.

Mai Hành ho nhẹ: "Chỉ là đùa thôi mà."

"Không ai trả lời được hả?" Châu Văn Hạnh truy hỏi đến cùng.

"Thực ra là có." Mai Hành sờ nhẹ vân gỗ trên tay ghế. "Chị dâu em."

"Chị Thời Nghi?" Châu Văn Hạnh thật sự ngạc nhiên.

Thời Nghi vội vàng giải thích: "Chị chỉ là tiện tay đưa ra đáp án cho anh Châu Sinh Thần."

Văn Hạnh lắc lắc đầu, thấp giọng nói: "Anh kém hơn anh trai em rất nhiều nên đừng có ý đồ gì với chị dâu em."

Cô nói đùa, Mai Hành lại cố ý ho nhẹ, ánh mắt muốn nói rằng em đừng có nói linh tinh như vậy.

Thời Nghi thấy ngại khi ngồi đó, cô muốn đứng lên.

"Sao vậy?" Châu Sinh Thần thấy cô ngọ nguậy, cuối cùng ánh mắt cũng rời khỏi chiếc máy tính.

"Em đi pha trà ọi người."

"Để Liên Tuệ đi pha." Anh nói.

"Để em đi thì hơn." Cô gỡ tay anh, tự mình đi pha trà.

Đến khi nhìn đồng hồ gần chín giờ mới phát hiện chỉ còn lại hai người họ.

Thời Nghi nghĩ do sáng nay nói chuyện về ma quỷ nên cô ngồi trên ghế cứ bứt rứt tâm thần, đọc sách cũng không yên, cứ xoay đi xoay lại nhiều lần, khiến anh chú ý.

Châu Sinh Thần đến trước mặt Thời Nghi, ngồi bên cạnh cô, khẽ hỏi: "Em có tâm sự sao?"

"Không có!" Cô trả lời anh. "Chỉ là đang nghĩ linh tinh thôi."

"Nghĩ gì vậy?"

"Em tin Phật hay những thứ như vậy, liệu anh có mất hứng không?"

"Vấn đề này hồi tháng Năm em đã hỏi anh rồi."

Đúng là trí nhớ tốt thật. Hình như lần đầu tiên cùng mẹ anh đi dâng hương, cô đã hỏi điều này rồi.

Khi đó Châu Sinh Thần đứng bên ngoài đình, không có ý định vào bên trong, sau đó nói với cô rằng anh không có tín ngưỡng.

Cô nhìn anh, nghĩ một chút, rồi chuyển chủ đề câu chuyện: "Thật là làm khó cho anh rồi, mỗi ngày còn phải… mời rượu 'người lớn'."

Châu Sinh Thần cười một tiếng, vỗ nhẹ lên khuôn mặt cô: "Dù có kiên trì với nguyên tắc của mình đi nữa cũng không thể tránh khỏi quan hệ giữa người với người, có khi nhượng bộ một chút cũng không coi là làm khó bản thân."

Cô dạ một tiếng, tùy ý anh vuốt ve mặt mình.

"Huống hồ, chỉ là rót rượu mà thôi." Anh cúi đầu, ghé sát mặt cô. "So với nghiên cứu trong phòng thí nghiệm thì dễ dàng hơn nhiều."

Lời anh nói có chút tự giễu lại có chút bông đùa.

Trong phòng đủ loại đèn treo tường màu sắc ấm áp, phía bên ngoài là đèn lồng. Cô đang ngồi bên cửa sổ, từ đây nhìn ra có thể nhìn thấy một dãy đèn lồng ngang tầm mắt và cả cảnh người đi lại trước mặt.

Một ngày trước và sau tiết Vu Lan, nhà họ Châu Sinh không tắt đèn vào buổi tối.

Đèn đuốc sáng trưng liền ba đêm.

Ở nơi này, dường như có thể chặn được nhịp trôi của thời gian.

Không thể phân định rõ thời nào triều nào, không thể phân định rõ họ tên ai với ai.

"Anh định tặng em một số thứ, em thích gì?" Anh thấp giọng.

Mắt Châu Sinh Thần như sáng lên, lấp lánh trong đêm tối, vẻ lạnh lùng của một người trí thức như anh bỗng mất đi ít nhiều, khiến cô cảm thấy rất quen thuộc. Thực ra ngoài đôi mắt trong suốt như nước, cũng không còn điểm nào chung nữa.

"Sao tự nhiên lại muốn tặng quà cho em thế?"

"Cũng không rõ nữa." Anh cười khẽ.

Thời Nghi không nhịn được cười, khẽ trêu anh: "Anh muốn tặng quà cho em, nhưng anh lại không biết nguyên nhân?"

"Có lẽ là bản năng."

"Bản năng?"

Dường như anh đang cân nhắc việc dùng từ, dừng lại một lúc: "Hành động bản năng của một người đàn ông đối với… người con gái mà anh ta yêu."

Thời Nghi dịch người, khẽ nói: "Anh muốn tặng gì thì cứ tặng ngay đi." Những thứ đang tồn tại này đều chỉ là những vật ngoài thân, sống không mang theo, chết cũng không cầm đi được, cô không quan tâm thứ anh tặng cô là gì chỉ cần câu nói đó của anh là đủ rồi.

Thời Nghi mặc váy ngủ, cổ áo hơi thấp, dịch người một chút, nên cổ áo trễ xuống. Anh ngồi cạnh, ôm lấy eo cô, trong khoảnh khắc im lặng ngắn ngủi đó, ánh mắt của anh từ gương mặt cô trượt xuống trước ngực, đến đường cong của eo. Thời Nghi bị nhìn đến mờ mịt, trong không gian yên tĩnh khiến người ta không thể kiềm chế này, cô khẽ cựa ngón tay, lúc đầu chỉ muốn xóa đi cái cảm giác nóng rực khó chịu sau đó ma xui quỷ khiến thế nào, lại đưa tay lên chạm nhẹ vào gương mặt anh.

Cô không hiểu thấu suy nghĩ của anh.

"Tặng ngọc vậy, em quen đeo loại nào?" Cuối cùng anh nhìn vào mắt cô.

"Tại sao lại là ngọc?" Cô ngẫm lại liền hiểu ra bèn nói: "Gia đình anh thật truyền thống."

Anh cười, trượt tay vào cổ chiếc váy ngủ, lướt xuống sau lưng, kéo chiếc váy ngủ tuột xuống quá nửa: "Em đọc qua Thuyết văn giải tự[1] chưa?"

[1] Thuyết văn giải tự của Hứa Thận là cuốn từ điển từ nguyên chữ Hán đầu tiên của Trung Quốc. Cuốn sách giải thích nguồn gốc chữ Hán căn cứ trên cơ sở nghiên cứu chữ Triện. (HĐ)

"Có đọc qua một chút, nhưng nhớ không rõ…"

Nội y của cô đã bị cởi ra, nằm gọn trên tay anh.

Anh cúi người xuống: "Ngọc chính là thứ đá tượng trưng cho sắc đẹp", anh thì thầm, "tặng cho em sẽ rất hợp."

Ngực cô kề sát áo sơ mi của anh, có chút không thoải mái vì ma sát. Hai người nằm trên giường, cô không kìm được khẽ rên lên, đúng lúc nghe thấy tiếng Liên Tuệ và Liên Dung nói chuyện ngoài cửa sổ, rồi giọng nói của hai cô gái bỗng ngừng bặt. Miệng của cô cũng bị anh lấp đầy.

Hai cô gái nhanh chóng đoán ra chuyện ở trên lầu.

Tất cả những âm thanh đều biến mất.

Chỉ còn tiếng ve kêu, nhịp điệu gấp gáp, vành tai và tóc mai chạm vào nhau.

"Thời hữu mỹ nhân, Nghi gia nghi thất[1]." Anh ghé sát tai cô, giải thích tên cô.

[1] Nguyên văn chữ Hán : , có nghĩa là, có nàng mỹ nhân, nên bề gia thất yên ấm hòa thuận. "Nghi gia nghi thất" là câu thơ trích trong bài Đào yêu – Kinh Thi miêu tả cô gái xinh đẹp, khi về nhà chồng ắt sẽ hòa thuận, ấm êm. (HĐ)

Thời Nghi.

Thời hữu mỹ nhân, Nghi gia nghi thất.

Tên của cô, anh đã giải thích như thế.

Sáng sớm ngày hôm sau, khi Thời Nghi tỉnh giấc, Châu Sinh Thần đã không còn ở đó.

Cô một mình ở trong căn phòng nhỏ, thảnh thơi ăn sáng. Liên Dung và Liên Tuệ đều rất cẩn thận chăm sóc cô. Trước đó vài ngày, buổi sáng hai cô gái vẫn còn tán gẫu với Thời Nghi, nhưng vì đêm qua… Cô có

chút xấu hổ, cũng không nói nhiều với họ nữa. Đợi đến khi cô bỏ thìa xuống, Liên Tuệ thu dọn bát đĩa trên bàn, cuối cùng phá vỡ bầu không khí ngượng ngùng: "Hôm nay là tiết Vu Lan, sẽ thả đèn."

"Sẽ thả đèn ở đây sao?" Cô chưa bao giờ thả đèn vào tiết Vu Lan, chỉ được thấy thả đèn trời một hai lần vào dịp tết Nguyên Tiêu.

"Vâng!" Liên Dung cười. "Năm nào cũng có."

Người là dương, quỷ là âm, đất là dương, nước là âm.

Đèn trời và đèn hoa đăng đều là những cảnh đẹp. Đáng tiếc ở một đô thị quá phồn hoa như Thượng Hải, những tập tục này đều không còn nữa. Cô nhớ mỗi năm vào tiết Vu Lan này, đa số đều kết thúc công việc thu âm của ngày hôm đó sớm hơn, tất cả mọi người còn lẩm nhẩm câu: "Lễ Vu Lan, về nhà sớm hơn một chút, không nên lang thang ngoài đường."

"Cậu hai và mợ hai cũng vừa đến rồi ạ." Liên Tuệ nghĩ tới điều gì đó. "Mợ hai đang có thai, sẽ không đi thả đèn."

Thả đèn chiếu rọi cõi u minh.

Đây là điều kiêng kị với phụ nữ đang mang thai, sẽ ảnh hưởng rất lớn đến thai nhi trong bụng.

Thời Nghi nhớ đến lần trước khi cô tới, người phụ nữ kia có chút không thoải mái. Nhưng có vẻ như tất cả mọi người đều rất lạnh nhạt với câu chuyện kia, kể cả Liên Tuệ khi nói đến việc Đổng Giai Nhân đang mang bầu, chỉ mang mang giọng điệu trần thuật, không hề tỏ thái độ gì. Cô vốn muốn hỏi một hai câu, cuối cùng chỉ "ừ" một tiếng.

Cô nhớ tới lời Châu Sinh Thần:

Biệt thự này có tất cả sáu mươi tám khu, một nghìn một trăm mười tám phòng, rất nhiều người, vô cùng phức tạp.

Vì thế nên ít hỏi và ít nói thì sẽ tốt hơn.

Buổi tối Châu Sinh Thần không quay về, bữa tối chỉ có mình cô ăn trong phòng.

Cô biết, mẹ của anh và vợ chồng Châu Văn Xuyên đều đã thống nhất với nhau, có lẽ vì sợ mẹ anh sẽ làm cô khó xử nên anh mới sắp xếp như vậy. May mà vẫn còn Châu Văn Hạnh xuất hiện đúng lúc khiến cho cô cảm thấy an lòng chút ít. Tranh thủ lúc Thời Nghi vừa dùng xong bữa tối, Văn Hạnh có ý đưa cô đi thả đèn.

"Tối nay mẹ em sẽ không đi thả đèn." Châu Văn Hạnh cười. "Chị đừng quá căng thẳng."

Cô "ừ" một tiếng: "Bác ấy không được khỏe à?"

"Có lẽ vậy, em không rõ lắm, bữa tối có vẻ vẫn ổn mà." Châu Văn Hạnh nghĩ một lúc, "Cũng có thể là không muốn đi."

Hai người vừa nói chuyện, vừa lấy chiếc đèn trong tay thả xuống mặt nước.

Trên mặt nước có gió, thổi những chiếc đèn hoa sen bập bềnh ẩn hiện.

Hai bên bờ đều là người nhà họ Châu Sinh, trẻ có già có, vài ba người đứng ngoài, thoải mái nói chuyện.

Lúc đầu Thời Nghi không muốn ngồi thuyền, nhưng Văn Hạnh cứ khăng khăng, cô cũng không nói gì nữa.

Văn Hạnh ngồi trên thuyền, đang nói chuyện rất vui vẻ, không nhịn được cười khẽ: "Có một năm vào tháng Bảy em tới Singapore, tận mắt thấy một buổi biểu diễn ca nhạc ngoài trời, các ngôi sao đứng phía trên biểu diễn, ở dưới có chỗ ngồi nhưng không ai ngồi. Em ấy à, rất tự nhiên chạy tới ngồi xuống..." Cô vừa nói vừa cười, không kìm được ho mấy tiếng, "Sau đó em bị bạn cùng học gọi đứng dậy, lúc đó mới biết đó là chỗ ngồi dành a quỷ."

Mới nhìn thì thấy bình thường, nhưng không hiểu sao, ho càng lúc càng dữ dội.

Thời Nghi vuốt nhẹ lưng cô: "Gió to rồi, có muốn quay lại bờ không?"

“Dạ vâng, được ạ.” Sắc mặt của Văn Hạnh hơi tái, cô thở bằng miệng, dựa khẽ vào lòng cô.

Cô cầm lấy cổ tay của Văn Hạnh.

Nhịp tim rất nhanh, cũng rất yếu.

Cô không hiểu lắm, chỉ cảm thấy rất không ổn. Hơn nữa nhìn sắc mặt của Văn Hạnh, càng nhận ra tình thế hiện tại.

“Cảm phiền quay lại bờ giúp với.” Thời Nghi quay đầu, nhìn người lái thuyền.

Có người đáp lại rất nhanh chóng, bắt đầu quay đầu thuyền, hướng về phía họ vừa rời đi.

“Chị dâu, em đau đầu lắm, chỉ ngồi trong này thôi.” Giọng Văn Hạnh rất gấp gáp.

Thời Nghi vội đưa tay ra, muốn đỡ cô đổi chỗ vào trong ngồi, thuyền bỗng nhiên khẽ chao đảo, cô đứng không vững, ngã chúi về phía trước. Trọng tâm đột nhiên thay đổi, chỉ kịp buông Văn Hạnh ra, rồi rơi xuống hồ.

Chìm trong làn nước lạnh buốt, bóng tối u ám bao trùm.

Cô không biết bơi, uống vài ngụm nước, rồi chìm dần.

Chỉ một thoáng mà ngỡ như vài tiếng đã trôi qua, tất cả mọi nguồn sáng đều nằm trên mặt nước, nước ở mọi nơi, bóng tối bao trùm. Trước khi cô rơi vào vô thức, chỉ biết liều mạng nín thở…

Và cứ thế, ý thức dần dần biến mất.

…

Xung quanh không còn nước nữa. Thời Nghi dựa nửa người vào bên cạnh chiếc ghế tựa bằng trúc, tay bám thành ghế.

Người trước mặt cô đang ngồi dựa vào chiếc ghế trúc trong thư phòng, có vệt nắng từ ngoài cửa sổ chiếu tới, bóng nắng đổ trên người anh, ánh mắt trong suốt như nước, anh ngẩng đầu lên.

Châu Sinh Thần đang nhìn cô.

Trong đôi mắt ấy, là hình ảnh của Thời Nghi.

Cô muốn đưa tay chạm vào gương mặt anh, tới giữa chừng lại không dám đưa gần thêm nữa…

“Thời Nghi?”

Bức tranh xưa cũ ấy mau chóng biến mất.

Đầu cô đau như muốn nứt ra, phần bụng cũng rất đau.

Từ cảnh sắc tươi đẹp đến bóng tối u ám, cô tỉnh lại cảm thấy rất mệt mỏi, dưới ánh trăng mờ mờ cô nhận ra Châu Sinh Thần.

Vạt áo trước của anh ướt đẫm, cả người đang quỳ, hai tay chống bên cạnh người cô, khẽ gọi: “Thời Nghi.”

“Vâng…” Thời Nghi dùng hết sức trả lời anh.

“Tỉnh lại là tốt rồi…” Giọng nói của anh có chút gấp gáp, hơi khàn, “đừng nói gì cả.”

Cô nghe lời, nhắm mắt lại.

Ý thức lại dần trở nên mơ hồ, hình như có người cắm bình khí oxy cho cô.

Có người nói, hình như là “thiếu máu thiếu khí oxy cấp tính” gì gì đó, cô muốn nghe kĩ nhưng rất khó khăn, chỉ biết rằng anh đang ở cạnh mình. Ảo giác trong khoảnh khắc đó quá đẹp đẽ, vừa chân thực vừa đáng sợ. Hồi nhỏ, khi đối diện với những ký ức về quá khứ, Thời Nghi chỉ là người đứng ngoài quan sát, chỉ có lần này cô đích thân trải nghiệm vào quá khứ đó.

Thậm chí trước khi chìm vào mê man, cô hi vọng có thể lại thấy được những ảo giác như thế, dù cho chỉ một lần thôi cũng tốt.

Lần thứ hai tỉnh lại, trời đã sáng.

Thời Nghi mở mắt, nhìn quanh một hồi, dần tỉnh táo trở lại. Nhìn trời, có lẽ đã sắp đến trưa.

"Em tỉnh rồi à?" Tiếng Châu Sinh Thần hỏi cô.

Cô cố mở miệng, mệt mỏi "vâng" một tiếng, quay đầu tìm kiếm Châu Sinh Thần, anh đang ngồi cạnh giường. Vẫn là chiếc áo lam nhạt trên người tối qua, mắt đen thẫm yên lặng nhìn cô.

Anh khẽ nói: "Tối qua, là Văn Hạnh cứu em lên, giờ vẫn còn đang ngủ. Anh đi một lát, mười phút nữa sẽ quay lại."

"Văn Hạnh?"

Sức khỏe như vậy, vẫn nhảy xuống nước lạnh như thế cứu cô sao?

Thời Nghi nhíu mày, tim bỗng nhiên đập nhanh hơn: "Em ấy giờ sao rồi?"

"Kỹ năng bơi của Văn Hạnh rất tốt, chỉ nhiễm lạnh thôi." Châu Sinh Thần nói. "Em bị nặng hơn, cần một số điều trị về sau nữa."

"Sức khỏe của em ấy không tốt…" Cô không nói tiếp, vì biết Châu Sinh Thần đang trấn an mình, tình trạng sức khỏe của Văn Hạnh chắc chắn không khả quan. "Anh đi đi, em cảm thấy đỡ nhiều rồi."

Châu Sinh Thần gọi người tới, không phải là Liên Tuệ mà là một cô gái lạ.

Căn dặn một hai câu, giọng điệu rất nghiêm túc. Cô gái im lặng gật đầu, thể hiện mình đã nhớ tất cả, lúc đó anh mới rời khỏi phòng. Thời Nghi cũng nhân lúc này nhắm mắt nghỉ thêm một chút nữa.

Nghe thấy tiếng mở cửa, là Châu Văn Hạnh và Châu Sinh Thần cùng bước vào.

Văn Hạnh trấn an Châu Sinh Thần, nói rằng mình sẽ chăm sóc chị dâu một lúc, để anh yên tâm rời đi. Đợi lúc trong phòng chỉ còn Thời Nghi và cô, còn có cô gái túc trực bên cạnh, Văn Hạnh mới tới ngồi xuống bên cạnh giường, nhỏ giọng nói: "Chị, chị dọa em sợ muốn chết. Đêm qua thực sự là dọa em sợ muốn chết." Mặc dù Văn Hạnh đã trang điểm nhưng vẫn để lộ khí sắc không tốt.

"Xin lỗi em!" Cô nắm lấy tay Văn Hạnh, quên mất kim truyền dịch ở mu bàn tay, nhói lên một chút, liền thu tay lại. "Chị bất cẩn quá, hại em phải nhảy xuống cứu chị."

"May mà em bơi tốt." Mắt Châu Văn Hạnh bỗng hoe đỏ: "Lúc lên bờ, tim chị đã ngừng đập…"

Thời Nghi có chút bất ngờ, không nghĩ lại nghiêm trọng đến vậy.

"Chúng em đều bị dọa cho sợ quá, mặt của anh trai em trắng bệch, lúc cấp cứu, cái gì cũng không nói, chỉ biết ở bên chị gọi tên chị… Cũng tại em, tự dưng lại muốn ngồi thuyền…"

- Hết chương 12 -

13. Chương 13: Câu Đố Không Thể Giải

Châu Văn Hạnh nói thêm hai câu, rồi bật khóc.

Khóc nức nở, trông rất đau lòng.

Thời Nghi thực sự rất hoảng hốt, an ủi cô: "Bây giờ chị không sao rồi, thật đấy, Văn Hạnh à…"

"Em nghĩ lại mà sợ chết đi được." Châu Văn Hạnh nghẹn ngào. "Thật sự nghĩ lại mà vẫn sợ. Nếu chị thật sự có làm sao… anh trai em nhất định sẽ rất hận em."

Cô an ủi Văn Hạnh: "Không đâu, anh ấy rất yêu em. Hơn nữa chỉ là ngoài ý muốn, phải không nào?"

Mỗi lần Châu Sinh Thần nhắc đến cô em gái này đều là vẻ mặt rất dịu dàng. Cô biết anh rất yêu quý Văn Hạnh, anh đối với Tiểu Nhân cũng như thế, ở biệt thự này, tình cảm ấm áp như vậy rất khó có được.

Văn Hạnh nói một lúc trông dáng vẻ rất mệt mỏi, cứ liên tục nói xin lỗi.

Cuối cùng lại thành ra cô an ủi Văn Hạnh, nói đi nói lại nhiều lần, cuối cùng khuyên Văn Hạnh về nghỉ ngơi. Cô gái mà Châu Sinh Thần để lại giúp cô thay túi truyền dịch rất thành thạo, sau đó còn cười với cô rất thân thiện.

"Cảm ơn."

Cô gái cũng cười: "Mợ cả cứ yên tâm, cậu cả sẽ quay lại nhanh thôi."

Cô sững lại, cũng cười.

Tới giờ ăn trưa, anh vẫn chưa quay lại.

Cô gái đó định giúp Thời Nghi dùng bữa, nhưng cô cười từ chối, cô chỉ cần một chiếc bàn gỗ nhỏ đặt trên chiếc giường sẽ tự ăn được. Thực ra cô không thấy đói, chỉ là đến giờ dạ dày hơi đau, cô gái an ủi Thời Nghi, đau đầu và đau dạ dày đều là triệu chứng sau khi bị đuối nước, suy cho cùng là do não thiếu oxy một thời gian, bị sặc nước, những việc này đều rất khó tránh khỏi.

Giờ chủ yếu là ổn định thần kinh và điều trị bảo vệ gan.

Cô nghĩ tới việc Văn Hạnh nói tim mình ngừng đập cũng có chút sợ hãi, không truy hỏi nữa.

Thời Nghi cúi đầu dùng bữa, cảm thấy sự thận trọng khác thường của mọi người, dường như… đây hoàn toàn không phải là một việc ngoài ý muốn.

Cửa bật mở.

Châu Sinh Thần bước vào, ánh mắt ngay lập tức hướng tới người nằm trên giường.

Anh mặc quần ngủ màu trắng, lộ vẻ mệt mỏi. Châu Sinh Thần vẫy tay để cô gái rời đi, Thời Nghi cũng nhận ra, ngẩng đầu nhìn anh: "Anh quay lại rồi sao? Anh ăn gì chưa?"

"Anh ăn rồi." Châu Sinh Thần ngồi xuống bên cạnh cô, thấp giọng đề nghị: "Anh giúp em ăn nhé?"

Thời Nghi chớp chớp mắt, cười: "Vâng."

Vừa tỉnh lại anh đã rời khỏi, khiến cô không tránh khỏi có chút hụt hẫng.

Nhưng giờ lại nghĩ, anh vẫn chưa thay đồ, hơn nữa cả đêm không rời cô một bước, đợi đến lúc cô tỉnh lại mới tranh thủ thời gian tới thăm em gái.

"Tối qua tình trạng của bà ngoại không tốt lắm." Anh cầm chiếc thìa trong tay, múc một thìa cháo đưa lên miệng cô. "Mọi việc cứ ập tới dồn dập."

Cô ngạc nhiên: "Vậy bây giờ thì sao rồi ạ? Bà đã khỏe hơn chưa?"

"Bà khỏe hơn rồi, vừa rồi anh đến thăm, bà còn cùng anh nói về mấy chuyện vui ngày trước."

Cô thở phào, nghĩ tới Văn Hạnh, muốn nói rồi lại thôi.

"Em muốn hỏi gì à?" Anh nhìn cô cười khẽ.

"Sức khỏe của Văn Hạnh có phải là…"

"Phải, vì thế mới sắp xếp cho Văn Hạnh về tĩnh dưỡng."

"Tối qua…"

"Tối qua tình trạng của nó tốt hơn em, nhưng không nên quá chủ quan."

"Vậy mà anh vẫn mang cô ấy đến thăm em sao?"

"Văn Hạnh cứ kiên quyết như thế…" Châu Sinh Thần bỗng nhiên không tìm ra từ nào, "… không cản nổi."

Anh lại đút cho cô thêm một miếng nữa, Thời Nghi ngoan ngoãn mở miệng.

Cô có thể cảm thấy tâm trạng của anh hôm nay không tốt lắm, cũng không nói gì nhiều, đợi đến lúc Châu Sinh Thần đặt bát cháo và thìa xuống, lấy từ trong túi ra một chiếc hộp nhỏ, rút ra một chiếc dây chuyền.

“Mặt ngọc bình an?” Cô nhoẻn miệng cười.

“Phải, là mặt ngọc bình an.” Giọng anh mệt mỏi, nhưng cũng rất dịu dàng.

“Giúp em đeo vào nhé?” Thời Nghi chỉ vào cổ mình, làm nũng. “Nó nhất định sẽ bảo vệ em.”

Đó cũng là ý của anh.

Châu Sinh Thần cầm mặt ngọc bình an, giúp Thời Nghi tháo chiếc dây chuyền rồi đeo cho cô: “Tối qua làm sao em bị rơi xuống nước?”

“Tối qua?” Cô chạm vào món quà anh tặng mình, nghĩ kĩ lại. “Lúc thuyền đang quay đầu thì hơi chao đảo, khi ấy Văn Hạnh đang ngồi cạnh thuyền, nói đau đầu, em dìu cô ấy, nhưng đứng không vững nên bị rơi xuống nước.”

“Đứng không vững?”

“Vâng, có lẽ chỗ em đứng không tốt, cũng không giữ được thăng bằng, vì vậy mới bị ngã xuống.”

Sự việc xảy ra trong chớp mắt, lại quá bất ngờ, cô thật sự không cảm thấy có gì đặc biệt.

Anh ôm Thời Nghi từ phía sau thật chặt, để cô dựa vào lòng mình: “Anh mệt quá, muốn ngủ một lúc.”

“Vậy anh cởi áo ngoài lên đây với em đi.” Cô cầm tay anh, cảm thấy rất ấm áp.

“Cứ dựa như thế này đi.” Anh cũng khe khẽ đáp lại. “Anh ngủ không lâu, ôm em như thế này, nhắm mắt nghỉ một lúc là được mà.”

Anh nói rồi bỏ kính xuống, đặt sang bên cạnh.

Ôm cô trong tay, rồi thật sự không nói gì nữa, chầm chậm vào giấc ngủ.

Thời Nghi sợ đánh thức anh, không dám cử động.

Ngồi đến lúc cơ thể đều mỏi nhừ cũng không dám xoay người, cô chỉ khẽ bĩu môi thì thầm: “Nhà khoa học của em ơi, đây là cách anh chăm người ốm sao…”

Anh sợ cô nóng nên mở điều hoà trong phòng, lại sợ cô cảm thấy bí nên cửa sổ cũng để mở. Nhiệt độ rất mát mẻ, ý nghĩ muốn cử động mà không dám dần dần biến mất, lại nhớ tới những lời của Văn Hạnh.

Thời Nghi nhớ trong khoảnh khắc cô tỉnh lại bên bờ sông, thấy anh quỳ bên cạnh nhìn mình.

Văn Hạnh còn nói sắc mặt anh trắng bệch, không thể nói bất cứ câu nào, chỉ gọi tên cô. Có lẽ là chỉ anh dùng tư thế ấy, kéo cô từ trong cơn ảo giác quay trở về.

Từ đoạn ký ức ở thư phòng, đến bờ sông ngập ánh sáng của hoa đăng. Từ quá khứ, đến hiện tại.

Cô nghĩ đi nghĩ lại, rồi cảm thấy thật hạnh phúc.

Cô khe khẽ nhấc tay anh lên, cúi đầu hôn nhẹ, sau đó lại đặt về chỗ cũ.

Lúc cô gái quay lại giúp cô rút kim truyền ra, Châu Sinh Thần mới tỉnh dậy.

Thời Nghi hỏi anh xem có thể cùng đi thăm bà ngoại không, Châu Sinh Thần hơi do dự, Thời Nghi lại nói, bà ngoại quý cô như thế, nếu đi thăm bà sẽ rất vui, hơn nữa có anh ở bên nên sẽ không có vấn đề gì xảy ra đâu. Cuối cùng anh cũng đồng ý, gọi chú Lâm đi chuẩn bị xe.

Lúc đến nơi, vừa đúng lúc gặp được cả Châu Văn Xuyên và Đồng Giai Nhân.

Hai người đang nói chuyện với bà, khi cô bước vào khẽ gật đầu định chào hỏi. Đối với người em trai và em dâu này của Châu Sinh Thần, cô không thích chung đụng chút nào, còn cầu mong càng ít gặp càng tốt, nhưng nếu tình cờ chạm mặt như thế này thì cũng không có cách nào khác.

“Không biết còn có thể đợi được tới lúc nhìn thấy cháu ra đời hay không…” Bà chạm khẽ vào bụng Đồng Giai Nhân, mỉm cười, tay còn lại vẫn không ngừng lần tràng hạt.

"Làm sao mà không gặp được chứ?" Đồng Giai Nhân nhỏ giọng cười, nói: "Cháu vẫn còn đợi bà đặt tên cho nữa mà."

"Phải rồi." Tâm trạng của bà ngoại dường như rất tốt. "Tên của cháu đều là bà đặt cho, mới chớp mắt thôi mà đã lớn nhường này rồi."

Họ đều cười.

Bà ngoại rất yêu quý Đồng Giai Nhân và Châu Sinh Thần.

Nghe qua cuộc đối thoại cũng đủ hiểu Đồng Giai Nhân thật sự lớn lên cùng Châu Sinh Thần, lúc đó bà ngoại đã chăm sóc họ trong một khoảng thời gian dài. Thanh mai trúc mã, hẳn là từ dùng để hình dung loại tình cảm này?

Cô ngồi trên chiếc ghế cạnh giường, cách đó không xa là Châu Văn Xuyên.

Hai người trong chốc lát bị bỏ rơi, đều im lặng.

Thời Nghi cứ nhìn bà ngoại, đợi bà nhìn sang mới mỉm cười biết mình đang ở trong phòng. Còn Châu Văn Xuyên thì chỉ dõi mắt vào Đồng Giai Nhân, có vẻ rất để tâm đến người vợ này.

"Mẹ cháu cũng muốn đến thăm bà." Đồng Giai Nhân bỗng nhiên nhắc tới mẹ Châu Sinh Thần.

Bà chỉ "ừ" khẽ một tiếng.

Không đáp lại câu gì, chỉ tế nhị chuyển chủ đề.

"Bà thấy hai anh em cháu hình như không hay gặp nhau." Bà ngoại nhìn Châu Văn Xuyên. "Làm sao gặp nhau mà khó khăn vậy, cũng không nói gì với nhau nữa?"

Châu Văn Xuyên cười: "Cháu dâu nói chuyện với bà là được rồi mà, chúng cháu chỉ ngồi nghe thôi ạ."

Châu Sinh Thần cũng cười khẽ, nói: "Hôm nay chủ yếu đến thăm bà, chúng cháu muốn nói chuyện với nhau còn có nhiều dịp khác mà."

Xem ra hai anh em nhà họ tung hứng rất giỏi.

Nhưng cũng chỉ là "xem ra" mà thôi.

Thời Nghi nghĩ, bản thân cô còn nhận ra điều đó, bà không thể không nhìn ra.

Quả nhiên, bà ngoại khẽ thở dài, chầm chậm nói: "Quân tử có ba điều răn: Lúc trẻ, khí huyết chưa ổn định, phải tránh đam mê nữ sắc; đến khi khí huyết đương thịnh, phải tránh cùng người tranh đấu; về già huyết khí đã suy, phải tránh không được tham lam[1]."

[1] Nguyên văn: Quân tử hữu tam giới: thiếu chi thời, huyết khí vị định, giới chi tại sắc; cập kì tráng dã, huyết khi phương cương, giới chi tại đấu, cập kì lão dã, huyết khí kí suy, giới chi tại đắc (: , , ; , , ; , ,) trích trong Luận ngữ của Khổng Tử. (HĐ)

Cô hoài nghi nhìn Châu Sinh Thần.

Dường như anh đoán ra điều bà ngoại muốn nói bèn khẽ cười.

"Hai đứa các con đang lúc trai trẻ, phải tránh những việc ngoài thân dẫn đến tranh đấu…" Bà ngoại giải thích. "Anh em như thể chân tay, là duyên phận rất khó có được."

Châu Văn Xuyên lắc đầu cười: "Bà ơi, bà suy nghĩ nhiều quá rồi."

Đồng Giai Nhân cũng nắm tay bà rất dịu dàng: "Bà ơi, không phải thế đâu ạ, họ là hai anh em, nếu thật sự có khoảng cách thì vẫn còn cháu mà."

Bà ngoại cười như không cười, tiếp tục lần tràng hạt.

Thật sự rất thành kính.

Có lẽ người già nào cũng đều kính Phật cũng như vậy.

Tụng kinh niệm Phật, bất cứ lúc nào cũng có thể quên đi người bên cạnh mình.

Bốn người rời khỏi căn gác nhỏ, sắp đến bữa tối, Đồng Giai Nhân nhìn hai anh em họ, bỗng nhiên đề nghị ra ngoài dùng bữa. Cũng vì rất lâu rồi không gặp nên muốn ôn lại chuyện cũ.

"Đi thôi." Lúc Châu Sinh Thần nhìn tỏ ý dò hỏi, Thời Nghi thấp giọng nói.

Nơi đây cách nhà hàng mà nhà họ Châu Sinh dùng để đãi khách cũng không xa.

Bốn người một bàn cạnh cửa sổ.

Ngoài cửa sổ là hồ sen, trên mặt nước sen vẫn chưa tàn.

"Em nghe mẹ nói lần trước lúc chị Thời Nghi đến có vẽ một bức tranh?" Đồng Giai Nhân tự tay cầm bình trà rót cho cô. "Còn làm cho bác Lưu khen ngợi không ngớt, em cũng muốn xem."

Cô cười, nói cảm ơn: "Chị chỉ vẽ mấy bông hoa sen, vẽ nhiều thành quen ấy mà."

Đồng Giai Nhân cười không nói, đặt bình trà xuống.

Vừa may có người cầm đến hai chén canh, đặt cạnh Đồng Giai Nhân và Thời Nghi.

Bốn người đều cảm thấy hơi kỳ lạ, họ vẫn chưa kịp gọi gì, sao lại mang canh lên?

"Đây là phu nhân gọi." Người quản gia giải thích: "Một chén để mợ hai dưỡng thai, một chén để cô Thời Nghi bồi bổ sức khỏe."

Thời Nghi kinh ngạc, thật sự bất ngờ.

Đồng Giai Nhân nói biết rồi, mở ra rất nhanh, ngửi ngửi: "Ôi… có vẻ như không ngon lắm."

Châu Văn Xuyên cười lắc đầu: "Uống hay không uống tùy em."

Thời Nghi cũng mở ra, canh thơm nức, phảng phất mùi thuốc Bắc.

Cô cầm muỗng canh khuấy chầm chậm, rồi múc một muỗng.

Thời Nghi đang muốn uống canh, bỗng bị Châu Sinh Thần ngăn lại: "Em đang dùng thuốc Tây y, uống canh có thuốc Bắc sẽ không tốt."

Giọng của anh không cao, mặc dù ngăn cản bất ngờ nhưng cũng rất có lý.

Nhưng… Thời Nghi nghĩ một lúc, lại cất tiếng: "Em chỉ uống một hai thìa, mẹ anh biết sẽ thấy vui." Châu Sinh Thần đắn đo một lúc, không rõ là đang suy nghĩ gì.

Cô cúi đầu uống một thìa nhỏ, khẽ nhíu mày.

"Sao thế?" Anh cũng nhíu mày, hỏi cô.

"Đắng…" Thời Nghi lè lưỡi, cười.

Châu Sinh Thần bất ngờ, nhưng cũng cười: "Chờ một chút để họ mang cho em điểm tâm ngọt."

"Vâng."

Từ khi bị ngã xuống nước, Châu Sinh Thần càng ngày càng thận trọng với những người ở cạnh cô.

Mỗi khi qua lại trong biệt thự này đều có một cô gái và chú Lâm đi cùng cô, Thời Nghi sợ phiền hà, nên càng ở yên trong phòng mình, nghĩ rằng khi tháng Bảy này qua đi sẽ ổn hơn.

Dẫu sao ở Thượng Hải cô vẫn còn bạn bè của mình, ở đây ngoài Văn Hạnh thực sự không còn có ai nói chuyện nữa, nhưng cũng là nơi yên tĩnh để cô đọc sách.

Từng từ từng chữ, đều rất tập trung.

Thái độ của mẹ Châu Sinh Thần đang dần dần biến chuyển.

Thậm chí còn có lúc mời cô qua uống trà.

Cô sợ Châu Sinh Thần sẽ lo lắng, chỉ khi đi cùng anh mới dám đến. May mà có lý do "sức khỏe không tốt", nếu không có lẽ bố mẹ biết sẽ nói cô không tôn trọng bề trên.

Mẹ anh luôn tự mình chuẩn bị thuốc bổ để cô uống mỗi ngày.

Đây là một hành động rất kỳ lạ, giống hệt như Châu Sinh Thần đối với cô, ăn gì dùng gì, đều phải chính mắt nhìn thấy mới yên tâm.

"Ta nghe Văn Hạnh nói, cô đã đọc rất nhiều sách cổ rồi?" Mẹ anh đợi cô bỏ muỗng canh xuống rồi mới hỏi.

"Cháu có đọc một ít," Cô cười, "cảm thấy câu chữ trong văn cổ rất đẹp."

"Thích cuốn nào?"

"Rất nhiều ạ, ừm… những cuốn sách đã xuất bản hầu như cháu đều xem qua, còn có một số sách ở tàng thư lâu nữa."

Thời Nghi không thích những mối quan hệ quá phức tạp giữa người với người, vì thế hai mươi mấy năm nay phần lớn thời gian cô đều đọc sách, đọc về sự thay đổi của các triều đại, về thi từ ca phú.

"Ta rất thích những cô gái biết đọc sách." Mẹ anh cười khẽ, nhìn cô.

Đây là lần đầu tiên, mẹ anh chịu thừa nhận cô.

Cô cũng cười.

"Nhưng… ta vẫn giữ nguyên ý kiến của mình, cháu không phù hợp với gia đình ta." Mẹ anh nhìn cô, tiếp tục nói. "Gia đình cô rất tốt, không phải quan chức hiển đạt gì, nhưng cũng là dòng dõi thư hương. Cha mẹ hòa thuận, không có anh chị em, mối quan hệ xã hội sau khi trưởng thành cũng rất đơn giản, làm việc và nghỉ ngơi có quy luật, mọi thứ rất ổn định, nguyên tắc, nghề nghiệp tự do thoải mái. Có đúng vậy không?"

Cô nghĩ một lúc, nói: "Vâng. Cuối tuần cháu ở cùng cha mẹ, buổi sáng đọc sách, buổi chiều tới mười hai giờ đêm đều làm việc trong phòng thu âm với bản thảo và micro."

Châu Sinh Thần nhìn cô.

Tựa hồ anh muốn ngăn mẹ mình đặt câu hỏi, nhưng không biết vì sao lại bỏ ý nghĩ đó đi.

"Ngoài mối quan hệ với bạn học, còn có diễn viên lồng tiếng, của công ty, bạn hàng xóm, mối quan hệ xã hội của cô từ trước đến giờ đều không mở rộng ra thêm, phải không?"

"Vâng." Thời Nghi đáp rất thành thật: "Cháu thích dùng thời gian vào chuyên môn lồng tiếng và đọc sách, ngoài ra thời gian còn lại thì ở bên cha mẹ, cho nên các mối quan hệ rất đơn giản, cũng phù hợp với cháu."

Mẹ Châu Sinh Thần cười khẽ: "Cô sắp xếp cuộc sống của mình rất tốt, rất yên ổn, vậy tại sao không quay về tiếp tục sống cuộc sống của cô?"

Thời Nghi ngừng lại một lúc, muốn nói nhưng lại bị chặn lại.

"Cô Thời Nghi, nghe ta nói." Phong thái trên gương mặt bà, không thể thay đổi trong một sớm một chiều. "Để ta lấy ví dụ cho cô thấy. Mười năm trước, một chiếc du thuyền xuất bến cửa biển này, du khách chủ yếu đến đây vì những cuộc giao dịch ngầm, mua bán tất cả các lĩnh vực từ chính trị, khoáng sản, ruộng đất, đá quý đến ma túy, vũ khí."

Cô nhớ những lời này hình như Châu Sinh Thần đã từng nói qua.

Có liên quan đến nguyên nhân cái chết của mẹ Tiểu Nhân.

"Chủ nhân chiếc du thuyền này, lại là người nhà họ Châu Sinh…" Mẹ anh khẽ kéo áo choàng của mình, tựa hồ đang nhớ lại. "Lúc đó, trên tàu có mười chín người chết, một người là người nhà họ Châu Sinh, đó là mẹ của Tiểu Nhân, còn lại đều là người ngoài. Số tiền và động sản lưu thông trong sòng bạc khi ấy đã lên tới mấy tỷ đô la Mỹ. Còn nhà họ Châu Sinh lúc đó đã lấy được quyền nắm giữ thị trường xe hơi của Iran, đồng thời cũng có được mỏ khoáng sản nguyên sinh duy nhất trên thế giới."

Mẹ anh dừng lại một chút, gọi người thay trà mới.

Là Bích Giản Minh Nguyệt.

"Nghe xong có thấy giống với mấy bộ phim cô lồng tiếng không?" Mẹ anh ra hiệu cho cô dùng trà.

Thời Nghi khẽ gật đầu.

Một ví dụ cụ thể như vậy đơn giản đã miêu tả chính xác cuộc sống của nhà họ Châu Sinh. Nghĩ đi nghĩ lại thì đây là một gia đình hoàn toàn khác biệt, là một "thế giới ngầm", có trong tay lãnh thổ của riêng mình.

Kỳ thực càng nghe càng thấy giống một câu chuyện hơn.

Quá xa lạ so với cuộc sống thực tại, nghe chỉ thấy giống truyền thuyết.

"Khả năng tiếp nhận của cô rất tốt, ít nhất là trong chuyện lần này, phản ứng đều rất đúng mực." Mẹ Châu Sinh Thần khẽ thở dài, giọng nói dần trở nên dịu dàng: "Nhưng, cô sẽ không thể nào thích ứng được với cuộc sống của nhà họ Châu Sinh, đúng không?"

Thời Nghi "vâng" một tiếng.

Không thích ứng được, cũng không thể chấp nhận được.

Mẹ của anh cười, không nói gì thêm.

Bà cũng đã nói hết những điều cần nói. Chính trị, thời cuộc, quan hệ lạnh nhạt giữa những người trong nhà, nếu nhìn thấy xác của mẹ Tiểu Nhân lúc đó chắc cô gái này sẽ suy sụp.

Dù nói thế nào, gia pháp và những giao dịch ngầm này đều nằm ngoài pháp luật.

Thời Nghi nhìn Châu Sinh Thần đang cầm tách trà, áo trắng quần đen, đeo kính gọng kim loại cũng màu đen.

Anh uống trà, nói chuyện hay làm việc gì không có đặc biệt giống như lần cô đứng đợi anh ở Viện nghiên cứu ở Tây An, anh khoác chiếc áo blouse của phòng thí nghiệm rảo bước về phía cô.

Vô cùng nghiêm cẩn, bất luận là đời thường hay đang làm việc.

Cô đã từng hỏi anh, tại sao lại dấn thân vào con đường nghiên cứu khoa học. Anh đã trả lời là như thế là để khiến cho nhiều người hạnh phúc hơn.

Câu nói đó cô vẫn còn nhớ, mỗi anh nói, cô đều nhớ rất rõ ràng.

Cho nên cô rất kiên định.

Cô có thể đi theo anh, làm những việc anh thật sự muốn làm.

Khi Thời Nghi và mẹ mình nói chuyện, Châu Sinh Thần từ đầu đến cuối đều không tham gia.

Chỉ có lúc mệt mỏi, anh mới chống khuỷu tay vào thành ghế, bỏ kính xuống, day sống mũi và mi tâm, thỉnh thoảng lại nhìn Thời Nghi. Mẹ anh nói xong chuyện cần nói, rất nhanh quay lại chủ đề văn học và thơ từ ca phú. Lúc Văn Hạnh đưa Đồng Giai Nhân đến, nghe thấy cuộc nói chuyện của họ, cũng chen vào góp vui. Lần này không chỉ là Đồng Giai Nhân, thậm chí cả Văn Hạnh cũng nhắc đến bức họa Thời Nghi đã từng vẽ và những lời khen ngợi mà vị khách kia dành cho cô.

"Ông Trần là bạn cũ của ta", Mẹ anh cười nói, nhớ lại: "ông ta rất ngạo mạn, rất hiếm khi khen người khác."

"Chị dâu…" Văn Hạnh ngay lập tức sửa lời. "Chị Thời Nghi, em thật sự rất muốn nhìn thấy bức tranh của chị, đáng tiếc đã tặng cho bác Trần rồi." Đồng Giai Nhân cười: "Hay hôm nay vẽ lại một bức, đặt ở nhà họ Châu Sinh là được rồi."

"Được không?" Văn Hạnh cười, nhìn Thời Nghi. "Được không, chị Thời Nghi?"

Thời Nghi đang định nhận lời, Châu Sinh Thần đột nhiên xen vào: "Vẽ tranh rất hao tổn tinh thần, sức khỏe của cô ấy vẫn chưa hồi phục."

"Cũng phải." Văn Hạnh hơi mất hứng.

"Nhưng…" Anh chậm rãi nói tiếp, đưa ra một đề nghị khác, "anh có thể thử vẽ lại một bức như thế."

Giọng rất bình thản, tựa như đó là một việc rất đơn giản vậy.

Mọi người đều rất ngạc nhiên, bởi khi đó bức tranh vừa vẽ xong đã bị lấy đi, cho dù anh đã nhìn cũng chỉ duy nhất một lần đó. Vẽ lại bức tranh chỉ nhìn qua một lần, nói thì đơn giản nhưng lúc hạ bút thì thật sự rất khó.

Thời Nghi cũng có chút do dự, mãi cho tới khi thấy anh đứng trong phòng đọc sách hạ bút.

Đầu tiên là cỏ lau, mỗi nhánh đều rất nhiều lá.

Từng tầng một, có lúc lại dừng, dường như đang nhớ lại.

Vẽ xong cỏ lau, anh dừng bút, rửa qua bút bằng nước sạch, chấm vào mực đen, đặt bút xuống, hoa sen nở bừng. Anh rất chuyên tâm, sống lưng thẳng tắp, ánh mắt chỉ tập trung vào trang giấy đặt trước mặt.

Một bông sen.

Vừa giống, lại vừa không giống.

Bông sen giữa đám cỏ lau mà cô vẽ lần đó, bút pháp mềm mại uyển chuyển, tựa như bông sen duy nhất còn lại trong hồ ngày cuối hạ, có phần lạnh lẽo.

Còn bút pháp của bức tranh này lại có phần phong lưu hơn, như bông sen đầu tiên trong hồ đầu hạ.

Cảnh trong tranh, tựa như lòng người.

Mẹ Châu Sinh Thần cười cảm thán, bức tranh này mặc dù ý cảnh không giống, nhưng cũng giống đến bảy tám phần. Văn Hạnh và Đồng Giai Nhân đều ngây người ngắm bức tranh, mỗi người đều đang suy nghĩ gì đó. Châu Sinh Thần khẽ ngoảnh đầu, nhìn cô: "Giống không?"

Thời Nghi nói không nên lời, khẽ cười, chỉ biết nhìn anh.

Châu Sinh Thần quan tâm cô. Anh từ đầu đến cuối luôn tôn trọng lời hứa với Thời Nghi, kiên nhẫn chăm sóc và trân trọng cô.

Nhìn qua một lần, đã có thể đặt bút thành tranh.

Nếu không để tâm, rất khó có thể làm vậy.

Châu Sinh Thần cũng nhìn cô, cười, đổi bút, viết mấy chữ cạnh bức tranh:

"Lặng ngắm sen tinh khiết. Lòng không nhiễm bụi trần."

Là một câu thơ của Mạnh Hạo Nhiên.

Thời Nghi nhận ra câu thơ này, bỗng nhiên nhớ ra hàm ý của nó.

"Em nhìn xem, bông hoa sen này mọc lên từ bùn lầy mà chẳng hôi tanh mùi bùn, cũng là tự răn mình, không được để thế tục quấy nhiễu, bảo vệ trái tim trong sạch."

Mười chữ đơn giản mà nhập tâm.

Ánh mắt của cô lướt từ bức tranh rồi dừng lại ở anh.

"Là thơ của Mạnh Hạo Nhiên?" Văn Hạnh rất vui vẻ, phát hiện bản thân cũng biết câu thơ này. "Rất hợp với bức tranh."

Đồng Giai Nhân cũng cười, nói khẽ: "Phải, rất hợp."

Trong căn phòng, chỉ có mẹ Châu Sinh Thần và Thời Nghi hiểu anh viết câu thơ của Mạnh Hạo Nhiên là muốn nói gì.

Cuộc nói chuyện vừa nãy, anh không hề tham gia.

Nhưng hoàn toàn không thỏa hiệp.

Những việc anh làm, những người anh lựa chọn, từ đầu đến cuối sẽ không thay đổi.

"Lặng ngắm sen tinh khiết. Lòng không nhiễm bụi trần."

Thời Nghi trong lòng anh, là một Thời Nghi như thế. Thời Nghi của anh.

Hồ sen cuối hạ thường có cảm giác lụi tàn.

Thời Nghi bước trên chiếc cầu bằng đá cong cong uốn khúc trên mặt nước, không cảm thấy đây là cảnh sắc tàn úa thê lương. Thu tới sắc nâu loang lổ trên hồ, qua đông mặt nước đóng băng vừa dày vừa nặng nề, để rồi sang năm sắc xanh thẫm lại ngập tràn.

Xuân qua thu tới, năm này qua năm khác.

Thời Nghi quay người lại nhìn thấy Châu Sinh Thần chỉ cách mình hai ba bước chân. Cho dù là anh của kiếp trước chỉ vung tay lên đã có thể khiến hơn mười vạn tướng sĩ rào rào quỳ xuống, hay anh của kiếp này tay đút túi quần ung dung đứng trước mặt cô, tất cả đều không thể thay thế.

Thời Nghi cười, anh cũng khẽ cười theo.

"Em… thật sự không thích hợp với gia đình anh."

Anh không quá để ý: "Anh cũng không thích hợp."

"Anh từ nhỏ đều thế này sao?"

Châu Sinh Thần cười một tiếng: "Cũng không khác lúc em còn nhỏ, không quá hòa đồng."

Thời Nghi nghĩ tới việc anh hiểu mình rõ như lòng bàn tay, tự nhiên cảm thấy không thoải mái: "Tài liệu của em trong tay anh, rốt cuộc chi tiết đến mức nào?"

"Chi tiết đến mức nào ư?" Châu Sinh Thần nghĩ một chút: "Chi tiết đến việc em thích cà phê thích bỏ thêm sữa, không bỏ đường."

Thật sự quá tỉ mỉ.

Từ lần đầu hai người gặp nhau, thậm chí chưa gặp lại lần như hai, anh đã biết những điều này.

Chỉ tiếp xúc một thời gian rất ngắn ở Tây An, cô đã hoàn toàn bị anh nắm rõ. Mà đối với anh, cô hoàn toàn là si mê. Mỗi đoạn thời gian, thậm chí mỗi ngày trôi qua đều khiến cô nhận ra mọi thứ cô biết về anh trước đây đều không thật.

Cô dừng bước, Châu Sinh Thần cũng tự nhiên dừng lại.

"Quá khứ của anh, cũng là sống trong hoàn cảnh này, có thấy quen không?"

Chính trị, khoáng sản, đất đai, đá quý, buôn bán ma túy và vũ khí.

Cô cảm thấy những thứ này đều đi ngược lại với con người anh.

"Anh?" Dường như anh đang nghĩ gì đó, im lặng một lúc. "Anh không quen, cũng không thích, nhưng không có cách nào để gạt bỏ, quan hệ huyết thống là quan hệ duy nhất giữa người với người không thể nào gạt bỏ. Anh chỉ thích một cuộc sống đơn giản."

Cô "vâng" một tiếng, khẽ trêu anh: "Thích sao Kim, thích hơn cả Trái đất mà mình đang sống?"

Anh bị cô trêu chọc, cũng đáp: "Nhưng đầu tiên, phải bảo vệ mảnh đất dưới chân mình. Mảnh đất dưới chân mình mà không bảo vệ được thì đồng bào dựa vào đâu để sinh tồn đây?"

Thời Nghi nghe anh nói, nghĩ tới rất nhiều điều.

Một lúc sau mới gật đầu nói: "Đúng thế cũng giống như… những người Do Thái trước đây đều bị giết hại, là vì họ không có Tổ quốc của mình."

Cô nghĩ, cô hiểu ý của Châu Sinh Thần.

Cho dù sau này bạn đi bất cứ đâu, Tổ quốc vẫn là nơi để bạn quay về, vẫn là nơi để bạn dựa vào.

Thời Nghi nhìn anh một lúc, đưa tay chạm khẽ vào ngực anh: "Trái tim anh chất chứa quá nhiều điều, em chỉ cần là một phần nhỏ trong đó đã quá đủ rồi."

Bữa tối, cô và anh dùng bữa trong phòng mình.

Đây cũng là lần đầu tiên kể từ một tháng trở lại đây, hai người có thể yên tĩnh cùng nhau dùng bữa. Thời Nghi tự mình nấu một phần canh thuốc cho Châu Sinh Thần, công thức khá đơn giản. Dường như anh không thích mùi vị của thuốc Bắc, ăn vào một chút đã nhận ra, hệt như một cậu bé mười mấy tuổi. Cô ngạc nhiên hỏi: "Có phải lúc anh còn nhỏ đã uống quá nhiều nên giờ cơ thể mới phản ứng lại như vậy không?"

Anh cúi đầu, tiếp tục uống thứ canh bỏng môi bỏng miệng kia.

Dường như không muốn thừa nhận.

Cô mỉm cười: "Sợ uống thuốc thì cứ thừa nhận đi mà."

Anh ngẩng lên, dường như đã khôi phục lại vẻ bình thản: "Ừ, không thích lắm."

Cô không giấu nổi tâm trạng vui vẻ, còn trêu anh vài ba câu.

Chú Lâm nhìn thấy cũng không nhịn được cười, hiếm hoi lắm mới thấy cậu cả bị người khác nhìn ra điểm yếu.

Châu Sinh Thần ho một tiếng, nói khẽ: "Được rồi, em còn làm ồn nữa là anh sẽ thực hiện gia pháp đấy."

"Gia pháp?" Cô buột miệng, chỉ trong nháy mắt liền bừng tỉnh.

Câu nói mập mờ, lại ám chỉ rất rõ. Chỉ một lời nói của anh thôi cũng đủ khiến cô đỏ mặt.

Cô không dám trêu chọc anh nữa, lặng lẽ ăn phần ăn của mình.

Đến khi đọc sách, cô vẫn không cảm thấy an lòng, ngồi cạnh cửa sổ thư phòng cũng chỉ nhìn Châu Sinh Thần. Anh tựa vào sofa, vẻ thoải mái, vận một chiếc áo sơ mi dài tay khá đơn giản. Cánh tay gác lên thành ghế, vô thức nghịch những tua rua của chiếc gối tựa, có vẻ như đang rất tập trung.

Cô cựa người, muốn tập trung vào cuốn sách trong tay.

"Thời Nghi?"

"Dạ?" Cô quay đầu lại.

Anh nhìn cô: "Có chuyện gì sao?"

"Không có" Cô trả lời qua loa. "Không phải em đang đọc sách sao?"

"Em cứ hai phút lại đổi tư thế một lần." Anh khẽ cười. "Không giống với tư thế đang đọc sách."

"Em..." Cô cố gắng tìm cách viện cớ, loay hoay nghĩ một lúc, rồi cũng cười: "Anh đấy, anh cũng không tập trung đọc sách, nên mới biết em bồn chồn bất an chứ."

Anh nhíu mày: "Để anh xem tối nay em đọc quyển nào"

Cô "vâng" một tiếng, cầm quyển sách đưa cho anh.

Thình lình bị anh ôm eo, đè xuống sofa, động tác vô cùng bất ngờ khiến cô sợ hụt hơi. Vừa muốn rời đi, đã cảm thấy sự thay đổi của anh.

Hơi thở ấm nóng dần dần kề sát gáy và ngực của cô, cô nhắm mắt, bối rối.

Anh bế cô lên giường.

Rất nhanh, hàng cúc trên váy ngủ đều bị anh cởi ra.

Cô vô thức nắm lấy chiếc áo sơ mi của anh, khẽ trở mình. Phần bụng có chút không thoải mái, nhưng dường như không phải ở bụng, có vẻ là cơn đau tức ở ngực truyền đến.

Thời Nghi muốn mở miệng nói với anh, cơ thể mình bỗng nhiên không thấy thoải mái.

Ngoài cửa bỗng truyền đến một tiếng gọi khẽ: "Cậu cả."

Rất đột ngột.

Bình thường không có việc gì gấp, thời điểm này sẽ không có người nào ở lầu hai.

Anh thoáng có chút bất ngờ, dừng lại, giúp cô kéo lại vạt áo ngủ, khẽ chỉnh lại cho ngay ngắn, đứng dậy ra mở cửa.

Đứng ngoài cửa là một cô gái nhỏ, nhìn thấy anh mở cửa khẽ nói mục đích đến.

Vì cố hết sức hạ giọng thật thấp nên Thời Nghi không nghe thấy điều gì, chỉ nhìn thấy lưng của Châu Sinh Thần.

Rất nhanh anh quay lại nói với cô: "Trong nhà có chuyện, anh phải đi ngay bây giờ."

Cô gật đầu: "Anh đi đi."

Anh không nói thêm gì nữa, ngay lập tức rời đi.

Xem ra là một chuyện rất gấp gáp. Thời Nghi thở khẽ, bụng vẫn đau lâm râm, nhất định phải đắp chăn lên giường nghỉ ngơi, rồi cô dần chìm sâu vào giấc mộng. Bị bóng đè, từng cơn nối tiếp từng cơn.

Khó khăn lắm cô mới có thể thoát ra khỏi giấc mơ đó.

Chỉ cảm thấy toàn thân xương cốt cơ bắp, thậm chí cả máu trong huyết quản, đang đau quặn lên.

Ngực cô đã sớm bị cơn đau đè nén không thở nổi, cô chỉ muốn thoát khỏi giấc mơ này, ra sức vật lộn cùng nó. Rất đau đớn, đau như xé ruột xé gan.

Cô không tỉnh dậy nổi, bị vây hãm trong giấc mơ và trong cơn đau tột cùng.

Cuối cùng cô ngã từ trên giường xuống, trong khoảnh khắc rơi xuống đất, cô đã hoàn toàn mất đi tri giác.

Ở một phòng bệnh khác, có người cũng đang phải chịu cảnh đau đớn hệt như thế.

Bác sĩ gia đình có mặt ở đó đều rất hiểu rõ tình trạng sức khỏe của Văn Hạnh, đang khẽ trao đổi phương án điều trị có hiệu quả nhất. Thật ra trước khi về lần này, Văn Hạnh phải thực hiện phẫu thuật, nhưng cô cứ nhất quyết về nước.

Mẹ Châu Sinh Thần không nói được cô, chỉ có thể sắp xếp tất cả những liệu pháp điều trị cần thiết.

Trong đêm hôm đó, việc cô lao xuống cứu Thời Nghi thật sự đã làm mọi người kinh hãi, may sao không có vấn đề gì quá nghiêm trọng.

Nhưng trước mắt hậu quả rất khó lường.

Lúc cô còn tỉnh táo, lơ mơ nhìn nhìn thấy bốn người họ Châu Sinh, lướt qua chỗ Mai Hành sau lưng họ, dừng lại vài giây. Chỉ đến khi Mai Hành cười với cô, cô mới đưa mắt nhìn đi chỗ khác.

Không nhiều người tới.

Châu Sinh Thần đứng sau lưng mẹ anh, nhìn cô. Ngón tay khẽ cử động, bị mẹ cô nắm lấy, không cố sức rút ra, cô chỉ về phía anh. Châu Sinh Thần hiểu ra, ngồi vào bên cạnh.

Lúc anh nắm lấy tay Văn Hạnh, ngón tay trỏ của cô bắt đầu chuyển động.

Rất yếu ớt, nhưng cũng rất dịu dàng viết hai chữ: "Đi đi."

Cô nhìn thẳng vào mắt Châu Sinh Thần đầy hi vọng, mong anh có thể hiểu được ý của mình.

Rời khỏi đây, rời khỏi dinh thự ở Trấn Giang này.

Tới chân trời góc bể, sống cuộc sống mà anh mong muốn.

Châu Sinh Thần cũng nhìn lại cô, trong đôi mắt đen không có bất kì gợn sóng ưu tư nào, hay có thể nói bản thân đã sớm hiểu rõ suy nghĩ của em gái. Vì cô cũng giống như Thời Nghi, trước đây đã từng hỏi anh có phải không thích cuộc sống của gia đình này, anh không thể không nhận ra suy nghĩ của cô.

Cô rất chậm chạp lại vẽ hai đường kẻ sọc: "| |"

Sau đó rất kiên quyết, viết lại một lần nữa: "Đi."

Văn Hạnh gắng sức chớp mắt, thở ra đầy khó nhọc.

Cuộc đối thoại bí mật và ngắn ngủi đó, ngoài hai người Châu Sinh Thần và Văn Hạnh ra, không còn ai thấy được. Rồi rất nhanh cô chìm vào hôn mê, mẹ Châu Sinh Thần lạnh lùng đứng dậy, nói rất nhỏ với bốn vị bác sĩ đứng đằng sau, đại ý là phải thu xếp phẫu thuật, tình trạng không mấy khả quan.

Châu Sinh Thần ở trong phòng nghe thấy, đợi cho đến khi tất cả mọi người đều đã rời khỏi, chỉ còn anh và mẹ. "Sự việc lần này của em con…" Cuối cùng vẫn là mẹ anh lên tiếng trước, "đáng lẽ ra đã không nghiêm trọng đến như thế"

"Việc này hoàn toàn không có lỗi của Thời Nghi." Anh nói.

Mẹ nhìn anh, giọng bình thản, thấp giọng: "Mẹ nghĩ, cô gái này không may mắn."

"Cô ấy rất bình thường. Nếu có thứ không may mắn, chắc chắn sẽ quấy nhiễu cô ấy đầu tiên" Châu Sinh Thần không mảy may thể hiện cảm xúc.

"Con cảm thấy gia đình của chúng ta, nếu muốn một cô gái biến mất có cần dùng những thủ đoạn ôn hòa như vậy không?"

Ánh mắt của mẹ anh cực kỳ lạnh lùng.

Châu Sinh Thần không nói gì.

Để Văn Hạnh có thể nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, nơi này rất yên tĩnh, đến tiếng ve kêu cũng không có.

Lúc này, có lẽ Thời Nghi đã ngủ say rồi.

Anh đứng bên cửa sổ, cứ yên lặng như thế cả một đêm.

Đến lúc trời sắp sáng, Tiểu Nhân mới được biết tình hình của Châu Văn Hạnh, vội vã chạy đến. Cậu đẩy cửa bước vào, ngay lập tức nhận ra bầu không khí ở đây rất u ám, không gian như đặc quánh lại.

Tiểu Nhân đến bên mẹ Châu Sinh Thần, cất tiếng: "Chú đã về rồi."

"Chú của con đã về rồi sao?" Mẹ Châu Sinh Thần dường như lại rất bất ngờ.

"Vừa mới về." Trong mắt của cậu có rất nhiều điều không tiện nói ra, chỉ nhìn về phía Châu Sinh Thần: "Anh có muốn đến thăm hỏi không?"

- Hết chương 13 -

14. Chương 14: Phồn Hoa Như Khúc Cầm

"Được." Châu Sinh Thần gật đầu, cơ thể vì đứng cả đêm mà trở nên cứng đờ. "Anh sẽ trở lại nhanh thôi."

Ánh mắt Tiểu Nhân lóe lên, anh nhìn cũng hiểu.

Có chuyện gì muốn nói với anh lại không dám mở miệng? Châu Sinh Thần bước xuống lầu, đang nghĩ về biểu hiện kỳ lạ của Tiểu Nhân, tầng một có hai người phụ nữ đang dọn dẹp, anh rút từ trong túi quần ra chiếc khăn tay màu xanh thẫm, đưa lên che mũi tránh bụi trong phòng.

Né tránh không nói… trước mặt mẹ né tránh không nói…

Anh bỗng dừng bước, nghĩ tới Thời Nghi.

Trong nháy mắt anh vội vàng rảo bước, men theo con đường bằng đá xanh tới bên ngoài sân.

Toàn bộ sân viện này vì bệnh tình của Văn Hạnh, đều được cách ly tuyệt đối, bất kỳ ai muốn đến đều phải có mẹ Châu Sinh Thần phái người mời mới được vào. Anh quên mất điều này, vì quá bận tâm đến Văn Hạnh mà quên đi vấn đề này.

Quả nhiên khi ra khỏi tòa nhà, Châu Sinh Thần thấy chú Lâm ở không xa đang nhìn anh cực kỳ lo lắng và vô vọng.

Anh bước tới, đám bảo vệ mới miễn cưỡng tránh ra một lối nhỏ.

"Thời Nghi sao rồi?" Châu Sinh Thần nắm lấy cánh tay ông, năm ngón tay siết chặt.

"Cô Thời Nghi đang cấp cứu."

"Cấp cứu?"

Chú Lâm nhanh chóng giải thích: "Tối qua, lúc nửa đêm…"

Châu Sinh Thần đã không để ý xem ông nói gì, anh buông ra, chạy đi rất nhanh. Biệt thự này có sáu mươi tám khu lớn nhỏ, một nghìn một trăm mười tám phòng, người rất nhiều, cũng rất phức tạp. Anh vĩnh viễn lạnh lùng, vĩnh viễn bàng quan, mối quan hệ với những người này lúc nào cũng có thể tan rã, vì lợi ích, không có tình cảm thì chẳng có gì níu giữ cả.

Mục đích, lợi ích, nhân tính.

Những thứ này anh đều tự phụ bản thân có thể ứng phó được.

Chỉ có Thời Nghi, chỉ có một mình Thời Nghi, anh nhìn không thấu, cũng không lý giải được.

Không có cách nào lạnh lùng, không có cách nào bàng quan.

Châu Sinh Thần muốn suy xét xem vấn đề bắt đầu từ đâu, đã ở giai đoạn sắp sửa tiếp quản rồi mà vẫn không thể bảo vệ cô, nhưng hoàn toàn không thể suy nghĩ được. Còn thứ cảm giác sợ hãi này, thứ cảm giác anh chưa từng trải qua, cứ bao vây, thít chặt lấy chân tay anh.

Anh bước lên gác, nghe nhân viên phòng cấp cứu trên tầng hai đang trao đổi, lại không dám bước tiếp.

Một bước thôi cũng không dám.

Anh tin vào khoa học, không sợ cái chết.

Nhưng anh lại sợ cô sẽ chết.

Nỗi sợ hãi mơ hồ đó tàn nhẫn ăn mòn từng chút một tinh thần, máu thịt của anh.

Châu Sinh Thần thình lình nắm chặt tay nắm cửa, tay kia đấm vào tay vịn cầu thang, làm cho cả thang gác chấn động. Tất cả mọi người ở đó đều kinh ngạc, cô gái đang bước từ tầng hai xuống bị giật mình, trân trân nhìn anh:

"Cậu cả…"

Cô không nằm mơ nữa.

Nên tỉnh giấc rồi, thời gian cũng nhiều rồi, phải tỉnh dậy rồi chứ nhỉ?

Một lần nữa Thời Nghi cố gắng thoát khỏi giấc mơ, mắt sưng tấy lên, gắng gượng mở mắt ra, nhìn thấy một tia sáng. Không quá chói mắt, dường như đã bị vải che mất, chỉ để lại thứ ánh sáng rất dễ chịu, màu sắc của tấm vải này rất giống với màu tấm rèm che cửa sổ trong nhà ở Thượng Hải. Hình như là hoàn toàn giống nhau…

Đang ở nhà sao? Thật sự đang ở Thượng Hải sao?

Cô bỗng hoài nghi, phải chăng cô vẫn chưa tỉnh giấc, mà đang bước vào một cơn ác mộng khác.

Chỉ đến khi thật sự nhìn rõ gương mặt và dung mạo của anh, cô mới mỉm cười yếu ớt, vẫn chưa đủ sức để nói chuyện.

"Viêm ruột thừa cấp tính." Anh nói khẽ, "Bác sĩ trong nhà sợ chẩn đoán không chính xác, vì thế đã đưa em quay lại Thượng Hải."

Viêm ruột thừa cấp tính?

Thật sự là đau muốn chết. Thời Nghi không muốn nhớ lại sự đau đớn đó, chỉ thầm bái phục những người đã từng trải qua bệnh này.

Nhưng chỉ vì viêm ruột thừa cấp tính mà quay lại Thượng Hải, không phải là làm to chuyện hay sao?

Cô nhắm mắt, khẽ mỉm cười, môi hơi khô…

Không hiểu vì sao cơ thể lại quá yếu ớt như thế, cô có chút lo sợ và buồn bã.

Sợ phải rời bỏ anh.

Thời Nghi à Thời Nghi, mi càng lúc càng yếu đuối rồi.

Cô tự dằn dỗi bản thân, nhưng lại bị cám dỗ bởi thứ gì đó, khe khẽ gọi anh: "Châu Sinh Thần?"

"Ừ." Anh cúi người lại gần hơn một chút để cô nói chuyện đỡ mất sức hơn.

Dung mạo thật sự rất sáng sủa.

Thời Nghi cẩn trọng nhìn anh: "Em nói cho anh biết một bí mật."

"Em nói đi." Anh khẽ đáp, rất bình thản.

"Kiếp trước sau khi em qua đời…" Cô nói khẽ, dừng lại vài giây, "đã không chịu uống canh Mạnh Bà."

Cô cũng không biết, anh có hiểu canh Mạnh Bà là gì không.

Anh khẽ cười: "Ở địa ngục sao?"

Thời Nghi cười, anh thật tốt, còn biết phụ họa cô: "Phải."

Anh "ừ" một tiếng: "Vậy thì, Mạnh Bà bỏ qua em sao?"

Thời Nghi khẽ nhíu mày, cô nhớ lại, nhưng không rõ ràng lắm: "Phải, có thể vì… em chưa bao giờ làm chuyện gì xấu."

Châu Sinh Thần không nhịn được bật cười: "Vậy anh nhất định đã làm chuyện xấu, nên mới bị ép uống canh rồi đúng không?"

"Không phải." Cô phủ định nét mặt rất nghiêm túc rồi lại giãn ra, sợ rằng khiến anh cảm thấy kỳ quặc. "Anh rất tốt."

"Anh rất tốt?"

"Vâng."

Rất tốt rất tốt, không thể có người tốt hơn anh được nữa.

Anh hạ giọng hỏi: "Em biết anh sao?"

"Vâng." Cô khẽ cười. "Kiếp trước, em có biết anh."

Cô nhìn anh.

Em biết anh, cũng cảm thấy nuối tiếc vô cùng khi anh không nhớ em.

Nhưng không sao, em chắc chắn sẽ nhớ anh.

Châu Sinh Thần lại cúi xuống nhìn cô, đến lúc cô nhắm mắt thì khẽ hôn lên trán cô.

Anh dần dần rơi vào trạng thái suy nghĩ xem xét một cách khách quan không mang theo bất cứ cảm xúc gì.

Trí nhớ của anh rất tốt, bản thân làm sao có thể nghe được bác sĩ nói cô đã thoát khỏi nguy hiểm, và làm sao xuống đến lầu hai đều hiện lên rõ ràng. Chú Lâm đã giải thích hết sức ngắn gọn với anh về tình trạng của Thời Nghi.

Độc tính không cao, thành phần cổ xưa. Dùng trong một thời gian dài mới có thể ảnh hưởng đến tính mạng.

Là thứ gì? Một ly trà, hay là một nén nhang, hay là điểm tâm, tất cả đều có khả năng.

"Con cảm thấy gia đình chúng ta, nếu muốn một cô gái biến mất có thể dùng những thủ đoạn ôn hòa như vậy không?"

Đây cũng là một nguyên nhân duy nhất khiến anh hoài nghi.

Mục đích đã rõ ràng, nếu là mẹ anh, chẳng lẽ lại tham gia vào một việc vặt như vậy sao?

Hay bản thân anh đã quá dễ dàng tin cậy người khác rồi? Người có thể tiếp cận Thời Nghi rất ít, ngoài những người thân tín ra, còn có Mai Hành… việc đáng sợ nhất cuối cùng cũng đã xảy ra. Những người ở bên cạnh đã theo anh nhiều năm, mỗi người đều liên quan đến quá nhiều mối quan hệ ở phía sau. Hành vi của mỗi người suy cho cùng đều có mục đích, vì sao năm lần bảy lượt muốn hại cô?

Anh tính toán rất tỉ mỉ, những mối quan hệ phía sau của họ cho tới từng mục đích cũng như khả năng xảy ra.

Thời Nghi lại chìm vào giấc ngủ sâu.

Cô thở rất đều và sâu.

Châu Sinh Thần đưa tay ra, khẽ co ngón cái, chạm nhẹ vào mặt cô.

Trong những ngày Thời Nghi tĩnh dưỡng, Châu Sinh Thần luôn ở trong nhà chăm sóc cô, cho đến khi Thời Nghi bắt đầu có ý kiến, bảo anh đi làm những việc mình cần làm. Cô còn nói, anh cứ ở cạnh cô hai mươi tư giờ một ngày thế này, cô thật sự không làm được bất cứ chuyện gì, toàn phân tâm nghĩ đến anh.

Châu Sinh Thần thì lại cho rằng, cần đọc sách thì cứ đọc sách, cần làm việc thì cứ làm việc.

Cô sợ anh ở trong nhà lâu không quen, nói muốn đến căn nhà chuẩn bị cho tân hôn. Anh từ chối, chỉ cần thay đổi cách bài trí và bố cục ở nơi này sơ qua một chút sẽ phù hợp cho cô dưỡng bệnh.

Mọi chỗ đều thoải mái, những chi tiết nhỏ nhặt anh cũng lưu tâm.

Lần đổ bệnh này khiến cho sức khỏe cô yếu đi rất nhiều.

Lúc cha mẹ đến, thật sự đã bị bất ngờ trước vẻ tiều tụy của cô.

Thời Nghi sợ cha mẹ đổ lỗi cho Châu Sinh Thần không biết chăm sóc cô, luôn miệng nói nửa năm gần đây mình rất ít đi đến phòng tập, cơ thể quá yếu ớt, chỉ bị viêm ruột thừa nên đã làm cho cô thành ra thế này.

Về việc chữa trị, Châu Sinh Thần nói lúc đó anh đã chọn cách chữa trị không cần thực hiện phẫu thuật, cô cũng cảm thấy nếu có thể dùng thuốc tiêu viêm thì tốt nhất không nên đụng đến dao kéo. "Em sợ đau." Cô dùng ngón tay điểm nhẹ lên mu bàn tay và cánh tay anh. "Em thật sự rất yếu đuối, không những sợ đau, mà còn sợ cả bóng tối nữa." Cô nói đùa, nhìn anh: "Anh có nghĩ là em rất yếu đuối không?"

Lúc ở Ô Trấn, chỉ vì một tiếng động nhỏ đã bắt anh phải nói chuyện với mình đến sáng.

Châu Sinh Thần cẩn thận dùng khăn ấm lau sạch từng ngón tay cô: "Không phải đâu."

"Nghiêm túc đấy chứ?"

"Rất nghiêm túc."

"Em ngoài biết đọc sách, biết vẽ, biết nấu ăn, biết thu dọn nhà cửa, biết thu âm…"

Anh cười một tiếng: "Rất toàn tài."

Thực ra những điều khiến người khác ghen tị này đều là anh dạy cho cô.

Châu Sinh Thần lau sạch tay cho cô, tiện tay giúp cô bỏ chiếc thảm len ra, còn cầm bánh ngọt tới đưa cho cô. Cô nhìn anh vừa tắm xong, tóc vẫn còn ướt, đưa tay vuốt nhẹ: "Sang thu rồi, cứ thế này anh sẽ bị cảm mất."

"Anh không sợ, có em là thuốc của anh rồi." Anh cười cười, dịu dàng đáp.

Cô hiểu điều anh nói, chính là vị thuốc bằng lá tía tô cô sắc cho anh uống.

Ánh mắt của hai người chỉ cách nhau một tấm kính mỏng, cứ như thế hướng về nhau.

Cái cảm giác này, cứ lặng lẽ mà nảy nở trong lòng.

Anh khẽ thở dài, đứng dậy khỏi sofa, tìm đĩa phim trong tủ: "Xem phim không?"

Thời Nghi thấy buồn cười, nghĩ một lúc: "Xem Tầm Tần Ký đi, có thể xem vài ngày giết thời gian."

"Được." Dường như anh không quá quan trọng, khom người đặt đĩa phim vào máy.

Từ chỗ cô có thể nhìn thấy bóng anh in trên màn hình tivi chưa mở.

Những đường nét rất rõ ràng.

Châu Sinh Thần nhìn chiếc máy chạy đĩa, cô nhìn anh.

Quần dài bằng nhung màu xanh nhạt, áo sơ mi trắng, giống hệt như lần trước ở lại nhà cô. Sạch sẽ đơn giản, Thời Nghi nhìn anh có chút bối rối, nằm xuống sofa, mặt vùi vào tấm đệm, vẻ rất thoải mái.

Cuối cùng Châu Sinh Thần cũng bật được đĩa lên, cầm lấy điều khiển từ xa bên cạnh tivi, quay đầu lại muốn nói với cô điều gì đó.

Nhưng khi nhìn thấy bộ dạng đó, ngay lập tức hiểu ngay suy nghĩ của cô: "Những lúc em nhìn thật sự khiến anh cảm thấy mình như là một ngôi sao nào đó vậy."

"Em dễ đoán đến thế sao?" Thời Nghi lấy tấm thảm che mặt, lí nhí nói: "Châu Sinh Thần, em yêu anh."

Anh đáp lại một tiếng, không khỏi bật cười.

Hạ tuần tháng Chín.

Bà cụ họ Vương đột ngột đến, đi cùng là cháu đích tôn nhà họ Vương đã có từng có duyên gặp một lần trước đây và vài người phụ nữ trung niên ăn vận rất đẹp. Lần gần nhất gặp mặt cũng đã cách đây vài tháng, bà vẫn khách sáo như thế với cô, thậm chí còn có phần hơn. Lúc bà ngồi xuống, khẽ kéo tay Thời Nghi cùng ngồi, dường như biết rõ sức khỏe của cô không tốt.

"Cậu đó, nóng nảy quá, sắp kết hôn rồi mà chẳng để bà già này nghỉ ngơi chút nào." Bà khẽ cười, nắm tay Thời Nghi. "Chỉ có sáu bộ, cháu xem, thích bộ nào?"

Thời Nghi ngạc nhiên, nhìn Châu Sinh Thần.

Bất giác mỉm cười

Anh để sofa cho họ, ngồi trên chiếc ghế gỗ, tay chống vào thành ghế, cũng cười với cô.

"Đây chỉ là mẫu đầu tiên." Bà nhìn thấy phản ứng của hai người, bỗng bật cười: "Bà đoán là còn phải quay lại ba, bốn lần nữa, cháu xem bộ này trước đi."

"Lần sau để cháu qua sẽ tốt hơn." Thời Nghi cảm thấy không phải phép lắm, để một người lớn tuổi như bà tới tận đây. "Lần sau bà làm xong cứ nói với chúng cháu, cháu có thể qua xem ạ."

"Không sao đâu." Bà cười. "Cháu vừa khỏi bệnh, Văn Hạnh lại ở bệnh viện trên Thượng Hải, bà đến một lần có thể thăm cả hai cháu. Bằng không thì… cũng không biết bao giờ Văn Hạnh mới khỏi bệnh đến Tiểu Trấn thăm bà nữa."

Việc Văn Hạnh ở trong viện, Châu Sinh Thần đã nói với cô.

Nhưng vì lý do sức khỏe của Thời Nghi, cuối cùng anh không đồng ý để cô đến bệnh viện thăm nom.

Bà nói vậy, Thời Nghi lại cảm thấy có cơ hội, vừa đúng lúc cô muốn đi thăm cùng bà. Lần này Châu Sinh Thần lại không cản cô.

Có người mở hộp ra, không lâu sau lại có người treo chiếc giá treo đồ màu đỏ sậm lên.

Sáu bộ lễ phục theo phong cách Trung Quốc và Tây u, đều được lần lượt treo lên.

Cô đã từng mặc rất nhiều quần áo do nhà họ Vương làm.

Phần lớn đều là do lớp trẻ may.

Lần này là lễ phục cho hôn lễ, bà họ Vương đích thân làm nên hoàn toàn khác biệt. Không thể nào tả hết được sự sang trọng đẹp đẽ, lại rất tinh tế, bất kể từ việc chọn chất liệu, kiểu dáng hay những đường may cắt thủ công, đều không chê vào đâu được.

Lúc Thời Nghi thử đồ trong phòng đọc sách, chỉ có bà cụ họ Vương và Châu Sinh Thần ở lại.

Cô không để ý bèn hỏi, sao lần này Vương Mạn lại không tới. Cô biết nhà họ Vương, vì Thời Nghi là nữ nên hầu như đều để Vương Mạn giúp cô thử đồ, cho dù có bà tới cũng sẽ vẫn như vậy .

Thời Nghi hỏi thế thực chất chỉ tỏ ý quan tâm.

Nhưng không ngờ được rằng bà Vương đang ngồi cạnh lại im lặng, lúc cô nhận ra bà đã khẽ thở dài, nói: "Nó cũng đang ở Thương Hải, nhưng đang dưỡng thai."

Dưỡng thai?

Thời Nghi nhớ rằng Vương Mạn chưa kết hôn.

Làm sao có thể…

Cô không dám hỏi nữa.

Nhưng Châu Sinh Thần lại ho khẽ, nói: "Bà Vương, cháu rất xin lỗi…"

"Đều là sự lựa chọn của nó." Bà Vương lắc đầu. "Cậu không phải nói xin lỗi, con bé đó biết cậu hai thành hôn rồi, mà vẫn còn… Bây giờ nó đã rời khỏi nhà họ Vương. Quy củ nhà họ Châu Sinh nó hiểu, ngoài chính thất ra, tất cả đều không được bước chân vào nhà."

Thời Nghi bị bất ngờ.

Thử xong trang phục, khi bà Vương rời khỏi phòng đọc sách, cô mới nói: "Vương Mạn mang thai từ bao giờ vậy?"

"Gần như trùng thời gian với Đồng Giai Nhân." Châu Sinh Thần khẽ vỗ vỗ vào cánh tay cô: "Đi thay đồ thôi."

"Vâng… Thật đáng tiếc."

Theo lời bà Vương "ngoài chính thất ra tất cả đều không được bước chân vào nhà", Vương Mạn coi như đã lấy Châu Văn Xuyên. Nhà họ Châu Sinh thủ cựu, cho phép con cháu có nhiều vợ, cũng không lấy gì làm kỳ lạ.

Rốt cuộc điều đáng tiếc là gì?

Cô không nói rõ ràng ra được.

Vốn muốn mà không được, đành nhẫn nhịn cầu toàn.

Chỉ là khi thật sự đã được, có thể coi như đã thỏa mãn tâm nguyện rồi sao?

Hai người trong phòng thử đồ thay trang phục, cô giúp anh mặc áo sơ mi, cài cẩn thận khuy áo. Tay anh đặt trên chiếc tủ âm tường, khẽ hóp ngực phối hợp với động tác của cô. Thời Nghi cài áo xong, ngón tay trượt trên cổ anh một vòng, chỉnh trang lại cẩn thận, Châu Sinh Thần mới giải thích: "Nhà họ Châu Sinh có một số chuyện, nếu em thấy không quen mắt có thể coi như không biết."

Cô "vâng" một tiếng.

Những chỉ số kiểm tra sức khỏe của Văn Hạnh không đạt tiêu chuẩn, ngày phẫu thuật cứ lùi hết ngày này sang ngày khác.

Cô tự đọc bệnh án của mình, tự chú ý dưỡng bệnh, tình trạng bắt đầu có chuyển biến tốt.

Bà Vương tuổi đã cao, chỉ nói hai ba câu với Văn Hạnh rồi rời bệnh viện. Thời Nghi và Châu Sinh Thần đưa Văn Hạnh đến chiếc ghế dài ở bãi cỏ sưởi nắng. Văn Hạnh ngồi xuống, Thời Nghi chìa ra chiếc chăn mỏng mà Châu Sinh Thần đem đến, đắp lên chân cô.

Buổi chiều đầu thu, ánh nắng tràn trên người vô cùng ấm áp lại không quá nóng nực.

Cô đỡ Văn Hạnh ngồi xuống, Châu Sinh Thần đứng ngay cạnh cô.

"Đã… tháng Chín âm lịch rồi sao?" Văn Hạnh cười, đôi mắt nheo nheo nhìn Thời Nghi.

Thời Nghi gật đầu: "Ngày mùng Bảy tháng Chín rồi."

"Tháng Chín âm lịch, là tháng hoa cúc, đúng không?"

"Đúng."

Văn Hạnh nhíu mày, chép miệng: "Hai tháng là Chín và Mười Hai, một tháng hoa cúc bắt đầu nở rộ, là tháng hoa cúc, một tháng bắt đầu có tuyết rơi, là tháng băng. Những tháng còn lại, hồi bé em bị bắt phải nhớ, giờ quên sạch rồi."

Thời Nghi cười: "Những thứ này không dùng máy, không nhớ cũng được."

"Nhưng…" Văn Hạnh nói khẽ, "Mai Hành thích kiểu con gái khuê các như vậy."

Cô ngẩn người, dường như đoán ra tâm tư cửa Văn Hạnh.

Cô gái nhỏ này, người trong trái tim cô, là người "Liễu tàn sen rụng, mai vẫn vẹn nguyên" kia.

Lúc trước có chút cảm giác nào đó, nhưng vẫn chưa chứng thực được. Tính ra Văn Hạnh nhỏ hơn Mai Hành mười hai, mười ba tuổi, Mai Hành cũng thực giấu nghề, ba mươi lăm, ba mươi sáu tuổi chưa kết hôn. Người lạnh nhạt như Châu Sinh Thần, cũng vì ứng phó với người trong nhà, đã đính hôn hai lần rồi.

Thời Nghi không hiểu Mai Hành nhưng lại hiểu nỗi lòng không nói ra của Văn Hạnh.

Mà cô, cũng sẽ không khuyên bảo người khác.

May sao Văn Hạnh cũng chuyển chủ đề, khi cô nói chuyện, đôi mắt có lúc hơi nheo lại, có lúc lại mở to, rất sinh động, dường như rất lâu rồi không nói chuyện cùng ai, phải khó khăn lắm mới gặp được một người tâm đầu ý hợp. Cứ ngồi như thế hơn bốn mươi phút mới được Châu Sinh Thần và Thời Nghi đưa về phòng, sắc diện còn đỏ hây hây, vô cùng phấn khởi.

Cuối cùng đến lúc họ phải rời đi.

Văn Hạnh bỗng nhiên căn dặn cô: "Vương Mạn thân phận rất đặc biệt, chị dâu… cố gắng đừng nên tới thăm nom cô ấy."

Nói xong, lại nhìn Châu Sinh Thần: "Nhớ lời em đó."

Châu Sinh Thần khẽ lắc đầu: "Dưỡng bệnh cho tốt, không cần nghĩ đến những chuyện này đâu."

"Em nhớ anh chị lắm." Văn Hạnh cười: "Còn nữa, hôn lễ của anh chị, em nhất định sẽ tới, nhất định."

"Vậy phải giữ gìn sức khỏe cho tốt đã, chỉ số đạt tiêu chuẩn rồi làm phẫu thuật."

Văn Hạnh khẽ kéo dài giọng, nắm lấy tay trái của Châu Sinh Thần: "Phẫu thuật lùi lại rồi… thay bằng trái tim của người khác, lúc đó, em không yêu anh trai nhất nữa thì làm thế nào?"

Giọng của cô có chút nũng nịu.

Ánh mắt của Châu Sinh Thần rất ấm áp, khẽ dặn dò, nhưng đều là những lời dặn dò bình thường của bác sĩ.

Đêm khuya thanh vắng, cô lại nghĩ đến lời của Văn Hạnh. Cô nằm trên giường thuận miệng hỏi anh có phải anh đã biết Văn Hạnh thích Mai Hành rồi không. Châu Sinh Thần không bất ngờ: "Anh cũng nhìn ra rồi."

"Anh nhìn ra rồi sao?"

Châu Sinh Thần không khẳng định cũng chẳng phủ nhận, nói tiếp: "Rất dễ để nhận ra, cũng giống như lần đầu em gặp anh, có một cảm giác… khiến người ta bị bất ngờ."

Cô "vâng" một tiếng: "Anh nói tiếp đi."

Mặc dù vờ như không chú ý, nhưng giọng lại rất nhẹ nhàng.

Châu Sinh Thần phân tích cặn kẽ hơn: "Thứ khó che đậy nhất, chính là tình cảm của con người. Một người con gái, thích ai đó, rất dễ để nhận ra. Nhìn vào ánh mắt, vào cử chỉ, cả cách nói chuyện nữa. Những thứ đó đã đủ để đoán ra rồi."

Điều anh nói đúng với phần lớn tâm tư của các cô gái.

Thời Nghi liên tưởng tới việc mình đã từng có những thứ tâm tư như thế, anh hiểu nhưng chỉ quan sát bằng thái độ bàng quan.

Cô ho một tiếng: "Vậy thì, trước đây có người… ừm, thích anh, anh đều bàng quan."

"Đúng, bàng quan…" Anh nghĩ một lúc, "Hoặc né tránh, để người ta không hiểu nhầm."

"Vậy… nếu là người anh cần phải hồi đáp thì sao?"

Cô cố tránh ba từ vợ chưa cưới.

Châu Sinh Thần cười, cũng không nói thẳng ra người cô muốn nói là ai: "Trừ phi là vợ anh, mới cần phải hồi đáp."

Một đáp án tuyệt vời.

Thời Nghi cũng không hỏi nữa, rõ ràng là đã mãn nguyện.

Nhưng vì vẫn bận lòng chuyện của Văn Hạnh, cô cũng không thích làm bà mối, nhưng Châu Sinh Thần đã biết nội tình cô có thể hỏi kĩ hơn. Thời Nghi khẽ kéo tay áo của anh: "Vậy, Mai Hành đối với Văn Hạnh…"

"Anh không biết."

"Anh không biết sao?"

Châu Sinh Thần hơi do dự: "Anh và cậu ấy, không nói đến những chuyện này."

"Nhưng Văn Hạnh là em gái anh, quan tâm nhiều hơn cũng tốt mà."

"Thứ khó khăn nhất trên thế gian này, chính là hai bên đồng lòng."

Thời Nghi không dám tin đây là lời của Châu Sinh Thần.

Quả nhiên, anh nói với cô rất nhanh: "Đây là Mai Hành nói."

Thòi Nghi nghĩ một lúc, rồi lại đột ngột hỏi anh: "Tháng Hai âm lịch, tên khác là gì?"

"Cám Hương"

"Còn tháng Tư?"

"Hoè Tự." Anh cười. "Sao em lại đột nhiên hỏi câu này?"

"Em đang nghĩ, một người cứ khăng khăng một nửa của mình phải thích văn cổ, không phải là rất kỳ lạ sao?"

Anh "ừ" một tiếng.

Cô nằm bên cạnh anh, vẫn chìm đắm trong câu chuyện Văn Hạnh không đáp ứng được những yêu cầu của Mai Hành, phát hiện ra đèn ngủ đã được chỉnh cho sáng lên một chút. Anh cúi đầu, thấp giọng hỏi: "Em biết nói tiếng Tô Châu không?"

"Biết." Cô cảm thấy có chút kỳ lạ. "Trong nhà em có họ hàng ở Tô Châu, cũng không khác tiếng Thượng Hải, lúc nhỏ đã biết rồi."

Hai người đều uống canh có tâm sen.

Lúc nói chuyện, hương đưa thoang thoảng, ai cũng ngửi thấy được.

"Dùng tiếng Tô Châu, đọc những bài thơ anh đã dạy cho em, được không?" Anh khẽ nghiêng đầu.

Cô khẽ nói được.

Anh chưa từng dạy qua bài nào, rõ ràng là chỉ có… Ngô ca.

"Anh sẽ đọc chậm một chút, nếu em khó chịu thì nói với anh nhé?"

Cô "vâng" một tiếng, cảm thấy cả người mình nóng như lửa đốt.

Rõ ràng là lời nói quan tâm chăm sóc như thường ngày của anh, nhưng lại vô cùng mê hoặc. Chẳng rõ là có ý hay vô ý nữa.

Cô dựa vào trí nhớ, khẽ đọc cho anh nghe, thỉnh thoảng đến đoạn ngượng ngùng, bèn dừng lại. Đêm đầu thu đã mát mẻ hơn một chút, hai người ôm nhau trong tấm chăn mỏng, mặc dù có ra mồ hôi nhưng anh vẫn không dám giở chăn ra, sợ cô bị nhiễm lạnh.

Thời Nghi dần dần không đọc nổi, bài thơ vẫn cứ tiếp tục nhưng suy nghĩ thì không liền mạch nữa.

…

Trước khi ngủ say, cô nhỏm đầu dậy hỏi anh: "Châu Sinh Thần?"

"Ừ."

"Tại sao lại muốn em dùng tiếng Tô Châu…"

Trong bóng tối, dường như anh đang cười: "Em chưa nghe qua câu này sao? 'Ngô âm ríu rít thật vui tai, phu thê đầu bạc nâng chén tràn' tiếng Tô Châu đọc Ngô ca, rất có cảm hứng."

Cô ngạc nhiên, đây là một câu nổi tiếng ca ngợi Ngô âm.

Tiếng Tô Châu lại mềm mại, uyển chuyển.

Châu Sinh Thần bỗng lại nói tiếp: "Muốn nửa còn lại của mình cũng thích văn học cổ không có gì là kỳ lạ cả, bản thân sẽ có cùng sở thích." Ví dụ như thuộc thơ về trà, tên trà, lại như những bài Ngô ca anh đọc cho cô nghe, thơ anh đề tặng cô.

Thời Nghi cảm thấy đúng.

Nhưng cũng vì câu nói này, lại phát hiện ra điều gì đó, cô áp mặt vào ngực Châu Sinh Thần, lắng nghe nhịp đập trái tim anh, khẽ cười: "Châu Sinh Thần, anh ghen rồi đấy."

Hai ngày sau, cô lại cùng Châu Sinh Thần vào thăm Văn Hạnh.

Tình trạng của Văn Hạnh xem chừng rất tốt, các chỉ số vẫn chưa đạt, nửa tháng trước đã bỏ lỡ một người hiến tạng phù hợp. Những điều này đều do Châu Sinh Thần tóm tắt lại cho cô. Thời Nghi không hiểu về cấy ghép tạng, nhưng cũng biết bệnh tim do bẩm sinh những nguy hiểm gặp phải sẽ cao hơn gấp nhiều so với những người khi trưởng thành mới mắc bệnh, do đó lại càng thương tiếc cho Văn Hạnh. Dao sắc không gọt được chuôi, ngươi học y chung quy cũng chẳng thể tự chữa cho chính mình.

Lần này đến, cô gặp được Mai Hành.

Phòng bệnh của Văn Hạnh có phòng khách và sofa riêng, trong lúc Châu Sinh Thần nói chuyện riêng với bác sĩ, Thời Nghi đến phòng bệnh của Văn Hạnh trước. Văn Hạnh mặc một bộ quần áo ngoài thể thao màu xanh nhạt, đang khẽ cười, Mai Hành cũng lắc đầu cười, bỏ kính xuống, rút từ trong túi quần ra chiếc khăn tay lau kính.

"Chị dâu?"

"Ừ."

"Chị dâu, em có trà ngon ở đây, rót ra hai chén rồi." Văn Hạnh cầm ly trà của mình, đưa ra trước mặt Thời Nghi. "Em không uống được, chị uống đi." Thời Nghi cảm thấy buồn cười: "Em biết mình không uống được, tại sao lại còn cầm một chén?"

"Nhìn thấy Mai Hành tới, em vui quá nên quên mất." Văn Hạnh nhìn sang Mai Hành: "Đồ họa thủy."

Mai Hành chỉ cười chứ không nói gì.

Có y tá bước vào kiểm tra định kỳ cho Văn Hạnh, cô đến ngồi trên chiếc sofa đơn, đặt chiếc ly trà lên bệ bên cạnh, Mai Hành cũng làm y như vậy.

Mai Hành mắt đen như mực, ánh mắt sâu thẳm khó đoán, nhìn cô.

Thời Nghi hoài nghi nhìn lại anh, nhưng lại nghe Văn Hạnh gọi tên mình, nên không nghĩ sâu thêm nữa.

Sau đó Châu Sinh Thần cũng đến, ngồi ngoài phòng khách nói chuyện với Mai Hành một lúc, khi Mai Hành rời đi, còn điềm nhiên như không dặn người đổ hai ly trà đó. Cô nhìn theo bóng lưng anh ta, lại nhớ đến ánh mắt kỳ lạ kia, liền biết trong ly trà nhất định có vấn đề.

Quan hệ giữa Mai Hành và Văn Hạnh thân sơ rất rõ ràng…

Cô không nên hoài nghi như thế.

Sức khỏe của Thời Nghi trở nên tốt hơn, công việc bị gián đoạn hai tháng, sang tuần sẽ tiến hành thu âm. Mỹ Lâm nghe nói cô muốn quay lại làm, vừa lên lịch công việc, vừa than vãn mình bị các nhà đạo diễn phim bức tử đến chết, trưa hôm đó bèn chuyển phát nhanh tài liệu mới nhất, là một quyển sách rất dày. Để phối hợp với chất giọng tự nhiên của cô, vai cổ trang tương đối nhiều.

Cô thuận tay xem lướt qua để hiểu rõ nhân vật.

Nhưng khi nhớ đến quyển sách của mình thì tạm gác mọi thứ lại.

Sách tới đoạn kết viết rất chậm, vì cô không nhớ kết cục của anh.

Không nhớ rõ vì sao anh chết, và chết như thế nào. Không nhớ rõ, chỉ vừa nhớ vừa sửa lại, rồi lại vì quá coi trọng nên cứ lấn cấn câu chữ mãi, sửa đi sửa lại.

Gần đây Châu Sinh Thần rất bận, phần lớn thời gian cô đều ăn cơm một mình, cũng dần quen với việc anh thường về muộn. Buổi sáng đến thăm Văn Hạnh xong, anh đưa cô về nhà rồi lại rời đi.

Thời Nghi xem kịch bản, rồi lại phân tâm ngồi sửa bản thảo của mình, sửa đi sửa lại đến hơn bảy giờ.

Cô đắn đo từng câu chữ, hai tay cầm một chồng giấy, vô thức gõ nhẹ xuống mặt bàn. Được một lúc lại nghiêng đầu, áp mặt xuống bàn. Thời Nghi nhíu mày, thả lỏng, rồi lại nhíu mày lại, trong lúc đó không hề để ý Châu Sinh Thần đã về.

Anh treo chiếc áo ngoài còn đọng những hạt nước nhỏ li ti, bước qua cánh cửa vẫn để mở, nhìn thấy cô đang trong phòng đọc sách.

Anh bước vào: “Gặp phải chuyện gì khó khăn à?”

Thời Nghi đang mải thu dọn đống tài liệu, định đứng dậy, anh đã đặt tay lên vai cô.

Anh cúi người, tỏ ý cô cứ ngồi thế này nói cũng được.

Cô nghĩ một lúc, không thể không thừa nhận: “Em có điều bận tâm.”

“Bận tâm?”

“Em đang viết một số thứ, muốn viết sao cho thật tốt, dùng từ phải thật cân nhắc,” Cô khẽ thở dài, “nên hơi bận lòng.”

“Ừ.” Anh đã hiểu ra. “Để anh nghĩ xem làm thế nào có thể giúp em.”

Cô cười: “Việc này không cần làm phiền đến nhà khoa học đâu.”

“Yên nào, để anh nghĩ, hình như nghĩ sắp ra rồi.”

Cô thấy buồn cười, gật đầu.

“Em còn nhớ anh đã trả lời em, tháng Hai còn gọi là gì không?”

“Cám Hương.”

Châu Sinh Thần gật đầu: "Đây chỉ là cách nói theo thói quen của anh, nghiêm túc mà nói, tháng Hai có rất nhiều tên gọi khác, những tên gọi đó đều có nguồn gốc không giống nhau, miễn cưỡng nói cái tên nào tốt hơn cái tên nào không phải là rất khó sao?"

Thời Nghi thừa nhận điều anh nói là sự thật.

"Cũng giống như trong phòng thí nghiệm, anh vốn không yêu cầu sinh viên phải làm y hệt mình, mỗi người đều có cách thức phù hợp riêng." Anh hơi suy nghĩ, lại nói tiếp, "Anh không hay viết lách, nhưng anh biết những mặc khách văn nhân ngày xưa đều có thói quen câu chữ của riêng mình. Làm nghiên cứu và viết lách, chính yếu đều nằm ở chỗ này." Anh dùng ngón trỏ chỉ vào thái dương của mình. "Dùng phong cách mà em thấy quen thuộc nhất, viết thứ mà em muốn."

"Vâng."

"Em chưa ăn à?" Anh vỗ vỗ vào bụng cô. "Đói không?"

Cô thực tình đáp: "Đói ạ."

"Đi thôi." Anh đứng dậy. "Chúng ta ra ngoài ăn."

"Bây giờ ạ?" Cô nghe thấy tiếng mưa, hình như ngoài trời còn có tiếng sấm.

"Anh xem dự báo thời tiết rồi, một tiếng nữa mưa sẽ tạnh, chúng ta cứ từ từ ra xe, đến nơi nào xa xa một chút rồi ăn."

"Dự báo thời tiết?" Ấn tượng của Thời Nghi về dự báo thời tiết không tốt lắm. "Ngộ nhỡ không đúng thì làm thế nào?"

Thời Nghi bước theo anh, vừa đi vừa nói.

Châu Sinh Thần đột ngột dừng lại, quay người: "Cũng có xác suất mưa tạnh, đúng không nào?"

Cô vẫn đang do dự: "Em chỉ sợ phiền chú Lâm, trời mưa thế này còn phải đưa chúng ta đi ăn."

"Lần này anh lái xe."

"Anh lái xe?"

Anh bật cười: "Anh biết lái xe mà."

Không phải Thời Nghi không tin anh, mà là thật sự chưa bao giờ thấy anh lái xe. Mãi cho đến khi xuống đến bãi để xe, ngồi trên ghế phụ, cô vẫn không ngừng nhìn cánh tay anh cầm vô lăng, cảm thấy có chút không thoải mái, nhưng xe chạy được một đoạn đã quen hơn. Anh làm việc gì cũng rất chuyên tâm, kể cả việc lái xe này, đều rất bình tĩnh.

Cần gạt nước không ngừng chuyển động qua lại, có vẻ mưa đã tạnh dần.

Lúc xe rời khỏi Thượng Hải, mưa đã ngừng hẳn.

Xung quanh Thượng Hải có rất nhiều thị trấn nhỏ, cũng giống như căn nhà của gia tộc họ Vương, cô chỉ lui tới có một lần, lại vào lúc đêm khuya nên cũng không rõ ở nơi nào. Nơi mà tối nay anh lái xe đến, cô cũng không biết.

Anh dừng lại ở một bãi đỗ xe trước cổng một thị trấn nhỏ.

Mưa vừa tạnh, đường còn ướt.

May thay cô không đi giày cao gót, vịn cánh tay anh nhảy qua những vũng nước lớn.

Gần bờ sông, trên mấy chiếc thuyền là quán ăn nhỏ xíu rất xinh xắn. Những chiếc thuyền không lớn, đại đa số đều chỉ chứa được hai bàn. Châu Sinh Thần chọn một chiếc thuyền, hai người ngồi trên đó, chủ thuyền nhanh chóng mang thực đơn lên cho họ.

"Tối nay chiếc thuyền này vẫn còn trống, hai vị thật may mắn."

Thời Nghi cười, cúi đầu nhìn qua hai trang thực đơn khá đơn giản của nhà hàng.

Cũng không có nhiều thứ để lựa chọn, đến những như nơi này dùng bữa chỉ để là tận hưởng phong cảnh xung quanh.

Cô sợ anh ăn không no, chọn vài món chính.

"Hai vị đợi một chút, đồ ăn được mang lên, thuyền sẽ rời bờ."

Chủ thuyền bước lên bờ, để lại họ trên thuyền. Hai bên mạn thuyền chỉ có lan can cao đến ngang ngực, có giá nến, không có đèn, thoải mái nhất là chiếc ghế dựa được xếp đối diện nhau, đều là kiểu sofa màu đỏ sậm, nhỏ người có thể nằm gọn trong đó. Chỗ ngồi thoải mái như thế này, ngồi lún sâu trong đó khiến cho người ta cảm thấy thoải mái và buồn ngủ.

"Anh đã đến nơi này bao giờ chưa?" Cô hiếu kỳ nhìn anh

Châu Sinh Thần cười lắc đầu: "Đây là lần đầu tiên, lúc nãy anh vừa hỏi người khác."

Thời Nghi cũng đoán như vậy, cậu ấm này tuyệt đổi không phải là người hưởng thụ cuộc sống kiểu như thế này.

Chiếc thuyền khẽ đung đưa, chủ thuyền đã quay lại, có chút ngượng ngùng hỏi: "Trên bờ có hai cô cậu cũng muốn lên thuyền, tôi nói chiếc thuyền này đã có người trả tiền rồi, họ… vẫn muốn tôi thương lượng với hai vị, liệu có thể nhường chiếc bàn trống còn lại cho họ được không?"

Chủ thuyền chỉ lên bờ.

Hai người cùng nhìn ra, họ chắc nhiều lắm cũng chỉ khoảng hai mươi tuổi, là một đôi tình nhân.

Chàng trai nhìn họ có vẻ rất căng thẳng, thấy hai người quay đầu lại, chầm chậm chắp tay trước ngực, nhờ họ đồng ý. Thời Nghi cười, nghe Châu Sinh Thần nói: "Tôi không có vấn đề gì, vợ tôi cũng không."

"Ừm, cứ để họ lên thuyền đi."

Chủ thuyền càng có thiện cảm với đôi nam nữ với gương mặt lương thiện này, gọi đôi tình nhân kia lên thuyền. Giữa hai bàn có một chiếc mành treo bằng tre, thả xuống lại càng tách biệt. Thức ăn được dọn lên, chiếc thuyền cũng rời đi.

Vừa mới rời khỏi bờ sông không lâu thì trời lại bắt đầu mưa.

Thời Nghi nghe thấy sau mành có tiếng đôi nam nữ trẻ khẽ nói với nhau, đại ý là tính toán chi phí, có vẻ như rất cặn kẽ, từ đầu đến cuối cô gái đều tỏ ý không vui, nói ở đây quá tốn kém, nên đi chỗ khác sẽ tiết kiệm hơn: "Anh nhìn anh xem, tiền đã ít lại còn muốn lên thuyền ăn tối…"

Giọng nói rất khẽ, nhưng cô lại nghe rõ.

Cô nghĩ, lúc vừa tốt nghiệp vào làm lồng tiếng, có một nhân viên phòng thu thực tập và cô bạn gái của mình. Hai người họ mỗi ngày đều tính toán hết sức chi li, từ thứ Hai đến thứ Sáu sẽ ăn gì, để cuối tuần được ăn ngon một chút hoặc đến cuối tháng sẽ ra ngoài ăn. Đây là sự lãng mạn của tuổi trẻ.

Cô không kìm được nháy mắt với anh, khẽ cười.

"Sao thế?"

Châu Sinh Thần dựa người trên sofa, tay trái đặt lên tay vịn, nhìn cô khó hiểu. Thời Nghi ghé vào tai anh kể câu chuyện của cô gái kia. Nói xong, định bày tỏ suy nghĩ của mình, Châu Sinh Thần như đã hiểu liền hỏi: "Em ngưỡng mộ sao?"

Cô cười: "Vâng."

Anh cũng cười theo.

Mưa bên ngoài không có dấu hiệu tạnh, chủ thuyền cho thuyền dừng bên một cây cổ thụ nghiêng mình xuống lòng sông, hệt như một chiếc ô khổng lổ, nói với họ tránh mưa một lúc để nước khỏi tràn vào thuyền làm ướt quần áo.

Bên bờ sông lại có gió, sóng nước vỗ nhẹ vào mạn thuyền.

Bóng nến hắt trên tấm mành khẽ đung đưa.

“Anh đã bao giờ xem chương trình kịch rối bóng chưa?”

“Kịch rối bóng?”

“Vâng… có lẽ anh chưa xem qua.”

Thời Nghi còn nhớ hồi nhỏ xem tivi có chương trình kịch rối bóng trong suốt một thời gian dài. Trong chương trình có hai người dùng bàn tay làm thành bóng hình người hoặc con vật tạo nên một câu chuyện ngắn hoặc tấu hài. Hồi Thời Nghi còn xem chương trình đó, cô nhớ láng máng lúc rảnh rỗi còn ở trong phòng đọc sách thắp nến lên tự làm những hình thù ngộ nghĩnh bằng tay.

Vì đều là tự học nên những hình cô làm được không nhiều.

Lúc xem xong, cũng học làm theo được không ít.

Thời Nghi làm một con thỏ, muốn nói gì đó, rồi đột nhiên lại hỏi: “Hôm nay là ngày mùng Chín tháng Chín đúng không?”

Thật kỳ lạ, trong những đồ ăn trên bàn có cả bánh Trùng Dương và bánh tét.

Anh “ừ” một tiếng: “Em đang làm hình con thỏ?”

“Anh nhận ra à?” Thời Nghi cười vẫy vẫy tay, tai con thỏ trên chiếc mành trúc cũng khẽ vẫy vẫy, cao hứng lồng tiếng cho nó: “Ôi, cung trăng lạnh lẽo quá, chớp mắt một cái đã qua Trung thu, đến tết Trùng Dương rồi, chi bằng xuống nhân gian chơi thôi.”

Vì sợ đôi tình nhân kia nghe thấy, giọng của cô rất nhỏ, vô cùng hài hước.

Anh nhoài người qua, thưởng thức màn trình diễn của cô.

Thời Nghi khẽ thổi nến.

Ánh nến khẽ lay động, con thỏ cũng biến mất, cô ngồi xổm trên sofa, hắt bóng trên tấm mành trúc, vừa mỏng mảnh lại vừa yếu đuối: “Công tử, dường như… chúng ta… đã gặp nhau ở đâu đó rồi thì phải…”

Chất giọng nhàn nhạt, dịu dàng.

Đây là sở trường của cô.

Anh mỉm cười, phụ họa cùng cô, khẽ hỏi lại: “Tôi ư? Thật sao?”

“Quý danh của công tử là…” Cô chớp chớp mắt, giọng càng nhỏ.

Anh im lặng một lúc, rồi nhìn cô: “Châu Sinh, tên chỉ có một chữ Thần.”

- Hết chương 14 -

15. Chương 15: Chỉ Còn Lại Nửa Lớp Hóa Trang

Châu Sinh, tên chỉ có một chữ Thần.

Châu Sinh, Thần.

Châu Sinh Thần.

Cách năm sống thác đôi nơi, thấy đâu hồn phách vãng lai giấc nồng[1].

[1] Nguyên văn: Du du sinh tử biệt kinh niên. Hồn phách bất tằng lai nhập mộng (, .) trích trong Trường hận ca của Bạch Cư Dị, bản dịch của Tản Đà. (HĐ)

Bên ngoài thuyền, mưa vẫn rả rích, trời không có gió.

Trong thuyền, bóng trên mành trúc đổ dài bất tận, khe khẽ lay động, đôi tình nhân ở phía bên kia cũng sợ làm phiền họ nên không lớn tiếng nói chuyện. Vì thế, chỉ có cô nghe thấy anh, và anh cũng chỉ nghe thấy cô.

Thời Nghi khẽ gọi anh: "Tục danh của công tử… tiểu nữ đã từng nghe."

Mắt anh trong suốt, nhìn cô: "Nghe thấy ở đâu vậy?"

Cô dường như rất nghiêm túc: "Công tử tiếng tăm vang dội, là nghe từ mọi người thôi."

"Tôi?" Anh cười. "Họ nói những gì vậy?"

Thời Nghi nhìn vào mắt anh. "Rượu say lại ngả trên ghềnh đá, mặc sức ta hát tràn. Một bình rượu, một con ngựa, trên thế gian này được như vương có mấy người?"

Châu Sinh Thần im lặng một lát, ngẫm nghĩ từng lời cô nói.

Anh nghĩ mình đã đoán ra người cô muốn nói đến: "Em rất thích vị Tiểu Nam Thần Vương đó?"

"Anh biết sao?"

"Anh biết." Anh nói với cô. "Ông cũng nằm trong gia phả dòng họ Châu Sinh, tên của anh là lấy theo tên của ông."

"Đúng vậy…" Cô bừng tỉnh. "Tiểu Nhân đã từng nói với em. Người đó trong gia phả gia tộc anh, những ghi chép lại nhiều hơn dân gian được bao nhiêu?"

"Chỉ vài câu."

"Vậy còn vị Thái tử phi kia thì sao?"

"Con gái Thôi Thị?"

Tên húy của con gái vốn rất khó để ghi chép lại. Còn như trường hợp "con gái của Thôi Thị" bởi vì thân phận tôn quý, cho nên mới có hậu đãi.

"Ồ, vậy cô ấy có được ghi lại không?" Cô nhỏ giọng hỏi.

Châu Sinh Thần nghĩ ngợi một lúc, rồi lắc đầu nói: "Không có."

Âm dương cách biệt lâu rồi. Ngoài cô, thật sự sẽ không còn người nào nhớ lại nữa.

Thời Nghi bỗng ngẩn ngơ.

Chiếc thuyền khẽ lắc lư, chủ thuyền nói rằng có lẽ sẽ mưa suốt đêm, nhưng vẫn cố gắng cập bờ để khách kịp quay về. Thuyền rời khỏi tán cây cổ thụ, men theo đường cũ quay lại bờ. Đi ra khỏi chỗ trú mưa, có không ít nước mưa bắn vào thuyền do không còn vật cản nữa, Châu Sinh Thần thuận tay cởi áo ngoài ra choàng lên chân cô.

Quần của anh chẳng mấy chốc đều ướt cả.

Trước tối nay thời tiết vẫn còn đang nóng ẩm như mùa hạ, vì trận mưa này trời thật sự chuyển sang thu.

Thời Nghi chỉ bị ướt ống quần và giày nhưng đã cảm thấy lạnh không chịu được.

Anh vào trong xe lấy ô ra che cho cô, đi qua đi lại một lúc, đến áo sơ mi cũng ướt. Sau khi hai người vào xe, anh lấy từ trong cốp ra hai chiếc quần thể thao và áo sơ mi, đưa một cái quần cho cô: "Hơi rộng một chút, thay vào trước đi đã." Cũng may lúc đó cũng đã muộn, bãi đỗ xe không còn ai nữa.

"Vâng." Cô nhận lấy, chầm chậm cởi quần dài và giày ra.

Lại mặc đồ của anh vào, không chỉ hơi rộng, mà còn rất dài nữa…

Cô nhìn xuống chân, giẫm lên ống quần, hoàn toàn không cần phải đi giày nữa.

Cô thở dài một hơi: "Hôm nay em mới phát hiện ra, chân anh dài hơn chân em bao nhiêu."

Châu Sinh Thần cảm thấy rất thú vị, nhìn cô chăm chú.

Anh cầm một chiếc áo sơ mi sạch, đắp lên chân cô, tay chạm vào chân cô thấy rất lạnh liền hỏi: "Em lạnh lắm phải không?"

"Có một chút thôi ạ." Thời Nghi nói bằng giọng mũi nghèn nghẹt.

Anh nắm lấy hai chân cô đặt vào lòng mình, khẽ xoa nhẹ chân cô.

Thời Nghi có chút bất ngờ nhưng vẫn để anh làm.

Từ trước đến giờ Châu Sinh Thần không giỏi nói những lời thể hiện tình cảm, nhưng những lúc hai người ở chung, anh lại tình cờ làm một số việc khiến cô cảm nhận được tình cảm của anh rất rõ ràng. Không mạnh mẽ sục sôi nhưng tình cảm của anh lại như những giọt mưa chậm rãi thấm dần vào đất.

Nhờ có điều hòa trong xe và cả động tác của anh, chân cô dần dần ấm lại.

Thời Nghi cựa quậy chân mình. Anh ngước lên nhìn cô: "Em ấm hơn rồi à?"

"Vâng." Cô giục anh: "Anh mau thay đồ đi."

Cô rút chân lại, cầm quần áo từ ghế sau đưa cho anh.

Châu Sinh Thần thay áo sơ mi và quần dài, đợi anh mặc xong, cô cầm lấy quần áo ướt đặt lại ghế sau, bỗng thấy anh dựa sát vào mình. Hơi thở ấm nóng, ý thức mơ hồ, cô khẽ nghiêng đầu, chạm vào môi anh.

Hai người hôn nhau trong yên lặng.

Cơ thể từ lạnh cóng lại chuyển dần sang nóng nực, những ngón tay của cô xuyên qua lớp áo sơ mi, chạm vào ngực anh.

Rồi đột ngột nhận ra đây là bãi đỗ xe.

Cô đẩy anh ra, khẽ nói: "Về nhà đã."

Châu Sinh Thần hôn lên mặt cô, chỉ nói được, đến lúc này mới cài lại hết cúc áo.

Xe rời khỏi bãi đỗ, anh đột nhiên nghĩ đến điều gì đó: "Đợi đến khi ấn định ngày kết hôn, sẽ sắp xếp để mẹ anh và bố mẹ em dùng bữa nhé?" Thời Nghi sững lại trong chốc lát, nhìn anh đầy bất ngờ, niềm vui ánh lên trong mắt cô: "Thật không ạ?"

Anh cười: "Thật mà."

Hôn lễ của hai người vẫn chưa thực sự ấn định, đây là suy nghĩ của Thời Nghi.

Cô muốn sau khi Văn Hạnh phẫu thuật mới tổ chức hôn lễ. Dù sao từ trước đến giờ, tâm trí của Châu Sinh Thần phần lớn đều hướng về Văn Hạnh và cô cũng không khác gì anh. Nhưng, cô lại khẳng định với bố mẹ rằng đã bắt đầu chuẩn bị cho hôn lễ, cô tin Châu Sinh Thần, anh đã đặt bà Vương làm lễ phục cũng đồng nghĩa với việc mọi việc trong gia tộc của anh, anh đã nắm chắc trong tay.

Hôm ấy Thời Nghi ở trong phòng thu âm làm việc, mà vừa may phòng thu âm lại nằm cùng tòa nhà với đài truyền hình.

Cô hẹn Hồng Hiểu Dự ăn trưa, chuẩn bị nói chuyện một lúc sẽ chính thức bắt đầu làm việc lại. Hai người cũng không quá kén chọn nên quyết định đến một cửa hàng ăn gần đó dùng bữa.

Thức ăn vừa dọn lên chưa được một lúc, Hồng Hiểu Dự đã nhắc đến bạn trai của cô: "Thời Nghi, tớ nói cho cậu biết, tớ cảm thấy mình rất thiết tha với mối tình này, tớ muốn kết hôn."

Cô cười: "Để tớ ăn đã chứ."

"Không được không được, tớ phải nói với cậu chuyện này…"

"Được, cậu nói đi, tớ nghe."

"Ừ… Cũng không có gì đặc biệt cả. Tớ chỉ cảm thấy, anh ấy nhân cách rất tốt, tốt từ trong tốt ra, điều này có thể cảm thấy được." Hồng Hiểu Dự nghĩ một lúc, nói. "Không giống với anh chàng làm khoa học kia

của cậu. Anh chàng của cậu tớ cảm thấy có phần không nhiệt tình trong mối quan hệ với mọi người, khiến người ta có cảm giác rất xa cách."

"Thật không?" Thời Nghi lại cảm thấy rất bình thường.

"Không nhiệt tình với người khác, dường như có một chút kỳ lạ. Tóm lại là trong hầu hết mọi chuyện, anh ấy đều không để tâm. Các cậu bên nhau… hòa hợp chứ?"

Thời Nghi bị câu hỏi này làm cho thật sự rất… Cô nhìn lại bạn, không lên tiếng.

"Rất tốt? Rất không tốt?"

"Được rồi, được rồi." Cô đưa cho Hồng Hiểu Dự một cốc trà. "Chuyển chủ đề đi."

Bình thường lúc Thời Nghi làm việc, đều từ mười hai giờ trưa đến mười một, mười hai giờ đêm.

Vì vừa khỏi bệnh, nửa tháng trước đó cô đều chỉ thu âm đến bảy giờ rồi dừng. Hôm nay nhân viên thu âm có việc đến hơn tám giờ mới xong.

Cô gọi điện cho Châu Sinh Thần: "Em xong việc rồi."

"Ừ, sau khoảng nửa tiếng nữa anh sẽ đến."

"Không phải vội đâu ạ." Cô ngồi trên sofa, rút từ trong kệ sách bên cạnh ra một quyển tạp chí trong ngành. "Em ở đây có chỗ để nghỉ ngơi, anh xong việc rồi qua cũng được."

"Được."

Châu Sinh Thần cúp máy, nhìn Đồng Giai Nhân đang ngồi cạnh mình.

Anh vừa vào bãi đỗ xe đã ngay lập tức nhìn thấy cô đứng cạnh xe của mình, cái thai trong bụng được bốn năm tháng, lại không có ai bên cạnh. Anh không biết cô đến đây vì mục đích gì, chỉ mời cô lên xe rồi nói chuyện tiếp.

Họ ngồi trong xe nói chuyện, chú Lâm giữ ý bước xuống xe.

"Là Thời Nghi à?"

Châu Sinh Thần cười, không nói gì.

Đồng Giai Nhân cũng im lặng, chỉ kéo găng tay ra rồi nhìn anh.

Châu Sinh Thần ngồi bên cạnh, anh mặc chiếc quần dài màu trắng ưa thích, áo sơ mi vải dệt màu xanh, khoác thêm áo vest bên ngoài là có thể tiếp khách, đổi thành chiếc áo blouse màu trắng là có thể bước vào phòng thí nghiệm. Đây mới là người đàn ông trong mộng của cô, cùng với những người thuộc đủ mọi màu da, mọi sắc tộc giao lưu không biên giới, làm những việc có ích cho nhận loại.

Đồng Giai Nhân nhớ đến lần đầu tiên cô gặp anh ở ngoài phòng thí nghiệm, hoàn toàn không giống với Châu Sinh Thần mọi ngày.

Anh đang tranh luận với một người da đen về điều gì đó, rất chăm chú và sôi nổi, nhưng cô nghe không hiểu.

Mười bốn tuổi anh đã vào đại học, từ đó cô và anh dường như đã bị ngăn cách thành hai nửa thế giới. Cô liều mạng đuổi theo cũng chỉ có tư cách được mời tham dự cùng anh trong một vài hội nghị có quy mô lớn và chỉ dừng lại như vậy.

Thế giới tinh thần của anh, là mục tiêu cả đời của cô.

Trong một chốc Đồng Giai Nhân nghĩ tới những gì đã qua, thậm chí cô bắt đầu hoài nghi bản thân tại sao lại đến gặp anh. Là vì có thể yên lặng ở cạnh anh vài phút, hay vì…

"Anh sẽ không để chuyện này xấu đi."

Cuối cùng, lại là Châu Sinh Thần mở lời trước. Trước khi cô kịp nói gì, anh đã cho cô đáp án mà cô cần.

Cô nói khẽ: "Chúng ta trước sau gì cũng là người một nhà."

Sự khoan dung của anh, khiến cô không biết nói gì hơn.

Kể từ khi chú quay lại, những động thái của Châu Văn Xuyên khiến cô rất coi thường.

Cô chưa bao giờ thấy nhà họ Châu Sinh lại bị xáo trộn đến như vậy, người lớn tuổi thì nhắm mắt làm ngơ, người trẻ thì rục rịch bận bịu với việc chia bè kết phái, dựa vào cậu cả đang danh chính ngôn thuận này, hay dựa vào Châu Văn Xuyên và chú, người đang có một vị trí vô cùng vững chắc. Chỉ vài ngày trước, mẹ Châu Sinh Thần, từ trước đến giờ đều im lặng cuối cùng đã chính thức thừa nhận địa vị của Thời Nghi, chẳng khác nào tuyên bố đứng về phía của con trai mình.

Chú dù thế nào cũng không phải là người thừa kế danh chính ngôn thuận. Hơn nữa sự lựa chọn của mẹ Châu Sinh Thần làm cho hướng lựa chọn của tất cả mọi người, bao gồm cả những bạn làm ăn của người cha đã qua đời của Châu Sinh Thần, dần dần được thể hiện rõ ràng.

"Em xin lỗi." Đồng Giai Nhân nói.

Anh nhìn cô.

"Ý em nói là, chuyện lúc cô ấy ở Ô Trấn."

"Anh biết." Giọng Châu Sinh Thần rất lạnh lùng.

"Em… là vì đố kị."

Anh cười, không nói gì.

Đồng Giai Nhân nghĩ, đối với một người thông minh như anh, dường như nói gì cũng chỉ là nhắc lại chuyện anh đã biết. Cô vì lòng đố kỵ của mình, nên khi biết Châu Văn Xuyên cho người bắt cóc Thời Nghi đã không ngăn cản, thậm chí cũng không hề có ý muốn cảnh báo. Cô nhớ, mỗi lần Châu Văn Xuyên nhắc đến chuyện này đều chế giễu cô: "Bà xã tốt của anh, lần này anh thật sự tin tưởng em vì em nhất định sẽ đố kỵ với cô ta."

"Anh xin lỗi, Giai Nhân." Anh nhìn đồng hồ. "Anh phải đi rồi."

Từ đây đến chỗ Thời Nghi phải mất mười lăm phút, vừa nãy nói chuyện cũng đã mất mười phút.

Cô cười gượng gạo: "Là em phải nói xin lỗi mới đúng."

Giai Nhân biết anh rất đúng giờ, không dám nói thêm gì nữa, mở cửa xuống xe.

Chú Lâm cũng xem đồng hồ, khi nhìn thấy Đồng Giai Nhân xuống xe bèn gật đầu hỏi: "Mợ hai cần xe đến đón không ạ?"

"Không cần, sẽ có xe đến đón tôi bây giờ."

Chú Lâm lại gật đầu, lên xe rồi rời khỏi bãi đỗ.

Đồng Giai Nhân đứng bên vệ đường, nhìn thấy người ở trong xe, cố gắng gạt bỏ hình ảnh của người đàn ông ấy ra khỏi đầu.

Sống lưng, cánh tay của anh, cả cách anh nói chuyện với chú Lâm.

Mới vài tuổi cô đã cùng anh ngồi trên xe riêng, đến khi mười mấy tuổi, rồi đến lúc tốt nghiệp đại học, cả lúc trước hôn lễ, cô là người con gái duy nhất được ngồi cùng anh trên xe. Cho tới tận bây giờ, Đồng Giai Nhân vẫn không quen với cảm giác có Châu Văn Xuyên ngồi cạnh mình, quá xốc nổi, bất luận là che giấu như thế nào, Châu Văn Xuyên vẫn vì dục vọng mà trở nên quá nóng vội.

Không giống anh, cũng chẳng thể nào giống được như anh.

Về tới nhà đã là chín giờ.

Hai người đều chưa ăn tối, Thời Nghi buộc gọn tóc lên, lấy từ trong tủ lạnh ra một miếng thịt bò nhỏ chuẩn bị làm món bít tết ăn kèm với khoai tây chiên cho anh. Cô rửa tay, lúc bắt đầu thái lát khoai tây, tiếng gõ cửa vang lên.

Có người đang gõ cửa, có vẻ rất gấp gáp nhưng lại không gõ mạnh.

Là một đứa trẻ.

Quả nhiên, ngay lập tức đứa trẻ đó gọi tên cô.

"Anh mở cửa giúp em với, là nhà hàng xóm bên cạnh."

Châu Sinh Thần ra mở cửa.

Một bé gái khoảng mười ba, mười bốn tuổi, tay ôm một cây đàn cổ, đứng ngoài cửa.

Cô bé nhìn anh ngơ ngẩn, anh cũng nhìn lại, không nói câu gì.

"Cô Thời Nghi… chuyển nhà rồi ạ?"

"Chưa." Anh khom lưng, nói: "Cô ấy đang nấu cơm."

Thời Nghi thái xong khoai tây, rửa tay rồi đến bên Châu Sinh Thần, khẽ véo má cô gái nhỏ. "Thay dây đàn mới rồi sao? Đến đây…" Chưa nói hết câu, bỗng nhiên từ phía sau cô bé nhào ra một cục bông trắng.

Trong chớp mắt Thời Nghi chưa kịp phản ứng liền bị Châu Sinh Thần nhấc bổng lên.

Chỉ một bước nữa thôi, chú chó đã nhảy lên người cô.

Chú chó lao tới, không ngừng nhảy nhảy lên, thật sự muốn cắn cô.

Thời Nghi ngây người ra.

Cô bé cũng ngẩn ra, rồi quát khẽ. "Tạp Tạp, về nhà mau."

Quát ba bốn lần, chú chó dường như không cam lòng, ngoe nguẩy đuôi quay về nhà. Cô bé ngại ngùng chạy về khóa cửa rồi lại chạy sang. "Tạp Tạp rất ngốc và sợ người lạ."

Châu Sinh Thần vẫn còn hoảng sợ trong lòng, rất cẩn thận đặt cô xuống.

Sự việc nhỏ này cô không để bụng. Từ nhỏ chó mèo đã tỏ ra rất hung dữ với cô, Thời Nghi đã sớm thích nghi với việc đó.

Cô đặt cây đàn cổ lên mặt bàn, thử một vài âm.

Cô bé này rất thích Thời Nghi, mỗi khi thay dây đàn mới cho cây đàn cổ của mình nhất định phải đem tới cho cô kiểm tra lại âm thanh. Thời Nghi cũng thích chơi đàn cùng cô bé, đàn một vài khúc nhạc quen thuộc.

Thời Nghi không hay chơi đàn, cũng không để móng tay, ngón đàn vẫn còn một vài khuyết điểm.

Nhưng thực sự khuyết điểm không che nổi ưu điểm.

Cô đàn như thế nào, cô bé không phân biệt được nhưng Châu Sinh Thần thì lại nghe thấy hết sức rõ ràng.

Sáng nhòa gác cổng Trường An, tiếng tơ vang động Tử Hoàng trên cao[1].

[1] Nguyên văn: Nhị thập môn tiền dung lãnh quang, nhị thập tam ti động tử hoàng (,) trích từ bài thơ Lý bằng không hầu dẫn của Lý Hạ, bản dịch của Huỳnh Ngọc Chiến. Hai câu thơ ca ngợi tiếng đàn hay đến nỗi có thể làm dịu bầu không khí lạnh lùng trang nghiêm của mười hai cửa thành hoàng cung Trường An, làm cảm động đến "Tử hoàng". Tử hoàng là một từ hai nghĩa, vừa chỉ thiên đế vừa chỉ hoàng đế đương thời. (ND)

Châu Sinh Thần bỗng nghĩ đến câu thơ này.

Mặc dù trong thơ là đàn Không(*), còn trước mặt cô bây giờ là đàn cổ.

[2] Đàn Không: Một loại đàn thời xưa, ít nhất có năm dây, nhiều nhất có hai mươi lăm dây. (HĐ)

Thời Nghi chơi đàn rất say sưa, dường như quên mất anh.

"Lần này đổi dây, âm thanh có chút mềm mại hơn." Thời Nghi nói với cô bé. "Tốt hơn lần trước nhiều."

"Em cũng cảm thấy như vậy." Cô bé mặc dù còn nhỏ nhưng tập đàn rất chăm chỉ. "Ngày mai em lại đổi dây."

Cô cười: "Nhóc phá của này, quen dùng loại nào thì nhớ loại đó để không phải đổi nữa."

Đi qua đi lại cũng đã mất hai mươi mấy phút, cô thật sự bắt đầu đói.

Tiễn cô bé hàng xóm xong cô vội vàng quay lại bếp.

Mùi thịt bò nhanh chóng tràn ngập căn phòng, cô nhìn quanh, thấy anh đang đứng trước cửa phòng bếp thuận miệng hỏi: "Anh thích ăn chín thế nào, mau nói đi, giờ đã chín được năm phần rồi."

"Chín năm phần là được rồi."

Thời Nghi tắt bếp.

Châu Sinh Thần đưa đĩa cho Thời Nghi, cô gắp thịt bò ra rồi rưới sốt.

"Lúc nãy em chơi đàn làm anh nhớ tới một câu thơ."

"Vâng?" Cô nhìn anh.

"Sáng nhòa gác cổng Trường An, tiếng tơ vang động Tử Hoàng trên cao."

Cô bật cười: "Đại thiếu gia của em ơi, câu thơ đó là nói về đàn Không mà."

Anh cười, thấp giọng nói: "Rất hợp cảnh. Anh mượn lời để khen em, Lý Hạ… hẳn cũng sẽ không biết phải nói gì nữa."

"Đúng vậy, ông ấy đã sớm luân hồi cả trăm nghìn lần rồi, làm sao có thể nhớ nổi mình đã làm bài thơ này chứ."

Anh cười: "Ngón đàn của em, là do ai dạy vậy?"

Thời Nghi hơi ngẩn ra, rồi rất nhanh cười nói: "Là em tự học thành tài."

Châu Sinh Thần càng lúc càng cảm thấy không thể tưởng tượng được, tuy anh không nhớ rõ nhưng thật sự là cô đã học đàn cổ rất bài bản.

"Ừ…" Cô cầm chiếc đĩa đựng khoai tây chiên, tay chống lên vai anh. "Vâng, em tự xem đĩa giáo trình."

"Rất…"

"Hay?"

Anh cười một tiếng: "Cực kỳ."

"Cực kỳ hay?"

"Phải."

Cô cười: "Hai ngày nữa em sẽ đi mua đàn, tập qua vài lần rồi sẽ đàn cho anh nghe." Thấy dầu sôi cô bèn buông vai anh ra. "Anh mang thịt bò ra đi, đợi em chiên khoai, sẽ rất nhanh thôi."

Anh bưng bít tết ra ngoài.

Cô vẫn đang tận hưởng dư vị trong câu nói của anh.

"Sáng nhòa gác cổng Trường An, tiếng tơ vang động Tử Hoàng trên cao."

Một khúc đàn Không.

Làm tan đi ánh sáng lạnh lẽo trước cổng thành mười hai cửa của Trường An, cũng làm lay động đến cả Tử Hoàng.

Phải thật sự lợi hại mới có thể khiến người ta có cảm giác như thế. Thời Nghi nhớ lại, anh đã từng dạy cô những khúc nhạc này, thứ âm thanh lay động mười hai cửa, chỉ có anh… mới có thể làm được điều đó.

"Khoai tây thật sự không cần phải chiên thêm nữa đâu." Châu Sinh Thần điểm điểm lên trán cô, rất tự nhiên giúp cô tắt bếp.

Thời Nghi như bừng tỉnh, cái chảo đáng thương…

Chiên quá lâu, tất cả đều cháy khét.

Bữa tối này thật sự quá nhiều sự cố, may mắn là bít tết vẫn rất ngon. Thời Nghi cảm thấy áy náy, cầm lên một ít rau củ, muốn làm một bát salad cho anh. Châu Sinh Thần vội ngăn lại: "Không cần phải phiền phức thế đâu."

Cô muốn nói gì đó, bỗng nhiên nghe thấy tiếng điện thoại reo.

Gọi muộn thế này?

Chắc chắc không phải là bố mẹ cô.

Rất nhanh Châu Sinh Thần bước tới nghe điện thoại, cực kỳ ngắn gọn, dường như không đáp lại một câu nào. Sau khi gác máy, không khí vui vẻ vừa nãy bỗng nhiên trôi sạch đi đâu mất, Thời Nghi cảm thấy chắc chắn đã xảy ra chuyện gì lớn. Quả nhiên anh nói, Văn Hạnh đang cấp cứu.

Thời Nghi cảm thấy tim mình như ngừng đập. Châu Sinh Thần đã từng nói, đêm mà cô đổ bệnh, Văn Hạnh cũng phải đi cấp cứu một lần.

Nhưng cách đây mấy ngày tình trạng của cô vẫn còn tốt, tại sao lại đột nhiên…

Thời Nghi không dám hỏi nhiều, chỉ cùng anh thay đồ nhanh chóng rồi đi thẳng tới bệnh viện. Không hiểu tại sao cô cảm thấy tâm trạng của anh đang rất tệ, thậm chí mơ hồ cảm thấy cơn giận đang phải kìm nén trong lòng.

Hai người bước ra khỏi thang máy, cả hành lang có tới mười mấy người.

Châu Văn Xuyên và Vương Mạn đứng ngoài phòng bệnh, nhìn Văn Hạnh qua cửa kính thủy tinh trong suốt, những người còn lại đều tản ra khắp hành lang. Lúc Châu Sinh Thần bước ra khỏi thang máy, họ đều đứng dậy, hướng về phía Châu Sinh Thần cúi đầu chào.

"Anh!" Châu Văn Xuyên bước lại, gật đầu tỏ ý chào Thời Nghi.

Châu Sinh Thần vẫn giữ im lặng, chỉ bỏ kính xuống gấp lại gọn lại sau đó đặt vào trong túi quần. Thời Nghi cảm thấy kỳ lạ, nghiêng đầu nhìn anh…

Trong phút chốc, chính mắt Thời Nghi thấy anh túm cổ áo Châu Văn Xuyên, tay phải nắm lại, đấm mạnh vào mặt Châu Văn Xuyên.

Anh dùng hết sức mình, thậm chí cô còn có thể nghe thấy tiếng xương kêu rắc rắc.

Giây tiếp theo, anh thả cổ áo của Châu Văn Xuyên ra, tiếp tục thoi một cú nữa.

Hành động lạnh lùng, còn ánh mắt thì ngược lại.

Thời Nghi sợ đến ngây ra, thấy Văn Xuyên chỉ cách mấy bước chân gục xuống, đổ dựa vào bức tường trắng bên cạnh, trong chớp mắt một dòng máu đỏ chảy ra từ mũi Châu Văn Xuyên. Lúc Châu Văn Xuyên muốn đứng dậy,Vương Mạn đã kêu lên kinh ngạc, nhào đến bên Châu Văn Xuyên, vội vàng che cho anh ta, sợ hãi nhìn Châu Sinh Thần:

"Cậu cả!"

Không chỉ Vương Mạn đang sợ hãi, Thời Nghi cùng tất cả mọi người đều không dám động đậy.

Không hiểu chuyện gì đã xảy ra, không biết tại sao Châu Sinh Thần lại như vậy.

Anh vẫn đứng thẳng, trầm ngâm nhìn Châu Văn Xuyên. Thời Nghi không thể nhìn ra tâm tư của Châu Sinh Thần, chỉ có thể thấy bóng lưng của anh cùng ánh đèn chiếu trên người Châu Văn Xuyên và Vương Mạn.

"Tốt nhất cậu nên cầu nguyện cho Văn Hạnh lần này không sao, đưa cậu hai đi khám đi."

Có người đứng dậy, dìu Châu Văn Xuyên và Vương Mạn đi, rất nhanh gọi bác sĩ đến kiểm tra băng bó.

Vị bác sĩ kia không thể ngờ vừa nãy người này vẫn còn khoẻ, đến thăm người thân, tại sao mà chỉ chớp mắt đã thành ra thế này. Hơn nữa, anh ta còn bị đánh rất nặng, nhưng tầng này vốn chỉ dành cho người thân

của bệnh nhân VIP, không thể hỏi nhiều nên vội vàng đưa người cần kiểm tra xuống tầng dưới, yêu cầu Châu Văn Xuyên làm kiểm tra vùng đầu.

Châu Sinh Thần ra hiệu Thời Nghi tới bên cạnh.

Cô bước lại, khẽ bám vào cánh tay anh.

Cả dãy hành lang dần dần yên tĩnh trở lại, có bác sĩ tới đưa cho anh một xấp báo cáo. Châu Sinh Thần nhận lấy, khẽ nhíu mày, lấy kính trong túi quần ra vừa trao đổi, vừa nhìn qua một lượt.

Về cơ bản sức khỏe Văn Hạnh phục hồi rất tốt, chỉ là các chỉ số vẫn chưa đạt. Nhưng không biết tại sao, hôm nay sau khi gặp Châu Văn Xuyên, hai người ở trong phòng bệnh cãi nhau một trận, Văn Hạnh không chịu được. Chỉ trong hai ba tiếng ngắn ngủi, tình huống xấu nhất đã xảy ra…

Anh nhìn Văn Hạnh qua tấm kính trong suốt.

Thời Nghi đi cùng anh, nhìn Văn Hạnh đang hôn mê sâu trong phòng bệnh, rồi lại nhìn anh.

Cứ như thế hơn một tiếng.

Một tiếng sau, mẹ Châu Sinh Thần đã tới bệnh viện, rất nhanh có người nói lại sự tình ở đây, bà ngạc nhiên, vừa lúc đó có bác sĩ đến lịch sự nói với bà: "Bà Châu, có quan chức chính phủ muốn gặp cậu hai."

"Quan chức chính phủ?" Mẹ Châu Sinh Thần lại càng ngạc nhiên hơn.

"Cứ để nó tự giải quyết." Châu Sinh Thần bỗng cất lời.

Giọng anh rất bình thản, thậm chí là lạnh lùng.

"Châu Sinh Thần…" Mẹ anh băn khoăn nhìn.

"Cứ để nó tự giải quyết." Anh lặp lại.

Mẹ anh nhíu mày: "Nó là em con."

"Con chỉ có một người em gái, đang không biết sống chết thế nào."

Mẹ anh nhìn Thời Nghi, muốn nói nhưng lại ngừng lại: "Mẹ con mình vào trong phòng rồi nói."

Rõ ràng bà không muốn để Thời Nghi nghe cuộc nói chuyện này.

Châu Sinh Thần cũng không từ chối.

Hai người đứng nói chuyện ở phòng cuối hàng lang mất nửa tiếng.

Cô ngồi trên chiếc ghế dài ngoài phòng bệnh của Văn Hạnh, nghĩ lại những sự việc vừa xảy ra, rồi siết chặt tay.

Văn Hạnh, nhất định em sẽ không sao.

Châu Sinh Thần ra khỏi phòng, mẹ anh cũng bước theo, Thời Nghi khẽ gật đầu với mẹ anh rồi cùng Châu Sinh Thần rời đi. Hai người bước tới thang máy, quả nhiên nhìn thấy ở phòng khách tầng một, Châu Văn Xuyên đứng ở đó, một bên mặt sưng phù, đang bị hai người đàn ông mặc áo vest đen thẩm vấn. Cô chỉ lướt nhìn, không ngờ lại thấy Đỗ Phong.

Đỗ Phong đứng trước cửa lớn, đang trả lời điện thoại.

Anh nhìn thấy Châu Sinh Thần và Thời Nghi bèn dừng lại, ánh mắt lướt qua Châu Sinh Thần. Anh bình thản nhìn lại Đỗ Phong, ôm vai Thời Nghi đưa cô ra xe.

Xe bắt đầu di chuyển từ ngã tư đường, chậm rãi lướt trên những con đường chính lấp lánh ánh đèn.

Thời Nghi nhìn anh đóng cửa cách âm, anh kéo tay dựa ngăn cách hai người lên: "Để anh ôm em." Chưa nói hết câu anh đã ôm cô vào lòng. Thời Nghi cũng nhích sang để anh ôm: "Cuối cùng đã có chuyện gì vậy anh?"

Cô hỏi rất khẽ.

Anh đáp: "Ca phẫu thuật của Văn Hạnh lâu như vậy mà chưa thực hiện là do tay chân của Văn Xuyên."

Tim cô bỗng nhiên đập chậm lại.

Thời Nghi khẽ thở dài, rất cố gắng để giọng của mình trở lại bình thường: "Tại sao…"

"Để có thêm thời gian." Anh nói. "Sau hôn lễ của chúng ta, anh sẽ chính thức tiếp quản toàn bộ mọi thứ của nhà họ Châu Sinh. Nó cần trì hoãn hôn lễ, tốt nhất là trì hoãn vô thời hạn."

Châu Sinh Thần không giải thích nhiều, chầm chậm bỏ cô ra, tựa vào xe.

Thời Nghi cũng không hỏi thêm nhiều.

Ví như câu chuyện giữa Châu Sinh Thần và Châu Văn Xuyên.

Cô nghĩ, việc này nhất định liên quan tới những chuyện bí mật của nhà họ Châu Sinh, nếu như đến cả sức khỏe của Văn Hạnh cũng không coi trọng, vậy nhất định còn nhiều chuyện kinh khủng và không thể tha thứ hơn. Sinh mệnh con người vốn là thứ yếu ớt, không chống nổi thiên tai bệnh tật, vậy mà ở nhà họ Châu Sinh lại còn phải chống lại với mưu đồ nhỏ nhen kia…

Còn Đỗ Phong nữa. Người mà Hồng Hiểu Dự tâm niệm phải lấy làm chồng.

Cô nhớ lần đầu tiên gặp Đỗ Phong và cảm giác kỳ lạ lúc ấy. Nhưng về sau có lẽ vì Châu Sinh Thần đi cùng cô, lại từng cùng anh ta dùng bữa, cười nói như bình thường nên dần dần cái cảm giác đó cũng biến mất.

Dường như khi ở bên cạnh anh ai cũng vậy, bỗng trở thành một con người khác.

Lúc hai người trở về nhà đã tảng sáng.

Thang máy vừa mở ra, cô cúi đầu lấy chìa khóa từ trong túi, Châu Sinh Thần bỗng dừng bước. Cô ngạc nhiên ngẩng đầu, thì thấy một người đàn ông đang đứng bên cửa sổ hành lang. Là Mai Hành.

Đêm khuya tới tìm, không cần nói, nhất định là vì Văn Hạnh.

Mai Hành không phải là người nhà nhà họ Châu Sinh, sau khi chuyện này xảy ra, mẹ Châu Sinh Thần đã không để bất kỳ ai tiếp cận Văn Hạnh. Anh biết tin lại không thể đến thăm cô, cuối cùng chỉ có thể đến tìm Châu Sinh Thần.

Hai người nói chuyện trong phòng khách, Thời Nghi đi pha trà cho hai người.

Cô đóng cửa, ngồi đọc sách trong phòng.

Đang rất yên tĩnh, bỗng nhiên nghe thấy tiếng đổ vỡ.

Thời Nghi giật mình, chạy ra mở cửa. Mai Hành nhìn cô, cười tỏ ý xin lỗi, rồi lại nhìn Châu Sinh Thần, dường như cố gắng đè nén mọi cảm xúc của mình, giọng cũng nhỏ hơn rất nhiều: "Rất xin lỗi, tôi vừa bị kích động."

Châu Sinh Thần lắc đầu: "Không sao, lúc tôi ở bệnh viện còn kích động hơn cậu nhiều."

Hai người cùng cúi xuống nhặt những mảnh vỡ.

"Đừng nhặt bằng tay." Thời Nghi vội ngăn hai người họ, lấy một chiếc khăn sạch từ trong bếp ra. Châu Sinh Thần cầm lấy, nhặt tất cả những mảnh vỡ, dùng khăn gói lại cẩn thận rồi đưa cho cô.

"Có cần em pha cho anh một cốc trà mới không?" Cô hỏi Mai Hành.

"Không cần, muộn quá rồi." Mai Hành cười, đứng dậy khỏi sofa chào từ biệt.

Tiễn khách xong, cô thu dọn cốc tách, mang vào bếp rửa.

Phòng khách bỗng chốc trở nên rất yên tĩnh, cô cảm thấy hơi kỳ lạ, vội vàng thu dọn xong rồi chạy ra. Thấy Châu Sinh Thần vẫn ngồi trầm ngâm trên ghế gấp một tờ giấy, không ngừng gấp nhỏ nó lại, cứ thế gấp nhỏ mãi, cho đến khi không thể gấp thêm được nữa.

Anh nghe thấy tiếng bước chân, ngẩng lên nhìn, bật cười: "Một tờ giấy, đầu tiên tất cả mọi người đều nghĩ rằng nó chỉ có thể gấp được tám lần, về sau lại có lý luận chứng minh dùng máy để gấp có thể đạt tới chín lần."

"Sau đó thì sao?" Cô đoán, chắc chắn còn người vượt qua được con số này.

"Sau đó, lại có người tính ra được thành mười hai lần."

"Tính ra?"

Anh "ừ" một tiếng: "Đây là một vấn đề về số học."

"Thật sao?" Thời Nghi ngồi xuống trước mặt anh, cầm lấy tờ giấy trong tay anh. "Người nghiên cứu về số học thật kỳ lạ, gấp giấy cũng phải đem ra nghiên cứu tính toán sao?"

"Kỳ lạ sao?" Anh mỉm cười. "Hồi tiểu học em không học sao?"

"Tiểu học?" Cô càng ngạc nhiên hơn.

Cô nhớ lại, bản thân… chưa từng học?

Hay học rồi nhỉ? Bài toán này tính thế nào?

Cô suy nghĩ rất nghiêm túc, trầm ngâm nhìn tờ giấy đã bị gấp thành nhỏ.

"Anh đùa đấy."

"Hả?" Cô ngỡ ngàng nhìn anh.

"Anh nói đùa đây." Anh cười. "Hồi tiểu học em chưa học đâu."

Lúc này Thời Nghi mới vỡ lẽ là anh đang trêu mình. Châu Sinh Thần đã đứng dậy, đi tới phòng tắm xả nước. Anh ít khi thảnh thơi để dùng bồn, cô mang quần áo sạch đến cho anh, lúc tới phòng tắm thì nhìn thấy anh đang cởi quần dài.

Có lẽ vì mẹ Châu Sinh Thần rất cao, nên anh chị em nhà anh cũng không ai thấp bé.

Anh đứng cạnh bồn tắm, hai chân dài và thẳng, vì từ nhỏ được dạy dỗ chu đáo nên cả thế đi thế đứng, thậm chí cách anh khom lưng thử nước ấm trong bồn ngay bây giờ đây… đều rất hoàn hảo.

Thời Nghi đặt quần áo vào giỏ trúc.

Lúc anh nằm vào bồn, cô bước lại, khẽ nói."Để em giúp anh tắm."

"Được."

Trong làn hơi nước mờ mịt, cô đổ một chút dầu gội ra tay, xoa lên đầu anh: "Đừng mở mắt ra." Châu Sinh Thần rất nghe lời, để mặc cho cô làm, Thời Nghi dùng một chiếc khăn mặt ấm kê dưới gáy, sau đó dùng vòi hoa sen gội đầu sạch sẽ cho anh.

Xả sạch xong, tóc anh thật mềm.

Anh ngồi thẳng dậy, trên trán còn vài sợi tóc rũ xuống che mắt.

"Thoải mái rồi." Cô tự cảm thấy rất vui vẻ, lấy tay gạt những sợi tóc che mắt anh ra.

Đôi mắt ấy tĩnh lặng không một gợn sóng.

Cô cúi đầu, hôn lên lông mày của anh: "Em biết anh đang buồn nhưng không biết làm thế nào để an ủi anh."

Châu Sinh Thần nâng khẽ cằm của cô lên: "Trước đây lúc em buồn thường làm gì?"

Thời Nghi nghĩ một lúc, cười: "Em đọc Thuyết văn giải tự, vì đọc cái đó không phải động não."

Anh cũng cười: "Lần trước anh hỏi em đã đọc Thuyết văn giải tự chưa, em nói có đọc một ít, anh liền cảm thấy rất hứng thú. Tại sao em lại thích đọc… ừm…" Anh ngừng lại cố chọn từ ngữ, 'từ điển' cổ đại này."

Cô cười: "Em có nhiều thời gian như vậy, có thể đọc được cái gì đều đọc cho bằng hết."

Tàng thư các rộng lớn như thế, cô đọc trong mười năm nhưng cũng không hết được hai tầng đầy sách.

Số còn lại cô chỉ nhớ được vài tựa sách.

Tóc trước trán của anh lại rũ xuống.

Trong mắt anh, ngoài ánh đèn chỉ còn lại mình cô.

Tay cô đặt trên tóc anh, lướt dọc theo gương mặt anh, tới bờ vai, rồi lại xuôi tiếp xuống. Cuối cùng vốc nước hắt lên người anh, khẽ xoa bóp vai anh. Tay cô nóng, người anh cũng nóng, cứ xoa bóp một hồi, anh bỗng nắm lấy cổ tay cô: "Thời Nghi?"

"Dạ?" Cô nhìn anh, trong mắt cô cũng chỉ có anh.

Châu Sinh Thần vươn tay, ôm cả người cô vào trong bồn tắm, đặt lên người mình.

Váy ngủ của Thời Nghi ướt sũng. Bàn tay anh dễ dàng xuyên qua tất cả, rất dịu dàng lướt trên cơ thể cô, khiêu khích cô.

Hai người ở trong bồn phải đến một tiếng.

Thời Nghi mệt rã rời, được anh bế ra khỏi bồn. Họ lau khô người, nằm trên giường, Châu Sinh Thần mới khẽ giọng nói: "Anh xin lỗi, hôm nay… anh không có tâm trạng nào cả."

Thời Nghi không lên tiếng, mệt mỏi ôm lấy bụng anh.

Cô rất nhanh chìm vào giấc ngủ, còn cựa mình trong cơn mơ, gọi tên anh: "Châu Sinh Thần."

Anh chạm vào tay cô, "ừ" một tiếng.

"Em yêu anh."

Anh "ừ" một tiếng: "Anh biết. Ngủ đi."

Cô yên lòng, chìm vào giấc ngủ sâu.

Trong lúc mơ hồ, cô thấy cổ tay mình hơi lạnh, hình như được anh lồng vào thứ gì đó.

Sáng hôm sau tỉnh lại, Thời Nghi nhận ra anh đã lấy chuỗi vòng mười tám hạt mà cô cất giữ rất cẩn thận đeo cho cô đêm qua. Cô vốn vẫn đeo mặt ngọc bình an anh tặng, bây giờ lại thêm cả chuỗi hạt này, mặc dù Châu Sinh Thần không nói ra nhưng Thời Nghi có thể cảm thấy anh rất sợ cô lại xảy ra chuyện gì đó.

Sóng gió lần này, cô cũng bắt đầu cảm thấy sợ.

Sợ rằng chỉ cần một bước đi sai, sẽ xảy ra chuyện gì đó.

Lúc cô và Châu Sinh Thần đến bệnh viện, không gặp những người ở tầng dưới tối qua nữa. Nhưng vẫn có người ở lại khắp các cửa ra vào chịu trách nhiệm theo dõi tất cả những hành động của Châu Văn Xuyên. Châu Sinh Thần đích thân cùng Mai Hành vào trong, không có người cản lại nữa, cuối cùng người nhà họ Châu Sinh cũng biết mối quan hệ giữa vị Mai thiếu gia này với nhà họ Châu Sinh.

Họ ngồi ở phòng ăn cách biệt hẳn với tòa nhà.

Cửa sổ sát đất, từ trong nhìn ra ngoài rất rõ ràng.

Họ ngồi ở góc phía Nam, còn Châu Văn Xuyên và Vương Mạn lại ngồi ở một phía khác của phòng ăn.

Một cảnh tượng hết sức kỳ lạ.

Nhưng ngoại trừ Thời Nghi, tất cả mọi người còn lại đều cảm thấy như thế hết sức bình thường. Cô nghĩ, có lẽ chuyện tranh chấp trong gia tộc này, thật sự sau cuộc chiến một mất một còn, còn chuẩn bị sẵn sàng cho đối phương ra đi trong tư thế ngẩng cao đầu.

Ngồi một lúc, Châu Sinh Thần rời đi một lúc để xem những báo cáo sức khỏe hôm nay.

Trong phòng chỉ còn lại cô và Mai Hành.

Thời Nghi vô tình nhìn xuống tầng dưới, lại thấy Đỗ Phong.

Người này… tại sao lại đột nhiên xuất hiện thế nhỉ? Cô vẫn chưa hỏi Châu Sinh Thần, nhất định có dịp sẽ nói, cô có chút hổ thẹn khi mình còn mang đến cho nhà họ Châu Sinh sự "phiền phức" này. Ánh mắt của cô dừng lại khá lâu, Mai Hành cũng phát hiện ra, nhìn theo, thuận miệng hỏi: "Đây không phải là Interpol ở cạnh bạn em sao?"

"Interpol?"

"Họ phụ trách điều tra hoạt động khủng bố, ma tuý, buôn lậu vũ khí…" Mai Hành bỗng trầm ngâm, dường như đang suy nghĩ điều gì đó. "Từ sau cuộc đọ súng ở Bremen, họ bắt đầu điều tra nhà họ Châu Sinh."

Chỉ trong chớp mắt cô thu thập được quá nhiều thông tin.

Trong tâm trí của Thời Nghi, tất cả mọi chuyện từ khi cô từ Đức trở về đều được xâu chuỗi lại với nhau.

Cuộc đọ súng ở Bremen khi đó không phải là ngẫu nhiên xảy ra, vậy thì… rất có thể là do Châu Văn Xuyên làm. Sau đó cô về nước, người tên Đỗ Phong này liền xuất hiện, Châu Sinh Thần có biết việc này không? Nhất định anh đã biết, đến cả Mai Hành cũng biết rõ như vậy, làm sao anh có thể không biết thân phận của người này chứ.

Cô nhìn theo bóng Đỗ Phong dưới tầng một, hơi thất thần: "Anh ấy bây giờ… đang điều tra Châu Văn Xuyên sao?"

Mai Hành không nói gì, chỉ cười nhạt. "Cậu hai của nhà họ Châu Sinh cũng xứng đáng để họ điều tra một phen, anh cảm thấy… chẳng mấy chốc là sẽ có kết quả thôi."

Châu Sinh Thần vẫn đang nói chuyện với bác sĩ, cô bỗng cảm thấy hốt hoảng, lặng đi.

Nếu so sánh với chuyện của Châu Văn Xuyên, điều cô lo lắng hơn bây giờ là sự sống chết của Văn Hạnh…

"Đêm qua…" Ánh mắt của Mai Hành tối sẫm, nhìn cô.

"Vâng?" Thời Nghi không hiểu lắm, nhìn lại anh.

"Rất xin lỗi, đã làm vỡ tách trà của em."

Cô hiểu ra, chỉ cười: "Không sao đâu ạ."

Cũng không phải là tách trà đáng giá, không hiểu sao lại phải để anh bận lòng.

Mai Hành cười hỏi: "Để anh mời em một tách trà nhé?"

Không đợi Thời Nghi trả lời, Mai Hành đã đứng dậy yêu cầu nhân viên lấy cho hai tách trà sữa nóng kiểu Hồng Kông.

Anh tự tay cầm tách trà đặt trước mặt Thời Nghi.

"Cảm ơn anh." Thời Nghi cười. "Em cứ tưởng anh sẽ mời em uống trà kiểu truyền thống."

"Trà kiểu truyền thống… đều không thể nào sánh với trà em pha được."

Anh khẽ nói, có phần khôi hài, nhưng dường như lại rất chân thành.

Thời Nghi hơi lúng túng, cô chuyển sang chủ đề khác: "Văn Hạnh, em ấy…"

Mai Hành tiếp lời cô: "Nếu Văn Hạnh có thể qua được ải lần này, anh sẽ đưa cô ấy ra nước ngoài định cư." Mai Hành nói. "Anh sẽ chăm sóc cho cô ấy suốt đời."

"Nhất định sẽ như thế." Thời Nghi cười nói. "Cô ấy biết anh nói thế này, nhất định sẽ khỏe lại."

"Nhưng giờ phải giúp Châu Sinh Thần hoàn thành việc cậu ấy muốn làm đã." Mai Hành lắc đầu gượng cười. "Anh không biết kiếp trước nợ cậu ấy cái gì để rồi giờ đây cứ phải vì nghĩa quên mình lao theo để giúp cậu ấy làm cái việc bỏ sức ra mà chẳng thu được gì này."

Giọng Mai Hành biến đổi rất nhanh, lần này thật sự là đùa giỡn.

Thời Nghi mỉm cười: “Kiếp trước sao? Người mắc nợ anh ấy có nhiều lắm.”

Mai Hành không nhịn được cười: “Thật sao? Em biết à?”

“Thật mà, em biết.” Thời Nghi cười, nói với anh cũng bằng giọng hài hước.

Vẻ tươi cười như vậy…

Mai Hành hơi ngẩn người, Thời Nghi nhìn anh khó hiểu.

Anh bỗng nói rất nhẹ: “Thời Nghi, đừng cười với anh như thế. Anh rất sợ, mình sẽ tranh giành với cậu ấy mất.”

Cô sững lại.

Ánh mắt của Mai Hành nhìn cô lúc ấy khiến cô nhớ lúc ở dinh thự nhà họ Châu Sinh, Văn Hạnh có nói đến câu đối dùng để chọn vợ…

Cô liền nói ngay với Mai Hành: “Được, em nhớ rồi.”

Mai Hành cười thản nhiên, có chút thất vọng không gọi được thành tên, cầm tách trà lên uống.

Cô đã từng có cơ duyên pha trà cho anh, anh vẫn nhớ điều đó, còn pha lại cho cô.

Tình chẳng biết bắt đầu từ đâu, mà yêu lại chẳng đặng.

Duyên phận chỉ có một ly trà này mà thôi.

16. Chương 16: Vai Diễn Của Người Đang Sống

Không ngừng có bác sĩ đi ra đi vào, Châu Sinh Thần cũng vào phòng bệnh.

Thời Nghi càng hoảng sợ hơn.

Cô không ngừng nhìn ánh mặt trời rực rỡ bên ngoài, ngắm bóng cây in trên mặt đất rồi lại nhìn những viên hình cảnh quốc tế và người nhà họ Châu Sinh ở tầng dưới. Được một lúc, cô bất an nhấp vài ngụm trà sữa, chuỗi hạt trong tay lắc lên lắc xuống, những hạt ngọc xanh biếc đập vào nhau, phát ra những âm thanh nho nhỏ.

Không hiểu tại sao cô lại có cảm giác có người đang nhìn mình.

Thời Nghi nhìn xung quanh, tìm kiếm ánh mắt khiến ình không mấy dễ chịu này, là Châu Văn Xuyên.

Nhưng khi cô phát hiện ra, anh ta lập tức nhìn đi nơi khác, đưa tay lên xoa xoa cái bụng nhỏ của Vương Mạn.

Vương Mạn cúi đầu nhìn Châu Văn Xuyên, khẽ đặt tay lên tay anh ta, tay của họ cùng đặt lên vị trí đứa con trong bụng. Nhà họ Vương không đại phú đại quý như nhà họ Châu Sinh, nhưng trước giờ vẫn luôn có vị thế vững chắc. Cô vì Châu Văn Xuyên mà lùi một bước rồi lại lùi một bước, nhưng lại không hiểu tại sao sự việc càng lúc càng phức tạp… Những quan chức ở tầng dưới kia sẽ dần dần thu hẹp phạm vi điều tra đến khi chỉ còn một mình anh ta.

Nhà họ Châu Sinh lớn như vậy, liệu còn người nào khác ngoài anh ta nhúng tay vào những vụ làm ăn mờ ám không? Hay chỉ có một mình anh ta lún sâu vào vũng lầy…

Cửa phòng bệnh bỗng nhiên bật mở.

Một vị bác sĩ trung niên sải bước ra ngoài, lệnh cho y tá gọi thêm vài bác sĩ khác, dường như rất nghiêm trọng. Tất cả mọi người ngoài phòng bệnh đều đứng hết dậy chăm chú nhìn theo những người đang chạy ra chạy vào phòng bệnh.

Từ sáng sớm hôm nay cho đến giờ, đã phải cấp cứu ba lần, đây là lần thứ tư…

Mười phút sau, Châu Sinh Thần đột ngột bước ra khỏi phòng bệnh, nhìn Mai Hành và Thời Nghi. Anh đã cởi quần áo cách li, sơ mi mặc bên trong nhàu nhĩ, cứ đứng đó, dáng vẻ vô cùng tiều tuỵ.

Thời Nghi thấy mắt mình cay cay, cũng nhìn anh.

Cô và Mai Hành bước tới, cô nắm lấy tay Châu Sinh Thần, anh cũng nắm lại, nói: "Văn Hạnh muốn gặp mọi người lần cuối."

Thời Nghi thấy nghèn nghẹn trong cổ họng, nước mắt không kìm được cứ thế tuôn rơi.

Vốn là phòng bệnh vô trùng, nhưng lúc này những người vào sau không cần phải mặc quần áo cách li chống độc nữa. Họ đẩy cửa bước vào, mẹ Châu Sinh Thần đứng không vững, ngồi một góc phòng bệnh, không ngừng dùng khăn tay lau nước mắt. Văn Hạnh nằm trên giường bệnh, khe khẽ mở mắt, nhìn Thời Nghi và Mai Hành.

Hai người bước lại gần.

Văn Hạnh cầm lấy tay Thời Nghi, rất khó khăn viết vào lòng bàn tay của cô mấy chữ: Điện thoại, ghi âm, nghe.

Thời Nghi gật đầu, quay đầu nói với Châu Sinh Thần: "Đưa giúp em điện thoại của Văn Hạnh."

Châu Sinh Thần lập tức bước ra ngoài, không lâu sau cầm một chiếc túi quay lại, lấy từ trong đó ra chiếc điện thoại, đưa cho Thời Nghi. Văn Hạnh nhìn thấy Thời Nghi cầm điện thoại bèn chầm chậm đưa mắt nhìn Mai Hành.

Cô không còn đủ sức để nói gì nữa, máy thở không ngừng phun ra màn sương bàng bạc.

Đến thở cũng rất tốn sức.

Cô chỉ nhìn Mai Hành không chớp mắt.

Mai Hành ngồi xuống bên cạnh Văn Hạnh, khiến cho ánh mắt cô dịu lại đôi chút.

Thời Nghi không chịu nổi nữa, cúi đầu mở điện thoại, đeo tại nghe vào.

Trong phần Thư mục lưu trữ có một thư mục tên 11.

Cô biết chính là thư mục này, mở ra, là đoạn ghi âm của Văn Hạnh:

"Chị dâu, em xin lỗi.

Em là một người ích kỉ. Nếu em phải chết, nhất định trước khi chết sẽ dành tất cả thời gian cho Mai Hành. Em phải ghi nhớ anh ấy, có thế kiếp sau mới có thể tìm thấy anh ấy. Vì thế đoạn ghi âm này đã được chuẩn bị từ rất sớm, để đưa cho chị.

Đoạn ghi âm này… em không biết phải bắt đầu từ đâu.

Từ nhỏ em đã lớn lên ở nước ngoài, không tính là quá thân thiết với mọi người trong nhà, đối tốt với em chỉ có hai người anh trai. Tất nhiên, đối tốt với em nhất là anh cả. Nhưng khi còn bé em đã có cảm giác mẹ không thích anh cả.

Sau này dần dần lớn lên, em đã biết được một bí mật."

Trong đoạn ghi âm có tiếng cười của Văn Hạnh, sau khi dừng lại một lúc, cô nói tiếp: "Nhưng bí mật này em không thể nói cho chị biết, em cảm thấy bất cứ ai biết được chuyện này đều sẽ không may mắn, như em, như anh hai."

Thời Nghi cảm thấy rất nghi hoặc.

Nhưng cô cảm thấy điều quan trọng mà Văn Hạnh muốn nói lại nằm ở phía sau.

"Hình như em nói nhiều chuyện linh tinh quá rồi thì phải, bắt đầu lãng phí thời gian rồi.

Chị Thời Nghi, thật ra, em rất muốn nói với chị, rất rất xin lỗi chị.

Mấy ngày chị ở Ô Trấn, anh hai của em đã muốn làm những chuyện rất xấu với chị… Em nghĩ, chuyện này nhất định anh cả chưa nói gì với chị, nếu không phải anh ấy thu xếp mọi chuyện, có thể chị đã bị hại rồi. Sau khi chuyện này xảy ra, lúc đó rất nhiều người mới biết chuyện, nhưng cả nhà vẫn lựa chọn giữ im lặng.

Những người mà em nhắc đến, có cả em. Em thừa nhận những người trong gia đình em đều rất ích kỉ và bảo thủ.

Sau đó chỉ có Tiểu Nhân về nước trước anh cả, đến Ô Trấn… chị biết đấy, trong nhà họ Châu Sinh, Tiểu Nhân rất đặc biệt, em ấy đến đó để đi theo chị, để không ai tiếp cận được chị… Em thừa nhận em không thể tốt được như Tiểu Nhân.

Sau đó, chị đến nhà em ở.

Em trở về để khám bệnh… sau đó… chị ngã xuống nước, chị trúng độc hôn mê, những việc đó đều là bất ngờ.

Em không biết chị có thể đoán ra bao nhiêu phần, người có thể tiếp cận chị, sắp xếp tất cả những việc này và vì lý do gì? Chị Thời Nghi, em rất hi vọng chị có thể đoán ra, như thế em sẽ bớt áy náy hơn rất nhiều…

Người có thể để cho anh cả của em tin tưởng vô điều kiện, chỉ có chị và anh Mai Hành, phải không?

Có lẽ cũng không phải. Anh cả, thậm chí anh ấy còn hoài nghi cả anh Mai Hành…

Thời Nghi, chị thông minh như thế, em nói đến đây, có lẽ chị cũng đoán ra là ai rồi phải không?"

Thời Nghi ngẩng đầu nhìn Văn Hạnh.

Đoạn ghi âm vẫn tiếp tục vang lên bên tai cô, nhưng hiện giờ trong mắt Văn Hạnh, chỉ có Mai Hành.

Hoặc chỉ có khoảnh khắc này, Văn Hạnh mới có thể không kiêng dè dùng cách đó để dõi theo anh.

"Em… không có ý muốn hại chị, nhưng thật sự em đã hại chị rất nhiều lần.

Hại chị ngã xuống nước, rồi em lại cứu chị.

Hại chị bị trúng độc, rồi em lại tự mình cấp cứu cho chị.

Em muốn dùng cách đó làm anh cả chú ý đến việc cả hai người đều bị hãm hại, khiến anh ấy sợ mất chị, sợ liên lụy đến chị, khiến anh ấy từ bỏ… gia đình này, rời khỏi đây. Chị Thời Nghi, em là một người rất ích kỉ, những lúc quan trọng nhất em chỉ có thể quan tâm đến những người trong gia đình, em thật sự không muốn nhìn thấy họ tranh giành đến mức một mất một còn.

Vì thế, hiện giờ tất cả đều là do em tự chuốc lấy.

Chị tin vào Phật phải không, nếu có luân hồi, là ác giả ác báo.

Chị Thời Nghi, em xin lỗi, nếu có kiếp sau, nhất định em sẽ báo đáp chị."

Đoạn ghi âm đến đây là hết.

Thời Nghi nắm chặt chiếc điện thoại trong tay, không biết phải nói gì.

Rất nhiều chuyện cô chưa từng biết tới đều hiện ra rõ ràng, chưa kể sau chuyện này còn có rất nhiều mối bất hòa đan xen. Có lẽ vì khoảnh khắc bị ngạt thở do đuối nước và cơn đau quặn thắt ở bụng đã qua đi, cũng có thể vì cô biết sau khi chết, linh hồn còn phải lưu lạc một hành trình dài, vì thế cô hoàn toàn không có oán hận gì.

Trong đầu Thời Nghi trống rỗng, không biết bản thân phải làm gì, chỉ cảm thấy rất buồn.

Trong không gian yên tĩnh đặc quánh đó, nước mắt cứ thế rơi xuống, không thể kiềm chế nổi.

Đôi mắt của Văn Hạnh chớp khe khẽ.

Nhìn quá lâu, Văn Hạnh bắt đầu mệt rồi.

Mắt rất cay, rất muốn khép lại nghỉ ngơi một chút…

Dường như cô muốn cười với Mai Hành, chỉ không biết đã trải qua mười mấy tiếng cấp cứu, bản thân có trở thành nhếch nhác tiều tụy lắm không, hay trông lại đáng ghét khó ưa…

Tay cô khẽ cử động.

Mai Hành dường như hiểu cô muốn gì, khẽ áp mặt vào má cô.

Anh nhớ lúc còn nhỏ cô hay ngồi trên chân anh, thích áp má vào má anh, sau đó chớp mắt cười. Nếu muốn đặt cô xuống, ngay lập tức cô sẽ dụi đầu vào ngực nói: "Không được bỏ xuống, không được bỏ xuống, em sẽ không vui. Em không vui nhất định sẽ đau tim, ai da, đau tim rồi…"

Điều gì là thật, điều gì là giả, tình cảm của một cô gái nhỏ, giờ đã trở thành thứ tình cảm sâu nặng thế này.

Văn Hạnh nhìn anh cho đến lúc quá mệt, không thể chịu được nữa, đành nhắm mắt lại… Trong không gian yên tĩnh khiến người ta nghẹt thở thế này, Mai Hành chầm chậm cúi thấp đầu, áp vào lòng bàn tay của Văn Hạnh.

Thời Nghi không kìm nổi, đưa tay ra che miệng để tiếng khóc khỏi bật ra…

Cô ấy đã đi rồi.

Cô ấy thật sự nói được làm được, ích kỷ đem tất chút sức lực còn lại dành hết cho Mai Hành.

Châu Văn Xuyên không được phép vào phòng bệnh, chỉ đứng ngoài cửa phòng, nhận ra phản ứng của tất cả mọi người liền lập tức hiểu ra sự tình đã diễn biến đến mức xấu nhất… Anh ta nắm chặt tay, mắt hoe đỏ, đẩy những người đang cản mình ra.

Bước qua cánh cửa đầu tiên của phòng bệnh.

Cánh cửa bên trong vẫn đóng, Văn Xuyên dùng hết sức đập mạnh vào cánh cửa trong suốt nhưng những người trong phòng bệnh bây giờ dường như không nghe thấy. Cuối cùng, đành lặng lẽ đứng nhìn, lúc đó Châu Sinh Thần quay lại cũng nhìn thấy anh ta.

Ánh mắt rất lạnh lùng. Chưa bao giờ lạnh lùng đến như thế.

Trong một thoáng Châu Văn Xuyên bỗng cảm thấy hết sức lo sợ, lúc anh ta vẫn còn đang đứng ngây người ra Châu Sinh Thần đã cho người mở cửa, bước ra ngoài túm lấy cổ áo của Châu Văn Xuyên, xách cả người anh ta vào phòng bệnh, lạnh lùng đạp vào chân anh ta một đạp.

Châu Văn Xuyên bị bắt quỳ dưới đất, vài giây sau mũi súng đen ngòm đã chĩa vào gáy.

Người cầm súng là Châu Sinh Thần.

Anh không nói một câu nào, rũ mắt xuống, không chút cảm xúc nào nhìn Châu Văn Xuyên.

Đôi mắt vì nỗi đau chất chứa đã đỏ tới mức kinh người.

"Châu Sinh Thần…" Mẹ anh kinh sợ vịn vào chiếc ghế tựa đứng dậy. "Châu Sinh Thần… con bỏ súng xuống đi, mẹ đã hỏi bác sĩ rồi, những thứ thuốc đó không có tác hại quá lớn, em trai con cũng không muốn…"

Vương Mạn cũng quỳ dưới chân Châu Sinh Thần, nghẹn ngào như sắp ngất, không ngừng dập đầu gọi cậu cả.

Châu Sinh Thần không hề phản ứng, ngón tay vẫn đặt trên cò súng.

Vương Mạn khóc không ra tiếng, nắm chặt quần dài của Châu Sinh Thần, dần dần co rúm dưới chân anh, một mảng váy lớn bị máu thấm ướt: "Cậu cả… Cầu xin…" Gương mặt đau đớn của cô hoàn toàn co rúm lại, Vương Mạn bị sinh non là điều mọi người hoàn toàn không dự đoán được.

Châu Văn Xuyên ôm lấy Vương Mạn đứng dậy.

Mũi súng của Châu Sinh Thần cũng hướng theo.

Hai anh em cứ nhìn nhau như vậy, mắt đỏ sậm.

"Tiểu Thần…" Mẹ Châu Sinh Thần ôm chặt ngực mình, nước mắt vẫn không ngừng rơi. "Mẹ cầu xin con một lần này, con không thể để mẹ vừa mất con gái lại mất luôn đứa con trai nữa…"

Châu Sinh Thần nhìn giường bệnh, rồi lại nhìn Thời Nghi.

Cô cũng nhìn anh, tim đập mạnh. Cô biết, tâm tư của Châu Sinh Thần bây giờ, cả những chuyện mà Châu Văn Xuyên đã làm với cô trước đây… Và những chuyện Văn Hạnh làm với mình, anh nhất định sẽ trút hết lên Châu Văn Xuyên.

Thời Nghi khó nhọc thở ra, chăm chú nhìn anh.

"Tiểu Thần…" Mẹ Châu Sinh Thần tái mặt nhìn anh, đứng không vững. "Mẹ cầu xin con, bỏ súng xuống được không, Tiểu Thần…"

Không một ai dám nói gì.

Châu Sinh Thần vẫn đứng đó, hệt như hòa làm một với họng súng, trong phòng áp lực đã lên đến đỉnh điểm. Qua gọng kính ánh mắt của anh không chút xao động nào.

Châu Văn Xuyên ôm lấy Vương Mạn, quần của anh ta cũng bị máu thấm ra một mảng: "Châu Sinh Thần, anh chĩa súng vào em là vì Văn Hạnh? Hay vì vợ anh? Văn Hạnh đi rồi, rốt cuộc anh mới có thể tìm em tính sổ sao? Hả?"

Châu Văn Xuyên cười hai tiếng, nước mắt rơi xuống.

Vương Mạn cắn môi, cô rất đau, cả gương mặt như bị vặn xoắn lại.

Anh ta ôm chặt cô vào lòng, cuối cùng cắn răng mỗi một câu thốt ra đều như cầu xin tha thứ: "Anh để em đi cứu Vương Mạn, em quay lại, mạng này sẽ là của anh." Văn Xuyên thình lình quỳ xuống, rõ ràng là hận tới mức muốn giết người, nhưng quỳ trước mặt Châu Sinh Thần. "Anh cả, em xin anh để cho em đi…"

"Tiểu Thần…" Mẹ anh khóc không thành tiếng, không dám bước lên, tựa như sợ Châu Sinh Thần sẽ làm điều gì đó. "Tiểu Thần… thứ thuốc em con để Văn Hạnh uống, thật sự không phải là nguyên nhân cái chết. Còn Thời Nghi, chuyện của Thời Nghi cũng không liên quan đến em con… Con nghe mẹ nói, ngoại trừ lần ở Ô Trấn, mọi chuyện đều do mẹ sắp xếp, tất cả đều không hề liên quan gì đến em con…"

Lời khẩn cầu nghẹn ngào. Còn có tiếng kêu đau đớn của Vương Mạn.

Trong tâm trí của Thời Nghi giờ chỉ có đoạn ghi âm của Văn Hạnh.

Toàn bộ chân tướng sự việc mọi người đều sẽ biết, nhưng không nên là Châu Sinh Thần tiết lộ, anh ấy yêu Văn Hạnh đến vậy cơ mà.

Vào khoảnh khắc sống chết này, chỉ có sự im lặng bao trùm lên tất cả.

Dằng co hồi lâu, cuối cùng Châu Sinh Thần cũng chầm chậm hạ khẩu súng trong tay xuống.

Châu Văn Xuyên lập tức bế Vương Mạn sải bước ra ngoài.

Anh ta và Vương Mạn đều là người đang bị quản chế, dưới sự giám sát của cảnh sát hình sự, anh ta bế Vương Mạn lên xe, ngay lập tức có bác sĩ chạy tới đưa xe đẩy vào thang máy.

Sau khi thang máy đóng lại, cánh tay của Châu Văn Xuyên chợt mềm nhũn, phủ phục lên người Vương Mạn, nước mắt chảy xuống, rơi lã chã trên người cô: "Mạn Mạn, cảm ơn em. Qua được cửa ải này, chúng ta sẽ còn có cơ hội…"

Anh ta vừa nói, mặt vùi trong cánh tay Vương Mạn.

Vương Mạn đau tới mức mặt tái xanh, nhưng vẫn ôm lấy anh ta. Thuốc kích thích sinh non là do anh ta tự mình đưa cho Vương Mạn, muốn đánh cược chính mình và con trai với tử thần, đánh cược với lòng từ bi của Châu Sinh Thần… Hiện giờ chính Đồng Giai Nhân đã đề nghị ly hôn, người duy nhất ở bên giúp đỡ Châu Văn Xuyên chỉ có Vương Mạn.

Vương Mạn khẽ nắm chặt cánh tay anh ta, cảm thấy đỡ đau hơn một chút rồi dần dần chìm vào hôn mê.

Mẹ Châu Sinh Thần chán nản ngồi xuống, khẽ khẽ nói chuyện với Văn Hạnh trên giường.

Trong phòng bệnh ngột ngạt, không khí tang thương bao trùm khiến Thời Nghi cảm thấy không thể chịu đựng nổi. Cô xóa bỏ đoạn ghi âm của Văn Hạnh, bỏ chiếc điện thoại cạnh cửa sổ. Sau đó cô bước đến lặng lẽ ngồi bên Châu Sinh Thần.

Chú Lâm ở ngoài phòng bệnh, đã sắp xếp xong chuyện hậu sự của Văn Hạnh.

Thời gian từng giọt từng giọt cứ thế trôi qua, rất nhanh, mà cũng rất chậm.

Khi tất cả mọi thứ được xếp đặt xong xuôi, Văn Hạnh được đưa ra khỏi bệnh viện, chuẩn bị về Trấn Giang an táng. Cho đến khi mọi thứ xong hết, mọi người rời khỏi bệnh viện cũng đã là bốn giờ rưỡi sáng.

Bình minh lại sắp đến sau quãng thời gian đen tối nhất.

Mẹ Châu Sinh Thần ở lại bệnh viện chăm sóc Châu Văn Xuyên và Vương Mạn. Lúc họ rời khỏi bệnh viện, Interpol theo đúng thủ tục hỏi xem mọi người định đi đâu. Mai Hành từ đầu đến cuối không nói một lời nào, nhưng lúc này lại xảy ra xung đột với bọn họ, Đỗ Phong tách ra khỏi đám người tiến lên phía trước nói: "Xin lỗi, ngài Châu Sinh, ngài Mai Hành, chúng tôi chỉ muốn biết các vị định đi đâu. Thủ tục thôi."

Châu Sinh Thần nhìn Đỗ Phong, ngay lập tức chú Lâm bước lên, thấp giọng can thiệp.

Chú Lâm đứng giữa họ và vài người phía Châu Sinh Thần, cuối cùng cũng không có cách nào có thể nói chuyện được. Chính trong bầu không khí im lặng đến căng thẳng này, phía sau Đỗ Phong bỗng nhiên ồn ào hẳn lên.

Thời Nghi nghe thấy tiếng nói rất quen, Hồng Hiểu Dự?

Đỗ Phong cũng nghe thấy, lập tức quay người lại chen vào giữa đám đông, đưa mắt ra lệnh cho những người đang giữ Hồng Hiểu Dự thả cô ra, đồng thời thấp giọng ra chỉ thị cho những người đứng bên cạnh: "Cử người theo sát mỗi người nhà họ Châu Sinh."

Một âm thanh rất lớn vang lên át lời Đỗ Phong.

Hồng Hiểu Dự gạt những người cộng sự bên cạnh Đỗ Phong, hùng hùng hổ hổ tiến tới tát Đỗ Phong một cái.

Tất cả mọi người đều sững người.

"Hồng Hiểu Dự, em đừng có ở đây làm loạn…" Đỗ Phong cố kìm nén cảm xúc, hít sâu một hơi.

Ngay lập tức, Hồng Hiểu Dự ném chiếc máy ảnh trong tay về phía anh ta: "Anh đi chết đi, Đỗ Phong!"

Khoảng cách quá gần, Đỗ Phong tránh không kịp, bị chiếc máy ảnh đập vào trán, máu chảy ra.

Hồng Hiểu Dự sững người.

Nước mắt cứ thế trào ra, nhìn anh chằm chằm rồi lại lao đến chỗ Thời Nghi.

Đám cảnh sát thường ngày vốn được huấn luyện kĩ càng lại không kịp trở tay trước tình huống này, quên cả việc cản Hồng Hiểu Dự lại. Thời Nghi không kịp phản ứng, đã bị Hiểu Dự ôm chặt lấy. Mặc dù giọng còn nghèn nghẹn, nhưng Hồng Hiểu Dự vẫn không ngừng nói với cô: "Thời Nghi tớ xin lỗi, tớ không biết, tớ thực sự không biết, tớ chỉ đến phỏng vấn, tớ biết nhà họ Châu Sinh xảy ra chuyện, biết có cảnh sát đến… Thời Nghi, Thời Nghi, tớ không biết anh ta là cảnh sát, tớ không biết tên khốn nạn này muốn hại cậu. Thời Nghi, cậu đừng sợ, từ nhỏ tớ đã bảo vệ cậu. Tớ sẽ không để anh ta làm gì cậu đâu…"

Thời Nghi ôm lấy Hồng Hiểu Dự: "Được rồi được rồi, không sao không sao."

Tất cả đồng sự của Đỗ Phong nghe những lời này, cuối cùng cũng hiểu ra bảy tám phần. Nhưng họ không biết làm gì với người phụ nữ thình lình nhảy ra làm loạn này, rõ ràng là đang thi hành công vụ, lại bị người phụ nữ này đổi trắng thay đen.

Làm hại người nhà họ Châu Sinh ư?

Từ khi bắt đầu điều tra nhà họ Châu Sinh, từng bước từng bước đều gặp rất nhiều khó khăn. Không dễ dàng mới có một chút tiến triển, hoàn toàn là do gia tộc họ xảy ra chuyện, chính trong lúc rối ren này, lại xuất hiện một người phụ nữ không hiểu chuyện… Mà lại còn là kẻ cứng đầu nữa chứ…

Có người đi lấy bông băng băng bó cho Đỗ Phong, nhưng anh ta chỉ vội vàng lấy khăn tay áp vào miệng vết thương: "Mọi người hãy kéo cô gái đó ra! Còn nữa, lấy lời khai xong, để họ đi, một tổ phụ trách giám sát."

Lập tức Hồng Hiểu Dự bị hai người dẫn đi.

Đỗ Phong nhắm mắt, lau đi vết máu che mất tầm nhìn: "Ngài Châu Sinh, chúng tôi chỉ đang thi hành công vụ."

Cuối cùng Châu Sinh Thần cũng mở lời: "Không có gì."

Dù sao thì đối tượng mà Đỗ Phong phải giám sát chặt chẽ nhất là Châu Văn Xuyên nên nhanh chóng để họ đi. Thời Nghi nhìn những người đang giữ Hồng Hiểu Dự, có cảm giác rằng Đỗ Phong sẽ không làm khó cho Hiểu Dự, bèn cùng Châu Sinh Thần rời khỏi bệnh viện trước.

Cô sợ liên lụy đến Hồng Hiểu Dự, vội vàng gửi cho cô ấy một tin nhắn: "Tớ không sao, đừng quan tâm đến chuyện nhà họ Châu Sinh. Quên chuyện này đi, tớ sẽ tự chăm sóc bản thân."

Sau đó cô tắt điện thoại.

Về chuyện đoạn ghi âm trong máy Văn Hạnh, chỉ đến ngày chôn cất cô ấy, Châu Sinh Thần mới hỏi cô.

Cô không nói cho anh nội dung chính xác của đoạn ghi âm.

Cô vốn nghĩ, kiếp này cô sẽ không giấu Châu Sinh Thần bất cứ chuyện gì, nhất định sẽ nói hết cho anh. Nhưng chuyện này, Thời Nghi lại quyết định giấu anh đến cùng. Không cần biết lời của mẹ Châu Sinh Thần có thể tin được bao nhiêu phần, anh nhất định sẽ không bao giờ hoài nghi Văn Hạnh, một người đã chết. Như vậy là đủ rồi.

Thời Nghi không muốn suy nghĩ đánh giá về những hành động của một người đã khuất.

Lại càng không muốn để Châu Sinh Thần phải chịu một nỗi đau khác.

Ngày chôn cất Văn Hạnh là một ngày trời rất đẹp.

Nghĩa trang nhà họ Châu Sinh nằm đằng sau ngọn núi có ngôi chùa mà lần trước Thời Nghi đã từng đi dâng hương, hầu hết tổ tiên nhà họ Châu Sinh đều được chôn cất ở đây. Cô đứng trước những ngôi mộ san sát, xung quanh đều là người nhà họ Châu Sinh, chỉ có Mai Hành là người ngoài.

Không ai ngăn cản Mai Hành, những người ở bên Văn Hạnh vào phút cuối cùng đều biết đây chính là người mà cô ấy muốn gặp nhất…

Châu Sinh Thần mặc sơ mi và vest đen, từ đầu đến chân tuyền một màu đen. Thời Nghi cũng mặc váy dài và áo khoác màu đen đứng cạnh anh.

Cuối thu, sau núi nổi gió, lá khô cuộn lên xoay vút đuổi bắt nhau không ngừng.

Tất cả mọi người đều nhìn vào bia mộ, lặng im không nói gì.

Văn Hạnh.

Chị nói cho em một bí mật.

Âm phủ có Địa Tạng Bồ Tát, sinh tiền đã từng là nữ nhân, nên ngài rất bao dung với những người con gái đã qua đời.

Nếu người con gái ấy tướng mạo xấu xí, thân thể yếu ớt bệnh tật, khi còn sống luôn hướng thiện và có đức tin, kiếp sau dung mạo sẽ hoàn mĩ, cơ thể khỏe mạnh; nếu người con gái ấy kiếp trước không ghét bỏ thân phận nữ nhi của mình, luôn hướng thiện và thành tâm kính lễ trước Bồ Tát, kiếp sau, cô gái đó nhất định sẽ được đầu thai trong gia đình hiển hách, hoặc thành vương phi, hoàng hậu.

Chỉ cần có lòng hướng thiện, phụ nữ nhất định sẽ nhận được thiện đãi và khoan dung.

Chuyện trên đời, sống chết là lớn nhất.

Không ai hận thù một người đã khuất. Chết rồi, nghĩa là không còn dính dáng gì đến kiếp này nữa.

Vì thế, chị nhất định sẽ quên chuyện này đi, để những chuyện em đã làm không tiếp tục giày vò anh trai em nữa. Anh ấy rất yêu em, thật sự rất yêu em, chị đoán nếu anh ấy biết được nhất định sẽ rất đau khổ… Nếu thật sự muốn trả nợ chị, hãy cùng chị bảo vệ anh trai em.

Hai người không ngồi xe trở về biệt thự.

Con đường từ dưới núi lên, đi bộ mất gần một giờ đồng hồ đã nhìn thấy đền thờ chạm khắc đá cao chót vót quen thuộc.

Cây cối ở đây cũng rất cao, lá cây rơi xuống phủ kín mặt đường.

Tán cây cũng không dày, ánh mặt trời dễ dàng xuyên qua những tán cây cao vút, in bóng trên mặt đất.

"Mẹ anh nói… vài ngày nữa là lễ mừng thọ chín mươi của bà ngoại, dự định sẽ tổ chức ở đây."

Châu Sinh Thần nhẹ nhàng "ừ" một tiếng: "Sức khỏe và tinh thần bà ngoại không được tốt, mọi người chưa nói chuyện của Văn Hạnh với bà." Thời Nghi gật đầu, tỏ ý đã hiểu anh.

"Đồng Giai Nhân cũng sẽ tới." Anh nghĩ đến điều gì đó, nói với cô. "Bà ngoại rất thích cô ấy."

Thời Nghi lại gật đầu.

Trước khi đến Trấn Giang, Châu Sinh Thần đã nói với cô rằng Đồng Giai Nhân đã ly hôn với ChâuVăn Xuyên.

Giữa hai người không có quá nhiều vướng mắc, ly hôn cũng là thuận tình hai bên, hơn nữa Châu Văn Xuyên đối với con của mình và Đồng Giai Nhân cũng không quá chấp nhất, không biết là vì đang bị điều tra hay vì chuyện của Vương Mạn, anh ta rất thoải mái đồng ý đứa trẻ sau khi sinh ra sẽ do mẹ nó nuôi dưỡng, không ép buộc phải ở nhà họ Châu Sinh.

"Nhưng ban đầu cô ấy và…" Cô muốn nói lại thôi, cũng không biết mình muốn hỏi gì.

Quan hệ của Đồng Giai Nhân và nhà họ Châu Sinh hết sức phức tạp.

Dường như cô ấy và mỗi một người trong gia đình này đều có liên hệ. Có đính hôn không thành với Châu Sinh Thần, có quan hệ vợ chồng với Châu Văn Xuyên, có quan hệ huyết thống với Châu Sinh Nhân…

"Anh và cô ấy, cũng đơn giản như lần trước anh nói với em thôi."

Thời Nghi cười: "Em biết."

Cô tin tưởng con người của Châu Sinh Thần, nếu thật sự có tình cảm, anh nhất định sẽ nói với cô.

Về việc Đồng Giai Nhân chủ động hủy hôn ước, Thời Nghi ít nhiều cũng có thể đoán ra.

Suy cho cùng Châu Sinh Thần từ khi mười bốn tuổi, sau khi vào đại học đã bắt đầu tỏ ra say mê với công việc nghiên cứu. Nếu trong nhà có hai người, một người chú luôn muốn nắm quyền hành trong gia tộc, một người chỉ thích hữu danh vô thực như Châu Sinh Thần, vậy thì người nhà họ Châu Sinh nhất định sẽ chọn người chú đã thực sự nắm quyền kia.

Châu Sinh Thần cởi áo khoác ngoài, vắt lên cánh tay, cảm thấy cô đang nhìn mình: "Thời Nghi."

"Vâng?"

"Anh rất áy náy với em." Châu Sinh Thần bỗng nhiên mở lời. "Hoặc có lẽ không chỉ là áy náy, anh muốn nói sự thật với em."

"Vâng, anh nói đi."

"Sau khi gặp anh, em đã gặp phải rất nhiều nguy hiểm, thậm chí còn đe dọa đến cả tính mạng." Anh khẽ thở dài. "Người thân của anh, đều ít nhiều từng làm những chuyện tổn hại đến em. Ví như những chuyện ngoài ý muốn mà em đã gặp."

Thời Nghi đã đoán ra những chuyện mà anh nói tới.

Cô vẫn giữ im lặng.

Châu Sinh Thần thật sự rất áy náy, nên anh không tiếp tục nói sâu hơn nữa, mà hỏi cô: "Em sợ lắm đúng không?"

Cô gật đầu.

Đáng sợ nhất là lần xảy ra cuộc đấu súng ở nước ngoài, xung quanh toàn là tiếng súng, đây là tình huống, cô chưa từng gặp phải. Những việc còn lại, Thời Nghi đều không được biết sự thật. Chuyện ở Ô Trấn, là nơi cô và Châu Sinh Thần có những ký ức đẹp nhất, còn lần đầu tiên rơi xuống nước, ai cũng không thể ngờ rằng đó là một âm mưu được định sẵn…

Chỉ có lần cuối cùng, lần mà Châu Sinh Thần đưa cô rời khỏi nhà họ Châu Sinh, lần đó cô thực sự sợ hãi.

Anh không ở bên cạnh cô, cô cảm thấy mình đau tới mức muốn chết đi sống lại.

"Nếu như tất cả mọi chuyện đều nói cho em, em sẽ nhận ra rằng, từ ngày đầu tiên đến nhà họ Châu Sinh, đây chính là nơi đáng sợ nhất trên thế gian. Con người ở đây, mỗi người đều có tâm địa độc ác, mỗi người đều có bí mật…"

Châu Sinh Thần im lặng, dừng chân quay người đối diện với cô.

Anh cao hơn cô rất nhiều, lại đứng ngược sáng, khuôn mặt, đường nét của anh tất cả đều khiến cô cảm thấy rất an tâm.

Thời Nghi vẫn đang đợi anh nói tiếp.

Châu Sinh Thần đột nhiên nhớ lại lần đầu tiên hai người thật sự hẹn hò.

Ngày đó cô cứ ngây ra nhìn dáng vẻ của anh, cười thích thú, cảm thán mà nói với anh rằng: "Dáng vẻ của anh hôm nay, em cảm thấy thật sự xứng với tên anh."

Châu Sinh Thần.

Dường như trong lòng cô cái tên này vô cùng hoàn mỹ.

Anh nghĩ đến mười năm trước ở trên thuyền, sau khi mẹ Tiểu Nhân qua đời, Tiểu Nhân ngồi trong lòng anh khóc rồi lại ngủ, ngủ rồi lại khóc, từ đầu đến cuối đều nói phải báo thù. Sau này Tiểu Nhân lớn lên, biết được sự thật, rằng sau khi bị gia tộc phát hiện mẹ mình bởi vì thân phận nội gián, lo sợ phải đối mặt với gia pháp tàn khốc, mà đã chọn ình cách tự sát vô cùng tàn nhẫn… Tiểu Nhân không bao giờ nhắc đến chuyện báo thù nữa, ngoài trừ vẻ hướng nội, dường như cũng đã quên mất chuyện của mẹ mình.

Vì Tiểu Nhân đã hiểu ra một đạo lý:

Người ngoài rất khó có thể lấy được tính mạng người nhà họ Châu Sinh. Người có thể thực sự uy hiếp đến họ, chỉ có người trong gia đình.

Châu Sinh Thần.

Cái tên chẳng có chút mỹ cảm gì, chỉ thể hiện vẻ nguy hiểm.

"Chuyện nhà họ Châu Sinh, anh thật sự không muốn nói rõ ràng, là vì…"

Anh bỗng dừng lời.

Trước hai người xuất hiện hai mươi mấy người, rất ngay ngắn xếp thành hai hàng, từ trên đỉnh núi vừa đi vừa quét lá rơi, đều là người nhà họ Châu Sinh.

Họ nhìn thấy Châu Sinh Thần và Thời Nghi, ngay lập tức dừng lại gọi to cậu cả, cô Thời Nghi.

Châu Sinh Thần ra hiệu cho họ tiếp tục làm việc, rất nhanh có một chiếc xe xuất hiện từ khúc cua, dừng lại bên cạnh, người thò đầu ra là Tiểu Nhân.

"Em đến đây được hơn một tiếng rồi, hóa ra mọi người vẫn ở đây." Cậu im lặng nhìn Thời Nghi từ đầu đến chân, thở dài: "Chị đi giày cao gót lên đây có mệt không?"

Cậu bé khẽ cười, nói rằng mình xuống núi có việc, rời đi rất nhanh chóng.

Chiếc xe dần khuất khỏi tầm mắt, Châu Sinh Thần mới cúi đầu nhìn cô: "Mệt không?"

"Có một chút." Thời Nghi trả lời.

Anh khẽ ôm eo bế cô lên.

Cô nhìn xung quanh, khẽ nói: "Sắp đến nơi rồi, để em tự đi cũng được."

Những người quét lá xung quanh đều coi như không nhìn thấy họ, không ai dám ngước mắt lên nhìn một lần. Chỉ có tiếng chổi vang lên, không gian im lặng này càng khiến cho cô cảm thấy vô cùng xấu hổ…

Châu Sinh Thần lại coi như không, bắt đầu đi tiếp.

"Châu Sinh Thần?" Cô dựa vào người anh rồi ngẩng đầu lên nhìn.

"Ừ?"

"Vừa rồi… Anh vẫn chưa nói hết." Cô vẫn nhớ. "Tại sao, anh vẫn không muốn nói sự thật với em?"

"Em không đoán ra à?"

"Em không."

"Nếu như anh nói với em, mỗi phòng ở đây đều từng có ma xuất hiện thì em có dám vào không?"

"Không… em sợ ma."

"Anh cũng sợ." Anh dừng lại một lúc, rồi nói tiếp. "Anh sợ nếu em biết ở đâu cũng có ma, chắc chắn sẽ bỏ đi."

Anh nói, anh sợ.

Nhưng là sợ cô sẽ bỏ đi.

Đây là lần đầu tiên anh nói bản thân sợ điều gì.

Ngoài chuyện của Văn Hạnh, anh không quan tâm đến bất kỳ chuyện gì, những con người và sự việc còn lại anh đều nhìn bằng con mắt bàng quan, từ đầu đến cuối đều giữ một thái độ và lý trí phù hợp.

Thậm chí đối với cái chết của Văn Hạnh, cuối cùng anh vẫn giữ cái nhìn của riêng mình.

Cô tin rằng, thứ khiến anh bỏ súng xuống hôm đó không phải vì sự giải thích của người khác, là quyết định của chính anh. Châu Sinh Thần vốn không giống với người nhà họ Châu Sinh, không tự mình kết tội người khác, cũng không vì thế mà tước đoạt mạng sống của ai.

Con đường núi quanh co gấp khúc, những người đang quét lá, dần dần cũng không nhìn thấy nữa.

Cô quàng tay qua cổ anh, ngẩng đầu lên.

Anh dừng bước, cúi đầu nhìn cô: "Sao thế?"

"Nếu bây giờ hôn anh, anh có ôm nổi em không?" Cô khẽ hỏi.

Anh bất ngờ, đáp: "Không sao."

Châu Sinh Thần khẽ nâng tay bế cô cao hơn một chút.

Anh cảm thấy sự chủ động của Thời Nghi, cũng phối hợp cùng cô. Thời Nghi nhắm mắt, hệt giống như một chú mèo nhẹ nhàng hôn lên môi anh.

Nỗi sợ cũng dần biến mất.

Sợ tình cảm dần nhạt phai, sợ sinh ly tử biệt.

Thời Nghi nhớ rõ, cô cũng đã từng rất sợ, thậm chí ngay cả khi hai người đã thành vợ chồng, cũng rất sợ bỗng nhiên anh rời xa cô. Tất nhiên, một lời nặng tựa nghìn cân, từ lần gọi điện thoại cầu hôn đó anh đã thực sự giữ lời hứa của mình.

Tiếp nhận cô, làm quen với cô, hiểu cô, yêu và bảo vệ cô.

Còn cô đối với anh giống như cục diện của bàn cờ: Bất luận sống chết, hi sinh cũng không hối hận.

Lúc hai người về đến biệt thự đã là ba giờ chiều, là thời khắc ánh mặt trời đẹp nhất trong ngày.

Hai người về phòng mình, không ngờ lại trông thấy mẹ của Châu Sinh Thần và chú anh đang ngồi ở phòng khách, còn cả một vài người họ hàng trong nhà, từ khi Thời Nghi và Châu Sinh Thần đính hôn đến nay, đây là lần đầu tiên cô được gặp người chú này.

Người chú hiện đang nắm giữ quyền hành nhà họ Châu Sinh, tóc mai đã bạc trắng nhưng ánh mắt vẫn rất sắc sảo.

Mẹ anh trang điểm rất tinh tế, cũng là vừa từ khu nghĩa trang nhà họ Châu Sinh trở về, mặc bộ sườn xám màu đen như vậy, ánh mắt có chút gì đó rất u ám.

"Thời Nghi." Chú của Châu Sinh Thần gật đầu với cô. "Chào cháu."

Thời Nghi đáp, gật đầu chào ông một cách lễ độ: "Cháu chào chú."

Hai người chào hỏi nhau đơn giản, ông chấp nhận thân phận của Thời Nghi, cũng thể hiện quyền làm chủ của mình.

Tất cả người lớn trong phòng đều hỏi han Thời Nghi rất ân cần.

Mọi người đều đã biết, chẳng mấy chốc Châu Sinh Thần sẽ là người chủ của gia đình này, nhưng xem ra người con gái có vẻ vô hại này cũng sẽ tiếp nhận tất cả hoạt động kinh doanh trong tay mẹ Châu Sinh Thần.

Đối với một gia tộc như thế này, điều quan trọng nhất là sự bình an trước mọi sóng gió.

Suy cho cùng vài tháng trở lại đây, dòng tộc Châu sinh này đã quá rối ren, có được sự bình lặng như ngày hôm nay là sự trông đợi của rất nhiều người.

Dường như Châu Sinh Thần không thích việc cô phải đối phó với người nhà họ Châu Sinh, ra hiệu cho cô có thể lên lầu trước.

Sau khi Thời Nghi một mình lên lầu, cô ngồi trong phòng đọc sách ưa thích, xem nốt cuốn sách lấy về từ tàng thư lâu lần trước, vị trí đánh dấu lần trước vẫn không thay đổi, thậm chí vị trí để cuốn sách vẫn y nguyên.

Lúc Thời Nghi xem sách, có hai cô gái lần lượt mang trà và lư hương lên lầu cho cô.

Trong lư hương là bánh hương trầm được ép thành hình hoa mai.

Dưới lầu có tiếng người nói chuyện nhưng lại nhanh chóng biến mất, xem ra không có chuyện gì to tát. Thời Nghi nghe tiếng mẹ Châu Sinh Thần nói với anh: "Tiểu Thần, mẹ chỉ xin con một điều, hãy đối tốt với em trai con."

Thời Nghi không nghe thấy Châu Sinh Thần đáp lại.

Rất nhanh, anh đã lên lầu. Cô vẫn ngồi trên sofa như cũ, nghe tiếng bước chân không nhanh không chậm của anh, cho đến khi anh xuất hiện mới khẽ hỏi: "Họ đều đi cả rồi ạ?"

"Đi rồi." Anh hỏi. "Em có muốn ngủ một lát không?"

"Bây giờ ư?" Cô nghĩ. "Em cũng không mệt lắm."

Chủ yếu là vì loại hương anh chọn có tác dụng làm tinh thần tỉnh táo.

Loại hương này là hàng cao cấp trong các loại hương trầm, trước đây chỉ có hoàng đế mới được dùng.

Trong trí nhớ của cô, loại hương này trong phủ của Tiểu Nam Thần Vương lúc đó đều ang sang chỗ cô, nhưng lại sợ mùi quá nồng, chỉ cho phép dùng trong biệt viện, không cho phép đặt ở trong phòng.

"Hình như em chưa biết anh thích loại này." Cô có chút thất thần hỏi anh. "Tại sao hôm nay bỗng nhiên lại có nhã hứng thế?"

"Là ý của Mai Hành."

"Mai Hành?" Một câu trả lời rất bất ngờ.

Anh nghĩ ngợi, làm thế nào để giải thích cho cô hiểu vấn đề này: "Chó là loài động vật vô cùng nhạy cảm, ở nước ngoài đã có vài trường hợp, đều là người bị ung thư mà bản thân lại không biết, chỉ đến khi bất ngờ bị chó cắn đến bệnh viện kiểm tra mới phát hiện ra." Anh cười. "Mấy lần trước thấy em bị chó sủa liền liên tưởng đến việc này, nên gần đây mới nhớ đến biểu đồ kiểm tra sức khỏe của em, sức khỏe của em rất tốt."

Thời Nghi không nhịn được cười: "Nhà khoa học của em, anh quá cẩn thận rồi đó. Vậy thì sao? Có quan hệ gì đến loại trầm hương này?"

"Sau đó, thỉnh thoảng anh lại nhắc đến chuyện này với Mai Hành, lập luận của cậu ta đã thực sự ảnh hưởng đến anh."

"Lập luận của anh ấy?"

Châu Sinh Thần chỉ cười: "Cậu ta nói, có lẽ là còn trường hợp khác, chó có thể nhìn thấy những thứ mà người thường không nhìn thấy được, ví dụ như ma quỷ? Mà trầm hương có tác dụng thần kỳ, có thể xua đuổi ma quỷ, trừ tà, có lẽ sẽ có tác dụng tốt với em."

Thời Nghi nhìn anh có chút bất ngờ.

Anh cười: "Sao vậy?"

"Chỉ vì chó sủa em nên hai người đàn ông các anh thật sự đã dùng lý luận khoa học hiện đại để thảo luận về chuyện ma quỷ đó." Hai tay Thời Nghi đặt lên vai Châu Sinh Thần. "Hơn nữa, anh lại còn tin vào mấy chuyện này…"

"Phải!" Anh đáp rất bình thản. "Anh tin chứ."

- Hết chương 16 -

17. Chương 17: Trăng Sáng Cố Hương

Từng chút, từng chút một, những việc anh làm đều tác động đến cuộc sống của cô.

Bất kể là kiếp trước hay kiếp này, Châu Sinh Thần đều không hề thay đổi, không bao giờ nói những lời tình cảm nhưng lại khiến cô hiểu được rằng anh quan tâm đến cô.

Những ngày sau đó, Châu Sinh Thần lại bận rộn như trước. Đến trước ngày mừng thọ chín mươi của bà ngoại anh mới nghỉ ngơi một chút, quay về căn nhà họ sống. Vẫn chưa kịp thay quần áo, dường như Thời Nghi nghĩ ra điều gì đó: "Anh mệt không?"

"Cũng không quá mệt."

"Chúng ta đi tàng thư lâu được không?"

"Tàng thư lâu?"

"Vâng." Thời Nghi đứng dậy khỏi sofa. "Còn nữa… có thể nhờ người chuẩn bị bút lông, không cần nghiên mực, loại thùng gỗ nhỏ nhỏ đựng mực là được rồi."

Châu Sinh Thần cảm thấy rất thú vị, liền sai người đi chuẩn bị.

Hai người thay quần áo đi tới tàng thư lâu. Ở đây ngày thường không có người đến, giờ đây chỉ có họ, mọi thứ mà Thời Nghi muốn đã được chuẩn bị xong, đặt cạnh giá sách. Cô bước tới, đặt lên tay vịn của thang gác, nhìn vào khe hở giữa các giá sách và những bức tường treo đầy tranh chữ, dường như đang nghĩ ngợi điều gì đó.

Châu Sinh Thần cũng không làm phiền cô, anh bước đến, tiện tay cầm lên một cuốn sách gần nhất trên giá, mở ra một trang.

Anh xem sách, tựa đang chìm vào không gian nơi đây.

Tầm mắt của Thời Nghi chuyển từ bức tường và những giá sách sang anh, áo sơ mi trắng, quần dài xanh da trời, đeo kính màu bạc, áo khoác ngoài được anh vắt lên cầu thang gỗ cạnh giá sách.

Đã sắp hoàng hôn, nến trong phòng được thắp sáng.

Những vệt nắng còn sót lại bên ngoài cửa sổ, ánh sáng của ngọn nến, cả anh, trong mắt của cô hệt như một bức tranh thủy mặc. Đường nét phong cảnh mờ nhạt, bóng người lại được đầu bút lông tô đậm dần lên… Thời Nghi bước đến, giơ tay ôm eo Châu Sinh Thần, áp mặt vào lưng anh.

Tay anh nắm lấy tay cô: "Đã nghĩ ra muốn viết thế nào chưa?"

"Vâng."

"Tàng thư lâu này đã có hơn trăm năm rồi." Anh cười. "Em là người đầu tiên muốn lưu lại nét chữ của mình trên tường đấy."

"Làm sao anh biết em muốn viết lên tường?"

Anh không đáp.

Được rồi, ý đồ của cô đã rất rõ ràng.

Nơi này quả thực một hạt bụi cũng không có, cô lại muốn vẽ lên tường. Thời Nghi lấy bút đã được chuẩn bị sẵn, đứng trên thang gỗ, từng câu từng chữ, chép lại bài Thượng Lâm Phú mà cô đã thuộc lòng. Chiếc thùng nhỏ đựng mực treo ở góc thang dao động nhẹ nhàng theo mỗi cử động của cô.

Cô viết rất tập trung, Châu Sinh Thần cũng yên lặng đứng xem cô viết.

Từng dòng từng dòng rất trôi chảy, chỉ dừng lại ở một câu.

"Quên mất rồi à?" Châu Sinh Thần dường như rất vui vẻ, dịu dàng hỏi cô.

Cô mỉm cười, quay đầu lại nhìn anh.

Anh cười: "Nửa sau câu đó là: Mắt liếc hồn xiêu, tâm thần mê mẩn."

Cô sững người lại một giây, thật quá trùng hợp, trong lòng ngơ ngẩn khó bình tâm lại mà viết tiếp. Cô bước xuống thang, bỏ bút lông lại trên giá.

"Sao lại không viết nữa?" Châu Sinh Thần dựa vào một bên cửa sổ, nhìn ra sắc đêm bên ngoài.

Bất giác trời đã tối hẳn, từ đây có thể nhìn thấy tòa dinh thự phía xa, đèn đóm sáng rực, bắt đầu nhộn nhịp chuẩn bị cho lễ đại thọ của bà ngoại. Nhà họ Châu Sinh rất xem trọng chuyện này nên đã chuẩn bị xong từ rất sớm, tối nay bắt đầu chơi bài thâu đêm và một vài trò chơi cũ.

Ba ngày ba đêm, ngày mai là tiệc chính mừng thọ.

Tàng thư lâu mặc dù nằm ở vị trí khá khuất nhưng vẫn có thể nghe thấy thấp thoáng âm thanh từ xa vọng lại.

Châu Sinh Thần đang nghĩ có nên cho người mang thức ăn tới hay không, Thời Nghi đã lẳng lặng thổi tắt tất cả nến, bước lại gần. Tay cô từ eo vuốt dần lên ngực rồi dừng lại ở cúc áo thứ hai của anh.

Lòng bàn tay rất ấm, người của cô cũng hơi nóng, đứng áp vào anh.

Môi cô khẽ chạm vào da anh.

Cô muốn anh.

"Thời Nghi?"

"Vâng." Cô cắn khẽ vào xương quai xanh của anh, hệt như một con mèo nhỏ.

Châu Sinh Thần tiện tay đóng cửa sổ lại, ôm lấy cô, để cô dựa vào anh: "Ở đây hơi lạnh."

"Vâng." Cô rút vạt áo của Châu Sinh Thần, luồn vào trong áo anh.

Thật sự là lạnh, là tay cô lạnh, hay người anh nóng.

Sợ làm Thời Nghi lạnh, anh chỉ đặt tay lên áo ngoài, chạm vào ngực cô. Rồi nâng cằm cô lên, cúi đầu hôn cô.

Xung quanh yên lặng, tối thẫm.

Cửa sổ đã đóng, chỉ có thể nhìn thấy ánh mắt và đường nét gương mặt của anh.

Cô khe khẽ thở, cảm thấy tay của anh qua lớp áo, lưu luyến mãi trên cơ thể mình.

Đầu tiên là cô chủ động, về sau anh hoàn toàn không chịu sự điều khiển của cô. Châu Sinh Thần vừa cởi quần áo của Thời Nghi, vừa tập trung nghe động tĩnh trong tàng thư lâu. Quần áo của cô cởi ra quá nửa, anh lại lấy áo của mình lót dưới người cô, hai người hòa làm một. Thời Nghi cắn môi, nhắm mắt, tựa lưng vào cửa sổ, ôm lấy anh.

Chóp mũi của anh cọ vào cằm cô, rồi đến xương quai xanh.

Cánh tay ôm lấy cô, khiến cho áo của cô không rơi xuống hết.

Cô và anh hôn nhau, rồi lại tách ra.

Những âm thanh ồn ào, đều ở bên kia lớp cửa kính cửa sổ.

"Đời người như mộng, vui được là bao?" Giọng của anh vang lên bên tai cô. "Duy chỉ Thời Nghi, là anh mong cầu…"

Cô bủn rủn, nép vào người anh, dịu dàng hôn anh.

Ngay ở đây, ngay lúc này đây, người mà cô hết lòng yêu chính là anh, người trước mắt cô đây.

…

Hai người chỉnh trang lại quần áo rồi xuống lầu. Châu Sinh Thần vắt chiếc áo nhàu nhĩ trên cánh tay, không có biểu lộ nào khác, dường như vừa rồi chỉ ở trên lầu đọc sách mà thôi… Nhưng nến tắt lâu như vậy, người dưới lầu chẳng lẽ lại không biết họ làm gì hay sao, nhưng cũng như anh, tất cả giữ một vẻ mặt hết sức bình thản.

Chỉ có Thời Nghi, ánh mắt vẫn còn ướt, sáng lấp lánh.

Châu Sinh Thần đưa cô đến sòng bạc tư nhân hoạt động không kể ngày đêm. Bước vào dãy hành lang gấp khúc đều là thơ từ rồng bay phượng múa, Thời Nghi nhận ra có không ít những "thơ ca gió trăng" mà anh thích, không khỏi bật cười.

Tất nhiên Châu Sinh Thần nhận ra cô nhìn thấy cái gì, khẽ cong ngón tay gõ nhẹ vào trán cô.

Hai người tiến sâu vào trong. Cả không gian rộng lớn đều có rèm che chia thành từng khu, bốn phía đều có bàn đánh bạc. Có tiếng kêu thét, tiếng đặt tiền, còn cả vô số tiếng những con xúc xắc lăn lên xuống trong đĩa sứ Thanh Hoa.

Dưới những tấm mành che, thấp thoáng toàn là người.

Đến mừng thọ sớm đều là bạn bè bằng hữu họ hàng nội ngoại, mọi người đều biết chẳng bao lâu nữa Châu Sinh Thần sẽ tiếp quản nhà họ Châu Sinh, đến chào hỏi đều có phần kính trọng. Châu Sinh Thần đi ngang qua, Thời Nghi cũng đi cạnh anh, ngó nghiêng cảnh tượng chưa bao giờ nhìn thấy này.

Cũng chẳng trách Châu Văn Xuyên cứ nhắm tới vị trí này, vốn là cậu hai nhà họ Châu Sinh, điều anh ta thiếu không phải là tiền tài, mà là… một thân phận như thế này, được nể trọng như thế này.

Châu Sinh Thần lướt qua một vòng rồi cùng cô trở về phòng mình.

Thời Nghi thực sự đã thấm mệt, nằm bò trên giường cạnh cửa sổ, lười biếng nhìn anh thay đồ. Anh quay lưng về phía cô, có thể thấy lờ mờ trên lưng hai vết cào dài, là vết tích của cô, Thời Nghi thoáng đỏ mặt, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Mặt cô áp vào tấm thảm lông cáo, rất nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Mơ màng thiêm thiếp.

Trên bụng bỗng ấm áp, anh quàng tay qua ôm lấy cô, cúi xuống nhìn: "Em buồn ngủ à?"

"Vâng."

Cô bỗng nhớ ra chữ trên tường vẫn chưa chép xong, vừa hay dừng ở đúng câu đó, không hiểu sao lòng lại thấy không yên. Châu Sinh Thần nhận ra, cô bèn đem chuyện đó nói với anh, anh cũng không bận lòng: "Đợi đến tối mai, anh sẽ đưa em đến đó."

"Được ạ…"

"Thời Nghi?" Anh như đang suy nghĩ điều gì đó. "Em có muốn có con không?"

"Muốn ạ." Có một đứa con của anh, chắc cô sẽ ôm nó cả ngày không nỡ đặt xuống.

Châu Sinh Thần trầm ngâm một lúc: "Em muốn có mấy đứa?"

"Dạ? Việc này…"

"Em muốn có con trai hay con gái?" Anh tiếp tục hỏi.

"Việc này có thể chọn lựa được sao…"

"Có chứ, nếu có yêu cầu đặc biệt." Châu Sinh Thần cười. "Ví dụ như thích sinh đôi, sinh ba? Giới tính của con? Việc này đều có thể thực hiện được."

"Thật sao?"

Anh cười, không nói gì.

"Khoa học thật vĩ đại…" Cô bắt đầu không mở nổi mắt ra được nữa.

Anh giúp cô cởi quần dài và đắp chăn cho cô.

Thời Nghi lại duỗi người thiêm thiếp ngủ, cảm thấy tay của anh dưới tấm chăn, lần từ bụng cô xuống đùi, bắp chân, rồi đến gót chân, bàn chân. Cô thấy hơi buồn nhưng cũng không tránh ra, anh thả lỏng, nằm xuống cạnh cô.

Cánh tay đặt trên người cô, khẽ vuốt ve chầm chậm.

Cô đang buồn ngủ, lại bị anh trêu chọc có chút khó chịu, khẽ cựa mình: "Em buồn ngủ rồi…"

"Ngủ thôi."

"… Anh cứ thế, em không ngủ nổi."

Anh thấp giọng nói: "Đợi đến lúc em ngủ say, anh sẽ lại trêu em."

…

Cô bị anh quấy, lại cùng anh thêm một lần nữa.

Đến nửa đêm, trời bắt đầu mưa.

Mưa rất to, đập vào cửa sổ.

Thời Nghi bị thức giấc, phát hiện ra trên người họ chỉ có một tấm chăn mỏng nên hơi lạnh. Cô đưa tay sờ lên lưng anh, áo đắp lên, nhưng vẫn để lộ một khoảng lưng trần. Có lẽ do trước khi ngủ anh sợ cô bị lạnh nên đã nhường gần như tất cả chăn đắp cho cô, để mình thiếu chăn, lại lười không lên giường, vì thế kéo áo đắp.

Nhiều lúc, anh thật sự là một người không quá cẩn thận, ngược lại hơi có chút tùy tiện.

Người lạnh thế này cơ mà, lẽ nào lại không cảm thấy rét?

Thời Nghi nhẹ nhàng ủ ấm cho anh, khẽ gọi tên anh.

Anh mơ màng trả lời, rồi dường như đã tỉnh táo hơn một chút, mới hỏi lại cô: "Em bị lạnh nên tỉnh à?"

"Vâng."

"Lúc nãy thấy em ngủ nên cũng không gọi em dậy." Châu Sinh Thần nhìn thấy mình đang ở dưới giường, bế cô lên, kéo áo cho cô, rồi lại ôm vào lòng, rất nhanh lại chìm vào giấc ngủ.

Bàn tay ấm nóng của Thời Nghi quàng qua tấm lưng lạnh ngắt của anh, khe khẽ vuốt nhẹ.

Rồi cô cũng từ từ chìm vào giấc ngủ.

Tiệc mừng thọ được tổ chức vào tối hôm đó, bà ngoại đã đến biệt thự.

Bà ngoại rất thích nghe kịch, lầu nghe kịch trong biệt thự rất lâu chưa dùng đến đều đã được chuẩn bị sẵn sàng.

Đèn sáng rực rỡ khắp nơi.

Lúc họ đến, lầu nghe kịch cũng đã ngồi kín chỗ. Đại sảnh lầu một cứ ba người một bàn, phân thành ba mươi tư bàn, ngẩng đầu lên nhìn có thể nhìn thấy cả rèm cửa lầu hai và lầu ba, mờ mờ ảo ảo.

Cảnh tượng thế này rất giống với Trung Quốc thời xưa.

Những người đang ngồi bất kể già trẻ, nam giới đều ăn vận kiểu Trung Quốc, nữ giới mặc sườn xám. Lầu một phần lớn vai vế đều nhỏ hơn Châu Sinh Thần, tất cả đứng dậy chào, Châu Sinh Thần chỉ khẽ gật đầu cười nhưng không dừng bước.

Thời Nghi rất bất ngờ khi nhìn thấy Đỗ Phong và người nữa đang ngồi ở một góc của đại sảnh.

Châu Sinh Thần nhận ra vẻ mặt ngạc nhiên của cô, cũng nhìn về hướng đó: "Họ phải luôn giám sát Châu Văn Xuyên, một bước cũng không rời."

Thời Nghi có chút phân vân, hỏi anh: "Thân phận thật sự của Đỗ Phong, anh đã biết từ trước rồi phải không?"

Anh gật đầu: "Từ khi anh ta xuất hiện bên cạnh bạn em, anh đã biết rồi."

"Châu Văn Xuyên…" Cô muốn hỏi rằng anh ta muốn làm gì.

Anh hiểu ra vấn đề, giải thích đơn giản với cô: "Trước khi tuyên án chính thức, anh sẽ sắp xếp cho nó một lối thoát an toàn, nhưng không thể rời khỏi đây, bằng không thì không ai cứu được nó nữa. Như thế này, đối với nó, với tất cả mọi người đều là kết cục tốt nhất rồi."

Hai người bước lên cầu thang lầu hai.

Lầu hai được sắp xếp cho các bậc cao niên, anh và cô dừng bước, khẽ chào hỏi mọi người. Những vị này lúc cô đến dinh thự lần đầu tiên đã từng gặp, nhưng địa vị lúc đó và bây giờ hoàn toàn không giống nhau nữa.

Phía dưới giờ đây thật sự rất náo nhiệt, khác hẳn với sự yên tĩnh trên lầu ba.

Trong không gian rộng lớn, ngoài cô gái dâng trà tiếp nước chỉ có lác đác vài ba người, đều là những người trạc tuổi Châu Sinh Thần.

Thậm chí một việc lớn như thế này chú của Châu Sinh Thần cũng không xuất hiện.

Nhà họ Châu Sinh, lúc chuyển giao lại toàn bộ gia nghiệp đều hết sức kín tiếng, người tiền nhiệm cũng rút lui nhanh đến không ngờ.

Thời Nghi không biết Châu Sinh Thần làm thế nào tiếp nhận nhà họ Châu Sinh từ tay người chú đã nắm quyền lực nhiều năm trong toàn bộ mối quan hệ rắc rối này… Nhưng cô nghĩ, anh sinh ra đã được mang họ Châu Sinh, đến năm ba mươi tuổi chưa gặp phải bất kì "sự cố bất ngờ" nào, cũng đủ để nói rằng anh chính là một người thừa kế phù hợp.

Bà ngoại đã ngồi vào chỗ của mình sau tấm rèm che, đợi xem kịch.

Ngồi cạnh bà là mẹ Châu Sinh Thần và Đồng Giai Nhân, hai người đang cười khẽ và nói chuyện rất sôi nổi với bà. Trong không khí vui vẻ như thế này, hoàn toàn không thể nhận ra rằng Đồng Giai Nhân và Châu Văn Xuyên đã không còn quan hệ gì nữa.

Nhìn cảnh này, dường như Đồng Giai Nhân vẫn tỏ ra là một người cháu dâu hiền lành hiểu chuyện và rất được bà yêu quý.

Lúc họ đến, những cô gái tới châm trà đều cất tiếng chào cậu cả.

Bà ngoại nghe thấy bèn quay đầu lại, từ sau tấm màn đưa tay ra vẫy Thời Nghi: "Thời Nghi à, lại đây."

Châu Sinh Thần khẽ cười, ra hiệu cho cô bước tới.

Thời Nghi vén tấm màn, tới ngồi trước mặt bà.

"Chị tới đây ngồi đi." Đồng Giai Nhân xoa cái bụng đang nhô lên của mình, khẽ nói. "Ở đây không khí không tốt lắm, em muốn ra ngoài một chút." Cô vừa nói, vừa cười đứng dậy.

Mặc dù cô không nói gì, nhưng tất cả mọi người đều hiểu sau ngày hôm nay, Đồng Giai Nhân và Nhà họ Châu Sinh sẽ không còn quan hệ gì nữa.

Thời Nghi ngồi sau tấm rèm che, chỉ kịp nhìn thấy một cô gái đỡ Đồng Giai Nhân, bước ngang qua Châu Văn Xuyên, ánh mắt họ thậm chí còn không giao nhau…

Những người sau tấm rèm, từng cử chỉ hành động, điệu bộ từng nét cười đều như đang đóng một vở kịch hoàn hảo. Rất hòa hợp, hệt như chưa bao giờ lục đục tranh giành một mất một còn, tựa như Văn Hạnh chỉ đi xa chữa bệnh, không kịp về mừng thọ; tựa như Đồng Giai Nhân và Châu Văn Xuyên vẫn là một cặp vợ chồng hòa thuận…

Điều đặc biệt duy nhất là, bên cạnh Châu Văn Xuyên còn có hai người nữa, nhìn có vẻ như là hai người tùy tùng của cậu hai, rõ ràng là hạn chế sự tự do của anh ta. Để bà ngoại không biết chuyện, Châu Văn Xuyên buộc phải xuất hiện, có lẽ đây cũng là lần cuối anh ta xuất hiện vì được yêu cầu.

Thời Nghi bần thần một lúc, lát sau nhận ra Tiểu Nhân đã yên vị trước mặt Châu Sinh Thần.

Cậu chậm rãi cầm một quân cờ trắng lên, kẹp giữa hai ngón tay, Tiểu Nhân khẽ gọi một tiếng anh cả, anh cười.

"Ngồi xuống đây, Thời Nghi."

Bà ngoại nắm khẽ lấy tay cô, khiến cho cô tập trung trở lại.

Cô lắc đầu: "Không cần đâu ạ, thế này được rồi." Cô quỳ một chân xuống để nói chuyện thoải mái với bà ngoại, bà cười khẽ nói: "Cháu và Văn Hạnh rất giống nhau, lúc nói chuyện với bà đều thích ngồi trước mặt bà." Bà nói, còn vỗ vỗ nhẹ vào xương bánh chè. "Lúc nó còn nhỏ, còn thích nằm đây…"

Thời Nghi cũng cười khẽ, "vâng" một tiếng.

Dưới lầu cũng dần dần yên tình, vở kịch đã mở màn.

Thời Nghi nghe không hiểu lắm, cảm thấy rất mới mẻ, vở kịch này tiết tấu giai điệu đều rất hay. Bà ngoại rất thích thú, nghe đến mê mẩn, liên tục khen ngợi.

Cô cũng hưởng ứng, thỉnh thoảng lại nhìn Châu Sinh Thần phía sau tấm rèm.

Anh khẽ cười, nhìn Tiểu Nhân.

Cảm giác này rất quen thuộc.

Cũng giống như cái nhìn trìu mến mà anh dành cho Văn Hạnh.

Vở kịch đã kết thúc, bà ngoại tán dương không ngớt.

Cô khẽ thở dài, cảm thấy chân đã bắt đầu tê.

"Nhìn cháu kìa, toàn nhìn ra ngoài thôi." Bà ngoại cười, nói. "Ở cạnh bà già này xem trọn cả vở kịch, thật sự là đã làm khó cháu rồi, ra ngoài đi dạo thôi." Bà ngoại vỗ nhẹ vào tay cô, nhìn xuống chuỗi vòng mười tám hạt trên cổ tay cô, sau khi sững lại một lúc, lại khẽ thở dài: "Dòng chính nhà họ Châu Sinh, cháu mới xứng với vị trí của cháu dâu trưởng, tốt quá rồi… tốt quá rồi…"

Dường như bà ngoại đang chìm đắm vào thế giới của riêng mình.

Câu nói vừa rồi, cô nghe không hiểu lắm.

Đang muốn suy nghĩ thêm thì mẹ Châu Sinh Thần đã chạm vào tay cô: "Thời Nghi, bà ngoại muốn đi nghỉ rồi."

Giọng bà rất bình thản, thậm chí có chút lạnh lùng.

Cô gật đầu: "Dạ."

Cô đứng dậy, vì chân hơi tê nên đứng sau tấm màn nghỉ vài giây.

"Mẹ…" Châu Văn Xuyên bước ra ngoài tấm rèm, khẽ nói, "con muốn nói với bà ngoại mấy câu."

Dường như mẹ anh cảm thấy không có vấn đề gì, chỉ "ừ" một tiếng.

Không gian ở đây hoàn toàn không lớn, dùng để xem kịch nên chỉ có thể đặt được bốn chiếc ghế gỗ. Châu Văn Xuyên vén màn bước vào, hai người đi cùng vẫn ở lại, đứng đợi phía bên ngoài tấm rèm, thật sự là một tấc cũng không rời…

Thời Nghi muốn tránh Châu Văn Xuyên nên đứng dậy vén màn lên.

Trong khoảnh khắc đó, cổ tay bỗng bị nắm chặt.

Châu Sinh Thần lập tức đứng dậy nhưng rồi khựng lại.

Anh nhìn thấy một con dao sáng loáng phía sau lưng Thời Nghi.

Châu Văn Xuyên đã bị tước súng từ lâu, làm sao có con dao này trong tay? Anh thực sự không còn thời gian để suy nghĩ.

Châu Văn Xuyên cười khẽ, nói vào tai cô: "Chị dâu."

Thời Nghi cứng người.

Hai người đứng quá gần.

Cô có thể nghe thấy tim mình đập thình thịch, cũng như tiếng thở gấp gáp của Châu Văn Xuyên…

Mẹ của họ đứng quay lưng lại, nhanh chóng nhận ra sự lạ, quay đầu nhìn thấy cảnh tượng như vậy: "Tiểu Xuyên…"

Châu Văn Xuyên cầm dao tiến lên một bước, dùng khẩu hình nói với mẹ: "Con bây giờ sẽ là đứa con trai duy nhất của mẹ."

Châu Văn Xuyên khẽ cười, mẹ Châu Sinh Thần khẽ nhíu mày: "Con không thể…"

"Con có thể."

"Tiểu Nhân, bà ngoại mệt rồi." Châu Sinh Thần mở lời, nói với Tiểu Nhân đang nhìn chằm chặp Châu Văn Xuyên với ánh mắt lạnh lùng. "Em đưa bà ngoại xuống lầu đi."

Anh hiểu, Châu Văn Xuyên hành động như thế này thật sự đã đến bước đường cùng.

Châu Sinh Thần vỗ nhẹ vào vai Tiểu Nhân.

Cuối cùng Tiểu Nhân cũng chịu rời đi, lặng lẽ bước tới sau tấm rèm, nói: "Bà ngoại, chúng ta đi nghỉ thôi được không?"

"Ừ, Tiểu Nhân à." Bà ngoại cười nói. "Được thôi được thôi… Đi nghỉ nào…"

Dường như bà thật sự đã mệt, chầm chậm đứng lên, được mẹ Châu Sinh Thần và Tiểu Nhân dìu bước, chầm chậm về phía cầu thang. Ở đó đã có người đợi sẵn, cẩn thận đỡ bà xuống lầu.

Ở trong này chỉ còn sự yên tĩnh đến rợn người.

Chỉ còn tiếng người đang nói chuyện phiếm lẫn trong tiếng đàn sáo ở tầng dưới.

Từng cử chỉ hành động của bà ngoại đều giống như một cảnh phim quay chậm.

Đến khi thật sự đã rời khỏi bà vẫn không nhận ra người phía sau lưng mình đã cầm súng, lên đạn, ngắm thẳng vào Châu Văn Xuyên.

Nhưng Châu Văn Xuyên không hề mảy may lưu tâm.

Con dao từ giữa lưng Thời Nghi chuyển lên kề sát vào gáy cô: "Cảm phiền anh cả, đưa súng của anh cho tôi."

Châu Văn Xuyên cười nhìn Châu Sinh Thần.

Sau khi tất cả những người không liên quan rời khỏi, Châu Sinh Thần không nói một lời, đặt khẩu súng của mình xuống, ném ra sau tấm rèm. Khẩu súng rơi đúng dưới chân Châu Văn Xuyên, anh ta rất dễ dàng dùng chân chặn lại, hất khẩu súng lên rơi đúng vào tay phải của mình.

Châu Văn Xuyên không hề do dự, cầm lấy súng, lên đạn và chĩa thẳng vào Châu Sinh Thần.

"Mày còn muốn gì nữa?" Châu Sinh Thần lặng lẽ nhìn anh ta.

Châu Văn Xuyên cười: "Muốn anh phải chết."

"Sau đó, mày sẽ tiếp quản nhà họ Châu Sinh sao?"

Châu Sinh Thần vẫn chầm chậm nói, đoạn vẫy tay ra hiệu, tất cả mọi người đều không dám cử động.

Thậm chí để Châu Văn Xuyên không làm khổ Thời Nghi, tất cả những yếu điểm trên cơ thể anh đều lộ ra hết, đối diện với mũi súng của Châu Văn Xuyên.

"Nhà họ Châu Sinh này, chỉ có anh và cô ta là người ngoài." Giọng của Châu Văn Xuyên vẫn rất gần, có chút mỉa mai khiến người ta rùng mình kinh sợ. "Tôi là anh ruột của Tiểu Nhân, là con trai duy nhất của mẹ. Anh chết thì tôi sống."

Lời nói điên cuồng mà rợn người.

Tất cả bí mật không còn che giấu được nữa.

Châu Sinh Thần là con ruột duy nhất của bố. Sau khi mẹ ruột anh qua đời, bà Châu đã nuôi dưỡng anh gần ba mươi năm, để báo đáp ân tình của bố Châu Sinh Thần. Khi biết thân thế của Châu Văn Xuyên và Châu Văn Hạnh anh đã giữ im lặng.

Thật đáng tiếc, lòng người khó đoán.

Thứ anh nhận được, vĩnh viễn là sự lạnh nhạt.

"Bỏ cô ấy ra."

"Châu Sinh Thần." Châu Văn Xuyên ngắt lời anh. "Không được tránh, nếu anh tránh, cô ta sẽ chết. Bước về phía tôi."

Châu Văn Xuyên biết, lúc này hắn có thể nổ súng.

Nhưng hắn ta không tin, hắn ta sợ mình sẽ bắn trượt, càng sợ Châu Sinh Thần trong giây phút sinh tử này sẽ né được viên đạn của hắn ta.

Hắn ta muốn Châu Sinh Thần tiến lại gần hơn nữa.

Tiến lại gần hơn có muốn né cũng không thể né được, thế mới không xảy ra sai sót.

"Mày chú ý con dao của mày đấy." Châu Sinh Thần nói. "Cô ấy chết, mày nhất định cũng sẽ phải chết, tao chết, mày may ra còn cơ hội sống." Anh không hề do dự, chầm chậm bước lại phía tấm rèm đang khẽ lay động.

"Bất luận xảy ra chuyện gì, cũng không được nổ súng." Anh nói với tất cả mọi người.

Tiến lại càng lúc càng gần.

Chỉ còn cách khoảng mười bước nữa thôi, khoảng cách này không thể tránh được nữa, một phát súng thôi có thể trúng vào chỗ hiểm.

Dưới lầu bỗng nổ ra tiếng reo hò, vở kịch trên lầu càng lúc càng gay cấn.

Không ai chú ý đến vở kịch thật sự trên tầng ba.

Tất cả mọi người chỉ nhìn thấy lan can thấp phía trước và bóng của cậu hai.

Thời Nghi nghe thấy tiếng của Châu Sinh Thần, liều mạng cố gắng hét lên.

Nước mắt cứ lã chã rơi, yết hầu vốn bị lưỡi dao ép không thể nói được.

"Thời Nghi, đừng nói gì cả."

Châu Sinh Thần khẽ nói, cố gắng an ủi cô.

Mắt nhoè đi, nghe cũng không rõ nữa, cô gần như nghẹt thở. Những chuỗi hình ảnh cứ chạy qua trong tâm trí, nước mắt không ngừng tuôn rơi. Cô không biết anh đã đến gần hay chưa, đã tránh được họng súng của Châu Văn Xuyên hay chưa… Thời Nghi hoàn toàn tuyệt vọng, nỗi buồn ấy cứ trào ra mãi trong lòng cô…

Tiếng bóp cò súng vang lên.

Cô vô cùng sợ hãi, nắm chặt tay Châu Văn Xuyên, xô cả người anh ta về phía lan can.

Cô muốn anh được sống.

Dù cho bản thân có phải chết.

Hai tiếng súng vang lên liên tiếp.

Quá bất ngờ, Châu Văn Xuyên bị mất đà, cùng Thời Nghi rơi từ trên lan can xuống.

Không ai biết lúc đó trên tầng ba thật sự đã xảy ra chuyện gì, chỉ nghe thấy tiếng súng, nhìn thấy cậu hai và Thời Nghi rơi từ trên lầu cao xuống làm bộ bàn ghế vỡ tan. Trong nháy mắt, tất cả đều im lặng.

May mắn thay chú Lâm vẫn đang đứng dưới lầu, ngay lập tức chạy tới nhìn thấy Thời Nghi và Châu Văn Xuyên.

"Chú Lâm." Châu Sinh Nhân từ phía đông nam của tầng một bước vội đến. Một cậu bé mười mấy tuổi, mà vẻ mặt còn bình tĩnh hơn mọi người rất nhiều. "Chú lên lầu đi, chuyện dưới này cứ để cho cháu."

Cậu cũng không nói trên lầu xảy ra chuyện gì.

Súng của anh cả là súng giảm thanh, cậu không biết có phải Châu Văn Xuyên đã bóp cò hay không.

Nhưng cậu nghe thấy hai tiếng súng rất rõ ràng, ngoại trừ khẩu súng của cậu ra… Cậu hướng ánh nhìn về phía Đỗ Phong, khẩu súng của anh ta vẫn đang cầm trong tay. Không ngờ trong thời điểm quan trọng ấy, lại có người khác ra tay.

Cả nhà họ Châu Sinh náo loạn. Cùng lúc đưa Châu Sinh Thần hay Thời Nghi đi cấp cứu và chính thức xác nhận cái chết của Châu Văn Xuyên. Mọi biến cố đều xảy đến quá bất ngờ, cả tòa biệt thự sáng đèn thâu đêm, không phải là vì mừng thọ mà là vì một chuỗi những sự việc ngoài ý muốn.

Tất cả mọi người, bao gồm bà Châu, chú Châu Sinh Hành, thậm chí là cả Châu Sinh Nhân đều không được phép tới gần người đang cấp cứu.

Người chú mãi đến sau nửa đêm mới xuất hiện, vội vã cho người lo liệu hậu sự cho Châu Văn Xuyên, cho thân tín bên mình đưa bà Châu xuống biệt thự dưới núi.

Bà Châu giờ đây như người mất hồn, nước mắt vẫn không ngừng tuôn rơi.

Châu Văn Xuyên bị trúng hai phát đạn, bất luận là phát súng của Châu Sinh Nhân có bắn trúng vào chỗ hiểm hay thì cũng không thay đổi được sự thật là cậu đã nổ súng.

Trong xe, Châu Sinh Nhân ngồi phía trước.

Châu Sinh Hành đóng kính cách âm, khẽ thở dài: "Uyển, tôi không biết nên khuyên em thế nào."

Bà Châu hai mắt còn đỏ hoe, ngước lên nhìn ông ta: "Con trai tôi, hai đứa con trai tôi… Nếu anh không khăng khăng giúp Văn Xuyên, nó sẽ không liều mạng như thế…"

"Mười năm nữa, Châu Sinh Thần sẽ trao lại quyền lực nhà họ Châu Sinh cho Tiểu Nhân, như thế sẽ là kết cục đẹp nhất."

"Văn Xuyên cũng là con anh…" Bà Châu nghẹn ngào không nói nên lời. "Nó cũng là con của anh mà…"

Châu Sinh Hành khẽ nhắm mắt, không dám nhìn bà Châu nữa: "Có lẽ tất cả mọi người đều biết thân thế của Văn Hạnh, Văn Xuyên rồi, tôi cũng không thể không thừa nhận được, em ở nhà họ Châu Sinh bao nhiêu năm như thế lẽ nào lại không hiểu? Anh cả cho dù không cam lòng đến thế nào cũng muốn lấy em về nhà cho đứa con đầu tiên của anh ấy, đứa con mà anh ấy yêu nhất, một người mẹ danh chính ngôn thuận, bởi thế chỉ có em là phù hợp."

Năm đó, Uyển Nương mang theo lời đồn "chưa có chồng mà đã có con" được gả vào nhà họ Châu Sinh, chỉ để cho cậu cả vừa bị sinh thiếu tháng, vừa bị mất mẹ, Châu Sinh Thần, có được một người mẹ danh chính ngôn thuận. Mà Châu Sinh Hành và Uyển Nương quen nhau từ thuở thiếu thời, nhưng rồi phải chia tay nhau vì nhà họ Châu Sinh. Sau này sớm chiều bên nhau, không kìm lòng được mà bà đã mang thai cặp song sinh kia…

Nhân quả tuần hoàn.

Không có những "nhân" ngày hôm đó, làm sao có "quả" của ngày hôm nay?

Nếu không phải vì muốn thanh lý sạch sẽ những chuyện đen tối trong nhà, Châu Sinh Hành đã không đích thân ra lệnh cho người truy sát mẹ của Tiểu Nhân trên du thuyền mười năm trước, mẹ của Tiểu Nhân sao phải uống thuốc độc tự sát?

Mười năm nữa đem cơ nghiệp nhà họ Châu Sinh giao cho Tiểu Nhân, âu cũng là để bù đắp.

Cuộc đời này ai mà không mắc sai lầm, nhưng có mấy người trả được hết những món nợ ân tình mà mình đã vay.

Đến đêm thì Châu Sinh Thần tỉnh lại.

Anh không bị trúng đạn vào chỗ hiểm, chỉ là cánh tay, nói cách khác vốn đã vào chỗ hiểm nhưng viên đạn bị Thời Nghi ngăn cản nên trượt đi. Bên cạnh đang có người kiểm tra cho anh.

Châu Sinh Thần muốn ngồi dậy, tất cả các bác sĩ đều rất hoảng hốt nhưng lại không dám cản anh.

Chú Lâm bước vào, Châu Sinh Thần dùng cánh tay còn lành lặn chống người dậy: "Thời Nghi đang ở đâu?"

Chú Lâm chỉ trầm ngâm không nói gì.

"Thời Nghi đang ở đâu?" Anh chụp lấy cánh tay chú Lâm.

Trong một thoáng vết thương nứt toác ra, máu thấm từ trong lớp vải băng tràn ra ngoài.

"Cô Thời Nghi… giờ vẫn chưa tỉnh lại."

Tay vẫn nắm chặt chú Lâm, anh nhắm mắt, rồi tung chăn đắp trên người ra, xuống giường. Có vị bác sĩ muốn ngăn anh liền bị chú Lâm đưa tay cản lại. Chú Lâm đẩy cửa, dìu Châu Sinh Thần đi về phía phòng của Thời Nghi, vì đề phòng lại có chuyện xảy ra nên tất cả nhân viên y tá đều được cử tới đây, phòng của cô giờ đã trở thành phòng bệnh.

Anh bước tới cửa, bỗng dừng bước.

Cơn đau ở cánh tay chẳng thể sánh với những sợ hãi đau khổ trong anh lúc này.

Hết lần này đến lần khác.

Anh không bảo vệ được cô.

Anh chống tay lên cửa, dần dần co chặt thành nắm đấm, nước mắt tràn mi.

Chú Lâm và người ở hành lang đều không dám lên tiếng, chỉ nhìn anh gục đầu vào cánh tay. Rất lâu sau vẫn cứ đứng như vậy, dựa vào cửa mà không dám vào.

Bỗng nhiên, trong phòng có tiếng nói:

"Ngón tay cô ấy có phải đang cử động không… "

Châu Sinh Thần vội vã đẩy cửa vào, tất cả các bác sĩ trong phòng đều dừng lại quay đầu nhìn về phía anh.

Còn anh, chỉ nhìn người đang nằm trên giường.

Máy điện tâm đồ vẫn đang chạy… rất ổn định, chầm chậm làm tan đi những lo lắng cuồn cuộn chảy trong huyết quản của anh.

Châu Sinh Thần nhớ kỹ từng lời cô nói, mỗi một câu như khắc vào trong tim anh. Giờ đây người ấy đang ngủ, và dường như chỉ một lát nữa thôi cô ấy sẽ tỉnh dậy và nói chuyện với anh.

Cô đối với anh, vĩnh viễn cẩn thận, chỉ sợ có thể mất đi bất cứ lúc nào…

…

"Đợi tôi với, tôi muốn nói chuyện với anh…"

"Em thật sự rất hiếu kỳ, phòng nghiên cứu trông như thế nào, nếu tiện có thể đưa em đi tham quan được không…"

"Anh có tin vào kiếp trước không? Em có lẽ có thể nhìn thấy kiếp trước của anh… "

"Dáng vẻ ngày hôm nay của anh, cảm thấy thật xứng với tên anh. Châu Sinh Thần, có thể khiến cho người ta cảm thấy, chính là cái dáng vẻ này."

"Có cảm tình… là có thể đính hôn sao?"

"Mẹ anh… thích con gái ăn mặc thế nào?"

"Lên nhà em ngồi một chút nhé? Em muốn… làm cho anh một ít thuốc giải cảm."

"Tại sao anh lại làm khoa học, thật sự vì không biết làm gì mới chọn đại hay sao?"

"Lối viết của Liễu Công Quyền quá nghiêm túc, có hợp với thiệp mời đính hôn không?"

"Vậy đeo nhẫn xong… có cần hôn vợ chưa cưới không?"

"Chỉ cần anh để em ở bên anh, em sẽ tin anh vô điều kiện… "

"Em mệt rồi… Anh nắm tay em đi tiếp, được không?"

"Châu Sinh Thần… Anh và vợ ngủ cùng trên một chiếc giường, có làm khó anh không?"

"Em xin lỗi… em thật sự chưa bao giờ gặp một cuộc đấu súng cả… "

"Vì thế… em sẽ không hợp với anh, đúng không?"

"Ngoài việc sợ em xảy ra chuyện, còn một nguyên nhân khác, là vì… nhớ em?"

"Nếu em chết trước, sẽ quấy rầy anh một thời gian, kiếp sau… em sẽ đền bù lại cho anh."

…

"Nhất định anh nghĩ sai rồi, Châu Sinh Thần, anh hiểu sai ý em rồi.

Em đang nghĩ rằng, đợi đến khi anh làm xong mọi việc, hằng ngày anh chỉ cần đi nghiên cứu ngôi sao Kim kia của anh, còn lại đều giao cho em. Em sẽ nấu cơm, pha trà, sắp xếp mọi việc ổn thỏa để anh không mệt mỏi, không khổ đau, không phải về ngôi nhà lạnh lẽo không ánh đèn, em sẽ là chỗ dựa cho anh.."

Có ánh nắng xuyên qua cửa sổ, tràn vào phòng.

Ánh nắng rơi lên người Thời Nghi.

Dường như không hề có chút đau đớn nào, cô chỉ đang nhắm mắt, hệt như dáng vẻ của cô nằm cạnh anh mỗi khi anh tỉnh dậy lúc tờ mờ sáng. Không màng đến những phiền muộn bên ngoài, đến cả lúc ngủ đều yên bình như vậy.

Cô cứ nằm yên lặng như vậy mãi.

"Thập Nhất, người lát nữa bước lên đài cao kia, chính là sư phụ sau này của em đó." Khi Tam ca bế lên, nàng bị bọc kín, chỉ có hai mắt nhìn được ra ngoài khe khẽ cựa mình, có chút xao động.

Đôi mắt sáng lấp lánh đó chỉ nhìn chăm chăm ra phía ngoài thành.

Từ đây chỉ có thể nhìn thấy chân trời đã hửng sáng, dần dần chiếm chỗ của màn đêm, hòa thành một màu xanh nhạt.

Trên đài cao không một bóng người, chỉ có những lá cờ lớn tung bay trong gió.

Nàng cảm thấy tay mình lạnh nhưng vẫn tiếp tục bám vào tường thành, nếu không Tam ca sẽ không bế nàng nữa… Nếu không phải tiếng tăm của vị sư phụ này quá lớn, chắc chắn nàng sẽ không cùng Tam ca chỉ mang theo bốn tùy tùng trốn ra ngoài, chỉ để nhìn thấy vị Tiểu Nam Thần Vương mà ba tháng nữa sẽ gặp mặt này.

Châu Sinh Thần.

Nghe thật nho nhã cao quý, thật giống một người đọc rất nhiều thi thư.

Người nên là một vị vương gia, ở trong thư phòng, mi thanh mục tú, dáng vẻ cao lớn.

Nhưng lại không phải…

Đại quân mười vạn người phía ngoài thành, một thân phong trần, lặng lẽ đứng đó, nhìn xa nơi đây hệt như một vùng đất tĩnh lặng. Từ xa có mấy con tuấn mã đi đến, nam nhân cưỡi ngựa đi đầu không nhìn rõ diện mạo, chỉ nhìn thấy một thân y phục trắng thực khiến cho người ta chói mắt.

"Đến rồi đến rồi, Thập Nhất." Tam ca kêu lên. "Tiểu nha đầu, đừng lộn xộn nữa."

Người trên ngựa đến trước đài cao, đột ngột thắng cương. Đoạn xuống ngựa, bước từng bước lên đài không một bóng người.

Hừng đông xé rách màn đêm, ba quân đều xuất hiện chỉnh tề. Những cột khói báo nguy ở biên cảnh cuồn cuộn bay lên, cát vàng cuốn lên tới trời.

Ngài đứng trên đài cao, vung tay lên, bảy mươi vạn quân rào rào quỳ xuống trước mặt, đồng loạt hô to. Tiếng hô vang rền, như xé tan bụi cát, xuyên qua sương mù, vọng vào tai nàng… Có người lấy tay bịt tai nàng.

Đây chính là Châu Sinh Thần, là Tiểu Nam Thần Vương đứng trên vạn người, nắm trong tay hơn bảy mươi vạn đại quân.

Là "mắt liếc hồn xiêu"? Hay là "tâm thần mê mẩn"?

Một nữ nhân mới sáu, bảy tuổi như nàng hoàn toàn không hiểu những thứ này, chỉ bị những thứ nhìn thấy trước mắt làm cho kinh sợ. Hai tay bám chặt vào tường thành, tim đập như trống trận.

Trời sáng rất nhanh.

Tiểu công tử Thanh Hà Thôi Thị tất nhiên biết nơi đây không thể thường xuyên lui tới, thấy trời đã sáng rõ vội đập khẽ vào bàn tay nhỏ bé của Thập Nhất, leo xuống khỏi tường thành theo một hướng khác. Thập Nhất nhỏ người, bước chân cũng nhỏ, lại vì không muốn rời đi nên càng bước chậm hơn.

"Trời ơi, tiểu tổ tông của huynh." Tam ca than bế nàng lên: "Ta mới chỉ mười hai tuổi, muội cũng gần bảy tuổi rồi, sao còn muốn ta bế muội thế này chứ…"

Nàng ôm cổ, cọ nhẹ vào mặt Tam ca, cười khe khẽ.

Tam ca thương muội muội này nhất, nhìn thấy nàng như vậy lại mềm lòng, cũng không ca thán nữa, bế nàng bước tiếp. Thanh Hà Thôi Thị chỉ có Thập Nhất là nữ tử lại sớm được đính ước với Thái tử trở thành Thái tử phi, quả thực là hòn ngọc quý, so với Tam ca, vốn là con do thiếp thất sinh ra, đương nhiên được coi trọng hơn rất nhiều.

Nếu phụ thân phát hiện họ trốn mất, chắc chắn sẽ bị xử theo gia pháp.

Tam ca bước đi thật nhanh, Thập Nhất sợ ca ca mình bị lạnh, lấy tay ôm chặt lấy ca ca.

Hai người trong vòng vây của bốn hộ vệ, xuống khỏi tường thành không gặp trở ngại gì, nhưng chưa bước ra được hai bước đã bị chặn lại…

Thập Nhất sợ hãi chớp mắt nhìn Tam ca.

"Không phải sợ, có Tam ca ở đây." Tam ca vỗ vỗ vào lưng nàng.

Có mười mấy con ngựa đang đến gần, là chiến mã vừa từ sa trường trở về, có vẻ như đã rất mệt.

Thập Nhất bám chặt vào vạt áo của Tam ca, ngẩng đầu nhìn người đang ngồi trên ngựa. Hai người tháp tùng phía sau, tay cầm dây cương, lưng hướng về phía mặt trời, chăm chú nhìn hai đứa trẻ chỉ cao bằng một nửa họ.

Đôi mắt đen thẫm lướt qua bốn hộ vệ, lặng lẽ nhìn vào mắt nàng.

Thập Nhất cũng nhìn lại người đàn ông đó, bốn bề im lặng… im lặng tới nỗi dường như chỉ còn tiếng tim đập của nàng.

Rượu say lại ngả trên ghềnh đá, mặc sức ta hát tràn. Một bình rượu, một con ngựa, trên thế gian này được như vương có mấy người?

Nếu không phải có em, ngài chắc chắn sẽ là bậc quân vương đứng trên đài cao kia.

Đời người như mộng, vui được là bao.

Nếu biết trước nhân quả, ngài chắc chắn sẽ hối hận vì đã thu nhận em làm đệ tử…

- Hết chương 17 -

18. Chương 18: Đoạn Kết: Đời Người Như Mộng, Vui Được Là Bao

Mưa rơi tí tách bên ngoài, khiến cho Tây An lung linh sương khói hệt như Giang Nam.

Rõ ràng đang ở đất Tam Tần, vậy mà lại không nhìn thấy thành cổ Trường An.

Cửa hàng bánh bao nước nhà họ Mễ cực kỳ nhỏ, người chen người, không khí rất huyên náo, có vẻ như công việc làm ăn khá tốt.

Một người đàn ông ngồi trong góc, trông rất trí thức, dung mạo bình thường, không thể nói là khó coi nhưng lại giống kiểu người gặp một lần rồi quên. Anh mặc chiếc áo blouse chỉ dùng trong phòng thí nghiệm, không cài cúc áo, chỉ để mở như vậy lộ ra áo sơ mi trắng và quần dài bên trong.

Vô cùng gọn gàng sạch sẽ, mọi thứ đều hòa hợp nhưng lại cực kỳ không ăn nhập với môi trường xung quanh.

Thỉnh thoảng vẫn có người đi ngang chỗ anh ngồi, thậm chí còn có người bưng bát chờ đến lượt mình.

Việc làm ăn ở đây thực tốt, tốt một cách kỳ lạ.

Chủ tiệm bưng tới một bát bánh bao nước, người đàn ông đó nhận lấy, cầm đôi đũa dùng một lần lên, tách ra, rồi xoa xoa hai chiếc đũa với nhau cho rơi hết những mạt gỗ xuống. Anh cúi đầu, yên lặng ăn bữa trưa.

Thói quen ăn uống của anh trước giờ vẫn rất tốt, khi bắt đầu cầm đũa là không nói chuyện.

Đương nhiên bàn này chỉ có mình anh ngồi, vị trí hai bên đều trống không, cũng sẽ chẳng có ai nói chuyện phiếm với anh.

Xung quanh có mấy thanh niên đang thảo luận về tình hình kinh tế vùng châu thổ sông Trường Giang. Sau một quãng thời gian trì trệ, hiện giờ đang có một nhóm chủ đầu tư Hoa Kiều không ngừng rót vốn vào, xem ra là định đầu tư dài hạn.

Anh tùy ý nghe, thầm nghĩ, những việc này là sở trường của Mai Hành, giao công tác vận động hành lang cho cậu ta xử lý, anh hoàn toàn không phải lo lắng gì nữa.

"Thầy Châu Sinh."

Có người chạy từ cửa vào, thu ô xong bèn đi vào trong, là Hà Thiện: "Em sẽ phụ trách việc sạc điện thoại cho thầy mỗi ngày, được không ạ? Chỉ cần thầy thường xuyên mở điện thoại 24/24 cho em thôi." Anh ta có lẽ đã vội vã chạy một quãng đường dài tới đây, ống quần đều đã ướt sạch. "Em tìm thầy đã mấy nơi rồi, nếu không nhìn thấy xe của Viện nghiên cứu không biết còn phải tìm kiếm bao lâu nữa."

Hà Thiện vẫn chưa nói hết, điện thoại trong túi của Hà Sinh Thần bỗng reo vang.

Hà Thiện ngừng lại, anh biết đây là điện thoại cá nhân của Châu Sinh Thần, chỉ khi cô ở nhà có chuyện thì mới reo.

Châu Sinh Thần nghe điện thoại, bỗng đứng dậy.

Anh sải bước ra ngoài, hoàn toàn không để ý đến Hà Thiện đang đứng bên cạnh bàn của mình.

Đến khi anh lên xe nổ máy, Hà Thiện vẫn cứ ngây người nhìn chiếc xe cứ thế phóng đi, á khẩu không nói nên lời.

Bên ngoài cửa sổ vẫn còn mưa.

Anh ngồi bên giường của cô. Hệt như hai tháng trước, cô vẫn ngủ, tựa như đang sống trong giấc mơ của chính mình. Nếu không có cuộc gọi điện chiều nay thì có lẽ Châu Sinh Thần thậm chí không dám tin cô đã từng tỉnh lại vài giây. Có lẽ vì không nhìn thấy anh, cô lại ngủ mất, anh cũng không vội vàng, đợi cho đến khi cô tỉnh lại.

Đôi mắt Châu Sinh Thần trong suốt như nước.

Lặng lẽ nhìn cô.

Một lúc lâu sau, lông mi của Thời Nghi khẽ động đậy, dường như cảm thấy anh đang ở bên, ngón tay cũng khe khẽ cử động.

"Thời Nghi?" Anh nắm tay cô, gọi khẽ.

Cô nghe thấy tiếng anh, rất muốn mở mắt ra, nhưng mí mắt dường như quá nặng, trong một chốc không thể mở nổi.

"Đừng vội, chầm chậm thôi."

Thời Nghi từ trong bóng đêm dài dằng dặc, cuối cùng cùng nhìn thấy một tia sáng.

Anh sợ cô mới tỉnh lại sẽ không quen, vì thế ánh sáng trong phòng cũng được điều chỉnh rất yếu, yếu đến mức mới đầu cô chỉ có thể nhìn thấy đường nét mờ mờ của anh, dần dần thích nghi được mới có thể nhìn rõ lông mày của anh. Cô muốn nói rằng, mình đã bước ra khỏi giấc mơ để tỉnh lại vì muốn nhìn thấy anh. Giấc mơ lần này giống như vòng luân hồi của kiếp trước, rất đẹp, nhưng cô… muốn nhìn thấy anh.

Cô sợ anh đợi, đợi cho đến lúc không chịu nổi.

Thời Nghi muốn nói chuyện, nhưng vì hôn mê quá lâu khiến cô rất khó mở miệng, chỉ có thể cử động môi khe khẽ.

"Đây là ở Tây An." Anh khẽ nói, vừa bình yên vừa dịu dàng. "Về sau chúng ta sẽ sống ở đây."

Tây An? Trường An…

Trong mắt cô, có một sự xúc động khó che giấu.

Châu Sinh Thần khẽ cười: "Muốn cưỡi ngựa trong thành rất khó, nhưng anh vẫn có thể đưa em đi khắp nơi đây."

Thời Nghi sững người, trong khoảnh khắc ánh mắt bỗng trở nên mơ hồ.

Anh nắm tay cô áp lên mặt mình.

Ngón tay cô từ lông mày của anh, lần tới sống mũi.

Mỗi tấc, đều rất chậm.

Tất cả mọi thứ, đều không một chút thay đổi.

...

"Thượng Lâm Phú" anh viết xong rồi, không thiếu một chữ nào." Anh khẽ nói.

Cô cười, nước mắt cứ thế chảy xuống.

"Cốt cách mỹ nhân, có những người có vẻ đẹp bên trong, nhưng lại không có vẻ đẹp bề ngoài, một số thì chỉ có vẻ đẹp bên ngoài mà thiếu đi cốt cách bên trong. Người trong thế gian này, đa số tầm nhìn đều hạn hẹp, chỉ có thể thấy vẻ đẹp bên ngoài mà không thể hiểu thấu phẩm chất, cốt cách bên trong..." Giọng của anh trong trẻo như nước, nhắc lại lời cô đã viết ở bìa trong cuốn sách. "Thời Nghi, gọi tên anh đi."

Mắt cô nhòe đi, không còn nhìn rõ anh nữa.

Nhưng lại bị giọng nói của anh mê hoặc, mở miệng gọi tên anh: "Châu Sinh Thần..."

Anh đáp lại, khe khẽ nói: "Anh nghĩ, hẳn là anh đã dùng thân thể mỹ nhân này để đổi lấy vẻ khuynh quốc khuynh thành cho em, để em có thể nhớ ra anh, để em có thể mở miệng, gọi tên anh."

Cô cười, những lời ướt át này thật không giống anh.

Châu Sinh Thần cũng cười: "Có vẻ như, cũng không quá lỗ vốn đâu nhỉ."

"Vậy..." Cô giả vờ nhíu mày: "Kiếp sau thì..."

Anh không nhịn được cười: "Em cứ tiếp tục khuynh quốc khuynh thành, cái này... anh cũng không cần lắm."

Thời Nghi cười khẽ, nhìn anh.

Cô nghe thấy anh nói:

"Anh không nhớ ra, nhưng anh tin. Thời Nghi, tất cả những gì em viết ra, anh đều tin."

Cuộc đời như mộng, vui được là bao.

Ngàn năm quạnh quẽ, xương trắng thành bùn, duy chỉ Thời Nghi, là anh mong cầu.

19. Chương 19: Ngoại Truyện 1

Nàng vẫn còn nhớ lúc bái sư là một ngày nắng đẹp.

Thế hệ này của Thanh Hà Thôi Thị chỉ có mình nàng là con gái duy nhất của chi chính, còn lại đều chết yểu. Do gia thế đang hồi hưng thịnh nên từ lúc trong bụng mẹ, nàng đã được hứa hôn cho Thái tử. Theo lời mấy bà vú, nếu như lúc sinh ra là con trai thì cũng bị lén tráo đổi thành con gái vì chỉ như vậy mới có thể vào làm chủ hậu cung.

May mà là con gái.

Điều không may là cô gái này sinh ra đã không biết nói.

Vì vậy nàng mới có thể bái Tiểu Nam Thần Vương làm thầy. Ngài nắm trong tay hơn bảy mươi vạn đại quân khiến Thái hậu kiêng dè, cũng là vị thúc phụ nhỏ tuổi nhất của Thái tử, nhưng lại không phải là con Thái hậu. Theo lời mẫu thân nói thì việc này sẽ giúp nàng có một chỗ dựa vững chắc, đồng thời cũng dễ lấy danh phận sư đồ để sau này giúp Thái tử lôi kéo vị thúc thúc này.

Nhất cử lưỡng tiện.

Một mũi tên trúng hai đích.

Mối quan hệ thiệt hơn này, nàng nghe cái hiểu cái không, nhưng nghĩ đến khí phách của vị sư phụ khi vung tay lên khiến toàn quân quỳ rạp, nàng vẫn đầy thán phục. Nếu không phải ngay hôm ấy nàng đã lén nhìn người đó, chắc sẽ tưởng rằng Tiểu Nam Thần Vương là một Vương gia hơn ba mươi tuổi, bằng không làm sao có được chiến công hiển hách khiến hoàng thất kiêng kị đến như vậy.

Trong ánh mắt dõi theo của mọi người, Thập Nhất hành đại lễ bái sư rất kính cẩn, nhận lấy ly trà người bên cạnh đưa tới, đôi tay nhỏ nhắn cầm chặt, từng bước đi về phía người đàn ông tẻ tuổi ngồi chính giữa.

Nước trong ly trà hơi sánh, tạo thành từng lớp sóng theo bước chân nàng.

Nàng tập trung vào từng bước đi, không dám phân tâm, chỉ khi đã đến trước mặt Châu Sinh Thần mới cung kính nâng ly trà lên quá đỉnh đầu.

Nàng nghĩ, nếu như là đệ tử khác thì chắc hẳn sẽ trịnh trọng nói "Mời sư phụ dùng trà!" Nhưng nàng chỉ im lặng, điều duy nhất có thể làm là cầm chắc ly trà. Một bàn tay nhanh chóng đỡ lấy ly trà trong tay nàng rồi khẽ nhấp một ngụm: "Thời Nghi, trong nhà con được gọi là Thập Nhất?" Thập Nhất ngẩng lên, mắt lấp lánh nhìn người đó, khẽ gật đầu.

"Vừa hay ta đã có mười đệ tử, vậy cũng gọi con là Thập Nhất, được chứ?"

Người đó không tự xưng "thầy", mà xưng là "ta".

Thời Nghi hơi sợ, không khỏi nhìn mẫu thân ở đằng xa

Sau khi mẫu thân ra hiệu đồng ý, nàng mới khẽ gật đầu. Nàng nghĩ, đây đúng là một tiểu vương gia kỳ lạ.

Nhiều năm sau, nàng vẫn nhớ rõ ngày hôm ấy, người đó mặc áo dài màu xanh ngọc, khuôn mặt phảng phất nụ cười như ánh dương ấm áp soi rọi. Còn trẻ mà đã thành danh, chiến công hiển hách nhưng Tiểu Nam Thần Vương lại đối xử hoà ái với từng đồ đệ và tướng sĩ, từ ngày đó người đã trở thành sư phụ của nàng, suốt đời suốt kiếp không thay đổi.

Nàng là Thái tử phi tương lai nên khác hơn so với các sư huynh và sư tỷ. Trong Vương phủ, nàng có viện riêng và thị nữ hầu hạ. Cũng bởi vậy nên nhập môn hai năm, nàng đều bị mọi người xa lánh. Nhưng do cách biệt thân phận nên không ai dám giở trò gì, chỉ đối xử với nàng lạnh nhạt như người dưng. Thập Nhất không để tâm, bởi cũng nhờ có thân phận như vậy mà nàng nhận được sự sủng ái của sư phụ, thường ở một mình trong thư phòng, thậm chí có thể leo lên tàng thư lâu, cấm địa của Vương phủ.

Dưới sự dạy dỗ của người, tất cả sư huynh, sư tỷ cuối cùng cũng dần dần tiếp nhận nàng. Thập Nhất không thể nói nhưng luôn mỉm cười, nụ cười ấy khiến ỗi người đều cảm thấy ấm áp, dù dung mạo bình thường nhưng rất được mến yêu.

Có điều sư phụ vẫn chỉ cho phép một mình nàng tới tàng thư lâu. Một số sư huynh không nhịn được, lấy giấy bút hỏi nàng trong tàng thư lâu rốt cuộc có bảo vật gì mà trở thành cấm địa của Vương phủ? Lần nào nàng cũng lắc đầu, cười mà không đáp, ánh mắt lấp lánh.

Tàng thư lâu chỉ có ba tầng, quanh năm ngập tràn mùi hương tùng trúc, lúc không thắp đèn thì rất tối tăm. Lần đầu tiên Thập Nhất tới cũng là lén lẻn vào, khi nàng mới đến Vương phủ là lúc nước láng giềng nhăm nhe bờ cõi, sư phụ dẫn quân xuất chinh, để nàng lại vương phủ không người quen biết. Vì thế trên bức tường trong tàng thư lâu có rất nhiều những câu thơ nàng viết, đều là nàng được học thuộc lòng cùng mẫu thân.

Ý nghĩa của những câu thơ đó nàng cũng không hiểu lắm nhưng có thể viết trôi chảy.

Khi Châu Sinh Thần trở về thì tàng thư lâu đã bị nàng viết kín hai bên tường.

Ban đêm khi thị nữ không tìm thấy nàng, chỉ đành lặng lẽ cầu cứu Châu Sinh Thần. Chuyện con gái của Thanh Hà Thôi Thị mất tích đêm khuya nếu truyền ra ngoài chỉ sợ toàn gia chịu nhục. Thị nữ mất bình tĩnh, hoang mang sợ hãi, Châu Sinh Thần bèn một mình tìm khắp Vương phủ, cho đến khi đi tới tầng cao

nhất của tàng thư lâu, nhìn thấy tiểu cô nương ngoan ngoãn dâng trà ình lúc bái sư lại đang viết "Thượng Lâm phú" của Tư Mã Tương Như lên tường.

Viết không sai một chữ.

Nhưng lại mắc ở câu tình cảm nam nữ: "Mày liễu cong cong, nhìn quanh ngó quẩn".

Chân tay nàng luống cuống, nắm chặt lấy bút lông, bước xuống ghế trúc. Thậm chí không dám ngẩng đầu nhìn nét mặt vui vẻ của sư phụ dưới ánh trăng. "Quên câu sau rồi hả?" Châu Sinh Thần đi tới, nửa ngồi nửa quỳ dịu dàng hỏi nàng.

Thập Nhất cắn môi, có phần không cam tâm nhưng vẫn lặng lẽ gật đầu.

Sư phụ bỗng giơ tay lau vết mực trên má nàng.

Ngón tay hơi thô ráp không mềm mại như mẫu thân, nhưng sự ấm áp và dịu dàng thì y nguyên như vậy.

Châu Sinh Thần cười: "Câu sau là: 'Mắt liếc hồn xiêu, tâm thần mê mẩn'."

Nàng bừng tỉnh ngẩng đầu vui vẻ nhìn sư phụ, lúc muốn quay người trèo lên ghế trúc thì lại thấy cơ thể nhẹ bẫng, nàng được người đó bế lên từ phía sau: "Viết đi, ta bế con." Nàng gật đầu, có chút sợ hãi, lại có chút vui thích, vậy nên tám chữ này viết ra xấu hơn những chữ khác nhiều.

Nàng còn muốn viết lại nhưng sư phụ đã đặt nàng xuống: "Đi ngủ đi, đợi khi con học được rồi thì viết tiếp phần còn lại."

Đó cũng là lí do mà trong tàng thư lâu này có bài thơ nàng chưa viết xong.

Trong tâm tư nàng thậm chí đã coi đó trở thành điều bí mật.

Sau này khi trưởng thành hơn một chút, nàng mới hiểu được ý nghĩa thực sự của câu thơ này.

Mỗi lần sư phụ rời khỏi Vương phủ, ngắn thì nửa tháng dài thì ba tháng, nàng đều lẻn vào tàng thư lâu. Có lúc nàng mở cửa sổ sau giờ Ngọ, khi ấy gió thổi vào khiến cho ngày hè trở nên khoan khoái hơn, ngày đông lại lạnh lẽo hơn.

Có gió thì sẽ có âm thanh, cho dù là tiếng gió thổi vi vu qua những giá sách hay là tiếng những trang sách bị lật mở.

Ban đầu nàng còn thấp, luôn phải đứng trên ghế trúc, sau này dần cao lên không còn cần ghế trúc nữa.

Không cần Thập Nhất nói, Châu Sinh Thần luôn tìm thấy nàng ở đây, sau đó còn dùng một cây cột cố định đo xem nàng có cao lên trong thời gian sư phụ rời khỏi hay không. Thập Nhất thấy người đó tới thì luôn rất vui vẻ, nhưng do không nói được nên chỉ cẩn thận dùng ngón trỏ ngoắc lấy ngón cái của người đó mà lắc lắc, không chịu buông ra.

"Thập Nhất!" Người ấy luôn quỳ một chân xuống dịu dàng nói chuyện với nàng "Lúc con cười là đẹp nhất, phải thường xuyên cười nhé?" Nàng cười rất tươi.

Ngày tháng trôi qua.

Cầm kì thi hoạ, nàng tinh thông tất cả trên hết giỏi nhất vẫn là kì và hoạ.

Kì để cùng sư phụ giết thời gian trong tàng thư lâu, hoạ là để nhân lúc sư phụ xử lý công vụ, có thể vẽ lại người. Thập Nhất không dám vẽ một cách công khai, chỉ đành đem đôi mắt, khí khái, nụ cười, dáng ngủ, vẻ mệt mỏi hoặc vẻ tức giận do tình hình chiến sự của sư phụ ẩn giấu trong hoa cỏ non nước.

Chỉ có mình nàng nhìn thấy, chỉ có mình nàng hiểu.

Nàng không được ra khỏi Vương phủ nên đương nhiên không hiểu biết nhiều như các sư huynh sư tỷ. Cứ mười ngày là mọi người dùng bữa tối cùng nhau, mỗi lần như vậy, Thập Nhất luôn lắng nghe sư huynh vui vẻ miêu tả sư phụ chỉ huy ba quân, làm gương cho quân sĩ như thế nào. Còn sư tỷ lại miêu tả trong những lời đồn đại trên phố, danh tiếng của sư phụ ra sao.

"Thập Nhất, muội cảm thấy có phải sư phụ rất đẹp không?"

Nàng ngẩn ra nghĩ ngợi rồi sau đó khẽ gật đầu.

Nếu nói sư phụ không đẹp thì trên đời này chẳng còn người nào vừa mắt nữa.

"Thế muội đã bao giờ nghe thấy 'cốt cách mỹ nhân' chưa?" Sư tỷ nhỏ tuổi nhất, dựa vào vai nàng khẽ nói: "Mỹ nhân có cốt cách, thế gian hiếm thấy. Người có cốt cách nhưng không có diện mạo bên ngoài, người có vẻ đẹp bên ngoài nhưng không có khí khái phẩm chất bên trong, mà Tiểu Nam Thần Vương là người duy nhất trên thế gian này có cả hai thứ đó, bách tính đều nói điều này còn hiếm thấy hơn cả cốt cách của bậc đế vương."

Sư tỷ khẽ nói, thậm chí đến cuối còn buông lời đại nghịch bất đạo.

"Gia thần của Tiểu Nam Thần Vương hàng nghìn người, nắm giữ bảy mươi vạn quân, chiến công hiển hách, sớm phải được phân đất, lập ra thiên hạ rồi."

Ánh mắt nàng sáng lấp lánh.

Nàng biết sư tỷ đã uống nhiều, quên mất vị sư muội không biết nói này chính là Thái tử phi tương lai.

Người tồn tại để xứng với hoàng thất, để lôi kéo Tiểu Nam Thần Vương.

Thập Nhất có phần hoảng sợ, sau bữa tối lại lén tới tàng thư lâu, nhưng không ngờ sư phụ không thắp đèn, đang lặng lẽ đứng bên cửa sổ. Nàng nhìn xuyên qua khe hở của giá sách thấy sư phụ ở phía xa, bỗng nghĩ đến lời của sư tỷ. "Cốt cách mỹ nhân" – bốn chữ này nghe qua cực kỳ tuyệt vời nhưng cũng là một sợi xích.

Nàng đứng nhìn, khi đã thấm mệt bèn ngồi xuống, mơ màng ngủ.

Mở mắt ra trời đã tảng sáng, không thấy sư phụ đâu, chỉ có áo dài đắp trên người mình.

Áo đã lạnh, người có lẽ đã đi rất lâu rồi. Đây không phải lần đầu tiên nàng ngủ ở đây, sư phụ cũng không bế nàng xuống lầu.

Ngón tay Thập Nhất lần theo ống tay áo, khẽ trượt một vòng.

Chỉ như vậy mặt đã đỏ bừng lên. Nhiều năm trước nàng chỉ có thể học thuộc đến "Trường mi liên quyên, vi thê miên miểu." Là người đó dạy cho nàng: "Sắc thụ hồn dữ, tâm du nhất trắc."

Hôm nay Thập Nhất quả thật đã hiểu thế nào là mắt liếc hồn xiêu, tâm thần mê mẩn.

Đến đêm, nàng viết một bức thư khẩn cầu mẫu thân cho từ hôn.

Trong lá thư mẫu thân hồi âm lại, không có một chữ nào nhắc đến chuyện từ hôn mà nói đến những tin đồn trong thành.

Tin đồn nói Tiểu Nam Thần Vương và Thái tử phi hành vi cẩu thả, làm tổn hại đến danh phận sư đồ, đến luân thường đạo lý. Lại có tin đồn cho rằng Tiểu Nam Thần Vương có ý đồ khởi binh muốn đem thiên hạ đổ chủ, Thanh Hà Thôi Thị và Tiểu Nam Thần Vương liên thủ, mỹ nhân thiên hạ, dâng cả hai tay chỉ vì cắt đất xưng vương.

"Con hãy cẩn trọng lời nói, mạng sống của toàn gia đều trong tay con."

Thập Nhất gấp thư lại, đốt dưới ánh nến. Trong cung liên tiếp có thánh chỉ, Thái tử điện hạ đích thân tới phủ, lấy thân phận Thái tử đến trấn an Tiểu Nam Thần Vương. Quân thần hoà mục như chiếu cáo thiên hạ, tin đồn chỉ là tin đồn, quan hệ của hoàng thất với Tiểu Nam Thần Vương và Thanh Hà Thôi Thị vô cùng vững chắc, không hề lay động.

Năm mười bảy tuổi, nàng phụng mệnh mẫu thân rời khỏi phủ Tiểu Nam Thần Vương, rời khỏi thành Trường An, nơi đã sống mười năm nhưng chưa từng một lần được nhìn thấy chốn phồn hoa sầm uất này.

Hôm đó cũng là một ngày nắng đẹp.

Sư phụ trong phủ nhàn rỗi hiếm thấy, ngồi dựa trên ghế trúc trong thư phòng. Thập Nhất còn nhớ, lúc tới bái biệt có ánh nắng nghiêng nghiêng đổ vào, bóng nàng chiếu lên người đó. Ở nơi tranh tối tranh sáng, ánh mắt ấy trong suốt như nước, người ngẩng đầu lên.

Yên lặng nhìn nàng.

Thập Nhất hành đại lễ bái sư một cách ngay ngắn, quỳ hai gối, đầu chạm vào nền đá. Nhất tự vi sư, bán tự vi sư, cái dập đầu này của nàng cũng là cảm tạ công ơn dưỡng dục mười năm của người đó.

"Hoàng thái hậu có chỉ để ta nhận con là nghĩa nữ, con đồng ý không?"

Nàng đứng dậy, khẽ lắc đầu.

Cái dập đầu vừa rồi đã chấm dứt tình sư đồ, nàng không muốn bước ra khỏi Vương phủ, vẫn ràng buộc với người đó.

Người đó khẽ cười: "Bản vương đành kháng chỉ vậy."

Thập Nhất đi tới trước mặt người đó, nửa quỳ xuống cạnh ghế trúc, nhìn kĩ đôi lông mày đang nhíu lại. Nàng nhịn không được mà giơ tay, muốn chạm vào khuôn mặt của người.

Chỉ lần này thôi, sau lần này nàng sẽ rời đi, rời khỏi Trường An, trở về Thanh Hà Thôi Thị.

Người đó phát hiện ra, khẽ ngước mắt lên nhìn nàng. Thập Nhất sợ hãi không biết nên thu tay về hay cứ thế chạm vào. Sau sự im lặng ngắn ngủi, người đó khẽ tiến lại gần chạm vào tay nàng.

Ngón tay của nàng hơi run rẩy nhưng kiên quyết trượt từ đôi mắt người đó đến sống mũi.

Từng chút, từng chút chậm rãi cảm nhận.

Cốt cách mỹ nhân.

Nàng nghĩ cốt cách này rốt cuộc có gì đặc biệt mà vương thất cũng kiêng nể, khiến người trong thiên hạ nơi nơi truyền tụng.

Sắc thụ hồn dữ. Ý chỉ nữ mắt đưa đi, nam mày đánh lại, với tướng mạo bình thường này của nàng sao xứng được với "sắc thụ"… Thập Nhất lặng lẽ thu tay về. Người đó bỗng nhiên mỉm cười, hỏi nàng: "Đến Trường An mười năm, Thập Nhất vẫn chưa từng thấy thành Trường An thực sự?" Thập Nhất gật đầu, suy nghĩ một lát rồi nhịn không được cười tiếc nuối.

"Ta đưa con đi xem."

Nàng ngẩn người, nhớ đến thư của mẫu thân, hơi do dự lắc đầu. Cho đến khi có người đem mũ trùm đầu bằng sa đen đến, che đi khuôn mặt, chỉ để lộ ra đôi mắt, nàng mới chịu ra khỏi Vương phủ. Ánh mặt trời rực rỡ, phố phường huyên náo, người đó và Thập Nhất cưỡi chung một ngựa, dịu dàng nói cho nàng tên từng nơi, sự khác nhau từng chỗ.

Nơi người đó đi tới vốn là chiến trường sinh tử.

Nhưng ngày hôm đó chỉ là đình đài lầu các, phố xá của thành Trường An hoa lệ. Người đó không mặc vương bào, không còn là sư phụ của nàng. Thập Nhất che mặt cũng không còn là đồ nhi của người đó. Từ xa nhìn lại, người trên ngựa chẳng qua là một nữ tử dung mạo thanh tú và nam tử khí chất phi phàm đang ôm nàng.

Đây là thành Trường An mà nàng đã sống mười năm.

Ngày Thập Nhất rời khỏi Vương phủ cũng là ngày người đó lại cầm quân ra trận. Chinh chiến mười năm quét sạch biên quan, nước láng giềng vừa nghe tên đã sợ mất mật. Trận chiến này chẳng qua chỉ là lời cảnh cáo, những kẻ xâm phạm biên ải sẽ bị đánh cho tơi bời.

Thập Nhất đã tưởng rằng như vậy.

Mười ngày sau, nàng về đến tổ trạch của Thanh Hà Thôi Thị nhận sự chỉ bảo của nhũ mẫu Thái tử, học tập nghi lễ đại hôn. Nhũ mẫu dường như nghe được đủ điều không hay về nàng, lời lẽ nghiêm khắc, làm khó đủ điều. Thập Nhất chẳng nói chẳng rằng, chỉ ghi nhớ từng chỗ quan trọng, bỏ qua những lời đàm tiếu.

Cho đến khi có cấp báo từ biên cương, Thái tử điện hạ đích thân xuất chinh tiếp viện Tiểu Nam Thần Vương, nàng mới cảm thấy có điều kỳ lạ.

Từ năm mười sáu tuổi, Tiểu Nam Thần Vương đã tự mình xuất chinh, trước nay chưa từng bại trận, trường kiếm giơ lên khắp nơi đều là biển máu, tất sẽ đại thắng hồi triều. Một Thái tử quanh năm sống trong cung, chẳng có tài cán gì mà dám đem binh tiếp viện?

Thập Nhất chẳng có ai để hỏi, khắp nơi chỉ có người của phụ thân và hoàng thất.

Nàng nhớ những ngày tháng sống trong Vương phủ, mỗi khi ngủ, Châu Sinh Thần đều bế nàng trở về phòng, sợ nàng bị cảm sinh bệnh. Trời hơi có gió lạnh sẽ được uống trà ấm pha bằng lá tía tô trong phòng người đó. Ngược lại khi trở về nhà, vào ngày tuyết rơi mù trời cũng phải đi chân không, giẫm trên nền đá lạnh giá học đi, học đứng, học hầu hạ quân vương.

Nửa tháng sau mẫu thân tới tìm, đứng ngoài quan sát Thập Nhất tập đi tập lại tư thế ngồi. Lát sau, người lặng lẽ đưa cho nàng một tờ giấy.

Chỉ có mấy chữ viết vội, nhưng quen thuộc đến mức khiến tim người ta đập loạn nhịp:

Cả đời này của thần, không phụ thiên hạ, chỉ phụ Thập Nhất.

Nàng chân trần đứng trên nền đá, nghe từng chữ từng câu mẫu thân nói. Ba đêm trước, Tiểu Nam Thần Vương làm phản như thế nào, cưỡng ép Thái tử mưu toan đăng cơ hoàng đế ra sao, may có phụ thân và sư huynh của Thập Nhất hộ giá chuyển bại thành thắng, chịu tội róc xương.

Tại sao lại róc xương? Chỉ vì người đó nổi danh có cốt cách mỹ nhân?

Tên Thái tử ấy muốn trước mắt bách tính, róc đi xương cốt để răn đe cảnh cáo.

Ánh mắt mẫu thân loé lên, Thập Nhất mở to hai mắt, nhìn thẳng vào mẫu thân. Nàng mở miệng nhưng chỉ phát ra những tiếng lặng câm.

Cả đời này nàng có miệng nhưng không thể hỏi chuyện, ngay cả chuyện người đó làm sao lưu lại được mảnh giất này, cũng chẳng thế hỏi nên lời.

Là ai đã phụ ai?

Thập Nhất cầm mảnh giấy không khỏi run rẩy, nàng nhớ đến khuôn mặt trước ngày rời đi nàng đã tận tay chạm vào, không muốn bôi xoá đi chút gì về người đó. Nhưng nay gặp lại, chỉ còn là bút tích cuối cùng.

Chỉ một câu "không phụ thiên hạ", nàng hiểu rằng người đó bị hãm hại.

Hoàng thất, phụ thân nàng, sư huynh nàng đã hại người đó.

Còn nàng, sao có thể coi không phải chuyện của mình.

Thập Nhất gấp tờ giấy lại, cất trong ngực. Nàng tiếp tục im lặng luyện tập cách ngồi.

Thập Nhất, một đời này ngươi muốn sóng bước cùng ai?

Nàng đã có đáp án từ lâu.

Sử sách ghi lại:

"Châu Sinh Thần, Tiểu Nam Thần Vương, cả đời chinh chiến không ngừng, một lòng tận tuỵ, nhưng khi danh vọng đỉnh cao lại dần dần nổi lên dã tâm mưu phản. May có Thanh Hà Thôi Thị phá được gian kế, Tiểu Vương bị bắt, Thái tử hận thấu, ban hình róc xương.

Suốt ba canh giờ hành hình, người không kêu rên một tiếng, chết không hối hận.

Cả đời Tiểu Nam Thần Vương không thê không tử nhưng lại có chuyện tình bí mật với Thái tử phi. Ngày thứ tư sau khi Tiểu Nam Thần Vương chết, Thái tử phi tự vẫn. Có tin đồn nàng nhảy xuống từ lầu ười trượng của Vương phủ, cũng có tin đồn nàng nhảy xuống từ tường thành Trường An. Người người xôn xao nhưng không ai dám khẳng định. Chỉ ở trong tàng thư lâu của Vương phủ, có 'Thượng Lâm phú' Thái tử phi tự tay viết làm bằng, lưu truyền hậu thế, dần trở thành câu chuyện được người đời ca tụng."

Tiểu Vương cả một đời tài hoa phong nhã, đã bị chôn vùi trong hậu thế bằng vài câu ngắn ngủi.

Kiếp này đã trôi qua hai mươi sáu năm.

Thời Nghi tựa vào cửa sổ nhìn cột mốc đường vừa lướt qua, thời tiết hôm nay thật đẹp, trời xanh không một gợn mây khiến tâm trạng cũng tốt lên nhiều. Xe taxi lướt băng băng trên đường, cô làm thủ tục cũng thuận lợi, nhưng không ngờ đi lại hai lần ở cửa an ninh đều có tiếng kêu.

Điều khiến người ta bực bội nhất chính là tiếng cảnh báo bên cạnh cũng vang lên không ngừng, chẳng biết là ai đen đủi giống như cô. "Cô à, cảm phiền cởi giày ra, chúng tôi cần kiểm tra lại một lần nữa." Thời Nghi gật đầu ngồi xuống ghế bên cạnh, khoảnh khắc cúi đầu cởi giầy, cô vô tình thấy người đàn ông bên cạnh.

Rất cao, bóng lưng thẳng tắp. Lúc cô nhận ra Châu Sinh Thần, anh đang cầm laptop của mình lên, một bên cửa an ninh xếp hàng dài như rồng rắn, mà bên này lại chỉ có hai người họ đang phải kiểm tra.

"Anh Châu Sinh Thần?" Người đàn ông ở cửa an ninh cầm cuốn sổ nhỏ trong tay. "Anh quên hộ chiếu này."

"Cảm ơn." Anh quay đầu lại.

Ánh mắt anh chạm phải cô, rất nhanh lại nhìn đi hướng khác.

Cái chạm mắt trong khoảnh khắc đó đã làm tất cả tiếng ồn ào huyên náo xung quanh trở nên vô nghĩa. Mọi chuyển động đều như ngừng lại. Ánh mắt của Thời Nghi dừng lại, chăm chú nhìn anh. Cô vừa muốn cười, vừa muốn khóc, nhưng thế nào cũng không thốt nên lời, dù chỉ là nửa chữ.

Cuối cùng anh xuất hiện rồi.

Châu Sinh Thần, cuối cùng anh cũng xuất hiện rồi.

- Hết ngoại truyện 1 -

20. Chương 20: Ngoại Truyện 2

Thái tử lên năm tuổi mới hiểu ra rằng, bản thân sinh ra trong thời kỳ loạn lạc, Hoàng đế băng hà không rõ nguyên nhân, thân phận Thái tử này cũng không hề rõ ràng. Nhưng chính Thái tử cũng hiểu Hoàng hậu không có người kế vị, chỉ còn cách chọn người nhỏ tuổi nhất làm Thái tử, có vậy mới không ảnh hưởng đến quyền lực của mình.

Đây chính là điều giúp hắn có được ngôi vị Thái tử.

Năm tuổi, hắn cũng đã hiểu đạo lý này.

Không tranh vương quyền, không cướp của ai, không mơ tưởng, không phấn đấu vì bất cứ điều gì.

Thái hậu muốn hắn đi, hắn đi, muốn hắn dừng, hắn sẽ dừng.

Thái tử sức khỏe yếu ớt, ngay từ khi còn nhỏ uống thuốc còn thường xuyên hơn là ăn cơm. Thái hậu trách phạt, hắn bê bát thuốc đứng bên ngoài cửa cung suốt đêm, không dám rời đi một bước, khi đó hắn mới bảy tuổi. Hắn thích chim, chim liền chết yểu, hắn thích thú với đàn cá bơi trong nước, từ khi bảy tuổi đến năm mười sáu tuổi, hắn chưa hề nhìn thấy bất cứ một con cá nào. Tranh quyền đoạt vị, sự sống, cái chết, đến cả tính mạng của huynh đệ hắn, tất cả đều nằm trong tay người phụ nữ mang danh Thái hậu kia.

Dần dà, hắn không có cảm xúc với bất cứ điều gì.

Cho đến khi nhìn thấy tranh của nàng.

Con gái của Thôi Thị Thanh Hà, Thời Nghi.

Mặt mày thanh tú, cũng chỉ có thể nhận xét là thanh tú mà thôi. Hai thái giám đứng bên cạnh, cúi người bẩm báo: "Điện hạ, đây là Thái tử phi tương lai của ngài." Hắn nhìn vào bức họa cô gái không đến mười tuổi.

Nàng, chính là thứ duy nhất mà hắn muốn có được.

Hắn rất thích nàng, nhưng lại không dám để lộ ra bên ngoài.

Từ hôm đó, mỗi tháng đều có người mang tranh của nàng vẽ đến cho hắn xem. Nàng không thể nói, chỉ thích đọc sách, đọc đến điên cuồng. Vẽ tranh, chỉ vẽ hoa sen, hoa sen ư? Hoa sen có gì hay? Thật đúng là tâm tư của con gái, hắn không hiểu, cũng không muốn hiểu.

Chỉ có điều, hoa sen đó vẽ thực sự rất đẹp.

Hắn thường vẽ lại theo nhưng vẫn không thể vẽ được như vậy.

Thời Nghi, Thập Nhất.

Nàng ở trong phủ Tiểu Nam Thần Vương, là học trò thứ mười một. Năm đó khi nàng lên bảy tuổi mới vào phủ liền bị ức hiếp, lại không thể nói ra chỉ nhẫn nhịn chịu đựng. Sau này dần dà nàng trốn trong tàng thư lâu, cả ngày không ra bên ngoài. Phải chăng cũng giống như hắn, nàng không thích giãi bày tâm tư với người khác? Mà cũng chẳng sao, sau này nàng sẽ trở thành nữ tử có địa vị tôn quý nhất trong cung, nàng không thích giãi bày tâm tư với người khác thì vẫn còn có hắn. Hắn sẽ không bao giờ ức hiếp nàng.

Dần dà theo thời gian, nàng cũng lớn dần lên được các sư huynh muội yêu mến che chở, được Tiểu Nam Thần Vương cưng chiều.

Thu thập những loại trà nổi tiếng trong dân gian, thu thập cả những nhạc phổ hí khúc đã thất truyền từ các triều đại trước.

Tiểu Nam Thần Vương cùng với Thái tử phi tương lai quan hệ không rõ ràng.

Những lời đồn thổi như vậy lúc nào cũng có, năm này qua năm khác, mỗi năm lại có thêm một vài điều về Thái tử phi tương lai. Hoàng hậu lên triều tức giận, ném tấu chương trong tay xuống, hỏi một cách giận dữ: "Kẻ nào tấu, kẻ nào đứng ra tấu lên, nếu kéo Nam Thần Vương ngã ngựa thì hàng vạn binh mã kia chẳng phải sẽ là của hắn hay sao?"

Không ai cả gan nói thêm điều gì.

Thật buồn cười, Nam Thần Vương nhỏ tuổi nhưng thống lĩnh quân đội dũng mãnh, trên chiến trường chưa từng biết đến thua trận.

Thái tử ở Đông cung biết tin, cũng không dám mở miệng nói gì.

Con rối Thái tử này trong mười năm qua vẫn chỉ là ngậm miệng giả điếc, ai lại không biết chứ?

Thái hậu làm sao mà không sợ, ngày đó chư vương làm loạn, Tiểu Nam Thần Vương chỉ nói một câu: "Nghi ngờ trong cung có biến."

Nếu Tiểu Nam Thần Vương thực sự muốn có được thiên hạ cũng phải chắp hai tay dâng cho hắn, chỉ Thái tử phi thì có đáng kể gì. Thái hậu đã nói như vậy với gã hoạn quan hầu hạ bên cạnh. Thái hậu để mặc vùng Tây Bắc không quản không lo, chỉ mong muốn có một cuộc sống thái bình, để Tiểu Nam Thần Vương coi sóc, để bà có thể an nhàn hưởng phú hưởng quý.

Nhưng cuộc sống lại không đơn giản như vậy, Thái hậu đột ngột qua đời.

Thái tử hạ lệnh đóng cửa thành, không cho phép ban bố cho thiên hạ, theo di ngôn Thái hậu để lại viết một thánh chỉ, lệnh Thái tử phi lập tức vào cung thành thân. Cũng trong ngày đó, lại bí mật triệu Thôi Thị Thanh Hà vào cung.

Hôm đó, Thôi Thị Thanh Hà vào cung lại phải đứng đợi ngoài Đông cung gần hai canh giờ. Tuyết rơi ngày một dầy, quần áo đều ướt, chân quỳ đã sớm tê cứng. Cứ như vậy đến gần nửa đêm mới được phép vào cung.

Đông cung của Thái tử, người bên ngoài chưa bao giờ được phép tiến vào, cha con Thôi Thị Thanh Hà hắn đang nhận được sự sủng ái đặc biệt.

Một đôi mắt đen như mực khuôn mặt nhợt nhạt, khoác chiếc áo lông cáo rất dày trên giường, nhìn chằm chằm vào bọn họ, đủ một canh giờ.

Không nói không rằng, chỉ thỉnh thoảng nhấp một ngụm nước.

Trời gần sáng mới có người dâng bát thuốc lên, hơi nước từ bát thuốc bốc lên khiến gương mặt nam nhân này trở nên mơ hồ, tiếng ho vang lên.

Cả một Đông cung rộng lớn không một tiếng động, chỉ có tiếng ho của nam nhân này.

Thôi Thị Thanh Hà không dám ngẩng đầu, vì chuyện của Thập Nhất mà nói năng lộ vẻ lo lắng căng thẳng, dự định lên kế hoạch ám hại Tiểu Nam Thần Vương. Thái tử yên lặng nghe, nhưng lại ra vẻ không vui: "Dẫu sao thì Tiểu Nam Thần Vương cũng là thầy của Thái tử phi, kế sách của ngươi quá quỷ quyệt. Nếu như để Thái tử phi biết được, ngươi bảo trẫm phải làm sao ăn nói với nàng?"

Vẫn chưa chính thức sắc phong nhưng hắn vẫn tự xưng là "trẫm".

"Bệ hạ…" Thôi Thị Thanh Hà vội vàng dập đầu. "Châu Sinh Thần là mối họa lớn nếu không nhanh chóng diệt trừ e rằng sẽ khó định giang sơn."

Thái tử chỉ tiếp tục cúi đầu uống thuốc, khói thuốc nghi bút bốc lên nhuộm mờ chân mày, không thể nhìn rõ.

Cuộc mưu đồ này cuối cùng cũng đã vây khốn được Tiểu Nam Thần Vương.

Từ khi hắn là Thái tử đến nay, lần đầu tiên gặp Tiểu Nam Thần Vương là trong ngục tối đèn đuốc mù mịt. Hắn là quân, Tiểu Nam Thần Vương là thần, hắn đứng trước mặt Tiểu Nam Thần Vương, còn Tiểu Nam Thẩn Vương lại không quỳ trước hắn.

Khi đó hắn là Thái tử, sau này sẽ là Thiên tử.

Hắn có được thiên hạ, nhưng lại không nhận được một cái quỳ của người đó.

Cũng chẳng buồn trách Tiểu Nam Thần Vương, đó là người sắp chết.

Hắn khoác áo choàng rất dày và nặng, nhưng vẫn không chịu được sự ẩm ướt trong ngục, bệnh khớp lại hành hạ. Ở trong Đông cung mười năm, được Thái hậu ban cho, ngày ngày phải uống độc, bây giờ chỉ có thể dùng thuốc để kéo dài chút hơi tàn.

Điều mà hắn muốn, chẳng qua cũng chỉ là người con gái ấy.

"Ngày đó thánh chỉ ban xuống, trẫm muốn ngươi nhận nàng là nghĩa nữ, là muốn đem giang sơn đổi lấy mỹ nhân." Nụ cười của hắn có phần lạnh lẽo thê lương nhưng dường như đang tự trào: "Trẫm cùng lắm chỉ sống được nhiều nhất là mười năm nữa, mười năm sau, thiên hạ còn ai dám tranh cùng ngươi?"

"Thân thế của ngươi thiên hạ này chỉ có trẫm và Thái hậu là biết rõ, nay Thái hậu đã băng hà, trẫm cũng sẽ không nói. Là trẫm, có lỗi với ngươi."

Cơn gió đêm thổi khói đuốc tan đi.

Ngươi chết đi, dù thi thể được hậu táng nhưng tội danh phản nghịch thì vẫn còn đó.

Đều là các người ép trẫm.

Nếu không phải mẫu hậu muốn tác thành cho ngươi và nàng, thì sao trẫm phải hạ độc mẫu hậu.

Nếu không phải ngươi kháng chỉ bất tuân thì sao trẫm phải mưu hại ngươi? Tiểu Nam Thần Vương chết đi, trên triều ai có thể gánh vác thiên hạ này? Không ai có thể gánh vác được. Sinh linh đồ thán, bách tính lưu lạc.

Trẫm không muốn, cũng không nguyện làm như vậy, nhưng trẫm…

Sử sách ghi lại.

"Đông Lăng đế từ nhỏ bị nhốt trong Đông cung cả ngày không được thấy ánh mặt trời, sau được Thanh Hà Thôi Thị phò tá, bắt giữ nghịch thần, chỉnh đốn triều cương. Hoàng đế vì tin đồn về Thái Tử Phi mà hận Tiểu Nam Thần Vương thấu xương, lệnh hành hình xẻo thịt róc xương.

Tiểu Nam Thần Vương bị hành hình suốt ba canh giờ, không một tiếng kêu rên, chết cũng không hối hận.

Sau được hậu táng, mang danh phản nghịch muôn thuở.

Đăng cơ được ba năm, Hoàng đế bạo bệnh mà băng hà. Không có con nối dòng."

Mưa bụi giăng giăng cỏ mướt xanh

Lục triều[1] như mộng con oanh thêm buồn

Tuyệt tình hàng liễu Đài thành[2]

Khói sương như cũ nhuộm mờ con đê.

Lục triều đã diệt, cừu oán đã phai, Trường An vẫn còn.

Liệu nàng có thể để ta được thực sự gặp nàng một lần không?

[1] Lục triều: Sáu triều đại gồm Ngô Quốc, Đông Tấn, Nam Triều – Tống, Nam Triều – Tề, Nam Triều – Lương, Nam Triều – Trần. (HĐ)

[2] Đài thành: Kinh đô cũ của Nam Triều. (HĐ)

- Hết ngoại truyện 2 -

21. Chương 21: Ngoại Truyện 3: Nếu Có Kiếp Sau

Nghe nói, khi tiên hoàng còn tại vị, hoàng tử trong cung mạng đều khó giữ, mười người thì có đến bảy không qua nổi số chết yểu.

May thay, nàng là công chúa.

May thay, ca ca nàng yêu mến nhất, lại là Thái tử.

Mẫu phi chỉ có một người con gái là nàng, trong bao hậu phi, bà được xem là người thân tín nhất của Hoàng hậu. Khi ấy Thái tử ca ca vẫn còn là hoàng tử, thường hay ở trong cung mẫu phi với nàng. Khi ấy, ca ca không khoẻ, uống thuốc còn nhiều hơn ăn cơm, mỗi lần mẫu phi dỗ ca ca uống thuốc, nàng đều nằm nhoài bên mép giường ca ca, nghịch ống tay áo của huynh ấy.

Nghịch qua nghịch lại, cuốn luôn ống tay áo của ca ca vào ngón tay.

Chỉ cần nàng kéo nhẹ, bát thuốc ca ca bưng sẽ sóng sánh, trên tấm nệm bằng gấm sẽ luôn có những vệt nước thuốc màu nâu, mẫu phi sẽ vừa cười vừa mắng. Duy chỉ có lúc đó, đôi mắt đẹp như mực của ca ca mới lộ nét cười.

Tiên đế băng hà, hoàng tử thành thái tử, nàng không còn thấy ca ca nữa.

Chỉ có lần nghe mẫu phi nói, Thái tử bưng bát thuốc đứng trước cửa cung suốt một ngày một đêm, không thể động cũng không dám động. Nàng vô cùng hoảng sợ, lén lút chạy tới cửa cung, nhìn bóng áo trắng đang bưng bát thuốc đáng giá ngàn vàng.

Đêm đó, trời không trăng.

Thái tử ca ca bảy tuổi, nàng sáu tuổi.

Dù đã nhiều năm trôi qua, nhưng khi nhớ lại đêm ấy, nàng vẫn thấy rõ mồn một như mới hôm qua. Nàng, Hạnh Hoa công chúa, kể từ lúc ấy, đã hiểu chuyện rồi.

Hằng ngày điều khiến nàng quan tâm nhất, không phải là Thái tử ca ca thì là ai. Thái tử có bị Thái hậu mắng không, có được Thái phó khen không, có ăn được không, ngủ có ngon không... Những điều đó, đều là những tin tức nàng phải lấy trang sức ra mua chuộc người bên cạnh Thái hậu mới có được, chỉ có những người bên cạnh Thái hậu mới biết rõ chuyện sinh hoạt hằng ngày của Thái tử, thậm chí một câu nói một lời ậm ừ cũng rõ.

Sau đó, nàng biết Thái tử đã có Thái tử phi.

Trong bức tranh được đưa đến, cô gái ấy là một người bình thường, ngoài vẻ dịu dàng và nét cười khó giấu trên gương mặt, còn có chút hồn nhiên và chút gì đó quật cường. Đó là những thứ nàng chưa từng có, là những thứ đã mất dần từ năm sáu tuổi sau khi nhìn thấy hình bóng cô đơn của ca ca ở cửa cung.

Bắt đầu từ lúc ấy, nàng không còn là người con gái duy nhất ca ca quen, không còn là muội muội huynh ấy từng nương tựa.

Hoặc có lẽ, Thái tử đã quên rồi, đã quên người có người muội muội này rồi.

Từ khi người trở thành Thái tử, chỉ có duy nhất một lần nàng được kề cận người, nhưng đó lại là đêm mẫu phi qua đời. Nàng khóc tới thiếp đi, khi ấy nàng như nghe thấy có người gọi: "Thái tử điện hạ."

Nàng ngoảnh đầu lại, nhìn thấy người con trai có đôi mắt đen như mực, gương mặt tái nhợt, khoác chiếc áo lông cáo dày đứng ngoài cửa cung. Người không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn tòa cung điện này chăm chú, đây là nơi người và nàng từng có phút giây vui vẻ thuở thiếu thời. Nàng nhìn Thái tử, nhớ lại rất nhiều chuyện hồi nhỏ, khi đẹp trời nàng sẽ cùng ca ca ngồi đọc sách bên hồ, khi mưa rơi, nàng sẽ ngắm mưa bên hồ cùng ca ca…

Bao kỉ niệm hạnh phúc tầng tầng lớp lớp rót vào lòng nàng.

Dẫu rằng Thái tử không nói một lời đã quay người bỏ đi, nhưng nàng biết, hai người họ có cùng một nỗi đau.

Nàng, Hạnh Hoa công chúa, kể từ lúc đó, chỉ còn lại một người thân duy nhất, Thái tử ca ca.

Thái hậu coi Thái tử như cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt, cấm túc Thái tử trong Đông cung bao nhiêu năm thậm chí khi biết lời đồn Thái tử phi và Tiểu Nam Thần Vương có tình cảm với nhau… Thái hậu lại để lộ với cận thần rằng, Tiểu Nam Thần Vương chinh chiến sa trường đã lâu, chưa một lần bại trận, không thể đắc tội, nếu hắn thích mỹ nhân thì cho hắn mỹ nhân, chỉ mong đổi được quãng đời còn lại bình an.

Nàng nghe vậy, hoảng tới đánh rơi bút: "Thái tử ca ca nói thế nào?" Gương mặt của người thị nữ đứng bên thay đổi, nhặt bút giúp nàng, khẽ lắc đầu: "Thái tử không nói một lời, làm như không nghe thấy."

Làm như không nghe thấy… Làm như không nghe thấy…

Ai mà không biết, ca ca là một con rối, tại vị mười năm, trước giờ chỉ là một kẻ câm?

Nhưng sao nàng có thể để người khác cướp đi thứ gì của ca ca.

Cả đêm nàng không chợp mắt, nghĩ trăm phương ngàn kế, cuối cùng cũng hạ quyết tâm, dù mạng này không còn cũng phải lấy được mạng của Thái hậu, để Thái tử có thể thuận lợi lên ngôi, giành lại hoàng vị và người con gái mình yêu.

Không ngờ, Thái hậu lại đột tử.

Thái tử phong tỏa hoàng thành, không cho chiếu cao thiên hạ, lấy danh nghĩa của Thái hậu soạn ý chỉ đầu tiên, lệnh cho Thái tử phi nhập cung hoàn thành hôn lễ. Cùng ngày, mật chiếu cho Thanh Hà Thôi Thị vào cung.

Hôm đó, nàng nghe nói Thanh Hà Thôi Thị quỳ bên ngoài Đông cung suốt hai canh giờ, tới nửa đêm mới có thái giám đưa vào yết kiến.

Họ đã nói gì? Nàng không biết, nhưng lại mất ngủ cả đêm.

Hôm sau, Thái tử triệu nàng tới Đông cung.

Đông cung Thái tử, người ngoài cung chưa ai được thấy, vậy mà một công chúa như nàng lại có cơ hội được gặp? Ngày ấy, tuyết rơi nửa thước, tuy có cung nhân dọn ngay tức khắc, nhưng vẫn vấy ướt giày nàng. Nàng nghe tiếng tim mình đập thình thịch như tiếng trống, mỗi bước vào cung đều ngoan ngoãn hành lễ.

Người nằm trên giường sau cuộc trò chuyện thâu đêm với Thanh Hà Thôi Thị đã đượm vẻ mệt mỏi, dưới ánh sớm mai, gương mặt ấy càng phờ phạc, khiến người khác cũng phải e ngại.

Có người bưng thuốc tới, người cầm lấy chén thuốc, liên tục ho khẽ trong làn hơi nóng: "Hạnh Nhi."

Cả Đông cung rộng lớn lại yên tĩnh vô cùng, chỉ còn giọng nói của người.

Đó là cái tên người gọi nàng khi còn nhỏ. Hạnh Nhi, mỗi lần thốt lên hai từ này người cực kì dịu dàng, cũng chỉ có người sẽ gọi nàng như thế, đã mười năm rồi nàng không nghe thấy hai tiếng ấy.

Nàng bước qua, tựa vào giường, tựa bên cạnh người.

Vị Thái tử trước mắt, khẽ nhấp một ngụm thuốc, có vẻ như không muốn mà vẫn ép mình phải uống vậy. Người chậm rãi uống từng ngụm nhỏ rồi nói: "Ta đã định ngày cưới uội rồi."

Có thứ gì đó lặng lẽ vỡ tan trong tim, nàng khẽ vâng.

Thái tử ca ca chậm rãi nói, nàng phải gả tới Giang Thủy Dĩ Nam xa xôi, nơi có phong cảnh tuyệt lệ. Nàng nghe người nói, không quá nhiều lời, nếu nàng gả đi xa có thể giúp ca ca có được thiên hạ đương nhiên nàng sẽ vui vẻ mặc áo cưới, sẽ lấy chồng vì người duy nhất nàng yêu.

Hôm ấy, nàng ở trong cung Thái Tử từ sáng sớm tới chiều hôm, cận kề bầu bạn như ngày còn bé.

Mai đỏ khắc trên nền tuyết, nàng ngắm tuyết ngắm mai cùng người.

"Liễu tàn, sen rụng, mai vẹn nguyên." Người nhìn tuyết, không tỏ rõ thái độ, "Không biết sau khi xuất giá, muội còn được ngắm cảnh mai đỏ khắc trên nền tuyết này không."

Rồi nàng vội vã lấy chồng, chẳng bao lâu sau có tin Tiểu Nam Thần Vương mưu phản, Thái tử ban hình róc xương.

Sau đó, tin buồn Thái hậu băng hà được thông cáo, Thái tử lên ngôi, lấy hiệu là Đông Lăng đế.

Tối đó, phu quân của nàng cảm khái, chỉ cần Tiêu Nam Thần Vương chết, thiên hạ tất sẽ đại loạn, may thay nàng đã gả đi xa. Mối duyên tình giữa Thái tử phi và Tiểu Nam Thần Vương đến cả bách tính của Giang Thủy Dĩ Nam còn biết. Thậm chí phu quân của nàng còn đùa rằng, có khi Đông Lăng đế giận dữ vì hồng nhan nên mới làm ra chuyện ấy.

Nàng không nói gì.

Phải hay không phải thì chuyện cũng đã rồi.

Đông Lăng đế lên ngôi ba năm, bạo bệnh băng hà, không có con nối dòng thiên hạ đại loạn.

Còn Hạnh Hoa công chúa nàng, vì được gả đi xa mà tránh được cuộc chiến tranh giành ngôi báu ấy.

Sử sách ghi lại:

Hạnh Hoa công chúa và Đông Lăng đế tình cảm sâu đậm, sau gả tới Giang Thủy Dĩ Nam xa xôi.

Đế đăng cơ ba năm thì bạo bệnh băng hà, thiên hạ dấy phân tranh, công chúa lo cho nước nhà, năm sau buồn thương mà mất.

Thái tử ca ca.

Giang Thủy Dĩ Nam, khí hậu ôn hòa, duy chỉ có một điều tiếc nuối, đó là nơi đây... không có cảnh mai đỏ khắc trên nền tuyết.

Nếu có kiếp sau, vẫn nguyện kề bên, hạ ngắm sen nở, đông ngắm hồng mai.

- Hết ngoại truyện 3 -

22. Chương 22: Ngoại Truyện 4: Khói Bếp Nhân Gian

"Hai đứa bé kia, đứng lại!"

Thập Nhất hoảng hồn, chớp mắt nhìn ngươi đang ôm lấy mình, Tam ca.

"Đừng sợ, có Tam ca ở đây rồi." Tam ca vỗ lưng nàng.

Mười mấy con ngựa đằng trước vẫn thở khe khẽ, những chiến mã đã chinh chiến sa trường có lẽ cũng mang theo sát khí.

Nàng nắm chặt lấy vạt áo của Tam ca, ngẩng đầu nhìn người trên ngựa. Phía sau hai người là một nam nhân tay cầm dây cương, xoay lưng về phía mặt trời, thoáng nhìn kĩ hai đứa bé.

Đôi mắt sáng trong đen như mực ấy xuyên qua bốn hộ vệ, lẳng lặng nhìn vào mắt nàng.

Thập Nhất cẩn thận nhìn lại người đó, xung quanh thật yên tĩnh… yên tĩnh tới mức chỉ có tiếng tim đập của nàng.

Vài tiếng vang chói tai vang lên, kiếm của bốn hộ vệ tuốt khỏi vỏ, bốn thanh kiếm dài sáng lấp lánh bảo vệ Tam ca và nàng ở giữa. Tuy phải đối mặt với mười mấy con chiến mã, với những tướng lĩnh một thân sát khí, thậm chí đối mặt với Tiểu Nam Thần Vương mà ngay Thái Tử cũng phải nhường ba phần, bốn hộ vệ vẫn muốn bảo vệ tiểu thư nhà mình.

Nàng chưa từng thấy tình huống nào như thế này, nàng hoảng sợ nép vào lòng Tam ca, chỉ có đôi mắt vẫn không kìm được mà ngắm người ấy.

Cuối cùng Châu Sinh Thần cũng không nhìn nữa, phất bàn tay đang cầm roi lên: "Không cần làm khó hai đứa bé, chúng ta đi." Sau đó Châu Sinh Thần nghênh ngang giục ngựa đi trước, tướng lĩnh phía sau hắn tuy vẫn nghi ngờ, lại không dám nói gì, từng người một quất ngựa nối gót Tiểu Nam Thần Vương đã biến mất từ lâu nơi cuối con đường.

Đó là sư phụ của nàng.

Thập Nhất nhìn theo đám bụi bay mù mịt phía xa, và cả bóng trắng đó nữa, tim nàng đập chậm dần. Nàng biết ba hôm nữa sẽ phải đi bái sư với cha, còn người, chính là người sau này nàng phải đối đầu…

Lần đầu tiên gặp gỡ tình cờ ấy, lại chôn trong lòng nàng suốt bảy năm.

Nàng của bảy năm trước, phải nhờ tay Tam ca mới có thể bò lên tường thành ngắm Châu Sinh Thần, mà nàng của bảy năm sau, đã có thể đứng tại bất kì nơi nào cũng có thể thấy Châu Sinh Thần mà nàng muốn thấy.

Thế nhưng người đến rồi đi vội vã, trong bảy năm này, cho dù là dịp lễ tết người cũng ở lại biên cương.

Dù có về, cũng có nhiều sư huynh sư tỷ bầu bạn kề bên, tựa hồ ra khỏi Tàng thư lâu, nàng chỉ có thể ngắm người từ phía xa xa.

Mấy ngày trước Giao Thừa, Thôi phủ sai người tới đón nàng, nàng nói mình bị cảm, không tiện đi đường dài, tự quyết định ở lại Vương phủ. Tam ca nghe vậy lại lo thật, xuất cung đưa ngự y tới khám, vị ngự y già cau mày hồi lâu cũng không nói nổi nguyên nhân, khiến Tam ca lại lo sốt vó.

"Thập Nhất, muội khó chịu chỗ nào, viết cho Tam ca xem?" Tam ca đoán có thể là nàng không muốn nói cho người ngoài biết, bèn bảo ngự y ra ngoài, cúi người xuống bên giường, khẽ hỏi.

Mắt nàng lóe sáng, bật cười thành tiếng.

"Sao lại cười?" Tam ca không hiểu đầu cua tai nheo thế nào, đưa tay sờ trán nàng: "Chẳng lẽ bị bệnh nên ngốc thật rồi?"

Nàng lắc đầu, đưa ngón trỏ ra, muốn viết gì đó vào lòng bàn tay Tam ca, lại mãi không nhúc nhích.

Từ nhỏ Tam ca đã chiều chuộng nàng, vì nàng mà nguyện từ bỏ cuộc sống tự do thoải mái, tìm một chức quan nhàn nhã trong triều chỉ để có thể ở lại Trường An với nàng. Nếu thế gian này nàng có thể nói thật với ai, e chỉ có Tam ca.

Nàng lưỡng lự một lát, cuối cùng viết: Muội muốn đợi sư phụ về.

"Đợi Tiểu Nam Thần Vương?"

Nàng khẽ gật đầu. Tính ra, nửa năm nay luôn có tin báo thắng trận, sư phụ lại không hề về Vương phủ, nàng cứ mong ngóng từ đầu hạ sang cuối thu, rồi lại đợi tiếp tới hôm nay… đã là đêm Giao Thừa rồi.

Nàng nghĩ, chắc người về thôi.

Tam ca bỗng im lặng hồi lâu, ánh mắt đầy ẩn ý: "Đồ đệ của ngài ấy đều đã về nhà đón tết từ lâu rồi. Nếu ngài ấy không về, chẳng phải muội sẽ phải ở đây một mình ư?"

Nàng nghĩ một lúc, mỉm cười, lặng lẽ gật đầu.

Nếu sư phụ không về, nàng sẽ thức đêm ở Vương phủ thay sư phụ, cũng xem như thanh tịnh.

Cuối cùng Tam ca cũng đồng ý với nàng, nàng vô cùng vui vẻ tiễn Tam ca rời Vương phủ. Đêm qua tuyết rơi, những nhành mai đỏ trong Vương phủ vương tuyết, đỏ trắng một khoảng, cảnh tượng thật tuyệt mỹ. Nàng tiễn người xong, mang theo hai thị nữ thong thả quay về, rồi bỗng dừng lại dưới một nhành mai đỏ, cong tay búng lên đầu nhành.

Nhành cây nhỏ rung lên, tuyết rơi xuống, lộ ra những cánh hoa thấm ướt.

Ngày này của năm ngoái, người cũng từng làm như thế.

Nàng cười, nhắm mắt, nhớ lại dáng vẻ người đứng dưới nhành mai đỏ. Một Tiểu Nam Thần Vương tâm đặt ở giang sơn bách tính, lại đứng dưới cây mai làm chuyện vô nghĩa như thế, thật tự nhiên cũng thật khiến người khác kinh ngạc. Nàng của năm ngoái ở bên cạnh người, thấy vậy không nhịn nổi phì cười, mà người như thể cũng phát giác ra quay đầu lại nhìn nàng.

Trong đôi mắt đen nhánh dịu dàng ấy chỉ có nàng và mai đỏ.

"Tiểu thư? Phải chăng nên chuẩn bị dùng bữa tối rồi?" Thị nữ bên cạnh khẽ lên tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ của nàng.

Thập Nhất bừng tỉnh, tựa như bị nhìn thấu tâm tư, thoáng cái mặt đỏ tới mang tai. Nàng lắc đầu, rồi lại lắc đầu.

Thị nữ thấy nàng đột nhiên vui đùa như thế, chỉ cảm thấy bệnh của tiểu thư đỡ hơn rồi, đồng thời cũng thở phào nhẹ nhõm. Nhưng vừa thấy tiểu thư lắc đầu không muốn ăn, lại lo lắng thêm mấy phần, khi Thập Nhất về phòng đọc sách, thị nữ vẫn đi chuẩn bị bữa tối thật thịnh soạn. Tuy không phải là bữa cơm sum họp, nhưng đêm Giao Thừa vẫn phải chăm chút hơn.

Dù sao Thập Nhất cũng có thân phận tôn quý, không thể để nàng thiệt thòi.

Nào ngờ cơm canh chu đáo rồi, Thập Nhất lại cầm một cuốn sách, đọc từ lúc trời còn sáng tới tận khi ánh nến đã tỏa khắp phòng. Chỉ khi nào quá đói, nàng mới nhổm dậy chọn một đĩa thức ăn vặt, rồi lại quay về thư án, thong thả dịch chuyển quân cờ.

Tới tận đêm khuya cũng không thấy có chút mệt mỏi nào.

Những quân cờ trắng đen trước mắt nàng chống cằm nhìn mãi mới đi một nước.

Cái bóng trên cửa sổ vẫn im lặng, vô cùng nhẫn nại như chính chủ nhân của nó vậy…

"Hâm nóng rượu mang tới đây." Bỗng có tiếng người vọng lại, nàng ngẩng phắt đầu lên, đôi mắt to tròn tràn ngập bóng hình của người đó… Người bước tới gần, đưa mắt nhìn bàn cờ.

Ngay lập tức tiếng thỉnh an từ phía sau vang lên liên tiếp.

Người lại như nghĩ ra điều gì đó, thuận miệng nói: "Hôm nay là Giao Thừa, mang thêm ít hoa tiêu[1] lên. Thập Nhất đang tự chơi cờ vây?"

[1] Hoa tiêu: Hay còn gọi là tiêu Tứ Xuyên, là loại gia vị độc đáo chỉ riêng Tứ Xuyên mới có, được sử dụng nhiều trong các loại đồ ăn nổi tiếng của vùng này.

Nàng gật đầu, bước xuống, tự tay rót một tách trà nóng.

Nàng đã dặn phải để trà nóng từ trước, trà vừa ấm thì phải lập tức thay nước sôi. Bởi vì nàng biết, người sẽ về.

Thị nữ thấy tiểu thư chịu động đậy, bụng như mở cờ cho người đi hâm lại thức ăn, chuẩn bị bữa tối. Thập Nhất thấy một bàn bày đầy thức ăn và vị sư phụ đang cười tủm tỉm ngồi bên cạnh mình, nàng bỗng cảm thấy bụng sôi sùng sục, cuối cùng cũng có ý muốn ăn.

Châu Sinh Thần tự cầm bình rượu ấm qua, rót cho nàng một chén nhỏ, sau đó cũng rót thêm ình. Thời Nghi ngạc nhiên nhìn người, bao năm qua, đây là lần đầu tiên người muốn mình uống rượu? Như nhìn thấu nỗi băn khoăn của nàng, người dịu dàng nói: "Đêm Giao Thừa phải uống một ly rượu hoa tiêu với người nhà mới được coi là đón tết."

Nàng bừng tỉnh, nhớ tới một câu thơ của Đỗ Phủ:

Tết đến anh em quây quần tới

Hồ Tiêu rượu chén mới trọn đầy.

Chỉ có điều nhà họ Thôi không có thói quen này, còn ở Vương phủ… dường như cũng chưa từng như thế, nàng lại quên mất.

Người vừa nói vừa nhón chút hoa tiêu trong chén lưu ly bỏ vào ly rượu của nàng, rồi cũng nhón ình một ít. Trên chiếc bàn này chỉ có người và nàng, bởi vậy cốc cũng là một đôi, Thập Nhất nhìn đôi chén màu xanh ngọc bích, chớp mắt rồi bật cười.

Cơm đoàn viên, đêm Giao Thừa.

Đó là lần đầu tiên hai người cùng đón Giao Thừa, đêm Giao Thừa chỉ có hai người, nàng và sư phụ.

Đó cũng là đêm Giao Thừa cuối cùng hai người cùng đón với nhau.

Ba năm sau, nàng rời khỏi Vương phủ về nhà họ Thôi, học lễ nghi đại hôn, người lĩnh chỉ xuất trận, quét sạch biên thùy.

Trên đường về nhà, vừa hay lại gặp một trận tuyết lớn.

Ở mảnh đất xa lạ này, nàng đã đón Giao Thừa.

Giờ đây nàng sắp phụng chỉ thành hôn, thân phận càng thêm tôn quý, dọc đường quan viên đều cung kính đón tiếp. Người tới đón nàng là Tam ca, có lẽ mẫu thân cũng biết, chỉ Tam ca mới có thể khiến nàng yên lòng. Vương phủ rộng lớn là thế, duy chỉ có Tiểu Nam Thần Vương mới có thể cười thoải mái với nàng, nhà họ Thôi to là vậy, cũng chỉ có mình Tam ca có thể khiến nàng khóc cho thỏa thuê.

Đêm đó, nàng chỉ cần đài nghiên bút mực, một bình rượu, một chén hoa tiêu.

Ngay cả Tam ca cũng không thể nhập cuộc.

Mười năm ở Vương phủ, nàng giỏi nhất là vẽ và chơi cờ.

Nàng thích chấp bút vẽ tranh, nhưng ngay cả khi ở một mình cũng không dám vẽ lại gương mặt ấy, chỉ có thể giấu người vào trong núi non phong cảnh. Những bức tranh đó, nàng đều để lại Vương phủ, treo trong căn phòng mình từng ở. Nàng nghĩ, những bức tranh ấy chắc chắn không chỉ mình nàng mới hiểu, mà người được nàng vẽ ẩn trong đó chắc chắn cũng sẽ hiểu.

Khi người chiến thắng trở về, nhìn thấy cả một căn phòng chất đầy những bức tranh ấy…

Nàng dừng bút, nước mắt rơi như mưa, thấm ướt lên cả giấy mực, cũng vấy lên người trên giấy.

Uống được hai chén, nàng đã say bảy phần, bút vừa vung lên, đã không còn là hoa sen nhánh cỏ, nàng vẽ thêm sông nước vào khoảng trắng phía sau lưng người, muôn dân trăm họ phối cùng khói bếp lượn lờ kéo dài trăm dặm.

Đó là thiên hạ trong lòng người.

Không phải là chiến công hiển hách không phải là xác chết chất thành núi, mà là muôn dân trăm họ trong dòng chảy trôi của núi non sông nước.

Khói bếp nhân gian, khói lửa chiến trường.

Đời này người không vợ không con, đắm mình trong khói lửa chiến tranh, chỉ để đổi lấy khói bếp nhân gian kéo dài trăm dặm.

Còn nàng, học vẽ mười năm, cuối cùng đêm này cũng vẽ được một người.

Gương mặt ấy, sự tao nhã trong mỗi cử chỉ ấy đều chỉ có người.

Nét bút vung lên, cuối cùng cũng vẽ nên người.

- Hết ngoại truyện 4 -

23. Chương 23: Ngoại Truyện 5: Bên Nhau Trọn Đời

Vào ngày giỗ ba năm của Văn Hạnh, bọn họ mới quay về căn nhà cũ ở Trấn Giang.

Khi đi từ nghĩa trang về, đột nhiên Châu Sinh Thần đề nghị vào dâng hương. Thời Nghi vô cùng ngạc nhiên, nhưng không hề phản đối, chỉ ôm Châu Mộ Thời bé bỏng lên đùi, nhìn anh có chút buồn cười: "Nhà khoa học của em, sao đột nhiên anh lại tỉnh ngộ thế?"

Anh cười, vừa định nói gì đó thì lại bị Châu Mộ Thời túm lấy ngón tay.

Bé con hơn một tuổi chỉ cần mở miệng là muốn ngậm ngón trỏ của anh, nhưng lại bị Thời Nghi ngăn cản, cô lấy giấy ướt tiệt trùng lau sạch mấy ngón tay của Châu Sinh Thần, rồi lại nhét ngón trỏ của anh vào miệng con trai…

Nhà khoa học đại tài chuyên nghiên cứu sao Kim hoàn toàn trở thành món đồ chơi của con trai rồi.

Cô chơi với con, quên cả vấn đề lúc nãy.

Châu Sinh Thần nhìn cô, anh mỉm cười, không nói gì thêm nữa.

Đôi song sinh nữ hai tuổi hoạt bát hơn cậu em, bởi vì hai cô bé đã biết đi, nên thích dạo chầm chậm quanh chùa, bên cạnh còn có chú Lâm và hai cô gái chăm sóc cho nên không cần lo lắng.

Cô không quá muốn con mình bước vào đại điện, bèn cẩn thận giao con cho bà vú đứng bên, rồi một mình bước vào.

Cô tín Phật, khi dâng hương luôn thành kính, chắp hai tay trước ngực, quỳ lên chiếc đệm đã hằn sâu hai vết, lạy ba lạy trước Phật Tổ, khi mở mắt ra lại thấy bên cạnh có một bóng người cũng quỳ xuống.

Không ngờ người đó lại là Châu Sinh Thần.

Cô nhìn anh bằng vẻ khó tin, nhìn anh chắp hai tay trước ngực, nhắm mắt lại, không biết là đang xin Phật điều gì.

Bao năm qua, cô chưa từng thấy anh lễ Phật… Sự thay đổi này quá kinh ngạc.

Phật tổ mỉm cười, cúi xuống nhìn hai người trong đại điện.

Thời Nghi nhìn anh đăm đăm, mãi cho tới khi Châu Sinh Thần hạ tay xuống, mở mắt ra.

"Anh tín Phật từ lúc nào thế?"

Anh cười, "Ba năm trước."

"Ba năm trước?"

"Phải, ba năm trước." Anh đưa tay đỡ cô dậy, nói, "Ba năm trước, khi em ngủ mãi không chịu tỉnh dậy."

"Sau đó?"

"Sau đó anh đưa em về Thượng Hải, trong lúc dọn phòng thì thấy thứ em viết."

"Em biết… nhưng nó thì có liên quan gì tới chuyện anh tín Phật?"

“Em không tỉnh lại, anh chạy chữa khắp nơi, rồi thì đến được đây.” Anh khẽ nói với cô, vừa hồi tưởng lại: “Khi anh tới đây thì trời đã tối, không có một bóng người. Sau đó anh cứ đứng vậy, nhớ tới chuyện chúng ta từng ở ngoài đại điện bàn chuyện tín ngưỡng, anh nói với em anh không tin thần Phật.”

Cô ậm ừ, cô như thấy trong đại điện lập lòe ánh nến, anh đứng đối diện với Phật tổ.

“Khi đó…” Anh bật cười, “Anh và Phật Tổ giằng co rất lâu, cuối cùng anh vẫn nhận thua. Anh xin ngài cho em tỉnh lại, nếu ngài đã cho em nhớ được mọi chuyện đã qua, tới đây bên anh, vậy thì hãy để em tỉnh lại, quay về bên anh.”

“Ừm…”

Ngôi chùa cổ ngàn năm nay từ nhỏ tới lớn anh đã tới rất nhiều lần.

Anh từng nói với cô, anh không tin thần không tin Phật, lúc nào cũng đứng bên ngoài đại điện ngắm phong cảnh.

Ba năm trước, khi cô tỉnh lại, anh nói với cô, anh tin mọi điều cô viết, cô không dám tin. Ba năm sau lại nghe anh nhắc tới đêm đó, anh đã khuỵu gối như thế nào, quỳ trước mặt Phật Tổ, xin ngài cho cô tỉnh dậy ra sao… Thậm chí Thời Nghi còn thấy hơi đau lòng.

Là đau, chỉ có nỗi đau khi mất đi thứ gì đó mới có thể khiến một con người thay đổi như thế.

Cô kéo nhẹ ống tay áo sơ mi của anh: “Những điều anh nói khiến em rất đau lòng…”

Anh cười.

“Thật đấy.” Cô khẽ nói, “Rất rất đau.”

Khi đã yêu một người tới tận xương tủy thì sẽ hi vọng người đó không bị bất cứ thứ gì bó buộc nữa, từ suy nghĩ tới thân thể, tự do tự tại. Thậm chí cô còn thấy việc khiến anh từ tin khoa học sang tín Phật, thật sự thiệt thòi cho anh rồi…

“Thời Nghi…” Anh không nhịn được cười.

“Dạ?”

“Chúng ta đã có ba đứa con rồi.” Châu Sinh Thần nhắc cô, “Anh thấy em không cần chia tình mẫu tử của em cho anh đâu, dành hết cho con là được.” Cách hình dung này thật là… Thời Nghi cười khúc khích.

Hai người cùng ra khỏi đại điện.

Thời Nghi bỗng nghĩ ra điều gì đó, hỏi anh: “Giờ anh nhìn Phật Tổ rồi có thấy gì không?”

“Ý em muốn hỏi đáp án của anh có gì thay đổi so với trước kia phải không?”

“Ừm, em tò mò.”

Châu Sinh Thần ngoảnh đầu lại, nhìn Phật Tổ trong điện, “Từ bi, vẫn là từ bi, nhưng sự từ bi này lại có chút cảm giác được nhân tính hoá.”

Cô cười, “Sao anh lại nói kì cục thế?”

“Hoặc, không chỉ là sự từ bi đối với chúng sinh.” Anh quay đầu, ôm lấy vai Thời Nghi, bước nhanh dưới ánh nắng, “Cũng là sự từ bi dành cho anh, nói chung là… ngài tha cho anh một lần.”

Cô lại bị anh chọc cười.

Từ sau khi có con, Châu Sinh Thần ngày càng thích đùa.

Thậm chí cô còn cảm thấy, người đàn ông này và người gặp lần đầu ở sân bay là hai người khác biệt. Khi đó tuy anh lịch sự, tuy anh cũng cười, nhưng lại khiến bạn không dám nói chuyện với anh, mà giờ… hừm, cuối cùng cũng nhiễm chút khói lửa nhân gian rồi.

Bữa trưa họ ăn ở một tiệm cơm dưới núi, cũng là lần đầu tiên bọn trẻ ăn chay.

Hai bé gái đã có thể tự dùng thìa, vụng về xúc ăn, còn con trai út vẫn cần bón. Thời Nghi ôm con trai, đang dịu dàng dỗ dành thì nghe thấy có tiếng người liên tục chào hỏi.

"Cậu chủ."

Có người vén rèm lên, Châu Sinh Nhân bước vào.

Cậu ta còn chưa kịp đứng vững thì đã bị hai bé gái chào chú liên tiếp.

"Chú nên bế ai trước mới được đây." Đôi mắt đen nhánh của Châu Sinh Nhân chẳng mấy khi cười, "Hay là không bế ai hết, vậy là công bằng."

Thời Nghi cười: "Tùy em, mau ngồi xuống đi, kẻo hai đứa kia bỏ ngay thìa đứng trên ghế leo lên bây giờ."

Chàng trai trẻ chưa đầy hai mươi tuổi đã cao hơn cô rất nhiều, đứng đó như mang theo vẻ uy hiếp.

Thế nhưng cậu lại thật sự nghe lời bà chị dâu này, lập tức kéo ghế ngồi xuống: "Được, em ngồi, hai người cứ ăn thong thả."

Cậu vừa cầm đũa.

Hai cô bé con đã vứt ngay thìa đi…

Được rồi bó tay thật rồi.

Thời Nghi cũng không biết làm sao, Châu Sinh Thần trước giờ chưa từng bắt con ăn cơm, cũng không để ý. Cuối cùng hai cô bé con cười tít mắt quấn lấy Tiểu Nhân, cậu quyết định không ăn nữa, mỗi tay bế một đứa, ngồi xuống sofa chơi: "Anh, anh tặng em một đứa con gái đi… Thôi, tặng cả hai đi, em hứa sẽ nuôi hai đứa thật tốt."

Châu Sinh Thần lắc đầu, chẳng thèm để ý tới cậu.

Về tới nhà cũng đúng vào lúc mặt trời ban trưa chói chang nhất, Thời Nghi vào phòng thay một bộ đồ thoải mái, Châu Sinh Thần lại ngồi trong phòng sách ở tầng hai, bắt đầu nhận gửi mail. Khi cô bước ra, thì thấy anh đang gọi điện thoại.

Cô đang định bước vào thì nghe thấy tiếng con trai khóc sau khi tỉnh giấc, nên đành phải qua đó.

Chỉ cần ôm thằng bé vào lòng thì thằng bé sẽ cười ngay lập tức.

Thời Nghi không đặt xuống được nên quyết định bế con lên, ngồi bên cạnh Châu Sinh Thần.

Thời Nghi thoáng nghe thấy giọng nói quen thuộc, có lẽ là Mai Hành, cô không hiểu vấn đề hai người đang thảo luận, chỉ ngồi cùng, rồi chọc con trai. Khi thằng bé đang chơi đùa thích chí thì Châu Sinh Thần tắt máy, thích thú nhìn cô chơi với con trai.

"Nói chuyện xong rồi?" Cô thuận miệng hỏi.

"Nói xong rồi."

"Bạn tốt của anh thật chịu khó."

"Cậu ta cũng đang kiếm tiền, không phải đang làm không công cho anh." Châu Sinh Thần cười, đưa tay cốc lên trán Thời Nghi.

Một động tác rất tự nhiên tới cuối lại khựng lại, mỹ nhân như ngọc ở ngay bên cạnh. Tay anh trượt xuống từ trán cô, ngón trỏ khẽ cong lên vuốt ve gò má của Thời Nghi, ngón tay ấm nóng động tác mập mờ mà dịu dàng, những thứ ấy Thời Nghi chưa bao giờ kháng cự nổi, cô nghĩ mình khi đối diện với anh, vĩnh viễn chỉ như cô bé con mới biết yêu.

Mỗi lời nói mỗi cử chỉ của anh đều có thể khiến tim cô loạn nhịp.

Cô khẽ thở, ngón tay bị con trai nắm lấy.

Cuối cùng ngón tay của Châu Sinh Thần cũng trượt xuống, anh nâng cằm cô lên để đầu cô ngẩng cao hơn một chút, chạm nhẹ vào môi cô. Thời Nghi hơi né ra: "Em còn đang bế con…"

Nào ngờ anh vẫn cố chấp, không nói gì mà chỉ lặng im, một lát sau hỏi cô: "Tiếp nhé?"

Lập tức mặt cô đỏ bừng.

Cái sự "tiếp tục" của hôm nay không còn trong sáng như năm đó nữa.

Giờ mới hơn một giờ chiều… nếu đưa con cho bà vú, nhất định sẽ bị người ta đoán ra mình muốn làm gì.

Cô vẫn do dự thì Châu Sinh Thần đã nâng cằm cô lên mà muốn hôn tiếp, giải tỏa sự bất an trong lòng cô.

Nhưng còn chưa chạm tới thì đã bị một bàn tay nhỏ đánh bốp lên mặt.

Con trai nổi đóa rồi…

Châu Sinh Thần thoáng sửng sốt, rồi phì cười.

Thời Nghi cũng cười không ngừng, bế con trai đứng dậy: "Này, con đánh cha con, tối nay lại bị phạt không được ngủ với mẹ đấy." Còn chưa dứt lời đã nghe thấy tiếng Châu Sinh Thần gọi bà vú vào bế con trai.

Khi bà vú cười bế Châu Mộ Thời đi, còn khẽ dỗ dành đừng có quấy rối ba mẹ gì gì đó.

Thời Nghi còn chưa kịp ngượng thì đã bị anh ôm chầm lấy từ phía sau.

"Vừa nãy, khi anh thấy em quỳ trong đại điện, bỗng cảm thấy kiếp trước mình là một kẻ hèn nhát."

Cô gầy đi, khi quỳ trong đại điện không một bóng người, đối diện với tượng Phật ười mét bỗng trở nên vô cùng nhỏ bé. Anh nhớ tới những gì cô đã viết, trong cái kiếp mà cô không thể nói, mỗi lần anh dẫn binh ra trận cô đã lặng lẽ đọc sách, lặng lẽ cầu chúc cho anh bình an ở trong Tàng thư lâu thuộc Vương phủ như thế nào.

Mà anh lại để mặc cô yêu mình cả kiếp, không một lần đáp lời.

Thời Nghi lắc đầu, sửa lại cho anh: "Là một đại anh hùng, không phải kẻ hèn nhát."

Chúng ta không phải thần phật, sao biết trước tương lai?

Thế này đã là kết thúc đẹp nhất rồi.

"Châu Sinh Thần."

"Ừm?"

"Để em vẽ cho anh một bức nhé?"

"Em muốn vẽ gì?"

"Vẽ anh." Thời Nghi nghĩ một lát, bỗng bật cười, "Em vẽ người còn đẹp hơn vẽ sen đấy."

- Hoàn -

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/cot-cach-my-nhan